

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

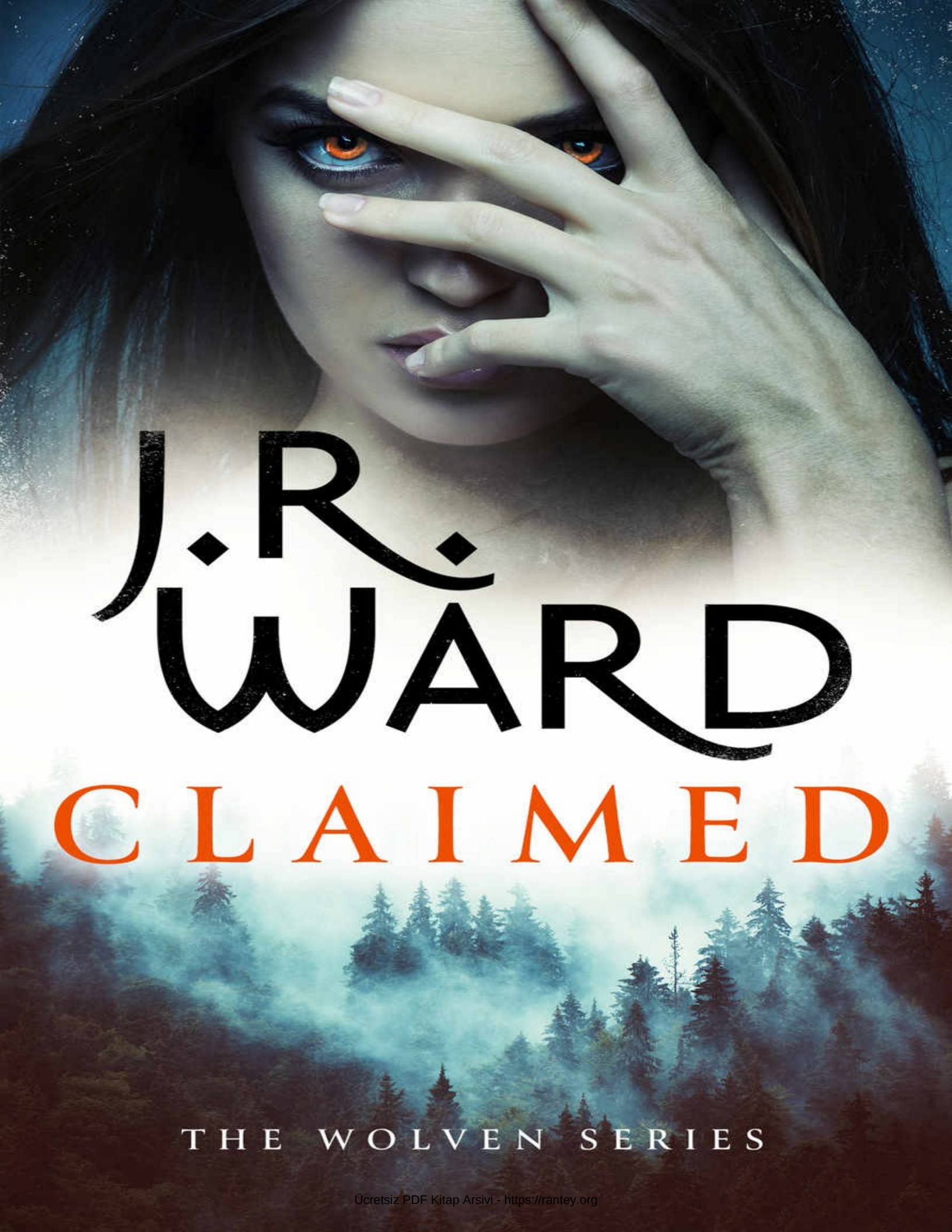
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

J.R. WARD

CLAIMED

THE WOLVEN SERIES

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

J. R. WARD VE KARA HANÇER
KARDEŞLİĞİ SERİSİ İÇİN ÖVGÜ DOLU
SÖZLER

'Korkutucu derecede bağımlılık yapıcı'
Publishers Weekly

'J. R. Ward bir usta!'
Gena Showalter, New York Times çoksatan yazarı

'J. R. Ward tartışmasız kraliçe... Çok yaşa kraliçe' Steve
Berry, New York Times çoksatan yazarı

'Korkusuz hikaye anlatımı. Tamamen kendine ait bir lig'
Kristen Ashley, New York Times çoksatan yazarı

'J. R. Ward her türde en iyi yazarlardan biri'
Sarah J. Maas, New York Times'ın 1 numaralı çok satan
yazarı

'Ward işinin ustası'
New York Journal of Books

'İşte bir kıza nasıl iyi vakit geçirteceğini bilen bir grup
kardeş'
Lisa Gardner, New York Times çoksatan yazarı

'Bu karanlık ve zorlayıcı dünya, tehlikeli maceraların yanı
sıra baştan çıkarıcı bir romantizmle de dolu'
Romantik Zamanlar

"Kara Hançer Kardeşliği artık bana sahip.
Karanlık fantezi severler, az önce hizmet aldınız'
Lynn Viehl, Evermore'un USA Today çoksatan yazarı

J. R. Ward, inanılmaz derecede destekleyici kocası ve sevgili golden retriever'ıyla birlikte Güney'de yaşamaktadır. Hukuk fakültesinden mezun olduktan sonra Boston'da sağlık sektöründe çalışmaya başlamış ve uzun yıllar ülkenin önde gelen akademik tıp merkezlerinden birinde personel şefi olarak görev yapmıştır.

J. R. Ward'ı çevrimiçi

ziyaret edin:

www.jrward.com

[@jrward1](https://www.facebook.com/JRWardBooks)

J. R. Ward tarafından

Kara Hançer Kardeşliği serisi:

Karanlık Aşık
Ebedi Aşık
Ortaya
Çıkarılmış Aşık
Uyandırılmış
Aşık
Bağlanmamış
Aşık
Kutsallaştırılmış
Aşık İntikamı
Alınmış Aşık
Benim Aşık
Serbest
Bırakılmış Aşık
Yeniden
Doğmuş Aşık
Sonunda
Kral
Gölgeler
Canavar
Seçilmiş
Hırsız
Kurtarıcı
Günahkar
Aşık Açığa Çıktı

Kara Hançer Kardeşliği:
İçeriden Birinin Rehberi

Kara Hançer Kardeşliği Dünyası
Sevgili [Ivie* Gecenin](#)
Tutsağı*
Kışın Sizi Bulduğu Yer
Kışın Sıcak Bir Kalp

Kara Hançer Kardeşliği: Hapishane Kampı

Çakal

Wolven İni
Talep Edildi

Kara Hançer Mirası serisi:

Kan
Öpücüğü
Kan Yemini
Kan Öfkesi
Kan
Gerçeği

Fallen Angels serisi:

Covet
Crave
Envy
Rapture
Sahip Olma
Ölümsüz

Bourbon Kralları serisi:

The Bourbon Kings
The Angels' Share
Devil's Cut

Anne Ashburn Serisi:

Cehennemden Gelen Düğün: Prova
[Yemeği*](#) ve [Resepsiyon*](#) Tüketildi

Tek başına:

Karşı Konulmaz Bir
Bekar Unutulmaz Bir
Kadın

[*\(e-kitap romanı\)](#)

Telif Hakkı

Piatkus tarafından
yayımlanmıştır ISBN:
978-0-349-42782-9

Bu yayındaki tüm karakterler ve olaylar, açıkça kamu malı olanlar dışında, hayal ürünüdür ve yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Telif Hakkı © 2021 Love Conquers All, Inc. tarafından alınmıştır.

Yazarın ahlaki hakkı ileri sürülmüştür.

Davina Mock-Maniscalco tarafından iç tasarım

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, yayıncının önceden yazılı izni alınmaksızın herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, bir erişim sisteminde saklanamaz veya iletilemez.

Yayıncı, yayıncıya ait olmayan web sitelerinden (veya içeriklerinden) sorumlu değildir.

Piatkus
Little, Brown Kitap Grubu
Carmelite House
50 Victoria Embankment
Londra EC4Y 0DZ

www.littlebrown.co.uk
www.hachette.co.uk

İçindekiler

[J. R. Ward'a Övgüler](#)
[Yazar Hakkında](#)
[Ayrıca J. R. Ward](#)
[Telif Hakkı İthafı](#)

[Birinci Bölüm İkinci](#)
[Bölüm Üçüncü](#)
[Bölüm Dördüncü](#)
[Bölüm Beşinci](#)
[Bölüm Altıncı](#)
[Bölüm Yedinci](#)
[Bölüm Sekizinci](#)
[Bölüm Dokuzuncu](#)
[Bölüm Onuncu](#)
[Bölüm On Birinci](#)
[Bölüm On İkinci](#)
[Bölüm On Üçüncü](#)
[Bölüm On](#)
[Dördüncü Bölüm](#)
[On Beşinci Bölüm](#)
[On Altıncı Bölüm](#)
[On Yedinci Bölüm](#)
[On Sekizinci Bölüm](#)
[On Dokuzuncu](#)
[Bölüm Yirminci](#)
[Bölüm](#)
[Yirmi Birinci Bölüm](#)
[Yirmi İkinci Bölüm](#)

[Yirmi Üçüncü Bölüm](#)
[Yirmi Dördüncü Bölüm](#)
[Yirmi Beşinci Bölüm](#)
[Yirmi Altıncı Bölüm](#)
[Yirmi Yedinci Bölüm](#)
[Yirmi Sekizinci Bölüm](#)
[Yirmi Dokuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm Otuzuncu](#)
[Bölüm -Bir Otuz İkinci](#)
[Bölüm Otuz Üçüncü](#)
[Bölüm Otuz Dördüncü](#)
[Bölüm Otuz Beşinci](#)
[Bölüm Otuz Altıncı](#)
[Bölüm Otuz Yedinci](#)
[Bölüm Otuz Sekizinci](#)
[Bölüm Otuz](#)
[Dokuzuncu Bölüm](#)
[Kırkıncı Bölüm](#)
[Bölüm Kırk Bir](#)
[Bölüm Kırk İki](#)
[Bölüm Kırk Üç](#)
[Bölüm Kırk Dört](#)
[Bölüm Kırk Beş](#)
[Bölüm Kırk Altı](#)
[Bölüm Kırk Yedi](#)
[Bölüm Kırk Sekiz](#)
[Bölüm Kırk Dokuz](#)
[Bölüm Elli Bölüm Elli](#)
[Bir](#)
[Sonsöz Teşekkür](#)

Kendini adamış:
Bir geleceği hak eden bir çiftte. Ne
kadar imkansız görünse de.

ONE

Walters Kasabası, kuruluşu 1834
Upstate New York

LYDIA SUSI'NİN KADERİ, ilkbaharın başlarında rastgele bir Perşembe günü, peçenin içinde ona geldi.

Ormanlık patika boyunca koşarken, onu korunun kuzeydoğu arazisinden geçirecek bir döngünün iki mil ötesinde, dağların dış hatlarının üzerinde parlayan çizgiyi ölçüyordu. Birazdan bu çizgi genişleyerek bir auraya dönüşecek ve ardından güneş, aydan aldığı görevi kabul edecek ve gün doğacaktı.

Büyükbabası ona her zaman iki alacakaranlık, iki kasvet olduğunu ve geçmişini bulmak istiyorsan, akşam güneş batarken çamlara gideceğini söylerdi. Geleceğinin sana gelmesini istiyorsan, gecenin sabaha o kutsal geçişi sırasında, peçenin içinde tek başına ormana gidersin. Orada, demişti ona, aydınlığa hükmeden ile karanlığa hükmeden arasındaki ayrım en dar olduğunda, ay ve güneş yörüngelerinin dönüşleri onları birbirinden ayırmadan önce birbirlerine ulaştıklarında, ölümlü sonsuz olanla karşılaşp cevaplar, yön ve rehberlik arayabilirdi.

Tabii ki bu iyi haberler aldığınız anlamına gelmiyordu. Ya da istediğinizi.

Ancak hayat, tabađınıza giren her řeyi seřebileceđiniz alakart bir bűfe deđildi - 101 yařına kadar yařamıř, hala pipo ićen ve yıl boyunca akřam yemeđinden sonra bir bardak sima ićen bir adamın bir bařka bilgelik sűzű.

Neden baharı sadece Vappu ile sınırlayalım ki? demişti.

Lydia onun batıl inançlarına hić inanmamıřtı. O bir arařtırmacı, bir bilim insanıydı ve bűyűkbabasının anlattıđı türden řeyler, federal hűkűmetten taksitle aldıđı ve hâlâ ödemekte olduđu biyoloji doktorasına uymuyordu.

Yani hayır, bu sabah evrenden herhangi bir kehanet beklemiyordu. Kurt alışma Projesi'ndeki ofisine gitmeden önce antrenmanını yapıyordu. Son zamanlarda işlerin gidişatına bakılırsa, gözűnü kırpacak ve saat akşamın yedisi olacaktı. Personel sayısı az ve finansmanı yetersiz olan WSP'de her řey kaynaklar ićen bir savaştı ve her akşam işleri kilitlediğinde bitkin dűřüyordu. Bu yüzden Carpe Cardio onun sloganıydı ve bu puslu karanlıkta dışarıda olma sebebiydi-

Lydia adımlarının durmasına izin verdi.

Nefesi, ay ışığını yakalayıp tutan bulutlar halinde pompalanıyordu ve patikadan bir esinti geldiğinde, vücudu da aynı řeyi soğukla yapıyor, havadan alıp rűzgârlıđının altına getiriyordu.

Titrerken arkasına baktı. Üzerinde bulunduğu patika, koruma alanındaki en geniş patikaydı, bir caddeden ziyade bir otoyol gibiydi ama ağaçların ićini pek göremiyordu. am ağaçları patikanın omuzlarına kadar yaklaşmıştı ve sarp gövdeler ile kabarık dalların arasından sűzülen sis ormanı daha da gizliyordu.

Hızlı bir hesaplamayla, diğer insanlardan üç mil, patika başındaki park alanındaki arabasından iki mil ve dikkatini çeken şeyden yüz metre uzakta olduğunu anladı.

Orada, ileride, yere yakın bir şey hareket ediyordu.

Savaş ya da kaç Lydia, diye düşündü. Ne olacak?

Sırtının alt kısmına doğru uzandı. Bel çantasının askısına takılı iki silindir vardı ve topuzu olduğu yerde bıraktı. El fenerini açıp öne doğru getirerek ışını geniş bir yay çizerek şekilde salladı-

Gözler sol tarafta parladı, bir dizi retina ışığı iğne uçları gibi ona geri yansıtıyordu. Bakışları yerden yaklaşık bir metre yükseklikteydi ve göz bebekleri yırtıcı hayvanları gibi birbirine yakındı.

Lydia tekrar etrafına bakındı.

"Sizi rahatsız etmeyeceğim," dedi. Ama sanki gri kurt İngilizce mi konuşuyordu?

Hırıltı yumuşaktı. Ve sonra hışırtı geldi. Hayvan ona doğru ilerliyordu.

"Oh,

kahretsin.

" Ama ...

Lydia da ileriye doğru yürürken kirişi düşen çam iğnelerinin üzerinde tuttu. Kurtta bir sorun vardı, yürüyüşü sallantılı ve dengesizdi. Yine de avcının ruhu yılmamıştı ve onun hedefi olduğu anlaşılmıştı.

Tamamen olgunlaşmış erkeği hissettiğinde yaklaşık yirmi metre uzaktaydı. Sağlıklı bir şekilde yaklaşık yüz otuz kiloya ulaşmıştı ve benekli beyaz, gri ve kahverengi kürkü, özellikle kuyruk kısmı kalın ve gürdü. Ancak başı kötü bir açıyla sarkıyordu ve aralarındaki mesafeyi kapatmaya devam ederken arka patilerini sürüklüyordu.

Kurdun ne zaman çökeceği belliydi. Başı önde kalsa da vücudu yana doğru yattı, arka bacakları ve ardından ön ayakları pes etse de iradesi güçlü kalmaya devam etti.

Çam iğnelerinden oluşan yumuşak yatağa yan yattı ve hemen çırpınmaya başladı, işe yaramaz pençeleri ince havaya ve yer örtüsüne çarpıyordu. Lydia ona biraz daha yaklaşıncaya

Uzun beyaz dişlerini göstererek hırladı, altın gözleri kısıldı.

"Şşşt... ," dedi diz çökerken.

Cep telefonunu çıkarırken elleri titriyordu. Favorilerinden bir numarayı ararken nefes alış verişini sabit tutmaya çalıştı.

El fenerinin ışığında diş etlerinin griliğini görebiliyordu. Kurt ölüyordu ve nedenini biliyordu.

"Lanet olsun, aç şunu, aç şunu-" Sözcükler ağzından makineli tüfekte fırladı. "Rick? Uyan, bir tane daha var. Ana patikada. Ne? Evet, aynı. Bu kadar konuşma yeter. Kaldır kışını yataktan. Döngüdeyim, yaklaşık iki mil içerideyim, tamam mı? Evet, her şeyi getir ve acele et."

Sesi kesilince bağlantıyı kesti.

Kendini oturur pozisyona bırakarak o güzel gözlere baktı ve sevgi, kabullenme, nezaket... şefkat yansıtmaya çalıştı. Ve bir şeyler oldu, heybetli erkeğin ağzı gevşedi, pençeleri hareketsiz kaldı, böğrü titreyen bir nefesle yükselip alçaldı.

Ya da belki de şu anda ölüyordu.

Hayvana kısık sesle "Yardım geliyor," dedi.

D.V.M. Richard Marsh, ATV'yi patikadan aşağıya doğru sürdürdü, susturulamayan motorun sesi durgun ve sessiz ormanda yankılanıyordu. Lastikler ağaç köklerine çarptıkça gidonla boğuşuyor, rotada kalabilmek için onları zorluyordu. Yüzüne vuran rüzgâr yüzünden gözlerini sık sık kırpmak zorunda kalıyordu. Gözlük takmalıydı. Ya da en azından lenslerini takmamalıydı.

Yarış mücadelesinin neredeyse onuncu dakikasında, ağaçların arasından bir el fenerinin parıltısı belirdi ve gaza yüklendi. Frenlere asıldı, kayarak durdu ve attan indi. Sağlık çantası bir dizi golf sopasını taşıyabilecek kadar büyük bir spor çantaydı ve ağırlığı kötü durumdaki omzunu zorluyordu

kargo platformundan kaldırıp çamların arasına doğru yürümeye başladı.

Durdu. "Ne halt ediyorsun sen?"

Lydia Susi'nin uzun, zayıf vücudu çam iğneleriyle dolu bir yatağa uzanmıştı... muhtemelen kendisi kadar ağır olan yetişkin bir erkek gri kurdun yanında. Vahşi bir hayvandı. Her şeyi yapabilecek kapasitedeydi.

"Şşşt," dedi, sanki kafasının içinde ona bağırdığını biliyormuş gibi.

Rick küfretti. "Kurttan uzaklaş. Her türlü sağduyuyu ve profesyonel standardı ihlal ediyorsun - yani, hadi ama. Bundan daha iyisini biliyorsun-"

"Sadece çeneni kapa ve onu kurtar."

Kadın o ağızdan en fazla iki adım uzaktaydı, gözleri kurdun kapalı göz kapaklarına kilitlenmişti, koşu taytı ve ayakkabıları çaprazdı, rüzgârlığı vücudunun üst kısmını saran bol bir çantaydı. Kurtlar saatte yaklaşık kırk mil koşabilirdi ama onu ısırarak için böyle bir çabaya gerek yoktu. O şey öne doğru hamle yapabilir ve kırk iki dişinin hepsini yumuşak derisine batırabilirdi-

"Diş etlerinde siyanotik var. Daha öncekiyle aynı antikoagülan" dedi.

"Tahmin ediyorsun." Rick çantasını yere bıraktı ve bir tarafını açtı. "Şimdi geri çekil-"

"Onu bayıltmayacaksın," diye tısladı oturduğu yerden.

"Ve sen bir veteriner değilsin. Ayrıca açıkça düşünemiyorsun. O hayvanın kuduz olabileceği hiç aklınıza geldi mi?"

"Ağızdan köpükler saçmıyor-" Sesini alçalttı. "Eğer onu sakınleştirirseniz, onu öldüreceksiniz."

"Oh, tamam. Ben de sizin yaptığınız gibi rahat davranacağım ve tedavi için onayını isteyeceğim. Formlara pençe izini koyabilir-"

"Rick, ben ciddiylim! O ölüyor!"

Sesini tekrar yükselttiğinde kurt seğirdi ve gözlerini açtı. Rick bir anda odak noktası haline geldi ve hayvan başını kaldırarak zayıf bir şekilde hırladı.

Rick sert bir sesle, "Ondan uzak dur," dedi. "Hemen şimdi."

"Bana zarar vermeyecek-"

"Sen menzilden çıkana kadar onu tedavi etmeyeceğim."

Rick ayağa kalktı, bayıltıcı tabanca sağ elindeydi ve botları kesinlikle hiçbir yere gitmiyordu. Tahmin edilebileceği gibi, Lydia konuşmaya devam etti ama Rick kıpırdamayınca... sonunda kıpırdadı. Sonunda gri kurttan uzaklaştığında Rick, içinde tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi.

Yine de söz konusu Kurt Araştırma Projesi'nin davranış uzmanı olduğunda, verdiği tepkilerin hiçbirine şaşarmaması gerekirdi. Lydia, onunla tanıştığı günden beri arayıp da bulamadığı aykırı karakterdi.

En azından şimdi işler hızlı ilerliyordu. Kadın iki eliyle ağzını kapatıp dizlerini göğsüne doğru kıvrırken, adam hayvanın böğrüne bir sakinleştirici boşalttı. Kurdun tansiyonu düşük olduğu için sakinleştiricinin etkisini göstermesi normalden daha uzun sürdü ama çok geçmeden o altın gözler kapandı ve öyle kalmaya devam etti.

Umarım Lydia haklı olduğu ve hayvanı öldürdüğünü için değildir.

Rick spor çantasını yanına aldı ve stetoskopunu kullanarak metal diski göğüs duvarına bastırdı. Hareket ettirdi.

"K vitamininiz var mı? K vitaminini getirdin, değil mi?"

Lydia'nın sesi tam yanındaydı ve geriye doğru sarsıldı. Lydia kurdun ağzının yanında yeniden konumlanmış, başını kucağına doğru kaldırmış ve benekli gri kürkünü okşamaya başlamıştı. Rick bir an için onun parmaklarının kürkü yatıştırma biçiminde kayboldu.

"Önce sınavımı bitirmeme izin verebilir misiniz?" dedi. "Panzehir yazmaya başlamadan önce?"

"Ama sende K vitamini var?"

Rick gıdılarını geriye doğru sıyırdı. Gri diş etleri, halsiz, düzensiz kalp atışları... Neler olduğunu biliyordu ve bunun tek nedeni son bir ay içinde bu durumda buldukları üçüncü kurt olması değildi.

"Tibben uygun olanı yapacağım" - arkasını dönerek kalem ışığını aldı - "hazır olduğumda. Ve lütfen kafasını tekrar yere koyar mısınız? Teşekkürler."

Adam hayvanın yanına döndüğünde, kadın da adamın dediğini yaptı. Yan tarafa doğru kaydı ama eğilmiş halde kalarak kurdu sakinleştirmeye devam etti.

Göz kapaklarını ayırdı ve ışığı içeri tuttu.
Yanıt vermeyen öğrenci.

Rick küçük ışını kapatmaya hazırlanırken kurdun yanağına bir yağmur damlası düştü. Kristal damlacık birleşip ince yüz kürkünden yavaşça süzülürken Rick gökyüzüne baktı. Tuhaf, patikadan aşağı indiğinde ay görünmüştü ve hâlâ-

"Ah, Lydia," dedi.

Kız ona baktığında yüzleri birbirine yakındı. Bu yüzden elinin fazla uzağa gitmesine gerek yoktu.

Adam kızın soğuk yanağındaki bir sonraki gözyaşını silerken, kız ona bakmayı bıraktı. Ve yeniden kurda odaklandı.

"Sadece ölmesine izin verme," diye fısıldadı.

Rick zamanın yavaşladığını hissetti. Çam dallarının arasından süzülen ay ışığında Lydia'nın yüzü sevgi dolu bir ışığa bürünmüş, onu o yapan düzlemler ve açılar ışıkla daha da belirginleşmişti. At kuyruğu şeklinde geriye doğru topladığı doğal röfleli saçları kulaklarının yanından ve boynundan kıvrılıyordu. Dudakları ise bir erkeği geceleri uyutmayan ve gündüzleri dikkatini dağıtan şeylerin vaadiydi.

Rick de gözlerini kaçırdı. "Elbette ölmesine izin vermeyeceğim." Pek çok açıdan, bu kadının ondan yerine getiremeyeceği bir söz vermesini istemesine hiç şaşırmamıştı.

Ama ilham dolu bir kalp herkesi aptal yapabilir.

Ayrıca seni oldukça yalnızlaştırdı.

Ama karşılıksız aşkın faydalarını kim sayıyordu ki?

TWO

Lydia peçenin içindeki kurdu bulduktan bir saat kırk beş dakika sonra ATV'ye binmiş, koruma alanına geri dönüyordu. Güneş artık sıradağların üzerinde tamamen yükselmişti, ışınları çamları delip geçiyor ve ona Tanrı'nın cebinden dökülen altın paraları düşündürüyordu. İleride, patika daha önce olduğu gibi bomboştu, tüm o güzel ışığın oluşturduğu gölgelerden başka bir şey yoktu-

Motor uyarı vermeden tekledi, yumuşak mırıltının kesilmesi ihtiyacı olan son şeydi. Gazı kökleyince bir hız artışıyla rahatladı ama bu uzun sürmedi. Beygir gücünün kesilmesi ve aracın ağır, yumrulu tekerlekleri ile aerodinamik tasarımdan tamamen yoksun olması onu durma noktasına sürüklediğinde ileriye doğru tüm ivme sona erdi.

"Kahretsin," diye mırıldandı benzin göstergesine dokunurken. Kırmızı pim en soldaki E'den kıpırdamadı.

"Kahretsin." Atından inerek patikada bir aşağı bir yukarı baktı. "Kahretsin."

Büyük arka lastiklerden birini tekmeleme dürtüsüne direndi, bunun yerine arka ızgaradaki tutamakları kilitleyerek ve ağırlığını bir itmeye yaslayarak öfkesini çıkarmayı tercih etti. ATV bankette durduğunda, onu park etti ve anahtarları aldı.

Koşmaya başlayarak patikanın köşesini döndü, adımları sabitti. Yaklaşık çeyrek mil sonra, karanlıkta kurdun gözlerini gördüğü yeri işaretleyen ağaç gövdesi desenine geldi. Ağaçların arasında kendi ayakkabı izlerini takip etti ve çam iğnelerinin arasında kurdun yere yığıldığı, tedavi edildiği ve nihayetinde ATV'ye taşındığı bozuk yere geldiğinde durdu.

Bir anlık üzgün çaresizlikten sonra yoluna devam etti ve patikadan uzaklaştı. İlerledikçe, dikenli çalılardan, çürüyen kütüklerin, ara sıra devrilen çamların etrafından dolaştı. Kademeli bir inişi takip etti ve bu iniş onu yükseltinin batıya bakan kanadını yararak inen su oluşuna götürdü. Nehir yoluna geldiğinde, cilalı kayalardan oluşan patikaya baktı. Bahar yağmurları henüz başlamamıştı, bu yüzden bir ay sonra üzerlerinden akacak olan sel henüz harekete geçmemişti. Yine de yakında, kayalar ve taşlar arasında nemli kum ve çamurdan çok daha fazlası olacaktı.

Lydia yap-boz yatağına atladı ve yukarı doğru zıpladı, düz tepeden düz tepeye sıçradı, kollarını bir o yana bir bu yana savurarak dengesini korudu, kaymasına neden olabilecek liken ve yosunlardan uzak durduğundan emin oldu.

Tepesinde kargalar dönüp duruyor ve birbirlerine sesleniyorlardı, kuşçular onu takip ediyor ve yorum yapıyor gibiydiler. Bakmayı ve onların paparazzi varlığını kabul etmeyi reddetti.

Çok mu antropomorfize ettin? Bir de kendini bilim adamı sanıyor.

Lydia ilk ölü akbabayı nehir yatağının yaklaşık yarım mil yukarısında buldu. Kalıntıların durumuna bakılırsa üç günlükmüş. Bir sonraki ceset bir rakundu. O da nehrin kenarında, yaklaşık iki yüz metre yukarıda.

Yol dikleştikçe tırmanışa devam edip etmemeyi tartıştı çünkü bu gerçek bir iğneydi.

Saman yığınları. Nefes almak için durakladığında omzunun üzerinden aşağıdaki vadiye baktı. Koyu yeşil dağların avuçlarının arasında, semender şeklindeki mavi bir göl güneşi yakalamış ve ona geri veriyordu. Parıltılar uzaktan bile gözlerini kırptırmasına neden oluyordu ama kim bu ihtişamı küçümseyebilirdi ki?

Ruhunun derinliklerinde, buraya gelmesinin kaçınılmaz olduğunu biliyordu. Tüm bu doğal güzellik, tüm bu boşluk... tüm bu insan eksikliği.

Ayrıca, gözlerinde dolar işaretleri olan birinin işi berbat etmesi de kaçınılmazdı.

Vadinin diğer tarafında, tam da onun bulunduğu yükseklikte, yarım millik bir ağaçlık alan makineler ve patlayıcılarla temizlenmişti. Düzensiz, ham toprak ve açtaki granit çıkıntı diğer dağın bir yarasıydı, kendi haline bırakılırsa yamanması ve kısmen iyileşmesi on yıl sürecek bir şeydi. Ama gelecek bu değildi. Bir tarafta, devasa çelik kirişler yukarı doğru uzanıyordu; insan yapımı gövdelerden oluşan bir orman, yakında ağır tavanları desteklemek için kalın duvarlar olacaktı.

Tatil köyü bu arazide oturacak, manzarayı bozacak ve "lüks bir spa deneyimi" arayan insanlara hizmet verecekti.

American Express ve Diners Club'daki iyi insanlar tarafından size sunulan meditasyon ve sağlıklı yaşam

Bir sopanın şaklamasıyla arkasını döndü ve aynı anda topuzuna davrandı. Ama ses çıkarmadan arkasından yaklaşan uzun boylu, gergin adamı hemen tanıdı. Ta ki varlığının bilinmesini isteyene kadar.

"Oh, sensin, Şerif."

Şerif Thomas Eastwind kırk yaşlarındaydı, güçlü yüz hatları ve her zaman tek bir örgü halinde tuttuğu uzun siyah saçları vardı. Üniforması içinde, vahşi doğada bile tamamen silahlı ve yetkiliydi - sonra tekrar, Walters'ın patronuydu. Diğer üç memurdan oluşan ekibiyle birlikte

Sadece koruma alanının tamamı için değil, Walters ile Kanada sınırı arasındaki yarım düzine küçük kasaba için de yasa.

"Aradığınız şeyi buldum," dedi. "Bu taraftan."

Eastwind dönüp ormanın içine daldı ve onu takip edeceğine hiç şüphe yoktu. Neyse ki, adımları uzun olmasına ve kayalık, engebeli zeminde ayaklarını hiç kaydırmamasına rağmen ona kolayca ayak uydurdu.

"Kurt hayatta kalacak mı?" diye sordu çamların etrafından dolanırken.

Başka bir tane daha bulunduğunu nereden bildiğini sormak için bir neden yoktu. "Önümüzdeki yirmi dört saat içinde daha fazlasını öğreneceğiz. En azından Rick öyle söylüyor."

"Sizinkilerden biri miydi?"

"Etiketliydi, evet. Bir erkek. Muhteşemdi, yani muhteşemdi."

Şerif durup işaret edene kadar başka bir şey konuşulmadı. "Şurada."

Lydia onun ne bulduğuna odaklandığı anda önündeki dalları iterek ilerledi. Yem tuzağı bir fidana zincirlenmişti, paslanmaz çelik kutu havalandırılmış ve üstü açıktı. İçinde, bir telle tutturulmuş et kalıntıları kurumuştur.

"Orospu çocuğu," diye fısıldadı diz çöküp zincirin halkalarını kontrol ederken. "Bunu almam gerek-"

"Gel arkamda dur."

Başını kaldırdığında Eastwind'in beylik silahının kılıfını çıkarmış olduğunu ve kalçasından tuttuğunu gördü.

"Beni vurma," dedi.

"Vurmayacağım."

Aceleyle yoldan çekilirken kollarını yüzüne kapattı -ki bu biraz gülünçtü-

Pop!

Mermi zincire çarptığında, bir çınlama ve gevşek topraktan bir puf sesi duyuldu ve sonrasındaki duraklamada, bir karga daldan uçarken ciyak ciyak öttü.

Tuzağa geri dönen Lydia, bağları gövdeden çözdü ve şeyi omzuna aldı.

"Kurtları bilerek öldürdüklerini biliyorsunuz," dedi. "Burada olmaya bizden daha çok hakkı olan hayvanlardan rahatsız olmayan insanları korumak için."

"Sizi karargâhınıza geri götüreceğim." Döndü ve yürümeye başladı. "Aracım bu tarafta."

"Bunu yapmalarına izin veremezsin." Lydia olduğu yerde kaldı. "O tatil köyünün buraya iş getirdiğini biliyorum ama vahşi yaşam için çok pahalılar."

Şerif devam etti. "Alonzo'ya ATV'nizi geri getirmesini söyleyeceğim."

"Kendilerine ait olmayanı alıyorlar," diye seslendi çatallaşan bir sesle.

Eastwind onu görmezden gelmeye devam edince, vadinin karşısındaki inşaat alanına dik dik baktı. O lanet otel ve onun beş yüz dönümlük "huzur ve gençleşme" alanı. Eğer orayı havaya uçurabilseydi, fitili ateşler ve dinamiti tam şu anda fırlatırdı.

Hayatında ilk kez ciddi ciddi cinayet işlemeyi düşünmüştü.

Kurt Çalışma Projesi'nin tesisi, koruma alanının başında, Geyik Dağı'nın eteklerinden ve İyilik Gölü'nün kıyılarından dolanan ilçe yolunun hemen dışında yer alıyordu. Park yeri, üzeri çakılla kaplanmış topraktan ibaretti ve bina, tek katlı, sedir ağacından yapılma, baldıran ağaçlarıyla gizlenmiş, mütevazı bir şekilde araziye yayılmıştı. Lydia ve Eastwind park yerine geldiklerinde, bir cip ve bir sedan, ayrıca Lydia'nın hatchback'i ve en son Clinton'ın başkan olduğu dönemde çalışmış olan bir WSP kamyoneti duruyordu.

"Bıraktığın için teşekkürler," dedi kapısını açarken. "Bir şey değil."

Homurdanarak yem tuzağını tekerlek yuvasından dışarı sürükledi. Ağırılığı omzuna atarken, kapıyı kapatmaya gitti-
"Lydia."

Durdu ve cipin arkasına yaslandı. "Evet?"

Eastwind'in kara gözleri ciddiydi. "Sana bu konuda yardım etmeyi teklif etmiyorum çünkü hayır diyeceğini biliyorum."

Aşağı bakarak başını salladı. "Vadinin karşısındaki sorunumuzla ilgilenmeni istiyorum. Senden yapmanı istediğim tek şey bu. Güçlüleri korumayı bırak, bu senin gibi onurlu olduğunu düşündüğüm bir adama yakışmıyor."

Bir yanıt beklemedi. Her şeyi kapattı ve binanın önüne değil, arka taraftaki klinik girişine doğru yürüdü. Veteriner malzemeleri ve takip cihazlarıyla dolu açık bir alana adımını attığında antiseptik temizleyicinin kokusunu aldı ve floresan tavan panellerinin parıltısında gözlerini kırıştırdı. Rick'in yaralı kurtların tedavi edilip serbest bırakıldığı ve sağlıklı kurtların muayene edilip etiketlendiği muayene odaları yönetim kısmından tamamen izole edilmişti.

Rick bir odadan çıkarken, "Seni monitörde gördüm," dedi. Ellerini kurulama işlemi sırasında durdu. "O da ne? Ve hayır, orada ne olduğunu bilmiyorsun-"

"Hâlâ hayatta mı?" Tuzağı uzattı. "Ve tabii ki onu zehirleyen şey de bu-"

"Elimizde kurdun kaçarken çekilmiş görüntüleri var mı-"

"Kalanları test edin! Tanrım, Rick, sana videoyu getireceğim.

."

"Şşş, sesini alçalt."

Lydia başka tarafa baktı. Arkasına baktı. "Lütfen. Ben sadece... o hâlâ hayatta mı?"

"Evet, ama bu bir savaş olacak."

Lydia tuzağı Rick'in eline tutuşturdu ve muayene odasının açık kapısına doğru ilerledi. Karo döşeli odanın ortasında

Uzayda, paslanmaz elik bir masanın üzerinde, entübe edilmiş ve gevşek duran kurdun yan tarafı bir makine sayesinde aşağı yukarı pompalanıyordu. n bacağıının tıraşlanmış bir kısmına bir serum takılmıştı ve yumuşak bip sesleri kalp atışlarının yavaşladığını gösteriyordu.

Hayvana doğru giderken Rick'in gözlerinin üzerinde olduğunu hissedebiliyordu. Ama neyse ki kurtlarla arasında daha fazla mesafe olması gerektiğine dair tek bir kelime bile etmemişti.

"Ben buradayım," dedi usulca onun omzunu okşarken. "İyi olacaksın."

Tezgâhın üzerinde temiz ve katlanmış bir yn battaniye duruyordu. Battaniyeye uzanarak yumuşak ağırlığı düzeninden çıkardı ve vücudunun alt yarısının üzerine örttü. Sonra orada öylece durdu.

Gözleri kurdun zayıf ve güçlü bedeninde geziniyor, yaşayıp yaşamadığının cevabını arıyordu. Tek görebildiği battaniyenin üzerindeki desendi; soluk yeşil bir tarlada uçan kemikleri ve su kaplarını kovalayan animasyon bir kartal. izgi köpeğin yüzündeki gülümseme ona sahte bir iyimserlik gibi geldi, çocuklara satılmaması gereken bir şeydi bu.

Ama sanki onları yetişkin gerçekliğine ulaşmadan önceki yıllardan mahrum bırakmak daha mı iyiydi?

Rick teslimiyetle, "Burada ne olduğunu test edeceğim," dedi.

Lydia kurdun patilerinden birini okşadı ve sonra kapıya doğru yürüdü. "Ne olduğunu bana söyler misin?"

"Elbette, seni arayacağım-"

"Ofisimdeyim." Adam kaşlarını atınca, kadın başını eğdi. "Ne?"

"stn değiştirmek için eve gitmiyor musun?"

Lydia koşu taytına baktı. "Kimi etkilemem gerekiyor? Ve bu çok fazla zaman alacak."

Evet, çünkü kiraladığı küçük eve on beş dakikada dönmek, bir gece çantası ve bir sandviç hazırlaması gereken bir şeydi. Yine de ayrılmak... yanlış hissettirdi.

"Ne bulduğunu bana bildirir misin?" diye tekrarladı.

Kadın arkasını döndüğünde Rick, "Yapacağım," dedi.

Klinik alanının en ucunda, yönetim ofislerine doğru ilerledi. İcra direktörünün kapısı kapalıydı, orada haber yoktu. Konferans odası boştu. Malzeme dolabı ve baskı odası da boştu. Ama dinlenme odasında taze kahve demleniyordu ve ön tarafta Candy McCullough'un boktan olmayan Sherlock sesi, henüz gelmemiş bir UPS teslimatı hakkında hızlıca bir şeyler söylüyordu.

Brown Sizin İçin Ne Yapabilir'de telefonu açan kişi için üzülmemek elde değildi.

Bu eski bir slogandı, değil mi, diye düşündü Lydia ofisinin kapısındaki düğmeyi çevirirken.

Işıklar yanıp sönerken kaşlarını çattı.

Bir şey vardı...

Sert halının üzerinden geçerek masasına gitti ve sabit telefona, bilgisayarına, lambasına baktı. Kalem ve kurşun kalem dolu kupasına. Kâğıtları ve Candy'nin gelen kutusuna bıraktığı iki dosya.

Lydia titreyen elleriyle lambayı masanın kenarıyla aynı hizada durduğu yerden itti. Sonra tekrar yerine koydu.

Ofis koltuğuna çökerken "Sen delisin," dedi.

"Neden kişiselleştirmek zorunda olduğunuzu anlamıyorum." Candy kapı pervazından dönerken konuşuyordu. "Seni buraya getiren Eastwind miydi?"

"Evet, koruluktan bir şey almam gerekiyordu." Yorgun gözlerini ovuşturdu. "ATV'yi geri çekecek. Benzini bitti-"

Candy boğazının arkasından küçümseyici bir ses çıkarınca Lydia başını kaldırdı ve ne düşündüğünü şaşırdı. Altmış yaşındaki kadın kendi deyimiyle "bılardo topu gibi yuvarlaktı ama o kadar da pürüzsüz değildi" ve tıknaz vücudu şu anda bir çift haki pantolon ve beyaz balıkçı yaka içine sıkışmıştı. El örgüsü yeleği üç boyutlu bir niteliğe sahipti, düğümlü çiçekler ve kıvrımlı sarmaşıklar onu çevreliyordu

Gövdesi, büyükanne şıklığı, düz bakışları, Brooklyn aksanı ya da yüksek ve sıkı duruşuyla en ufak bir şekilde eşleşmiyordu.

"I ..." Lydia hâlâ neye baktığından emin değildi. "Saçın pembe mi?"

"Evet." Candy elleriyle bir duh hareketi yaptı. "Kahven nerede? Kahveni aldın mı?"

"İyi görünüyor. Rengi sana yakışmış."

Bu da şaşırtıcı bir gerçektir. Ayrıca örgü güllerin bazılarıyla da eşleşti.

"Doris yaptı. Ben de sana kahve getiriyorum."

"Zorunda değilsin." Lydia yana doğru eğildi ve en alttaki çekmeceyi açtı. "Zerre kadar yorgun değilim, inan bana."

"Buna ihtiyacın olacak, güven bana."

Candy uzaklaşırken Lydia durakladı. Sonra başını salladı ve Lysol mendillerini çıkardı. Kapağı açıp iki tane mendil çıkardı ve masanın lamine kaplı üstünü ovuşturdu; pedlerin, kalemlerin, telefonun, monitörün ve gelen kutusunun üzerinden geçti. Her şeyi temizlemek ve bir dizi uzun çekiş yapmak için duyduğu kaşıntı kapı aralığını kontrol etmesine ve Candy'nin istemediği kahveyi getirmesinin ne kadar süreceği konusunda hızlı bir zihinsel hesaplama yapmasına neden oldu.

Siz temizlik konusunda deli gibi davranırken, seyirci herkesin isteyeceği son şeydi.

"Tamam, hazır mısın?" Candy içeri girip bir fincanı kurumakta olan, hastaneye yakışır antiseptiğin üzerine vururken sordu.

"Alınma ama ne-" Aslında kahve harika kokuyordu ve avucuna alıp bir yudum aldığı anda Candy'nin haklı olduğuna karar verdi. Buna gerçekten ihtiyacı vardı. "Neler oluyor?"

"Öncelikle, sen ve ben yine erkekler tuvaletini kullanıyoruz."

Lydia başının arkaya düşmesine izin verdi. "Belki de tüm gün boyunca hiçbir şey içmemeliyim."

"Ama büyük haber bu değil. Büyük haberi sana gönderiyorum. Gördüğünde her şey anlam kazanacak."

"O mu?" Lydia kadına sert bir bakış fırlattı. "Lütfen bana o UPS şoförünü etkisiz hale getirdiğini ve onu o çok sevdiğin el kamyonuna bantladığını söyleme. Bir paket karşılığında bir insanı rehin tutamazsınız. Bir hafta gecikmiş olsa bile."

"Hey, iyi fikir için teşekkürler. İlham veren bir lidere sin.
Ama hayır, öyle değil."

Candy bekleme alanına geri dönerken Lydia seslendi, "Açıklığa kavuşturmak için söylüyorum, rehin alma olayını asla onaylamıyorum. Bir insanı dolaba kilitlerseniz, bu bir suçtur-"

Köln.

Kolonya kokuyordu. Odunsu, çok ... lezzetli bir kolonya.

İşte o zaman ayak seslerini duydu. Ağırdı. Gerçekten ağır.
Bir adamın.

Candy kapıda yeniden belirdi, yüzünde sinsî bir gülümseme vardı. "Başvuru sahibi burada."

"Başvuru sahibi mi?"

"Bilirsin, Trick'in yerine geçecek kişi için?" "Oh, hayır, Peter'ın görüşmesi gerekiyor-"

"İcra direktörümüz toplantıda olduğu için ön hazırlıkları sizin yapacağınızı söyledim." Candy geri çekildi. "Lydia Susi, tanışın - adınız ne demiştiniz?"

"Daniel Joseph."

Açık pervazlara adım atan adam o kadar uzun ve genişti ki, yaşayan, nefes alan bir kapı gibiydi: Tüm ışığı engelliyor ve kimsenin girip çıkmasını imkânsız hale getiriyordu.

Lydia'nın gözleri yukarı, yukarı, yukarı gezinirken, kaslı kalçaları gizlemek için çok az şey yapan bir kot pantolon, yeni ütülenmiş yıpranmış bir flanel gömlek ve bir dizi omuz gördü ...

Bu, birisinin hiçbir iş görüşmesinin parçası olmaması gereken şeyleri düşünmesine neden oldu.

"İçeri gireyim mi?" dedi o derin, yumuşak sesiyle. Kadın giderken Candy'nin kıkırdaması da kesildi.

Adamın yüzüne bakınca iki kere düşünmek gerekiyordu; yüz hatları öyle bir şekilde bir araya getirilmişti ki, her şey dengeli, simetrik ve güçlüydü. Ağzı sayesinde de şehvetliydi. Ve tabii ki siyah saçları kısa kesimin uzun tarafındaydı; uçları ensesini okşuyor, alnından geriye doğru itiliyor ve kulaklarının üzerinden kalın ve parlak bir şekilde kıvrılıyordu.

"Yoksa başka bir yere mi gidelim?" diye sordu.

Bir yere gittim, diye düşündü Lydia. Ve bu İK ile başımı belaya sokacak.

İhlal ettiği tüm iç politikaları düşünürken -ve bazı federal yasalar da yok muydu?- alarmı sabahın beşinde çaldığında gerçekten ve gerçekten yuvarlanıp uyumaya devam etmesi gerektiğine karar verdi.

Ama Candy'nin kahvesi için Tanrı'ya şükürler olsun.

THREE

"I-AH, HAYIR." Lydia ayağa kalktı ve elini masanın üzerine uzattı. "Yani, lütfen içeri gelin. Ve seninle tanış. Tanış benimle. Lütfen."

Oh, FFS.

"Teşekkürler," dedi adam.

Ona ulaşması iki adımını aldı ve kolu o kadar uzundu ki avucunu almak için belinden eğilmesine gerek kalmadı. Kavrayışı sağlam ve güçlüydü ve temas bir buçuk, belki de iki saniye sürdü - yine de ikisi de otururken sıcaklık devam etti. En azından onun için-

Pekala. Sen ne bilirsin ki. Masasının diğer tarafındaki sandalyenin bebek evi büyüklüğünde olduğunu hiç fark etmemişti.

Kupasını aldı ve Candy'nin haklı olduğuna karar verdi. Kafeine kesinlikle ihtiyacı yoktu, ama kahve ona kaşınan elleriyle uğraşacak bir şey veriyordu.

"Yani," dedi.

Zihni bulanıklaştıkça, sahte olduğunu hissettiği bir şekilde gülümsedi - çünkü ya öyle olacaktı ya da kıkırdayacaktı: Bu adamla göz göze gelmek on altı yaşında bir girdap yaratmış, onu Justin Bieber aşklarına ve matematik sınıfındaki o çocuğa geri çekmişti... adı neydi?

"Isaac Silverstein."

"Ne?" dedi karşıdaki adam.

Saçmalık. "Özür dilerim. Sadece aramak için aklıma not alıyorum - önemli değil."

Tanrım, onun gözleri şimdiye kadar gördüğü en tuhaf renkteydi. Hem ateş hem de ela gibi bir şeydi. Parlayan bir şey.

"Her neyse, Bay -Pardon, soyadınız neydi?" "Joseph. Ama bana Daniel deyin."

"Doğru, Daniel, icra müdürümüz çok meşgul." Sadece bilmem ne yapıyor. "Ama size pozisyon hakkında genel bir bilgi vermekten mutluluk duyarım."

Omuz silkti. "Sadece bir iş arıyorum-"

Bir elini kısıyarak öksürürken ağzını kapattı.

Boğazını temizledi. Tekrar öksürdü. "Hayır, mendil yüzünden, değil mi?"

Lysol'un kapağını kapattı ve kabı yerine koydu. Sonra ellerini masaüstünde gezdirdi. Adam daha da kötüleştirmiş gibi tekrar öksürdüğünde, nefesinin altından küfretti.

"Bir pencere açacağım."

"Sorun değil, sadece alerjiler."

"Yine de temiz havayı tercih ederim." Masasının arkasındaki dikey pencereyi hafifçe araladı. "Eşyaları temiz tutmak konusunda biraz tuhafım."

"Bunda yanlış bir şey yok."

Arkasına döndüğünde, yüzünde gıdıklanan ya da tahriş eden hiçbir şey olmamasına rağmen dayanışma gösterisi olarak burnunu ovuşturdu. Yine de sinüsleri muhtemelen yıllar önce o taze keten kokusuyla kızarmıştı.

"Umarım böylesi daha iyidir."

"Teşekkürler."

"Hey, kahve ister misin? Sana seve seve getiririm."

"O şeylere dokunmamaya çalışıyorum." Son bir kez öksürdü. "Yaklaşık iki yıl önce sağlık için her şeyden kurtuldum. Çizburger hariç."

"Temiz bir karaciğer. Organı kastetmiyorum. Hayatın gibi."

İşte bu yüzden diğer türlerin davranışlarını inceliyordu. Çünkü kendisinin de ipuçlarına ihtiyacı vardı.

"Şimdi öyleyim." Ellerini birleştirdi ve öne doğru eğildi, sandalye yükün yer değiştirmesiyle bir inilti çıkardı. "Bakın, size karşı dürüst olacağım. Burada uzun süre kalmayacağım ve belki de bu beni adaylıktan çıkarır. Ben bir serseriyim ve iş geçmişim bunu gösterecek. Ama aynı zamanda güvenilir olduğumu, iyi iş çıkardığımı ve pek sorun çıkarmadığımı da gösterecek."

"Ne kadar süre uzun değil?"

"Bilmiyorum, sıcak mevsim boyunca ve sonbahara kadar. Belki kışı geçiririm ama gelecek bahara kadar yoluma devam ederim. Eğer bu beni itici yapıyorsa, anlarım."

Bir hafta boyunca çirkin sopa bile seni çirkinleştiremez, diye düşündü.

"Kesinlikle burada kalmaya istekli birini tercih ederdik, ama bu bir anlaşma bozucu değil. Ve bu konuda açık sözlü olmana sevindim. Söylesene, en son nerede çalıştın?"

"Glens Falls'da bir apartman kompleksi için. Ondan önce de Maine'deydi." Omzunun üzerinden başparmağıyla işaret etti. "Evraklarımı verdim-"

Candy elinde bir dosyayla yeniden ortaya çıktı, sanki koridorda dinliyormuş gibiydi. "Başvurusu ve özgeçmişi, Bayan Susi."

Lydia kendisine verilenleri ters ters bakarak alırken, yaşlı kadın kaşlarını çattı ve pembe saçlı fıstık galerisini ön tarafa götürdü.

Tekrar yalnız kaldıklarında, Lydia kendisine verilene bakarak bir gösteri yaptı. Lise eğitimi. Apartman ve apartman komplekslerinde tamircilik işleri. Bir ilkokul. Jersey'de bir alışveriş merkezi. Büyük şehir yok. Sekiz ila on aydan uzun süren iş yok, ancak istihdamda boşluk da yok.

"Görünüşe göre New England bölgesinde kalmışsınız."

"Soğuşu tercih ederim, bu yüzden beni Pennsylvania'dan daha güneye götürmek zor. Oh, ve evet, elbette, bir ilaç alacağım

testini ve geçmiş kontrolünü kabul ediyorum. Saklayacak bir şeyim yok."

Başvuru formundaki yanıtları el yazısıyla yazmıştı, her şey düzgün, blok harflerle yazılmıştı.

"Demek soğuk havayı seviyorsun?" diye sordu.

"Evet, benim de dışarıda olmaya ihtiyacım var. Bu yüzden aradığınız şey benim için iyi. Yollarınızla, binalarınızla, araçlarınızla ilgilenebilirim. Tesisattan elektriğe ve alçıpana kadar her şeyi halledebilirim."

"Tüm işlerin Dan'ı."

"Tamamdır. Ve uzun çalışma saatlerinden de korkmuyorum." "Rochester'da doğdun, ha?"

"Evet. Ama çok taşındık. Annem iş için bulabildiği her şeyi almak zorundaydı. Benimle neredeyse tek başınaydı. Küçük bir aileydik, bilirsiniz."

Lydia başını kaldırıp baktı. Yüzünde hiç duygu belirtisi yoktu ama sanki bu uygun muydu? Buraya bir iş için gelmişti, amatör bir terapi seansı için değil.

"Ben de küçük bir aileden geliyorum," diye mırıldandı. "Öyle mi?"

"Sadece büyükbabam ve ben. O ölene kadar yerimizde kaldık."

"Onu kaybettiğin için üzgünüm. Nerede büyüdün? Sormamın sakıncası yoksa."

"Kuzeybatı Pasifik, aslında."

"Demek bu yüzden buradasın. Ağaçları ve dağları seviyorsun."

Lydia gülümsedi. "Evet, aynen öyle. Ben de açık hava insanıyım." "Burada ne yapıyorsun?"

"Ben kurtların nüfus sayımını yapan kişi gibiyim. Koruma alanındaki sürü sayılarını ve yerlerini takip ediyorum ve beslenmeden üremeye kadar davranış kalıplarını inceliyorum. Ayrıca sağlık durumlarını izlemek için veterinerimizle birlikte çalışıyorum. Gri kurt nüfusu Adirondacks ve Upstate New York'ta 1800'lü yılların sonlarında neredeyse tamamen yok oldu, ancak burada

her şeyin dengesinin bozulduğu altmışlı yıllardaki koruma."

"Denge mi?"

"Biyolojik sistemler tamamen dengeyle ilgilidir. Bir parçayı masadan kaldırırsanız, her şey her zaman faydalı olmayan şekillerde yeniden dengelenir. Yapılacak en iyi şey doğayı rahat bırakmaktır. İnsanlar bunu yapmaktan hoşlanmazlar, gerçi-" Kendini durdurdu. "Özür dilerim, sabun kutumun üzerindeyim."

"Özür dileme. Tutkunu seviyorum."

Lydia boğazını temizledi. "Bana sormak istediğiniz bir şey var mı? İş hakkında?"

Başını yana eğdi. "Evet, onları nasıl takip ediyorsun?"

"Onlar mı? Kurtları kastediyorsun. Tıpkı evcil köpekler gibi GPS çipleri var ve koruma alanının etrafına izleme kameraları yerleştirdik. Ayrıca araziye çıkıp yüksek irtifadan drone'lar kullanıyorum. Burada iki bin dönümlük bir alanımız var, bu yüzden takip edilmesi gereken çok şey var."

"Bu gerçekten ilginç."

"Benimle dalga geçiyorsun."

"Aslında hiç espri anlayışım yoktur."

Lydia güldü. "Ne?"

"Hayır, bu doğru. Şaka yapamam ve nadiren gülümserim."

Dosyayı kapattıktan sonra kaşlarını çattı ve öne doğru oturdu. "Bu gerçekten utanç verici."

"Neyse o. Başka becerilerim de var."

"Hiç gülmez misin? Asla."

"Hayır, pek sayılmaz." O güçlü omuzlarını silkti. "Bu sadece bende olmayan bir gen."

"Mizahın çekinik bir özellik olduğunu hiç düşünmemiştim. Ebeveynleriniz de komedi konusunda zorlanıyor muydu?"

Bakışları sanki aile ağacını gözden geçiriyormuş gibi uzaklara dalmıştı. "Şey, Louie Amcam vardı. Gülme konusunda ailenin yüz karasıydı."

"Nasıl yani?"

Garip, güzel gözlü adam yeniden ona odaklandı. "Tak-tak."

"Kim var orada?"

"Louie Amca."

"Louie Amca kim?"

"Gördün mü? Hiç komik değil."

"Bekle, ne?" Lydia başını salladı ve tekrar güldü. "Bu bir esprili cümle değil."

"Demek istediğim de bu. Zavallı bir tak-tak şakası denedi ve tam bir felaketti. Hiçbir esprisi yok."

Avucunu kaldırarak gülümsememek için kendini zor tuttu. "Ama ben onun sizin kara koyununuz olduğunu sanıyordum - bu da onun şaka yapabildiği anlamına gelir."

"Hayır, işte bu kadar komik olmayan bir çukurdayız. Kara koyun bile fazla uzağa gidemez. O kadar üzgünüz."

Lydia başını sallarken, kahve fincanını yudumlarken gülümsemesini gizlemeye cesaret edemedi. Burnundan bir şey çıkma ihtimali vardı.

"Düşündüğünden daha komiksin, Daniel Joseph." "Bana bu işi kazandıracak mı? Çünkü eğer ayağa kalkmam gerekirse sahneye çıkıp stand-up yapacağım, öyle mi?"

"Bunun işlerin özüne ve cıvatalarına nasıl yardımcı olacağından emin değilim."

"Pekala, var sen var herhangi bir şey Bu kırık I gösterebilir misiniz?"

İcra direktörümüzü deneyin.

"Tuvaletler hakkında ne kadar bilgin var," dedi nefesinin altında.

"Beni tesisatınıza götürün hanımefendi." Ayağa kalktı. "Ben varım."

"Gerçekten mi?"

"Tuvaletiniz bozulduğunda tamircinizi çağırırsınız, değil mi? Kamyonetinde İngiliz anahtarı çıkartması olan bir adama para harcamaktansa. İzin verin sizin için tamir edeyim."

Lydia da ayağa kalktı. "Kadınlar tuvaletinde."

"Göster bana."

Masasının etrafından dolanırken, hiçbir anlam ifade etmeyen bir konuşma baskısı ve vücudunda düşünmek istemediği türden bir anlam ifade eden bir karıncalanma hissetti. Ayrıca saçlarını omzunun üzerinden savurma isteği duydu ki bu çok saçmaydı: Muhtemelen kendi başına halledebileceği bir iş için bir adam çağırdığını düşünürsek, bir genç kız gibi davranmıyordu. Hayır.

Gurur flörtten önce gelir. "İşte geldik."

Koridorda bir kapıyı sonuna kadar itti ve yüzüne çilekten bir duvar çarptı: Pembe duvarlar, pembe tuvalet, pembe lavabo, pembe pembe. Tezgâhın üzerindeki oda spreyi, el sabunu ve losyon da Nesquik temasını takip ediyordu.

Daniel arkasından öksürdüğünde hiç şaşırmadı. "Candy kokuyu seviyor."

"Kesinlikle etrafta dolaşacak çok şey var."

"Ve işte hasta." Kabin kapısını hızla açtı. "Candy'nin zaman çizelgesine bakarsak bin dokuz yüz yetmiş üçten beri onunla sorun yaşıyoruz."

Daniel öne çıktığında kadın fayans duvara yaslandı ama yine de yeterince yer yoktu. Bu yüzden elinin tersiyle Daniel'ın yumuşak gömleğini okşadı ve burnuna daha fazla kolonya çekti.

Bu da sahte Fruity Pebble oda spreyini bile iptal etti.

Tuvaletin arkasını kaldırıp kolunu çevirirken bir sürtünme ve tıkırtı duyuldu. Ve Lydia kesinlikle Levi's'in arkaya oturuşuna bakmadı.

Gerçekten. O yapmadı.

"İki sorunuz var," dedi. "Birincisi, tıpa çok eski, çatlamış ve iyi bir sızdırmazlık sağlayamıyor. Bu çok mu sızdırıyor?"

"Evet. Atıklardan nefret ediyorum ve gerçekten kötüleştiğinde suyu alttan kapatıyorum."

"Evet. İkinci sorun ise zincir kolunun vurulmuş olması."

"Yeni bir tuvalet almamız gerekiyor mu?"

"Ben olsam bunu değıştirmezdım. Bu eskiler ağırlıkları kadar altın değeriinde. Yeni alçak sifonlu versiyonlar eski boru sistemleriyle iyi çalışmıyor çünkü yeterli su hacmi yok ve bu da düşük basınç nedeniyle tıkanmalara yol açıyor. Bu binaya baktığımda, altmışlı yılların sonunda, yetmişli yılların başında inşa edildiğini tahmin ediyorum. Yani elli yıllık birikime ek olarak, sızıntı alanınıza giden pişmiş toprak borularınız var."

"Bu kötü mü?"

"Ağaç kökleri. Büyük bela."

"Antibiyotik çağından önce tesisatımıza tüberküloz teşhisi koymuşsunuz gibi hissediyorum. Dürüst ol, ölümcül müyüz?"

"Kanalizasyonunuz yavaş mı?"

"Şimdi sen söyleyince Rick klinikte bununla mücadele ediyor." Lavaboya gitti ve biraz su akıttı. "Bu nasıl görünüyor?"

Kabinden dışarı doğru eğildi. "Yavaş."

Daniel içeri eğildi ve biraz şırıltı oldu. Bir iki çınlama. Bir zincir sesi. Sifon. Bir homurtu ve akan su.

Dışarı çıkarken ellerini birleştirdi ve lavaboya gitti. Candy'nin çilekli sabunundan biraz kullanarak her şeyi kuvvetlice yıkadı.

"Affedersiniz," diye mırıldandı.

Dirseğinin iç kısmına doğru hapşırdığında, kadın başını salladı. "Seni kokuyla öldürmeye çalıştığımıza yemin edebilirsin. Tanrı sizi korusun."

"Teşekkür ederim." Dispenserden iki kâğıt havlu çıkardı ve ellerini çırparak avuçlarını aynı güçlü şekilde kuruladı. "İşte plan. Tuvaleti tamir ettim ama bu uzun vadeli bir çözüm değil. Yine de internetten bir dizi yedek bağırsak bulabilir ve yeterince iyi çalışmasını sağlayabilirim."

"Peki ya sistemin geri kalanı?"

"Bu daha geniş bir konuşma konusu."

"'Sohbet' derken 'pahalı' mı demek istiyorsunuz? "

"Yeaaaaaaaah." Elindeki kağıt havlu tomarını

Çöp kutusunu mükemmel bir şekilde çiviledi, böylece çarpma kuvveti pembe tepenin demirlerinde dönmesini tetikledi. "Ama bu benim maaş derecemi aşar. Boruları burmak için uygun bir şirkete ihtiyacınız olacak - gerçi o zaman da yavaş ama bozuk olmayan giderleri onarmaya çalışırken bir şeyde delik açma riskiyle karşı karşıya kalırsınız. Dediğiniz gibi, denge."

"Yani şimdi iyi miyiz?"

"Bir süreliğine. Sisteme büyük bir yük bindirmediğiniz sürece, bir ya da iki yıl boyunca olduğunuz gibi kayabilirsiniz. Yine de er ya da geç, o kökler sizi ele geçirecektir."

"Peki sonra ne olacak? Her şeyi kazmak zorunda mı kalacağız?" Adam başını sallayınca, kadın başını salladı. "Acaba dışarıda bir yerlerde dua edebileceğim bir tesisat tanrısı var mı?"

"Sana Drano için bir tapınak yapmamı ister misin?" "Yapacak mısın?"

"Kereste, çivi ve şu kel adamın şişelerini toptan alıp bir sunak yapabiliriz. Harika olur."

Lydia bir an için ona baktı. "Biliyor musun, bu iş için mükemmel olduğunu hissediyorum."

"Ne diyebilirim ki, ben yapabilecek bir adamım."

"Referanslarınızı kontrol edeceğim. Ama bana kalsa, başlıca adayımız sizsiniz derdim."

"Teşekkürler, bunu duyduğuma sevindim." Ona koridorun kapısını açtı. "Cep telefonum sende var. Bana istediğin zaman ulaşabilirsin. Glens Falls'ta bir arkadaşımda kalıyorum, yani bana ihtiyacın olursa iki saat içinde burada olabilirim. Tabii yağmur yağmıyorsa."

"Arabanın üstünü mü kaybettin?" dedi pembe banyodan çıkarken.

"Motosiklet."

Aklından doksanlı yılların romantik filmleri geçerken, onu Whitney Houston müzikleri eşliğinde ağır çekimde hayal etti. "Ah."

Bir duraksama oldu ve sonra yine o başını eğme hareketini yaptı. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum, Bayan -adınız neydi?"

"Susi. Ama bana Lydia de."

"Tamam. Senden haber almak dileğiyle, Lydia."

Elini veda etmek için kaldırdı ve sonra arkasını döndü. Ve çekip gitti.

Onun gidişini izlerken, içinde bir ev özlemi hissetti. Bu hiç mantıklı değildi. Bir iş için gelmiş ve yirmi dakika kadar yanınızda kalmış bir yabancıyı özleyemezsiniz. En iyisi.

Ama bir tuvalet tamir etmişti. Ve müthiş kokuyordu.

Resepsiyonda onun derin sesini ve Candy'nin yanıtlarını dinledi, sonra dış kapı gıcırdayarak açıldı ve kapandı.

Lydia'nın ofisine dönme hızı üzerinde durmak istediği bir şey değildi ve kırdığı pencereye giderek jaluzileri araladı. Daniel Joseph bahar güneşinin altında, ağır botları çakılların üzerinde çtırdayarak park alanına doğru ilerliyordu. Motosikleti mat siyahtı ve eski moda görünüyordu, kadın Harley'ler hakkında hiçbir şey bilmiyordu. Bir bacağını üzerine atıp motoru çalıştırdığında, kendini bir kükreme duymaya hazırladı ama motorun egzozunu susturan iyi bir susturucusu vardı. Motosikleti geriye doğru yürüterek omzunun üzerinden, bir dönüş yaptı ve gaza bastı.

Yine kendini bir ses patlamasına hazırladı. İşte orada değildi. Bir. Sadece a Derin, boğazlıgrowl olarak Çift egzoz borusundan çıkan buhar izi sabahın soğuk ve taze havasında dağılırken, yolun dönemecinde gözden kayboldu. Pencerenin önünde durmuş, artık ıssız bir çorak araziye benzeyen otoparka bakarken şunları düşünmeye çalıştı

en son ne zaman biriyle çıktığını hatırlamıyordu. Yılın geri dönüşü yüksek lisansa yaklaşıırken, başını iki yana salladı. Tutku onu kurtlara bağlamıştı, bu koruma alanına... insanların parlak fikirlerine karşı yerli bir türü korumak için verilen bu mücadeleye.

Walters'ta pek fazla uygun bekar yok-
Kapı sertçe vuruldu.

Etrafında dönerken jaluzileri yere bıraktı. "Rick. Merhaba, yemle ilgili analizi yaptın mı?"

WSP'nin veterineri başını salladı. "Henüz değil. Yeni kahveye başlıyordum-oh, biraz almışsın."

Nedensiz bir şekilde, o yabancıнын nasıl bu kadar büyük bir etki yarattığını ve buna rağmen iki yıldan biraz daha uzun bir süredir birlikte çalıştığı Rick'in hiç fark edilmediğini düşündü. Bir erkek olarak yani. Onun da siyah saçları ve yeterince hoş bir yüzü vardı. Ayrıca gözleri kahverenginin güzel, sıcak bir tonuydu ve çok fazla gülümsemese de, gülümsediğinde çarpık ön dişi onu daha genç... ve çekici gösteriyordu. Ve patikalarda koştuğu için çok formdaydı.

"Candy benimle ilgilendi," diye mırıldandı.

"O iyi gibi Bu. As uzun olarak sen
değil bir teslimatçı."

"Doğru." Lydia kupasına baktı. Sonra tekrar yukarı baktı.

"O yemi ne zaman test edeceğini söylemiştin?"

"Ben hallederim." Rick başıyla pencereye doğru işaret etti. "Peki kimdi o adam?"

"Sadece Trick'in işi için mülakat yapan biri."

"Daha çok bir fedai gibi görünüyor."

Rick bir an için olduğu yerde kaldı ve odanın diğer ucundan ona baktı. Sonra kahvesinin hazır olduğuna dair bir şeyler söyledi ve gitti.

Lydia, içinde Daniel Joseph'in başvurusunun bulunduğu dosyayı çekti. Yazdıklarını tekrar okurken, özenle oluşturulmuş harfler ve noktalar üzerinde durdu.

bir haritadaki iğneler gibi düşerken, doldurduklarının ötesindeki bilgileri merak etti.

Aile. Arka plan. İnançlar. Kız arkadaşlar.

Eşim.

"Gerçekten bir hayatım olmalı," diye mırıldandı.

FOUR

Kara Hançer Kardeşliği Konağı Caldwell, NY

SIKTIR!"

Kara Hançer Kardeş John Matthew'un sevgili shellanı Xhex, yatakta dikleştirdi ve göğsünün ortasını kavradı. Üzerini örten şeyi çekiştirerek yorganı ve çarşafı aştı ve çıplak tenine geldiğinde onu pençeledi-

Büyük, geniş eller onu yakaladı ve gözlerini kırptığında eşini göremedi. Bir adam gördü, beyaz önlüklü bir insan, vücudunun kontrolünü ele geçirmiş, onu aşağı itiyordu, böylece ona bir hipodermik iğne yapabilecekti-

İçinden gelen çığlık yatak odalarının loş sessizliğini paramparça etti ve panik onu ele geçirdi. Ayaklarıyla tekme atarak, vücudunu savurarak, bileklerine kilitlenmiş demir parmaklıkların altında dönerek sertçe mücadele etti. Dişlerini göstererek ön koluna, çıplak pazusuna, yaklaşan her şeye vurdu, kan ağzına, çıplak göğüslerine aktı.

Bu savaşı kaybedecekti. Her zaman kaybederdi. Ne kadar savaşmaya çalışırsa çalışsın, er ya da geç yenilecek ve beyaz önlüklülerin, deneylerin, işkencenin merhametine kalacaktı.

Boğazından çiğ bir hıçkırık koptu. "Hayııııırrr-"

Düdük sesi tiz ve yükselişteydi, etrafındaki havaya sahip olana, onu çevreleyene ve yakıcı dehşetin içine nüfuz edene kadar ses seviyesi ve oktavi yükselen duyulabilir bir işaret fişeğiydi.

Xhex savaşına ara verdi, boğuk nefesi hâlâ boğazını yırtıp geçiyordu. "John?" dedi fısıltıyla.

Bu ısıklık tam olarak aynı tempo ve perdede, alçaktan yükseğe doğru yavaş bir yükselişle tekrarlandı. İşte o zaman gözlerindeki perde kalktı ve karşısındaki erkeği tam olarak görebildi.

John Matthew siyah saçlarından mavi gözlerine, güçlü yüzünden geniş omuzlarına kadar her zamanki gibiydi.

"Orospu çocuğu," diye inledi. "Oh, Tanrım, ben ne yaptım ..."

Kollarındaki ısırıklardan kan akıyordu, damlalar çarşafı kırmızıya boyuyordu, kâbustan duyduğu dehşetin yerini ona zarar vermiş olmasından duyduğu dehşet almıştı. Tekrar.

"Ben havlu getireyim, havlu getireyim-"

Kadın uzaklaşmaya çalışırken, adam bileklerini çekiştirdi. Sonra "Ben iyiyim." diye mırıldandı. Ben iyiyim.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..."

Bu sefer ellerini geri çekmeye çalıştığında, adam gitmesine izin verdi ve kadın yataktan düşerek halının üzerine yığıldı. Adam ona yardım edemedi kadın bacaklarını savurarak ayağa fırladı. Banyoya doğru koşarken ayak bileklerinden biri onu öldürüyordu. Yatağın iskeletine çarpmış olmalıydı.

Sanki umurundaydı.

Banyoları yolun karşısındaydı ve ona ulaşmak için yüzlerce kilometre koşması gerekiyormuş gibi hissediyordu - ve ayak parmağını mermer zeminin kenarına çarptığında, kapıyı yakaladı ve yanlışlıkla çarparak kapattı.

Düşün parlak beyaz alanındaki ışık açık bırakılmıştı, bu yüzden lavabolara doğru giderken ışık arkasından doldu ve onu siyah bir şekilden başka bir şey olmayan, özü olan bir hayalete dönüştürdü.

Elleri o kadar çok titriyordu ki muslukları açmak beyin ameliyatı gibiydi ve sonunda suyu akıttığında, sıcaklığın borulardan gelmesini beklemedi. Avuçlarını sıktı ve yüzüne su sıçrattı.

Arkadaşının kanının koyu şarap tadının hâlâ ağzında olduğu gerçeği onu mide bulantısı noktasına kadar utandırdı ve her ihtimale karşı tuvaletin bulunduğu oyuğa göz attı.

Evet, başarabilirdi. Mecbur kalırsa.

Bacakları daha iyi hissediyordu.

Daha çok suyla. Sıçrat. Sıçrama. Sıçrama.

Gözlerini her kapattığında, o laboratuvara geri dönüyordu ve bu bir tür anı değildi. Gerçekten oradaydı, bedeninin içindeydi, kapana kısılmıştı ve insanlar tarafından üzerinde çalışılıyordu.

Soğuk su iyiydi ama avuçlarıyla her tur attığında göz kapaklarını kapatması işleri daha da kötüleştiriyordu. Bu gerçekliğe yeniden dönmesi gerekiyordu.

Gerçek gerçeklikte öyleydi. Sıçrama. Sıçrama. Sıçrama.

Sonunda suyu kapattığında, leğene damlayan su yumuşak bir sestti, neredeyse bir çınlama gibiydi ve bir havluya rastlamayı umarak elini uzatıp etrafı yokladı. Biraz yumuşaklık hissettiğinde havluyu üzerine çekti ve yüzünü havlu kumaşın kıvrımlarına bastırdı. Sonra da sanki travmanın kalıntılarını bir şekilde temizleyecekmiş gibi havluyu yukarı kaldırıp neredeyse tıraş olmuş başının üzerinde gezdirerek ovuşturdu.

İşte o zaman sesleri duydu. Yatak odasının dışında. Lanet olsun.

İşte bu, Kardeşlikle birlikte malikanede yaşamının hem iyi hem de kötü haberi idi. Evdeyken asla yalnız değildiniz ... ama evdeyken de asla yalnız değildiniz.

Havluyu yanına alarak kapalı kapıya gitti ve ahşap panellere yaslandı.

"-İkinizin de iyi olduğuna eminim."

Bu Qhuinn'di, ki bu mantıklı. Qhuinn ve Blay'in yatak odası yan taraftaydı-oh, kahretsin. Uzaklardan, beşiğindeki mutlu uykusundan uyandırılmış bir yavrunun tiz ulumasını duyabiliyordu.

Harika. Cehennemliklerini kana buladı, komşuları uyandırdı ve bir bebeğin ödünü kopardı.

John elindeki yanıtı imzalarken bir süre sessizlik oldu. Sonra Qhuinn böyle günler için yardım almakla ilgili bir şeyler mırıldandı. Xhex'in artık tekrarlanmayan bir kâbustan kriz geçirerek uyandığı günler.

Yakın zamana kadar.

Şimdi bu lanet şey sahip olabileceğiniz en kötü misafir gibiydi; kaba, gürültücü ve hiç gitmeyen.

John sesiyle paylaşamadıklarını elleriyle anlatırken bir süre daha sessizlik oldu. Sonra Qhuinn biraz daha konuştu. Bir sessizlik daha, şimdi daha kısa. Sonra diğer Kardeş ayrılıyordu.

Heykeller Salonu'nun kapısı kapandığında Xhex sarktı. Sonra kendini yeniden toparladı ve banyodan dışarı çıktı.

"Al," dedi hızlıca. "Yaptığım şeyi temizleyeceğim."

John Matthew... yani, artık dağınık ve kanlı olan yataklarında oldukça ihtişamlıydı. Çıplak gövdesi omuzlarından kollarına, kaburgalı karnına kadar kaslarla doluydu ve ona yaklaşırken gözleri göğüs kafesini işaretleyen yıldız şeklindeki yara izine takıldı.

Kardeşliğin işareti. Bir erkeğin katıldığında aldığı bir şey.

Oysa John Matthew doğduğundan beri onun sahibiydi.

Oturarak adamın ellerini tuttu ve onu ısırıldığı yerleri dikkatlice sildi. O kadar iyi durumdaydı ve düzenli olarak damarlarını aldığı için o kadar iyi beslenmişti ki, dişlerinin ve ön dişlerinin izlerinin kendilerini kapatmasını neredeyse izleyebiliyordu.

Sesine güvenebildiğinde, "Çok özür dilerim," dedi.

Ve o zaman bile, gerçek kelimelerden çok hecelerden oluşan bir vıraklamaydı.

"Çok özür dilerim."

John başını salladı. Sonra ellerini geri çekti ve "Olma" diye imzaladı. Umurumda değil-

"Umursamalısın. Umursamalısın - kendi yatağında terörize ediliyorsun."

Xhex, yardım etmek için ne yapabilirim?

Kucağındaki havluyu katladı ve yeniden katladı. "Zincir zırh mı giyeceksin? Beni bağlamanızı önerirdim ama zaten başımı belaya sokan da buydu."

O laboratuvarda, kendi kendine ekledi.

Eşi daha fazla şey imzalıyordu, destekleyici şeyler, onu ikiye bölen şeyler. Bu erkeğin nasıl olup da onunla kalabildiğine dair hiçbir fikri yoktu. Birçok açıdan ondan daha iyiydi.

"Evet," dedi. "Bununla başa çıkacağım. Bir şekilde."

Evet, çünkü bilinçaltı kolayca kontrol edilebiliyordu. Bu yüzden insanlar sadece tamamen sorumlu oldukları şeyleri yaparlardı.

Sorun değil.

"Özür dilerim," diye fısıldadı.

Normalde, çeşitli kulüplerin güvenlik şefi olarak yaptığı işte ve melez bir senfath olarak hayatında, Molly'de aklını kaçırmış ve karşılarında Tanrı'nın Kendisini bile tanıyamayacak sarhoş insanlara bakabilecek kadar sert biriydi.

Ama bu yatak odasında, kapalı kapılarının ardında ...

John Matthew imzalamayı bıraktı ve hırpalanmış kollarını uzattı. Yüzünde ya da gözlerinde kınama yoktu, sevgi ve kabullenmeden başka bir şey yoktu.

Ve endişelen.

Xhex güçlü olmak istedi. Ama içine çöktüğünde Hellren'in kollarında, başka seçeneği yoktu.

Bunu telafi edeceğim, diye yemin etti.

Bir şekilde, bir ara... normal olmanın bir yolunu bulacaktı.

FIVE

Kurt Araştırma Projesi'nin genel merkezinde, akşam altıdan biraz önce, Lydia kasvetli bir mali tabloya baktı. "Hââ burada değil. Yani, hiç mi?"

Candy kabarık paltosunu çekti. "Hayır, siz sormadan söyleyeyim, genel mdrmz dolaba ben koymadım. Benim kaçırma fantezilerim UPS erkekleriyle sınırlı."

Sandalyesinde arkasına yaslanan Lydia biraz hesap yaptı. Peter Wynne bir buçuk haftadır ofise gelmemişti. İnanılır gibi değil.

"Hey," dedi. "Sprgenin sesini duydum. Temizlikçiler erken mi geldi? Cumartesi sabahları gelmeleri gerekiyordu."

"Artık Cumartesi günleri gelmiyorlar."

"Yani bu akşam beş buçuk daha mı iyi?" Yanıt gelmeyince Lydia kaşlarını çattı. "Bana söylemediğin şey ne? İşi mi bıraktılar?"

"Hayır, bırakmadılar." Candy öne doğru yürüdü ve masanın üzerine bir zarf koydu. "İşte maaş çekiniz."

"Temizlikilere ne oldu?" Candy çantasındaki bir şeyle uğraşırken Lydia kalemini yere bıraktı. "şaka yapıyorsun."

Candy avuçlarını bir şey tutuyormuş gibi kaldırdı. "Hey, ben süpürmeyi severim. Ve beni camsil konusuna hiç sokma. Takıntılıyım."

"Bu senin işin değil - bekle, kliniğin temizliğiyle kim ilgilenecek?" Candy kaşlarını kaldırmakla yetinirken Lydia on iki çeşit küfür yuttu. "Hayır, Rick temizlemiyor, onun kurdumla ilgilenmesi gerekiyor. Kurtla yani."

"Bir sakıncası olmadığını söyledi."

"Lanet olsun." Lydia sandalyesini geriye itti ve masasına doğru yürüdü. "Bıktım artık-"

Candy onun kolunu yakaladı. "Nereye gidiyorsun? Peter zaten burada değil ve onun kapalı kapısına bağlamak sana ne kazandıracak?"

Lydia gözlerini koridora dikmiş, koruma alanının çerçeveli haritalarını ya da gri kurtların siyah-beyaz fotoğraflarını göremiyordu. Onun yerine, incelemekte olduğu berbat mali tablolar yüzünün tam önüne monte edilmiş bir neon tabela gibiydi.

"Bazı harcamaları kısmamız gerekecek," diye açıkladı. "Trick'in pozisyonunu doldurmaya gücümüz yetmez-"

"Doldurmamayı göze alamayız. Eastwind ATV'yi geri getirdi ve benzin deposunda sızıntı olduğunu söyledi. Ana patikada onarılması gereken üç köprü var, yoksa sigorta şirketimiz poliçemizi iptal edecek - mektup gelen kutunuzda. Ekipman binasının çatısında bir delik var ve ikimiz de banyomuzun ne kadar iyi çalıştığını biliyoruz. Tesisleri Rick ile paylaşmayı sorun etmiyorum ama sigorta poliçesi büyük bir sorun olacak."

"Belki o köprüleri tamir edebilirim."

"Elbette. Tüm boş zamanlarında." Candy omuz silkti. "Bak, hepimiz ekip olarak temizliğe katılabiliriz, ama Trick korumada hiçbirimizin yapamayacağı şeyler yaptı. Ve bağış kampanyası yaklaşıyor. Eninde sonunda ihtiyacımız olan parayı bulacağız. Yani... bir şekilde bulacağız."

"Bana doğruyu söyle Candy." Lydia gözlerini yaşlı kadına çevirdi. "Temizlikçiler ne zaman gelmeyi bıraktı?"

"Bir ay önce."

Lydia ellerini havaya kaldırdı. "Neden bana haber vermedin-"

"Sen icra müdürü değilsin. İşte bu yüzden. Buranın işleyişinden sen sorumlu değilsin."

"Peter'a söyledin mi?"

"Evet."

"Ve o hiçbir şey yapmadı mı?"

"Saate baksana. Gitmem gerek." Candy Lydia'nın omzuna sert bir vuruş yaptı. "Her şey yoluna girecek, ben de bunu öğrendim. Kurtlar için çalışıyor olabiliriz ama özümüzde kediye. Buranın ve çatısı altındaki herkesin dokuz canı var. Şimdi lütfen bir kez olsun gece yarısından önce gider misin? Bir vampire dönüşüyorsun."

Kadın uzaklaşırken Lydia ağrıyan gözlerini ovuşturdu-

Ani bir hareketle, rustik sandalyelerin ve Outdoors dergisinin yılanmış nüshalarının bulunduğu resepsiyon alanına koştu. "Bekle, Candy?"

Resepsiyon görevlisi kapıda durakladı, tepedeki armatür pembe saçlarını siyah bir ışık altındaymış gibi parlatıyordu. "Evet?"

"Şerif Eastwind'i neden sevmiyorsun?"

Candy iki kez baktı. Sonra başını salladı. "Bunu sana sorduran nedir?"

"Ona asla Şerif demiyorsun. Ya da ilk adıyla. Her zaman Eastwind."

"Onun adı bu."

"Ses tonu da öyle."

Lydia diğer kadının bakışlarını üzerinde tutunca Candy gözlerini başka tarafa, düzenli masasına çevirdi. Sonra gözleri geri döndü. "O ve ben çok eskiden tanışıyoruz, hepsi bu. Küçük kasabalar nasıldır bilirsin. Şimdi lütfen ofisini kapatıp evine gider misin? Yarın bir yük treni gibi geliyor ve babamın her zaman söylediği gibi, bugün uğraştığımız saçmalıkların daha fazlasını taşıyacak."

Kapı arkasından çarparak kapandı.

Lydia kulübe tarzı odaya baktı, yıpranmış halıyı, sandalyelerin yıpranmış kollarını ve tavanın köşesindeki lekeyi gördü. Yolları düşündü - ve

Hava daha misafirperver hale geldikçe yürüyüşçüler, köpekler ve çocuklarla dolacaktı. Sonra ATV'ye geçti. Ekipman binası.

Tuvalet.

Ofisine dönerek zarfı aldı ve açtı. Son iki haftalık maaşı bin beş yüz doların biraz üzerindeydi. \$1,538.41. Stopaj ve sağlık sigortasından sonra eline dokuz yüz küsur dolar geçmişti. Bu ona her zaman çok gibi gelmişti.

Lydia çeki yırttı, konfetileri zarfa geri koydu ve her şeyi atık kâğıt sepetine attı. Sonra dış kutusundaki dosya yığınınına gitti. Aradığı şeyi bulduktan sonra bir post-it'e not aldı, ceketini giydi ve çantasını aldı. Tüm ışıkları kapattı, ön taraftaki güvenlik alarmini kurdu ve kapıyı kilitledi. Arabasını bir çam ağacının altına park etti ve arabaya binerken binaya bir göz attı. Yirmi dört ay, koca bir ömür içinde kısa bir göz kırpmaydı. Ama sanki sonsuza dek WSP'de çalışmış gibi hissediyordu.

Ve kendini hayal edebileceği başka bir yer yoktu. Pek çok nedenden dolayı.

Arabayla uzaklaşırken, en azından o kurt hâlâ hayatta, diye düşündü. Rick ayrılırken onu kontrol etmiş ve gece boyunca hayati bulgularını almak ve iyi olduğundan emin olmak için geri geleceğini söylemişti.

İşte böyle.

İlçe yolundayken cep telefonunu çıkardı ve bir arama yapıp cihazı kulağına dayayarak yasaları çiğnedi. Bluetooth'u olmayan on beş yıllık bir arabada olmadığınız sürece eller serbest harika bir şeydi. O zaman kurallar ne olursa olsun bu bir seçenek değildi-

"Evet?"

Erkek sesi öylesine şaşırtıcıydı ki Lydia yerinden sıçradı. Sesli mesaj için hazırlanmıştı.

"Ah, merhaba, Peter." Beni hatırladın mı, çalışanlarından biri?

"Nasılsın?"

"Lydia, bak, şu anda meşgulüm. Neye ihtiyacın var?"

Lanet işini yapman için, Peter.

"Sizi bugün görmeyi bekliyorduk. Projede." Sessizlik olunca, "Alo?" dedi.

Çalıştığın yeri unutmuşsundur diye sana adresi vereyim mi?

"Evet, üzgünüm. Yarın geleceğim. Her neyse konuşabiliriz-"

"Birkaç şey için izninize ihtiyacım var. Yarına kadar beklemeyecek."

"Bunu şu anda yapamam-"

"Aslında, evet, yapabilirsin. Ve eğer yapmazsan, nerede yaşadığını biliyorum ve ön kapına gelip cevap verene kadar kapını yumruklayacağım-"

"Ne istiyorsun?" diye tersledi.

Konuşma beş dakika kadar sürdü ve Lydia telefonu kapattığında kendini daha iyi hissetmedi. Bu da yeni bir haber sayılmazdı. WSP'nin icra direktörünün son bir ay içinde çok fazla şey yönettiğini ya da çok yönetici olduğunu söyleyemezdi.

Yapması gereken başka aramalar olmasına rağmen, cep telefonunun kucağına düşmesine izin verdi ve arabayı tek başına sürdü. Birlikte, daha doğrusu. Farların ışığında, Moth Nehri'nin Deer Dağı'nın eteklerindeki dolambaçlı rotasını takip eden asfalt şerit ona The Shining'in açılış sahnelerini hatırlattı. Kaldırım filminden hatırladığı kadar iyi durumda değildi -burada kaldırımın her yerinde, yolun karşısına geçmeye çalışan solucanlar gibi dikişler vardı, mevsimlerin sıcaklığı ve soğukluğu, doğası gereği koşulların gerektirdiğinden daha sabit olan bir şeyden esneklik talep ediyordu.

Walters kasabası sadece bir benzin istasyonu, bir banka, birleşik bir bakkal/ lokanta, bir itfaiye binası ve bir postaneden ibaretti. Küçük perakende merkezinin etrafında, Devrim Savaşı sırasında Fransız avcılarının Kanada'dan gelmesinden bu yana ailelere ait olan parseller üzerinde yaklaşık otuz ya da kırk ev vardı.

Lydia buzdolabındaki tüm boşları düşünürken, IGA'nın otoparkına girmeye karar verdi. Arabadan inmeden önce çantasından post-it'i çıkardı ve onlu numara dizisini telefonuna tuşladı. Binanın market kısmına girene kadar gönder tuşuna basmayı bekledi.

Kasiyer Susan'ı seviyordu. Gerçekten seviyordu.

Tezgâhın arkasından "Merhaba!" diye selam geldi. "İşler nasıl? Sana neler oluyor-"

Lydia gülümsedi. El salladı. Abartılı bir şekilde telefonunu işaret etti. "Ara."

Susan başıyla onayladı ve elleriyle her şey yolunda işareti yaptı. "Sen konuş, ben beklerim."

Susan altmışına merdiven dayamıştı ve hâlâ bir dolu fasulyesi vardı. Özenle taranmış platin sarısı saçları ve makyajlı yüzüyle, hiç gelmemiş bir film yönetmenini bekleyen bir yıldız adayı gibiydi ama öylece oturup durmuyordu. İtfaiye şefiyle evliydi, Walters'ta beş oğul yetiştirmişlerdi ve pek çokları gibi o ve kocası da vadide yaşıyorlardı, asla emekli olmayacaklar, asla taşınmayacaklardı. Ayrıca kendini adanmış bir yan işi vardı. Bakkal dükkanını işletmenin yanı sıra, bölgenin hem sözlü tarihçisi hem de baş haber spikeriydi. Bu da hem geçmişini hem de bugünü kapsayan harika bir hizmetti. Herkesin.

Hayır, gerçekten. Harikaydı.

Bağlantıdan ikinci bir zil sesi geldiğinde Lydia sığ et tezgâhına doğru yürüdü ve kısa raflardan oluşan yedi koridora göz gezdirdi. Her şey küçük, yüksek kalorili ve yavandı, özellikle de son iki yıldır seçtiği tek şey bunlar olduğu için. Dördüncü bir zil sesi kulağını çınlattığında, aççıymış gibi davranmaktan vazgeçti ve lokantanın giriş kısmına yöneldi. Bu gece benzini bitmişti ve herhangi bir şey, hatta bir kutu Campbell's çorbası bile pişirme fikri onu bunaltıyordu.

Ve bu, sallanan cam kapıdan içeri adımını atmadan ve tavuklu böreğin kokusu ona çarpmadan önceydi.

"Aman Tanrım," diye mırıldandı. "Ben de bundan bahsediyordum-"

"Alo?" diye bir erkek sesi kulağına geldi.

Lydia durdu. Tanrım, o adamın sesi sanki kışına bağlanmış jumper kabloları gibiydi. "Ah, merhaba, Daniel Joseph? Ben Kurt'tan Lydia Susi-"

"Oh, evet, merhaba. Nasılsın?"

Bunu izleyen duraksamada, bağlantıdan gelen müzik kaydedildiğinde Lydia kaşlarını çattı. Bu eski bir Eagles şarkısıydı. İşin tuhafı, "Take It to the Limit" şarkısı da... onun için de başının üstündeydi.

"Lydia? Bayan Susi?"

"Sen..." Duvara dayalı kabinlere bir göz attı. Sonra taburelerin olduğu tezgâha döndü. "Ah. Selam."

Kamyoncuların ve kasaba halkının oluşturduğu sıranın en ucunda Daniel Joseph bir tabureye oturmuş, üç kişilik yer kaplıyordu. Adamın gözleri, yarısı yenmiş bir düzine et yahnisi ve tavuk parmağı tabağının arasından geçerken, kadın elini kaldırdı. O da aynısını yaptı.

"Sanırım kapatmalıyız," dedi telefonuna. "Elbette."

Telefon görüşmesini sonlandırarak ilerledi ve tanıdık yüzlere, karı kocalara başıyla selam verdi. Dullara. Aklının bir köşesinde, elli yaşın altında tek bir kişi bile olmadığını fark etti; bu da kasabanın yıldan yıla yıpranan bir kuşak ipliğiyle ayakta durduğunun kanıtıydı. Acı gerçek şuydu ki, dünya her geçen gün daha dijital hale geliyordu ve herhangi bir nüfus merkezinden bu kadar uzakta ekonomi zordu. İşe yeni başlayan ya da aile kuran gençlerin şehir merkezlerinde iyi maaşlı işlere ihtiyacı vardı.

"Merhaba." Telefonunu çantasına yerleştirdi. "Glens Falls'a döneceğini sanıyordum."

"Ben de öyle. Bisikletim bozuldu, o yüzden bu gece buradayım. Oturmak ister misin?"

Deri ceketini diğer tarafındaki tabureye taşımaya gittiğinde, kadın başını salladı. "Oh, hayır. Sadece gitmek için toparlanıyorum. Bisikletin nerede?"

"Paul adında bir adam biz konuşurken tamir ediyor. Ya da parça sabah geldiğinde tamir edecek."

"Paul Gagnon'a gitmişsin."

Kolaya benzeyen bir şeyi kaldırdı ve bir yudum aldı. Bardakla birlikte gelen pipet çıkarılmış ve tezgahın üzerine, bıçak/çatal/kaşık rulosunun yanına konmuştu.

"İşte bu. Demek benimle konuşmak istedin?"

Lydia boğazını temizledi. "İstiyorsan işi alabilirsin."

"Gerçekten mi?" Yavaş, küçük gülümseme kesinlikle yıkıcıydı. "Bu harika. Teşekkürler."

Lydia gözlerini kaçırmak zorunda kaldığında, arkasındaki kabinde oturan kamyoncuyla tanıyormuş gibi yaptı - her ne kadar adamın yüzü ona dönük olsa ve onu duvardaki bir delikten tanımasa da.

Ama ya selam veriyormuş gibi yapıyordum ya da kendimi lokantanın mutfağından yeni çıkmış sıcak bir tabakta bir şey gibi hissediyordum.

"Ne zaman başlamamı istersiniz?"

Kendini silkeleyerek dikkatini topladı. "Dan mı yoksa Daniel mi diyorsun? Ve mümkün olduğunca çabuk."

"Güzel. Yarın başlayacağım. Ve ben Daniel'im, Dan değil."

"Yarın mı? Gerçekten mi? Ama senin gidip bir şeyler-"

"Zaten bu gece buradayım ve yarın Cuma. Bütün gün çalışacağım ve işim bitince Glens Falls'a döneceğim. Beni ne zaman istersin?"

"Şey, Trick sekiz buçukta gelir ve dört buçukta giderdi."

"Bunlar benim saatlerim o zaman."

"Harika. Yarın görüşürüz. Ve ilk iş olarak evrak işlerini halledip seni bordroya dahil edeceğiz."

Daniel başını o şekilde eğdi. "Nedir o?" "Um... bu şekilde mi para alıyorsun? Sen her zaman masanın altında mı?"

"Hayır, kolyen."

Lydia polarının V'sinde asılı duran yıpranmış altın tılsıma baktı ve hâlâ koşu taytını giydiğini fark etti. Koşu ayakkabıları. Spor sutyeni.

Bir küfür yutarken, en azından onun için flaş haber olmadığını düşündü. Görüşme sırasında o şeyler üzerindeydi.

"Oh, özel bir şey değil." Omuz silkti. "Sadece bir St. Christopher madalyası."

"Katolik misiniz? Bu kişisel bir şeyse özür dilerim."

"Değil ve büyükbabamındı. O Katolikti. Ben ne olduğumu bilmiyorum. Neyse, sabah görüşürüz."

"Evet, tabii."

Kadın arkasını dönerken, "Akşam yemeğin ne olacak?" dedi. "Ha?" Tezgâhın karşısındaki garsona baktı. mutfaktan çıkarken. "Ah, doğru ya. Hey, Bessie-"

"Geliyor, Lydia. Her zamankinden."

Bessie de altmış yaşındaydı ve 1985'te bir stil kitabından alınmış gibi bir perması vardı, ama solmakta olan güzellik kraliçesi Susan'ın aksine, bir beden eğitimi öğretmeni havası vardı. Ya da belki ordudaki çavuşlara karate öğreten biri. Daniel'a bir hamburger ve bir tabak patates kızartması verdikten sonra ellerini önlüğüne sildi ve Lydia'nın siparişini getirmek için yemin etmiş gibi başını salladı.

Engeller ne olursa olsun ya da ona neye mal olursa olsun.

"Her zamanki gibi bir şeyim olduğunu bilmiyordum," diye mırıldandı Lydia. Ama sanki tartışacakmış gibi?

Kollarını ve bacaklarını oldukları yerde seviyordu, çok teşekkürler - Bessie'nin işine olan bağlılığının tezgah çizgilerini aşip aşmadığından hiçbir zaman emin olamamıştı. Mesela, müşterilerinden biri olarak işleri batırırsanız, sizinle yerleri paspaslıyor muydu?

"Beklerken oturmak ister misin?" Daniel sordu.

"Hayır, böyle iyiyim." Meşrubat makinelerinin, dondurma soğutucularının ve turta vitrininin üzerindeki duvara asılı menü panolarına baktı. "Ama teşekkürler."

Göz ucuyla adamın kâğıt peçetesini açışını, kucağına sıkıştırışını ve hamburgeri, ekmeğin üzerine özenle yerleştirilmiş parmaklarıyla alışını izledi. Isırma ve çiğneme konusunda metodikti, temiz ve düzenliydi. Peçete konusunda da titizdi, ketçap olmasına ve az pişmiş olmasına rağmen hiçbir şey damlatmıyordu.

Ağzını sildi. "Nasıl olur da her zamanki gibi bir şeyin olur ve ne olduğunu bilmezsin?"

"Belli ki lokanta amnezisi. Öte yandan, bu bir sürpriz olacak - en azından teoride, hoşuma gidecek."

"Bilinçaltınız tarafından sipariş edilen bir başlangıç yemeği. Harika."

Bir dakika sonra Bessie elinde dumanı tüten bir tabakla mutfağın kapısından dışarı fırladı.

"Al bakalım, tavuklu börek, güzel ve sıcak." Yemeği Daniel Joseph'in hamburgerinin yanına koydu ve tezgâhın altından bir çatal bıçak takımı aldı. "Diyet kola da ister misin?"

"Ah..." Lydia boğazını temizledi.

"Görünüşe göre akşam yemeğini birlikte yiyeceğiz," dedi WSP'nin yeni saha görevlisi. "İşler yolunda gitmedi mi?"

SIX

İKİ YIL ÖNCE, Lydia'nın yeni işine geldiği ilk gün, Candy onun oryantasyonundan sorumluydu ve sadece kâr amacı gütmeyen kuruluş hakkında değil. Walters'ta yaşamak hakkında öğrenecek çok şey vardı. Ve özellikle doğru olan tek tavsiye neydi? Posta kodundaki herkes akrabaydı. Kan bağıyla değilse bile evlilik bağıyla.

Yani hiç kimse hakkında kötü bir şey söylemediniz çünkü onların akrabalarıyla konuşuyordunuz. Candy'nin de dediği gibi, tıpkı bir taraftara kaka fırlatmadığınız gibi, bir başkasını da ezmek istemediniz çünkü o pislik size geri dönecekti.

Metaforlarla böyle bir yol - ve kadının Walters, New York'taki Zip It Kuralı'nın bir sonucu vardı.

Lydia dumanı tüten yemek tabağının başında durarak servis elemanına baktı. Bessie, bakkalın kocasının erkek kardeşi Susan'la evliydi. Bu da kadınların sadece aynı binada çalıştıkları ve molalarını birlikte verdikleri anlamına gelmiyor, aynı zamanda işe ikili olarak gidip geldikleri anlamına da geliyordu.

"Çok üzgünüm, Bessie, ama eve gitmem gerek. Şu harika yemeği paket yaptırır mısın lütfen?"

"Oh, evet. Elbette. Sadece bu hoş genç adamla yemeğe gelirsin diye düşünmüştüm-"

"Çok teşekkür ederim." Lydia gülümsedi. "Ve haklısın, sanırım çok fazla tavuklu turta sipariş ediyorum."

Bessie kanatlı kapıdan mutfağa doğru yürürken garip bir an yaşandı. Onun tarafında.

Daniel hamburgerine geri döndü. "Sanırım buralarda laf çabuk yayılıyor, ha?" dedi lokmalar arasında.

"Oh, olmamamın nedeni bu değil ..." Mutfağın kapısına bir göz attı. "Peki, tamam. Bu şehirde dolaşmak çok zor. Tahmin bile edemezsin."

"Ve kocanızın kıskanmasını istemeyiz."

"Olmazdı, yani benim bir tane yok." Ne zamandan beri dili tutulmuştu? "Peki ya karın?"

"Karım yok, kız arkadaşım yok. Drifter, hatırladın mı?" "Hatırlıyorum."

Bessie elinde bir kâğıt torbayla tekrar dışarı çıktı. "Al bakalım."

"Ve işte on beş. Üstü kalsın."

"Teşekkürler Lydia. Sen büyük şehir bahşişçisisin, bunu biliyor muydun?" "Eğer bu benim şöhret iddiamsa, kabul ediyorum." Lydia'ya gülümsedi.

Daniel profesyonelce olduğunu umduğu bir şekilde. Çünkü Bessie'nin gözleri sanki kadın her türlü yüz ifadesinden her türlü şeyi okuyormuş gibi aralarında gidip geliyordu. "Yarın görüşürüz, Daniel. İşte."

Daniel şöyle bir baktı ve rahat bir el kaldırdı. "Zamanında orada olacağım. Yürümek zorunda kalsam bile."

"Peki nerede kalıyorsun? Pine Lodge'da mı?" "Evet. Orası."

Lydia kaşlarını çattı. "Orası iki mil uzakta."

"Ve Tanrı bana iki bacak verdi, her biri bir mil." "Bu tavrı sevdim."

"Paul hazır olduğunda motosikleti getireceğini söyledi. Projeye."

Lydia sabah onu arabayla bırakmayı teklif etmek için ağzını açtı. Ama a hızlı bakış
atBessie-who oldu hala

büyülenmiş bir şekilde bu dürtüyü bir kenara bıraktı. Ayrıca Pine Lodge, Susan ve Bessie'nin evlilik yoluyla kuzenleri olan Candy'nin kız kardeşi ve eniştesi tarafından işletiliyordu.

Çok karışık.

"İyi geceler," dedi gitmeden önce. "Sana da."

Lokantanın çıkışına doğru ilerlerken, kendi kendine ona dönüp bakmamasını söyledi. Ona Candy'ye davrandığı gibi davranmasını. Ya da Rick'e. Sadece WSP'nin bir çalışanı olarak.

Tam eli çubuğu iterken, arkasına baktı.

Daniel Joseph başını eğmiş ve yarım kalmış kolasına doğru çevirmişti. Mekândaki diğer herkes için o, bahar soğuşuna geri dönmekten önce boş karnını doyuran başka bir adamdı. Ama gözleri... o parlayan gözler...

Lydia'nın üzerindeydi.

Bakışları karşılaştığı anda adam gözlerini kaçırdı. Kız da öyle.

Ama geceye geri adım attığında, termometre ne derse desin, her şey çok daha tropikal bir hal almıştı.

"Lanet olsun," diye mırıldandı.

Başladığın gibi devam et teorisine göre, bir buçuk hafta içinde o adama tamamen takıntılı olacaktı.

"Olacak olan bu değil," diye duyurdu nemli kaldırımı geçerken.

Arabasına döndüğünde, yemeğini yolcu koltuğuna koydu ve tavuklu turtasının ... peki, ne zamandan beri hatchback'ine aldığı ilk sıcak yolcu olduğu gerçeğini görmezden gelmeye çalıştı.

Kendini yalnız hissetmesi için bir yabancıyla tanışmasının yeterli olması ne tuhaftı.

Motorunu çalıştırarak geri geri gitti ve tekrar ilçe yoluna yöneldi. Kasabaya geldiğinden beri dere kenarında küçük bir ev kiralamıştı ve şimdiye kadar

Arabasının eve kadar olan kısa mesafeyi kendi başına gidebileceğini düşündü. Bir elini direksiyonda tutarken, diğer eliyle radyo kadraniyla oynadı, huzursuzca dört bulanık istasyon arasında gidip geldi. Dikkatinin dağılmasına ihtiyacı vardı. Gürültüye. Bir haber bülteni, ritmi iyi bir şarkı -hatta bir oluk temizleme şirketinin ya da ikinci el araba galerisinin reklamını bile dinleyebilirdi.

Kanada yayınlarından birine bağlandığında, koltuğunda arkasına yaslandı ve Fransızca konuşmaları çözmeye çalıştı.

İki şeritli yolun diğer tarafından yanıp sönen mavi ışıklar onu kör etti.

Üç polis arabası değerindeydi. Hayır, dört. Ayrıca bir kapalı kasa minibüs ve bir ambulans vardı.

Şerif Eastwind'in cipinin yanından geçerken frene bastı ve direksiyonu kırarak Şerif'in aracının arkasına yanaştı. Araçtan inerek, mavi parıltıyı kesmek için eliyle gözlerini kapattı.

New York Eyaleti polis üniforması giymiş uzun boylu bir adam ona doğru ilerledi. "Hanımefendi, arabanıza geri dönmenizi rica edeceğim-"

"Ne oldu?"

"-ve yolunuza devam edin."

Ağaçların arasına baktı. Bir grup ormanın içinden yola doğru geri dönerken el fenerleri parlıyordu.

Polis memuru araya girdi ve görüşü engelledi. "Hanımefendi, şimdi ya benim arabamla ya da kendi arabanızla gideceksiniz. Hangisi olacak?"

"Dağda kim yaralandı?" Kadın adama baktı. "Yolun yukarısındaki Kurt Araştırma Projesi'nde çalışıyorum ve burası bizim arazimiz, koruma alanımızın bir parçası."

"Adınız nedir hanımefendi?"

O daha cevap veremedi, emniyet mensupları ağaçların arasından sıyrıldılar; iki polis memurunun elleri arasına hamak gibi gerilmiş siyah bir ceset torbası vardı. Torbanın ortasından sarkan bir şey midesini bulandırmıştı.

"Bunu ben hallederim," dedi birisi.

Eyalet polisi başını sallayıp geri çekildiğinde, Eastwind olduğunu görünce şaşırmadı.

"Neler oluyor?" diye sordu ona.

Şerif onun dirseğini tuttu ve arabasına doğru yürümeye başladı. Ama Lydia çapasını fırlattı ve ambulans yerine kapalı kasa kamyonetin arkasına getirilen kalıntıları işaret etti.

"İçeride kim var?"

Mavi alevler içinde Eastwind'in yüzü soğukkanlılık maskesiydi. Gerçi pek bir şey ele vermiyordu. "Bu aktif bir soruşturma, Bayan Susi-"

"Yapmayın Bayan Susi. Bilmeye hakkım var-"

"Bir açıklama yapmaya hazırlandığımızda-"

"Burası bizim toprağımız." Kalın bir ağaç gövdesine çivilenmiş olan İzinsiz Girilmez tabelasına başıyla işaret etti. "Üzerinde ne olduğunu bilmek istiyorum."

Eastwind ceset torbası adli tabibin aracına yüklenirken ona baktı. "Bir yürüyüşçüydü. Henüz kimliğini tespit edemedik."

Göğsünün üzerinde haç işareti yaptı. "Kaza mı yoksa sağlıkla mı ilgili? Ve ne kadar zamandır dağdalar?"

Bir duraklama oldu. Ve bu ilk sorunun cevabıydı, değil mi?

"Anlat bana," diye talep etti.

"Bir hayvan tarafından saldırıya uğradı. Söyleyeceklerim bu kadar." Eastwind eğildi ve onun gözlerinin içine baktı. "Ve bunu kendine saklamayı bekliyorum."

"Nerede bulundu?"

"Hepsi bu-"

Minibüsün çift kapısı çarparak kapanırken, "Nerede?" diye tersledi.

"Kuzey Granit Sırtı. Başka bir yürüyüşçü onu bulmuş ve haber vermiş. Kalıntılar iki günlük ve şimdi, izninizle."

Şerif diğer memurların yanına gitti ve Lydia geriye dönüp kalıntıların ormandan çıkarıldığı yere baktı.

Bir süre sonra arabasına gitti ve bindi. Yemeği soğuyup açlığını unutup ofise doğru yola koyuldu. Ofise vardığında park alanına gitmeye zahmet etmedi. Doğrudan WSP'nin ön girişine yanaştı.

Dışarı çıktığında, kapıya yaklaşırken anahtar hazırda ama kilide sokmaya gittiğinde gözlerini çatıya dikti. O çıktığından beri gece iyice bastırmıştı ve harekete duyarlı ışığın yanması gerekiyordu.

Olmadığı gerçeği, kırık listesine eklenecek bir şey daha oldu. En azından yeni bir saha bekçileri vardı, değil mi?

Telefonunu alıp el fenerini çalıştırırken, bunun bir elektrik sorunu değil de sadece patlamış bir ampul olmasını umdu.

İçeri girerek güvenlik sistemini kapattı ve doğrudan masasına gitti. Bilgisayarının yanındaki lambayı yakarak oturma açtı ve dağın kamera yayın programına erişti. Koruma alanındaki ağaçlara monte edilmiş yaklaşık yüz birim vardı - kaç dönüm olduğunu düşünene kadar kulağa çok gibi geliyordu.

Ama Kuzey Granit Sırtı'nda bir tane vardı.

Gözlerini kapatıp Aziz Christopher madalyasını baş ve işaret parmakları arasında ovuşturarak söz konusu yayının yüklenmesini bekledi. Kayıtlar bulutta kalıcı olarak depolanmadan önce bir hafta boyunca canlı olarak tutuluyordu; dolayısıyla saldırının kaç gün ya da gece önce gerçekleştiğinin bir önemi yoktu. Gerçi Eastwind kırk sekiz saat demişti.

Görüntü üç gün önce ayarlandığında Lydia monitörünü eğdi ve masaya daha yakın oturdu. Kamera No. 046'nın görüntüsü kuzeyden güneye doğru uzanan bir açıklıktı, kayalık çıkıntıyı işaretleyen çalı çırpıdan başka bir şey yoktu. Mercek

ünitesi yerden yaklaşık on beş metre yükseğe monte edilmişti ve geniş açının kilitlenebileceği dört istasyon vardı. Pazartesi günü, pozisyon ikincisindeydi ... ve istasyonunun önünde yaklaşık otuz metrelik bir görüş alanı sağlıyordu.

Varsayılan program, manuel olarak geçersiz kılınmadığı sürece, kamerayı diğer yayınlarla koordineli bir programda her yetmiş iki saatte bir istasyonları arasında hareket ettirir. Yani saldırının yakalanmama ihtimali yüksekti. Özellikle de saldırı ağacın arkasında ya da açıklığa sıkışmış diğer çamların arasında gerçekleşiyse.

Oynat düğmesine basarak büyükbabasının ona verdiği kolyeyi ovmaya devam etti. "Göster bana... Göster bana..."

Hareket eden tek şey görüntünün sağ alt köşesinde biriken zaman sayacıydı; tarih durağan, saniyeler akıp gidiyor, dakikalar kenarda sıralarını bekliyorlar, saatler ise yakında hiçbir yere gitmiyordu. Hızı artırdı, yamalı güneş ışığının manzara üzerindeki açısının değişmesini, akbabaların tembel uçuş yollarının daha çok ahır serçelerinin hızlı dalış bombalarına benzemesini, bulutların ekranda yürümesini, yeşilliğin kaşınıyormuş gibi seğirmesini izledi. Gece olduğunda, her şey yeşilin tonlarına büründü. Ve sonra şafak standart rengi geri getirdi.

İçinin derinliklerinde, kabul etmek şöyle dursun durmayı bile reddettiği o yerde, Lydia ne göreceğini biliyordu, kendi yansımasını tanıyabildiği kadar emindi. Giysilerinin altından göğsüne doğru soğuk terler fışkırdı ve masanın altında koşu ayakkabılarından birinin topuğu hızlı bir vuruş yaptı-

Kamuflaj giymiş adam kamera alanına girer girmez, hızlı ileri sarmayı kesti ve her şey gerçek zamanlı olarak devam etti. Adama iyice baktı ve pek bir şey söyleyemedi. Sırtında bir çanta, avcı benzeri kıyafetler ve yüzüne doğru eğilmiş kenarlı bir şapka vardı. Hareket ediyor

Etrafı tararken kendinden emin ve farkında görünüyordu.

Saldırı sol taraftan geldi, kurt öyle bir sinsilikle ileri atılıyordu ki adam yırtıcı hayvanın geldiği yöne bakmadı bile. Yürüyüşü bir an ayaktaıdı, bir an sonra yüz kiloluk dişi gri kurt boğazına kilitlenmişti. Hayvanın vücudunun çarpması insanın ayaklarını yerden kesti ve kurt serbest kalmadı. Adam kafasını ve burnunu yumruklasa, sonra tekmelese ve yuvarlanmaya çalışsa bile çeneden hiçbir hareket gelmedi. Isırıkta da bir kayma olmadı.

Lydia durakladı ve elleriyle yüzünü kapatarak arkasına yaslandı. Gözlerini sımsıkı kapattığında sadece sırtında belirgin gümüş şeritleri, kıvrak vücudu ve hançer gibi dişleri olan kurdu gördü.

Kendine sakinleşmesini söylese de çekime devam edebilmesi için bir süre geçmesi gerekti ve bakışlarını zaman sayacına kilitleyerek çevresel görüşünde cinayetleri takip etti. Hâlâ çok fazla bilgi vardı: Kurt, avını yere sererken sadece bir kez vurmuş ve bu vuruşun hakkını vermişti; inç kareye düşen ağırlık, hayati önem taşıyan hava yolundaki adamı boğuyordu. Avın direnci zayıfladığında ve kollar çırpınmayı bıraktığında, tek bir yeniden pozisyon alma, bir anlık serbest bırakma oldu; böylece hayvan tam önden saldırarak şahdamarını ve nefes borusunu sıkıştırabildi.

İnsan tamamen gevşediğinde, dişler oldukları yerde kaldı.

Bir buçuk dakika daha.

Ardından gelen vahşet Lydia'nın yüz çevirdiği bir şeydi. Yemle ilgili hiçbir ses yoktu. Koku da yoktu. Ama sanki yırtılma ve parçalanma, kanın bakır rengine bürünmesi, et ve kıkırdak tüketimi masaüstünde gerçekleşiyordu.

Saldırının toplam süresi sadece on iki dakika kadar sürdü ve saldırı sona erdiğinde kurt oradan uzaklaştı.

parçalanmış, parıldayan cesetten. Ağzını ve göğsünün tüylerini kaplayan kırmızı leke korku filmlerinden fırlamış gibiydi.

Yırtıcı etrafına bakındı. Ve hatta kameraya bile baktı.

Sonra patilerinin üzerinde hafif ve hızlı bir şekilde tırısyla uzaklaştı.

Ceset, korkunç bir plaj müdavimi gibi güneşin altında yatıyordu ve içindeki davranış bilimci cesedin üzerinde hâlâ ne kadar et olduğunu analiz etti. Hem de çok fazla.

Adamı açıktan değil, spor olsun diye öldürmüştü. Ve kurt tek başına çalışmıştı.

Lydia titreyen eliyle görüntüyü durdurdu. Sonra farkında olmadan yana doğru eğildi, alt çekmeceyi açtı ve Lysol mendillerini çıkardı. Bir tanesini serbest bırakarak nemli bezi monitörün tabanında gezdirdi. Taze keten kokusu burnunu sızlatırken gözlerini hızla kırptırdı.

Temiz. Her şeyi temizlemesi gerekiyordu. Keşke yapabilseydi... Kendini durdurarak mendile baktı. Mendil Şimdi sıcaktı ve avucunu çevirdiğinde, şey onun ten rengindeydi, sanki şeffaftı.

Bu tartışma kafasında beş dakika kadar sürdü ve kararını verdiği mendili attı, kabı kaldırdı ve büyükbabasını düşündü. Yapmak üzere olduğu şeyi onaylamayacaktı. Ama nedenini onaylardı.

Üniversitedeki yan dalı bilişimdi.

İnternette doğru kurgu programını bulması, yüklemesi ve görüntülerden ihtiyacı olanları kesmesi hiç zamanını almadı. Bundan sonra, günler öncesine, kameranin dördüncü pozisyonda olduğu zamana geri döndü. Uygun zamanda gerekli yirmi dakikayı gözden geçirerek, devrilmiş bir ağaç ya da parçalı bulutlu olması gerekirken yağmurlu bir hava gibi işleri tehlikeye atacak hiçbir ipucu olmadığından emin oldu. Maddi olmayan şeylerde şansını denedikten sonra, bir buçuk günlük görüntüyü kopyaladı ve yayına ekleyerek

saldırının yerini aldı. Ardından kameraların yönünü kontrol eden programa geri döndü ve #046 numaralı lensin işaret ettiği yönü manuel olarak değiştirerek onu dördüncü konuma kilitledi.

İyi haber, düzenli bir program olmasına rağmen, bu programın düzenli olarak rastgele olmasıydı. Paketlerin hareketine bağlı olarak, korumanın her yerindeki kameraların yönünü sürekli değiştiriyordu, böylece geçersiz kılma konusunda hiçbir şey olağandışı görünmeyecekti.

Yaptığı son şey, düzenleme programını bilgisayarından kaldırmakla kalmayıp sabit diskin derinliklerine inmek ve izlerini örtmek oldu. Ama bu yeterli olmayacaktı. CPU'lar adli olarak incelenebilirdi ve tıpkı otopsi masasındaki cesetlerin sırlarını ifşa etmesi gibi, bir şeyi silseniz bile izi bulunmaya devam edecekti.

Dell neredeyse on yaşındaydı. Kullanım ömrünün sonunu çoktan geçmişti.

Dark Web'de bulduğu ve üniteye bulaştırdığı virüs, bilgisayara soğutma fanını kapatması talimatını veriyordu. Sonra yangın tehlikesi olmadığından emin olmak için dinlenme odasına gitti ve Candy'nin aylar önce Şükran Günü artıkları getirildikten sonra yıkayıp sakladığı birkaç teneke tavayı buldu.

Lydia bilgisayarı bunlardan birine yerleştirdi ve masanın kenarlarından uzakta durduğundan emin oldu.

WSP'de çalışmanın kötü tarafı, paranın her zaman kısıtlı olmasıydı. İyi haber, en azından onun şu anki durumunda? Yeni yüksek teknoloji ya da son teknoloji ürünü çok az şey vardı. Yani eski bir bilgisayarın bir gecede yanma ihtimali?

Üzgünüm, memur bey. Olanlar bu. Ama en azından elimizde korumanın görüntüleri var, değil mi? Oh, bekle, hiçbir şey göstermiyor. Ne yazık.

Bilgisayarından çıkıp monitöre baktı. Bu tür kanlı ve vahşi bir saldırı, otelin neye dayanarak hareket ettiğini doğruluyordu. Ve Eastwind'in

Bir şey yapmaya açıkça isteksizdi, sorumluluğu üstlenmesi gerekecekti... ve Tanrı biliyordu ki, kendi adlarına konuşamayan hayvanları korumak için her şeyi, her şeyi yapardı.

Kişisel olarak neye mal olursa olsun. Ya da geçmişinden ne getirdiğinin.

Evet, bir hayvan saldırısı olduğu çok açıktı. Ama kimsenin böyle bir görüntünün sızdırılmasına ve internete düşmesine ihtiyacı yoktu - ve Tanrı biliyor ya, bugünlerde her şey oraya düşüyordu. Bu on iki dakika gibi bir şey, insanları kurtlardan daha da korkutmak ve Amerika Birleşik Devletleri'nin bu bölgesine yeniden getirilmelerini tehdit etmek için kullanılabilirdi.

Yırtıcılar ekosistemin gerekli bir parçasıydı.

Ona kalırsa, verdikleri onca zarar düşünülüğünde, gezegenin en az ihtiyaç duyacağı kişiler insanlardı.

Bu not üzerine masasından kalktı ve klinik alanına doğru yürüdü. Işığı açarak kurdun kapatıldığı yere gitti. Kurt başını kaldırmadı ama onun kokusunu alır almaz halsiz gözlerini açtı. En azından artık havalandırılmıyordu.

"Merhaba," dedi çömelirken. "Yine ben geldim."

Daniel Joseph hayalet olmaya alışkındı. Bu işte iyiydi. Öyle olmak zorundaydı. Bu hem bir amaç hem de hayatta kalma meselesiydi.

Bu yüzden Lydia Susi'nin Kurt Araştırma Projesi tesisindeki ilerleyişini takip ederken hiç ses çıkarmadı. Ayrıca hiçbir güvenlik ışığını da tetiklemedi, gerçi bunun tamamen metafizik dışı bir nedeni vardı: Bir gece önce dağdan inip etrafı kontrol ederken onları sökmüştü.

Bonus olarak, olay yerinde hiç güvenlik kamerası yoktu, bu da iyi bir haberdi.

O kadın ya da bir başkası tarafından sadece kendi şartlarında ve kendi istediği zaman görülecekti. Ve eğer isterse hiç görmeyecekti.

Örneğin, normalde toplum içinde dışarıda yemek yemezdi. Ancak gerekli olduğunda, görünüş yaratılmalı ve sonra da sürdürülmeliydi. Bu yüzden, tıpkı diğerleri gibi olduğu izlenimini yaratmak için kasaba halkının arasında yemek yedi. Özel bir şey değildi. Dikkat çekecek bir şey yok.

Uyum sağlıyorum.

Binanın yanından aşağıya doğru ilerlerken, gecenin karanlığı onun kalkanı oldu, vücudunun hareket halindeyken tamamen sessiz olma yeteneği onu gölgelerin içinde bir fısıltı haline getirdi, tıpkı soğuk hava gibi, tıpkı dağ sisi gibi... tıpkı bulutların arasından çıkıp yükseklerdeki tüneğinden yeryüzünü arayan ay ışığı gibi.

Masasında çalışırken, klavyesinde bir şeyler yazarken ve ekranındaki kurt saldırısı görüntülerine bakarken penceresini kapatan çıtaların arasından kadını izlemişti. Katliamdan dolayı üzgün olduğu belliydi ve sonra biraz çalışmış, ekranlar arasında gezinmiş, faresini kullanmış, bir şeyleri hareket ettirmişti. Daha sonra ofisinden ayrıldı ve masasının altına koyduğu büyük bir teneke kapla geri döndü. Sonunda kalktı ve ışıkları kapatarak oradan ayrıldı.

Tek katlı binada izlediği yol karanlık odalarla ya da aniden aydınlanan koridorlarla işaretlenmişti ve onun bulmak için etrafta dolaşmasına gerek olmayan düğmeleri çevirdiğini hayal etti. Arka tarafa doğru gidiyordu ve yüksekçe bir pencerenin önüne geldiğinde kendini yerden kaldırıp pervazın üzerine çıktı ve içeri baktı.

Binanın karşı tarafındaki bir odaya giriyordu ve kapı arkasından otomatik olarak kapandı.

Gece beklemek ona doğal gelen bir şeydi ve tekrar aşağıya indiğinde vücudu

Sadece göğsü eşit bir şekilde yükselip alçaldıkça değişen sabit bir duruş.

Yarım saat, bir saat ya da gecenin geri kalanında orada olsaydı? Onun için fark etmezdi-

Önce farları gördü. Bir çift binaya doğru geliyordu.

Yüzünü binanın karanlık dış cephesine dönerek sırtını gelen araca dayadı ve ellerini birleştirdi. Arabanın ışıkları siyah deri ceketinin, siyah şapkasının ve lacivert kot pantolonunun üzerinden geçerek yoluna devam etti ve araç arka girişin yanında durdu.

Daniel'in bulunduğu yerden sadece üç metre uzaktaydı.

Bir adam arabadan inip kalçasıyla kapıyı kapatırken, Daniel daha iyi görebilmek için başını yana çevirdi. Araba eski bir Jeep'ti, gün boyunca diğerleriyle birlikte park halinde gördüğü bir Jeep. Arabayı kullanan adamın dikkat çekici olmayan gözlükleri, dikkat çekici olmayan giysileri ve dikkat çekici olmayan bir saç kesimi vardı.

Adam aniden gözlerini binanın yan tarafına dikti ama kendisini kimin izlediğini fark ettiği için değil. Kadının eski arabasına odaklandı.

Geriye döndüğünde, üzerinde dokunaklı bir hüznün havası vardı, omuzları yenilgiyle çökmüştü, gözleri yere bakıyor ve orada kalıyordu. Kapıya doğru ilerlemesi biraz zaman aldı, sanki içerideki kadını görmek için kendini desteklemesi gerekiyormuş gibiydi-

Binanın arka çıkışı patlayarak açıldı.

"Ah, sensin," dedi bir kadın sesi. "Onu kontrol etmeye mi geliyorsun?"

Daniel yakın tüneğinden adamın yüzüne bir maske yerleştigiine, her şeyin gerildiğine, soğukkanlılığın yerini gerçek bir tarafsızlığın aldığına tanık oldu.

"Bana onun hayati değerlerini almaya çalışmadığını söyle," diye sinirli bir yanıt verdi.

"Tabii ki yaptım. Ona beyin ameliyatı yaptıktan hemen sonra."

Kadın bir adım öne çıkınca, binadan sızan ışık yüzünün yarısını, vücudunun yarısını ve Daniel'ın tüm dikkatini yakaladı. Hem ortalama hem de alışılmadık derecede çekiciydi, rahatsız edici bir kombinasyon: Güneşten kavrulmuş saçlarını atkuyruğu yapmış, mavi koşu taytı, kırmızı ve siyah ayakkabılarıyla, yirmili yaşlarının sonlarında, formunu koruyan ama kıyafetlerini koordine etme konusunda titiz olmayan herhangi bir kadın olabilirmiş gibi görünüyordu.

Yine de onda bir şey vardı, Daniel'ın iki kez bakmasına neden olan soyut ve gerçekten sinir bozucu bir şey. Onu her gördüğünde.

Veteriner kollarını kavuşturdu ve kaşlarını çattı. "Burada ne yapıyorsunuz?"

"Ofisimdeki bir şey için geri dönmem gerekiyordu-"

"Yani masanı kliniğime mi taşıdın? Tanrım, Lydia, sana onu kontrol edeceğimi söylemiştim-"

"Kurt için geri gelmedim, tamam mı? Gelecek çeyreğin bütçesini gözden geçiriyordum ve Candy'nin benim için hazırladığı bir raporu unuttum. Hazır buradayken iyi olup olmadığından emin olayım, iyi değilse de seni ararım diye düşündüm. Hepsi bu kadar."

Bir duraklama oldu. "Keşke bana güvenebilseydin."

Hayır, diye düşündü Daniel. Sadece onun seni sevmesini diliyorsun.

Açık onu yan, ve kadın görünüyordu değil sadece için karşılık vermemek, ama onun duygularının farkında olmamak.

"Hadi ama Rick. Beni tanırsın. Bu çatının altında ysam, sanki onu gözetlemeyecek miyim?"

Rick başka tarafa baktı. Sonra tekrar baktı. "Boğazından aşağı atladığım için özür dilerim."

"Affedildi, unutuldu. Ama onu kontrol edecekseniz, ben de sizinle gelmek istiyorum."

"Veterinerlik okuluna ne zaman gittiğini bana bir daha hatırlatır mısın?" diye mırıldandı adam teslimiyetle.

"Ne diyebilirim ki, gece okulu harika bir şey."

İkili binaya girdiğinde, bir paravan kapının kapanma sesi duyuldu ve ardından daha sağlam bir şey kapatılırken bir

gümbürtü duyuldu.

Daniel kendini pencerenin pervazına geri çekti.

Camın arkasından, kadın ve adamın daha önce girdiği kapıdan ilerleyişini izledi.

Tekrar yere çökerek onların geri dönmesini bekleyecekti.

Ve sonra onlara ne yapmak istediğine bakacaktı-

Uzarlarda bir kurdun uluması gecenin içinde yankılandı, çam ağaçlarının arasından süzölerek yırtıcı hayvanın boğazından Daniel'ın kulaklarına doğru kanatlanmış gibi yol aldı.

Ruhunu bu unutulmaz şarkıya açtı.

Bu onun dünyada en sevdiği sestı.

SEVEN

ERTESİ SABAH, Lydia WSP'nin binasına giren ilk kişiydi. Ön kapıyı açtığında, yanık kokusu açıldı ama belirgin değildi ve hemen alarmin kodunu girdi. Aceleyle ofisine döndü, ışıkları yaktı ve sandalyesine geçti.

Masasının altında, yerde, teneke kutunun içinde duran bilgisayar kulesi, fişe takılı ve açık bırakılmış olmasına rağmen hiçbir yaşam belirtisi göstermiyordu.

Erimiş plastik ve metalin keskin kokusu burnunu ovuşturmasına neden oldu.

Halının üzerine oturarak kırmızı çerçeveli, sert gözlerini kapattı. Bir yangın çıkmasından ve tüm tesise yayılmasından o kadar endişelenmişti ki Rick'le birlikte ayrıldıktan sonra hemen geri dönmüştü. Arabasını ekipman garajının arkasına sokarak şafak için yerleşmişti. L.L.Bean uyku tulumu onu yeterince sıcak tutmuştu ama sırtı sürücü koltuğunun yatak olarak kullanılmasından pek hoşlanmamıştı.

Ve bir de sürekli izleme vardı.

Her an Hollywood'a yakışır bir patlama olmasını, turuncu ve sarı alevlerin her yeri sarmasını, kurdunun zayıf hayatının tehlikede olmasını, hayatta kalmasının tek sebebinin onu kurtarmak için içeri dalmasını bekliyordu.

Duvak nihayet görüldüğünde ve şafak söktüğünde, saklandığı delikten çıkıp hızlı bir duş, eski bir muz ve tavuklu turtasının hala lanet arabada olduğunu fark etmesine neden olan bir dilim kızarmış ekmek için eve geri dönmüştü.

Ne büyük kayıp.

Öksürük kapı aralığından geldi ve dikkat kesildi. Yana doğru eğilerek masasının etrafına baktı.

Ve kendiliğinden güneş yanığı olmuş gibi kızardı. "Oh, sensin," dedi. "Günaydın."

Daniel Joseph yumruğuyla ağzını kapattı ve tekrar öksürdü. Sonra elini salladı. "Burada her şey yolunda mı?"

"Benim, ah..." Sandalyesine doğru kaydı ve masasının altını işaret etti. "Bilgisayarım dün gece bir barbekü düzenledi ve kendini yedi."

Daniel cüssesi ve gücüyle çelişir gibi görünen bir akıcılıkla yanına geldi ve diz çöküp tenekeyi çıkarırken, derin bir nefes almak için bir an durdu. Evet, aynı parfüm. Ve o çok fazla koklamamaya çalışırken, adam elektrik kablolarını arkadan çekerken bir öksürük daha çıkardı.

"Size söz veriyorum," dedi, "ofisim her zaman kötü kokmuyor. Ancak çilek tarlaları gibi sonsuza dek sürecektir banyomuz hakkında hiçbir garanti veremem."

"Sorun yok." Tepsiyi çıkardı. "Bilgisayar uzmanı değilim ama bu şey ölmüş."

"Uzun zamandır son demlerini yaşıyordu. Bir süre önce tenekeye koydum çünkü korkuyordum-"

Yukarı baktı. "Tam olarak ne olduğunu."

"- tam olarak ne olduğunu." Gözleri buluştuğunda kızardı. "Şak."

Topuklarının üzerinde geriye doğru oturdu ve kolunu masaüstünde dengeledi. "Hey, şu çıt çıt olayını bana açıklayabilir misin? Mesela, bu çıtçı olayı nedir?"

"Şey, iki kişi-"

"-aynı şeyi söyle-" "-aynı şeyi söyle-"

"-aynı zamanda," diye bitirdi. "Şak." "Evet."

"İşte bu kadar."

"Şimdi sen s ö y l e y i n c e , kuzenin Louie'nin esprisi gibi oldu. Düz düşünüyor ve pek bir anlam ifade etmiyor."

Hafifçe gülümsedi. "Louie Amca." "Özür dilerim. Amca. Kuzen değil."

Ve aynen öyle, zaman yavaşladı. Sonra tamamen durdu.

Lydia onun ateş saçan ela gözlerine bakarken aklının bir köşesinde adamın çok iri olduğunu, tek dizinin üzerinde olmasına rağmen yüzlerinin aynı seviyede olduğunu düşündü. Ayrıca biliyordu ki... eğer adam öne doğru eğilirse ve o da aynısını yaparsa...

Dudakları buluşacaktı.

Kendi kendine, hemen şimdi bundan kurtul, dedi.

Yine de olduğu yerde kaldı ve o da öyle yaptı. Bu da onun da kendisiyle aynı şeyi düşünüp düşünmediğini merak etmesine neden oldu.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" dedi boğuk bir sesle.

Lydia başını salladı. "Özür dilerim, bilgisayar yüzünden. Ah, ben iyiyim. Sorun yok. Yani, iyi değil. Çim heykeli ama kullanmak için başka bir tane alacağım."

Sesi uzaklaşırken, insanların birbirlerinin bakışlarıyla çok sık karşılaşmadıklarını düşündü, değil mi? En azından bu şekilde.

"Bu gerçekten çirkin bir çim."

"Ha?" Onların konuşmalarına yetişmeye çalıştı. "Ah, doğru ya. Bir şaka yaptım. Ama merak etme, o kadar da komik değildi."

"Bilemem." Yine de ayağa kalkarken gülümsedi. "Peki nereden başlamamı istersin?"

Yüklü bir sorudan bahsediyoruz. Ve şimdi Daniel tekrar dik dururken, gözlerinin onun vücudunda gezinmemesi imkânsızdı. Üzerinde yine lacivert kot pantolon, başka bir flanel gömlek ve aynı bol siyah deri pantolon vardı.

Bir gece önce lokantada yanına koyduğu ceketi. Yine de her şey bir vahiy gibi görünüyordu. Hayır, bir devrim... erkek modasında.

Tamam, kendini kaybediyordu.

"Bisikletin ne durumda?" diye ağzından kaçırdı.

"İyi, sanırım. Paul'ün arayıp getirmesini bekliyorum."

"Yani gerçekten işe yürüyerek gittin." "Elbette."

Lydia kaşlarını çatı. "Paul ihtiyacı olan parçanın UPS ile gelmesini beklemiyordur herhalde?"

"Arkadaşlarından birinin buradan geçtiğini ve onu getirdiğini söyledi."

"Güzel, yarım şansın var." Lydia işaret parmağını kaldırdı. "Sana bir tavsiye. Candy'ye teslimatlar hakkında soru sorma. Konuşmadan zar zor canlı çıkarsın.

-Bu noktada UPS'in ondan korktuğu için bizden kaçtığını düşünüyorum."

"İyi tüyo, teşekkürler."

"Ve başlangıç olarak, güvenlik ışıkları sönmüş," dedi. "Binanın önünde ve yan tarafında. Sizi ampullerin olduğu ekipman binasına götüreyim. Ayrıca çatıda bir sızıntı var, oraya da bakmanızı istiyorum. Bugün ilerleyen saatlerde patika haritasının üzerinden geçeceğiz ve size kırık köprülerin nerede olduğunu göstereceğim. Bu hafta başında koruma alanında envanter çıkarıyordum. Bir de ATV'nin yakıt deposunda sızıntı varmış, ya da en azından şerif dün geri çekerken öyle söyledi?"

"Her şeyi ben hallederim."

Ayağa kalktı. "Biliyor musun, tavrını gerçekten beğendim."

Omuzlarının büyüklüğünün yanı sıra, diye düşündü kendi kendine.

Masanın etrafından dolanırken ayağının ucuna takıldı ve ağırlığı öne doğru savrulurken Daniel onu kolundan yakaladı.

"İyi misin?" dedi gözleri bir kez daha buluştuğunda.

"Oh, ben iyiyim." Tanrım, çok güzel kokuyordu.
"Teşekkürler-"

Kısa pembe saçlı bir baş kapı aralığına doğru savruldu. Ve durdu.

Lydia geri çekildi. "Merhaba, Candy-"

"Ben de yanan şeyin ne olduğunu soracaktım-"

"Daniel Joseph bugünden itibaren saha sorumlusu olarak aramıza katılacak." Lydia bir yandan gülümsemeye çalışırken bir yandan da "sakın bu işi bitirme" işareti yapıyordu. "Peter onu dün gece işe aldı."

"Öyle mi? Evindeki Barcalounger'ından mı?" Kadın bir kaşını kaldırdı. "Netflix'te gezinirken kucağında bir kase patlamış mısırla çoklu görev yapıyor. Vay canına. Peki burada ne yapıyordu?"

Tamam, vay canına. Candy'nin ofis adabı konusunda bir tazelemeye ihtiyacı olacaktı.

"Bilgisayarım kendiliğinden yandı," diye mırıldandı Lydia.

"Bay Wynne'inki bedava. Onunkini al. Çünkü tahmin et ne oldu?" "Ne?"

"Yine gelmeyecek. Az önce telesekreterime bir mesaj geldi." Kadın arkasını döndü. "İhtiyacı olan varsa kahve hazırlıyorum."

* * *

İki saat sonra, ekipman binasının sedir çatısına çivi çakarken güneş Daniel'in sırtını ısıtıyordu. Yapı dört kişilik bir aileyi barındıracak kadar büyüktü, hatta mutfağı ve duşu bile vardı. Aynı zamanda bir müze, bir arkeolojik kazı ve bir hırdavat dükkanıydı: Daniel'in şimdiye kadar gördüğü her çivi ya da vida ile dolu jöle kavanozları vardı. Çekiç ve tornavida gibi genel aletlerden belirsiz olanlara ve muhtemelen tıbbi olanlara kadar çeşitli aletler vardı. Ayrıca bir yığın ikişer dörder, kontrplak levhalar, beton bloklar, rastgele ağaç gövdeleri, bir merdiven seti ve henüz açmadığı üç gizemli sandık vardı,

ve bardak tutucu olarak kullanılmış gibi görünen bir Chevy büyük blok gövdesi.

Her şeyin üzerinde toz tabakası vardı ama hiçbir şey çalışmıyordu.

İçi boşaltılmış araba motoru hariç ve yine o bile işlevseldi, piston delikleri kırmızıya boyanmış Slurpee plastik bardaklarla tıkanmıştı.

Evet, çatıdaki deliği yamamak için ihtiyaç duyduğu rulo katranlı kağıdı, gerekli çekiç ve çivi kombinasyonunu ve fırtınada hasar gören kiremitlerin yerini alacak üç yedek kiremit bulmuştu.

Hareket sol tarafa doğru kaydedildi ve keskin gözleri görüş alanına giren izinsiz girişi takip ederek salınının ortasında durdu.

Ofis binasının uzak tarafında bir figür gün ışığına çıktı, sığ verandanın korkuluğuna geçti ve ağaçların arasından vadinin uzaktaki gölüne baktı.

Gözleri ona Lydia Susi olduğunu söylemeden önce vücudu onun kim olduğunu biliyordu.

Ve bu bir sorundu.

Tıpkı masasında yaşadıkları o an gibi. Ve bir önceki geceki gibi. Ve onunla ilk tanıştığı andaki gibi.

Düşünceleri onun ofis koltuğunda oturduğu ve vücuduna baktığı kristal berraklığındaki bir görüntüye dönüşürken, çekici indirdiğinin farkında değildi. İyi haber şu ki, zihni kadının ona attığı tekmeyi unutmuştu. Kötü haber ise, korkuluklara yaslanıp uzaklara odaklanmaya devam ederken, bunu sadece kadının kendisiyle meşgul olmakla değiştirmiş olmasıydı.

Manzara kapalıydı ya da en azından onunki kapalıydı. Aşağıdaki gölü ya da vadinin diğer tarafındaki dağları umursamadığı düşünülürse, onunki gayet iyiydi. Hayır, kadın onun için yeterli bir manzaraydı; profilinden omuzlarına ve sırtına, kışının kıvrımlarına ve uzun bacaklarına kadar her şey gözlerinin oyalanması için yeterliydi

üzerinde. Ve koşu taytını yanları cepli bol bir patika pantolonuyla değiştirmesinin utanç verici olduğuna karar verdi.

Yine de ruh hali de dikkate alınması gereken bir şeydi. Ilık esinti yüzünün etrafındaki sarı tüylerle oynaşırken ve kuşlar tatlı tatlı cıvıldarken bile bir çatışma içindeydi: Belli ki kafasının içinde bir şeyle ya da biriyle bilek güreşi yapıyordu. Ve o kişinin kendisi olup olmadığını merak ediyordu.

Günler önce bilgisayarını tenekeye koyduğu konusunda yalan söylemişti. Dün gece bunu yaparken onu izlemişti.

Belli ki kulesini bir gecede kendini yok edecek şekilde kurarken, onun da onu gözetliyor olması biraz ironikti.

Çekici yere bırakarak el ve ayaklarıyla çatı eğiminden aşağı indi ve oluğun üzerinden atlayarak bir sıçrayışla yere indi. Ana binaya doğru yürürken kot pantolonunu yukarı çekti ve bir elini saçlarında gezdirdi. Botları ağırdı, ama nemli çakıllara basarken sessiz olduklarından emin oldu ve çimlere geçtiğinde, bekleme odasının pencerelerinin önünden gezerken pembe saçlı resepsiyonist onun önemli bir şeyle meşgul olduğunu düşünsün diye başını eğdi.

Yalan değil.

Lydia onu istiyordu. Fiziksel olarak. Ve bunu kendi avantajına kullanması gerekecekti.

Ama onu da istiyordu. Bu yüzden dikkatli olmak zorundaydı ve bu konuda onlar bir çiftti. O da kendisiyle boğuşuyordu.

Çabuk.

Verandaya çıkarken sessiz kalmaya devam etti çünkü onun odaklanmasını istiyordu - çünkü onu bir süre daha incelemek istiyordu. Ayrıca her ikisini de kontrol etme ihtiyacı hissetti.

Hazır olduğunda "Yerinde olmayan bir şey görüyor musun?" dedi.

Hedefi etrafında döndü ve elini boğazının dibine koydu. "Seni duymadım."

"Seni gizlice yakaladığım için özür dilerim."

"Sorun yok." Tekrar manzaraya baktı. "Sadece biraz gerginim."

Sessiz kaldı, ona bir şey, herhangi bir şey söylemesi için alan bıraktı, çünkü konuşmak için ne bulacağını merak ediyordu.

Kız yine göl manzarasında kaybolmuş gibi görüldüğünde, adam onu dürttü: "Bu sabah gazetede çıkan haber mi?"

Ona doğru döndü ve güneş ışığının arasından yukarıya baktı, kahverengi gözleri altın ışığını yakalayarak irislerinin viski rengini almasını sağladı.

Ne kadar uygun, diye düşündü uzaktan. Bir adam onlarla sarhoş olabilirdi.

Ama o değil. Biraz kafayı bulabilirdi ama Daniel Joseph için sarhoşluk şöyle dursun, etki altında kalmak bile söz konusu olamazdı.

"Dinlenme odasında gördüm," diye mırıldandı. "Gazetenin ön sayfasında. Buradan çok uzak olmayan bir yerde bulunan yürüyüşçüyle ilgili haberi okudum."

"Koruma alanının dört mil kadar içindeydi."

"Dediğim gibi, bir blok ötede. Kanada sınırına kıyasla."

"Endişelendiğiniz şey buysa, burada çalışırken herhangi bir tehlike altında değilsiniz."

"Korkmuyorum."

Bir süre onu düşündü ve gevşek bir bukleyi yüzünden uzaklaştırdı. "Belki de öyle olmalısın. Kurtlar vahşi hayvanlardır. Kendi kuralları vardır."

"Bu ifadeyi düzeltmeme izin verin. Korku zihnin bir yaratımıdır. İçsel bir kurgudur." Avuçlarını yukarı kaldırdı. "Eğer ona inanmayı reddederseniz, oksijensiz ateş gibi olur. Çırası olmayan bir kıvılcım."

Gözleri suyun ve karşılarındaki dağın manzarasına döndü. "Henüz gerçek kötülükle tanışmadın. Ve şansınız için sizi takdir ediyorum."

"Göle bakmıyorsun, değil mi? Dağdaki şu şeye, inşaat alanına."

"İğrenç," diye mırıldandı. "Tam bir göz yarası."

Daniel küpeştede ona katıldı. "Demek otel oraya gidiyor, ha?"

"Eğer durdurabilirsem hayır." İçinden sert bir kahkaha yükseldi. "Ve yapamam."

"Demek senin kötülüğün bu."

"Hakları olmayan şeyleri alıyorlar - ve siz, hey, o mülk onların, üzerine istediklerini inşa edebilirler gibi bir şey söylemeden önce, sizi orada durduracağım. Benim arazimdeki kurtlarımı zehirliyorlar ki bu yasadışı olmaktan da öte."

"Birinci dereceden hayvan cinayeti mi?"

Öfkeli gözler ona doğru döndü. "Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?"

"Benim mizah anlayışım yok, unuttun mu? Ve ben bir görüş belirtmiyorum, sadece sizinkini açıklığa kavuşturmaya çalışıyorum. Kendime ait olmayan işlere karışmam."

"Bazen bu işe karışmak zorunda kalıyorsun çünkü geceleri ancak bu şekilde uyuyabiliyorsun." Boğazını temizledi. "Ya da sanırım hayatınızı hiçbir şeye bağlı olmadan, oradan oraya atlarken her şeyin üzerinde süzülerek geçirebilirsiniz. Bu tür bir yalıtımın sizi sıcak tutmadığını, uyuşturduğunu iddia ediyorum. Ama ben ne bilirim ki, değil mi?"

Arkalarındaki sürgülü cam kapı açıldı ve pembe saçlı resepsiyon görevlisi dışarıya doğru eğildi. "Lydia, yönetici müdür burada ve seni ofisinde görmek istiyor."

"Peter olay yerinde mi?" Kadının yüzünde şok ifadesi belirdi. "Gelmeyeceğini sanıyordum."

Daniel kendi kendine, kız onun değildi, diye belirtti.

"Sürpriz, sürpriz. Ve onunla kraliyet görüşmesi yapmak istiyor."

Seni şanslı köpek."

Lydia başını eğdi ve içeri girdi. Cam kapıyı kapatırken Lydia'nın arkasına bakacağını düşündü. Ama bakmadı.

Tek başına kalan Daniel gözlerini vadinin karşısındaki inşaat alanına dikti.

Keşke gerçeği bilseydi, diye düşündü sert bir gülümsemeyle. Kurtlar onun karışabileceği bir iş olmaktan çok daha fazlasıydı.

Ama kaldığı süre boyunca bunu kendine saklaması gerekiyordu. Özellikle de onun gibilerden.

EIGHT

LYDIA, Peter Wynne'in açık kapısından içeri girdi. Pervaza vurarak, adam telefonundan başını kaldırana kadar bekledi.

Sükûnet içinde adamın kumral saçlarının tepesini inceledi. Saçlarını kısa ve düz tutuyor, sert bir şekilde yandan ayırıyor, otuzlu yaşlarının sonunda olmasına rağmen incelmeye başlayan saç tellerini tepeye doğru savuruyordu. Aynı şekilde, lacivert blazer ceket ve gri flanel pantolonu, düğmeli ceket ve kulüp kravatı, onun kuşağındaki erkeklerin giydiği türden şeyler değildi.

Sanki biri onu 1987 civarındaki bir Erkek Giyim Mağazası reklamından günümüze bırakmış gibiydi.

Bir küfür savurarak cep telefonunu yüzüstü kapattı ve çelik çerçeveli gözlüklerinin ardından kafasını kaldırıp baktı; ancak tokat yemiş gibi iki büklüm oldu.

"Tanrım! Bana böyle sinsice yaklaşma."

Ellerini havaya kaldırdı. "Özür dilerim ama beni görmek istediniz."

"Hayır, yapmadım."

Oh, Candy. "Madem buradayım, yeni iş sözleşmesi için imzana ihtiyacım var-"

"Sadece benim için imzala."

Lydia kaşlarını çatı. "İmza atma yetkim yok-"

"Benim adım. İmzala." Onu başından savdı ve telefonuna geri döndü. "Şimdi, izin verirsiniz, meşgulüm."

Lydia arkasına baktı. Sonra onları birlikte içeri kapattı. Hızlı hızlı mesaj yazıyor, parmakları ekranın üzerinde uçuşuyordu.

Tekrar başını kaldırdığında, kafası karışmış gibi kaşlarını çattı. Sanki zamanın nasıl geçtiğini anlamamış ya da onu kovduğunu unutmuş gibiydi.

"Şimdi ne olacak?"

"İyi misin?" diye sordu. "Birbirimizi iş dışında tanımadığımızı biliyorum ama belli ki bir şeyler oluyor."

Peter Wynne, yalnız kalmak isteyen ve avazı çıktığı kadar bağırmanın tam tersi bir etki yaratacağını hisseden birinin yaptığı gibi derin bir nefes aldı.

"Ben iyiyim." Gözleri tekrar telefonuna kaydı. "Sadece gelecek ayki yönetim kurulu toplantısına hazırlanmakla meşgulüm."

"Yani mali tabloları gördün mü?"

Adam tekrar mesajlaşmaya başlayınca, masasının karşısına geçti, ellerini birleştirdi ve eğildi. "Buraya en son bir ay önce tam gün gelmiştin. Ayrıntılara ihtiyacım yok, bir açıklama da istemiyorum - senden istediğim şey ya istifa etmen ya da bu organizasyona yeniden katılman. Sen yönetici müdürsün-"

Artık lanet tükenmişti. "Şu anda bunun için gerçekten zamanım yok-"

"Bu senin neye ihtiyacın olduğuyla ilgili değil. Bu, sen kenara çekilmez ya da kendini toparlamazsan burada gerçekleşemeyecek her şeyle ilgili. Bu organizasyonun bir lideri olmalı ve antetli kağıdımızda sen varsın. Bir şeylerin değişmesi gerekiyor ve ben senin yerine seçim yapmadan önce sana seçim yapma fırsatı veriyorum."

"Beni kovamazsınız."

"Kurul yapabilir. Ve senin ne kadar eksik olduğunu bilmiyorlar çünkü ben senin işini yapıyordum. Bu bir telefonla değişebilir."

Peter telefonunu tekrar yüzüstü yatırdı. Sandalyesine geri oturduğunda bir gıcırta duyuldu. "Peki, şimdi getirirsen iş sözleşmesi için evrakları imzalarım. Sonra da gitmem gerek."

Lydia adama baktı. Kilo vermişti ve saçlarını kestirmeyeli uzun zaman olmuştu. Yakasının bir tarafı iliklenmemişti ve kravatında bir leke vardı.

"Tanrı aşkına," diye tersledi. "Senin derdin ne?"

"Korkuyorsun," derken kendini duydu. "Ne var oluyor, Peter."

"Çık dışarı. Hemen şimdi." Sesini yükseltti. "Ciddiyim Lydia. Sen ve ben daha önce hiç sorun yaşamadık ama eğer peşimi bırakmazsan, büyük bir sorun yaşayacağız."

Yavaşça doğruldu ve başını salladı. "Ben kurula gideceğim. Sen ve ben anlaşalım diye. Bu böyle devam edemez."

"Bu konuda haklısın," diye mırıldandı telefonunu kontrol edip ayağa kalkarken.

"Yani gidip seni kovdurmamı mı istiyorsun?"

"Seninle tartışacak zamanım yok. Benim için imzala şu boku

-Ve yolumdan çekil."

Adam masasının etrafından dolanıp kızın yanından geçti ve omzu kızın omzuna çarptı. İşte o zaman adamın kokusunu aldı. Günlerdir duş almamıştı.

Kapısını açıp çıktı. Resepsiyonda Candy ona bir şeyler söyledi ama yanıt alamadı. Ya da izlenemeyecek kadar mırıltılı bir yanıt-

Peter'ın masasının üzerindeki telefon çaldı ve Lydia yerinden sıçradı. İkinci kez çaldığında uzanıp ahizeyi kaptı.

"Alo?" dedi.

Bir süre sessizlik oldu. "Alo?" diye tekrarladı.

Tıklayın.

Telefonu kapatarak ön taraftaki bekleme odasının pencerelerine gitti. Candy isim tablosuna bakarken, Lydia'nın daha önce hiç görmediği beyaz bir Mercedes SUV park yerinden çakılları tekmeleyerek çıktı.

"Onu özleyeceğim," diye mırıldandı Candy. "Haziran ayındaki kara sinekler gibi."

Lydia karşıya baktı. Sonra boğazını temizledi. "Az önce Peter'ın telefonunu mu aradın?"

"Evet. Kışından geldi, kafasını ait olduğu yere geri taşımasını istiyordu. Aşağısı kalabalık ve çok karanlık-"

"Ben ciddiylim. Onun için bir çağrı geldi mi?"

Candy kaşlarını çatı. "Hayır, ama kendi direkt hattı var."

Lydia bir önsezi hissiyle adamın ofisine geri döndü. Etrafına bakınırken duvardaki üç diplomaya dikkat etti. Masanın üzerindeki ofis malzemelerinin düzenine. Raflardaki kitap sırtlarının dizilişi. Yaka etiketinden kancaya asıldığı için yavaşça deforme olan bir hırkanın bulunduğu portmanto.

"Bugün gerçekten neden geldin?" diye mırıldandı sandalyesine bakarken. "Ne arıyordun..."

"Ne yapıyorsun?" Candy kapı aralığından sordu.

Lydia dalgın dalgın cevap verdi. "Bir süre burada kalacağım. Kimsenin içeri girmesini istemiyorum."

"Etraftaki diğer tek kişi Rick." "Rick bile."

Candy'nin ifadesi dondu. "Neler oluyor Lydia?"

"Öğreneceğim."

* * *

Güneş gökyüzünde alçalırken Daniel sonunda çekici ekipman binasında bulunduğu yere geri koydu. Bu da çok zor bir hayat yaşamış bir tezgâhın üzerinde rastgele duruyordu. Üstünden biraz daha parça çıkarsa ne olduğunu sadece Tanrı bilirdi.

Arkasını döndüğünde durdu. "Seni duymadım."

Bütün öğleden sonra aklını kurcalayan kadın açık garaj bölmesinde duruyordu, güneş arkasından içeri süzülüyordu. Sanki parlıyordu.

"Sanırım gizlilik oyununu iki kişi oynayabilir." Lydia beton zemine baktı. "Neyse, ben geldim-"

"Sana bir şey sorabilir miyim?"

Tekrar başını kaldırmadan önce tereddüt eder gibiydi. "Elbette. Her neyse cevaplayabilir miyim bilmiyorum ama bir deneyeceğim."

"Güneş ışığı seni her zaman bulur mu?"

Sanki onu şaşırtmış gibi başını biraz geriye çekti. "Özür dilerim, ne dedin?"

Tezgâha uzanarak kırmızı bir güderi bezi aldı. Lekeliydi ama diğerleri kadar kötü değildi. Avuçlarını silerken, işi acelele getirmede.

"Sadece merak ettim." Omuz silkti. "Verandada ve şimdi de burada? Görünüşe göre güneş seni seviyor."

Dönüp bakmadı çünkü onun bu anı içinde tutmasını istiyordu ve eğer göz teması kurarsa onu başından savmak zorunda kalacağını biliyordu. Konuyu değiştir. Devam et.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum," diye fısıldadı.

"Bir şey söylemek zorunda değilsin."

"Bu bir soruydu."

"Daha çok bir retorik gibi, gerçekten." Şimdi ona baktı. "İşleri garipleştirdiysem özür dilerim."

"Yapmadın."

"Yalan söylüyorsun." Tekrar omuz silkti. "Ama görünüşe göre sana bir özür borçlu olan benim. Burada her türlü sınırı aşıyorum, değil mi? Ben bir pislik değilim, söz veriyorum."

"Olmadığını biliyorum."

"Hayır, bilmiyorsun. Ama bunu sana kanıtlayacağım." Ağzının yarısının gülümsemeye kalkmasına izin verdi. "Sanırım buna alışık değilim."

"Ne için?"

Göz kapaklarını indirdi. "Gerçekten buna cevap vermemi istiyor musun?"

Boğazını temizledi ve ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Hayır, bence bunu **y a p m a m a n** bizim için daha iyi olur.

Her neyse, buraya verandadaki davranışım için özür dilemeye geldim. Sizinle ya da hayatınızla ilgili herhangi bir imada bulunmaya hakkım yok. Hayal kırıklığının beni yenmesine izin verdim ve bu sadece adil değildi, aynı zamanda profesyonelce de değildi. O yüzden evet, özür dilerim."

"Bunun için
endişelenme." "Hayır,
ben gerçekten-"

"Dürüst olmak gerekirse ne dediğini bile hatırlamıyorum." Bezi tekrar yere bıraktı. "Kısa süreli hafızam pek iyi değildir ve evet, muhtemelen bu da serserilik olayının bir parçası."

"Seni yargılamıyorum," dedi ciddi gözlerle.

Adamım, bir süre böyle bakılmaya dayanabilir.
Özellikle onun tarafından.

"Beni yargılırsanız sorun değil. Yanlış anlamayın ama insanların hakkımda ne düşündüğü gerçekten umurumda değil." Göğsünde garip bir his titreşirken, başıyla yukarıyı işaret etti. "Çatı hakkında. Buradaki onarım bu kadar uzun sürdüğü için üzgünüm. Ağacın devrilmesinden kaynaklanan bariz hasarı onardıktan sonra, kuzey tarafında bir grup gevşek kiremit buldum - muhtemelen fırtınalar oradan geldiği için. İleride her şey stabil olacak. Ana binadaki ampuller değiştirildi ve Pazartesi günü köprü işine başlamak için geri döneceğim. Hava çok güzel olacak."

"Hmm?" dedi dikkati dağılmış bir
şekilde. "Kaşlarını çatıyorsun."

"Ben mi?" diye sordu. "Yani, öyle miyim? Aslında buralarda herhangi bir konuda ilerleme kaydettiğin için çok rahatlamıştım. Şu anda her şey çok ... aşılmaz görünüyor. Yeni bir ampul bile benim için bir mucize."

Ellerini yüzüne doğru kaldırırken biraz titredi. Onları gözlerine bastırırken, bir şeyleri oymaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

"Uzun bir gün mü?" dedi
usulca. "Son zamanlarda hepsi
öyle." "Peki neden?"

"Her şey böyle oldu." Gözleri ana binaya kaydı. "Biliyor musun, bu bana büyükbabamın her zaman söylediği bir şeyi düşündürüyor. Gerçeklik bozuk para gibidir. Bir önü ve bir de arkası vardır ve her seferinde sadece bir yüzünü görebilirsiniz."

"Senin için tam olarak belirsiz olan nedir?"

"Oh, önemli değil." Sözlerini savuşturmak istercesine elini kaydırdı. "Peki şehirde kalacak bir yerin var mı? Bilirsin işte, döndüğün zaman için."

"Elimde birkaç ipucu var."

"Shirley ile tanıştın mı? Walters Realty'de mi? Eğer bir referansa ihtiyacınız olursa, size memnuniyetle bir tane verebilirim."

"Hayatın içinde kayıyor olsam bile mi?"

Kızardı. "Hatırlamadığımı sanıyordum."

Tekrar omuz silkti. "Ne söylediğini hatırlamak istemiyorum. Buna ne dersin?"

"Sana hakaret ettim o zaman."

"Hayır, oyalanıyorsun. Ve ben oyalanan şeyleri sevmem."

Kızın kaşları havaya kalkarken, o da aynı şaşkınlığı hissetti.

"Ben öyle demedim," diye mırıldandı. "Söylemedin mi?"

"Hayır." Ona bakarken başını iki yana salladı. "Ben yapmadım."

Lydia başka tarafa baktı. Sonra tekrar baktı. "Daniel Joseph, asla Danny değil, seninle aramızdaki suların hâlâ derin olduğundan şüpheleniyorum."

"Sana başka bir şey sorabilir miyim?" "Tabii. Sor."

"Wolf Study'de çalışanların birlikte yemek yemesi konusundaki asıl politika nedir?" Ellerini öne doğru uzattı. "Senin hakkında sormuyorum. Candy'yi dışarı çıkarıp çıkaramayacağımı öğrenmek istiyorum. Sanırım bekâr ve gelecek hafta kendimi şanslı hissediyorum."

Lydia gülümsemeye başladı. "Bu konuyu İK ile konuşmanız gerekecek."

"İK kim?"

"Sanırım öyleyim. İcra direktörümüzün şu anda dikkatinin biraz dağınık olduğunu düşünürsek."

Daniel bir adım öne çıktı, çünkü vücudu ona daha yakın olmak istiyordu. "Evet, Bayan HR. Sizinle akşam yemeği yiyebilir miyim, yiyemez miyim?"

Yüzüne vuran kızarıklık hoş görünüyordu, yanaklarını vurgulayan renk... boğazının sütunu... dudakları.

"Bunun Candy ile ilgili olduğunu sanıyordum."

"Yalan söyledim çünkü belli etmemeye çalışıyordum. Bu şekilde, eğer izin verilmeseydi, sana karşı yüzümde yumurta olmazdı."

"Ve yine de kimliğini açığa çıkardın."

"Ne diyebilirim ki, iyi bir yalancı değilim." Elini saçlarının arasından geçirdi. "Peki ne düşünüyorsun? Sadece akşam yemeği. Başka bir şey yok ve halka açık bir yerde de olabilir. Bilirsin, ezici olursam diye."

"Sen ezici misin?"

"Hayır, değilim." Motosikletine doğru ilerledi. "Şuradaki cüzdanımda anti-Masher kimliğim var."

"Masher izni ile ilgilenen bir devlet kurumu olduğunu bilmiyordum."

"Bunun gibi her türlü federal köşe bucak ajans var."

"Ah. Ne kadar çok bilersen." Bisikletine doğru başını salladı. "Demek Paul seninle ilgilendi, ha?"

"Evet, sen de akşam yemeğini düşün ama bu hafta sonu değil tabii ki. Gidip eşyalarımı almam lazım, pek bir şeyim yok."

"Minimalizmin değeri bilinmiyor." Güldü. "Komik biriyim."

"Bilemem." Eğildi. "Ama sözüne güveniyorum."

Gözleri aşağıya, Daniel'in ağzına indi ve sonra tekrar onun bakışlarıyla buluşmak için yukarı fırladı. "Daniel..."

Avucunu uzattı. "Bekle, ne söyleyeceğini biliyorum."

"Peki bu ne?"

"Karmaşa aramıyorsun." Daniel omuz silkti. "Ama bakın, serserilerin iyi yanı da bu. Biz de ciddi bir şey aramıyoruz."

"O zaman neden yemekle başladın?"

"Geçmişinizin biyoloji olduğunu düşünürsek, insan vücudunun nasıl çalıştığını açıklamam gerektiğine şaşırdım. Bilirsiniz, gıda alımı, yağların, karbonhidratların ve proteinlerin enerjiye dönüşümü? Bu yaşam için gerekli bir şey." Kız ona bir bakış attıktan sonra, "Bir beyaz tahta ve kalem getirmemi ister misin? Belki bazı diyagramlar yardımcı olur."

"Tamam, bak, bana zaten bir kez yalan söyledin." "Öyle mi?"

"Espri anlayışın var."

Binanın arka tarafından biri çıkınca ikisi de park alanına doğru baktı. Veteriner Rick, şahin burnunun üstündeki gözlüğünü daha da yukarı kaldırdı. İzlendiğini fark edince bir an durdu ve adımlarını yavaşlattı.

Sonra başını eğdi ve arabasına doğru ilerledi.

"Rick'i yakalamam lazım, bekle."

Kıvrak adımlarla dışarı fırladı ve geri geri giden cipin önünü kesti. Sürücü tarafındaki cam indirilirken eğilerek adamla bir tür ileri geri konuşmaya başladı. Sonra başını sallayıp geri çekildi ve adama küçük bir el salladı.

Daniel, bu adam ona sırılsıklam aşık, diye düşündü.

Kadın binaya geri dönerken araba hiç hareket etmemişti. Sürücü nihayet gaza bastığında nasıl da hızla yola çıkmıştı. Daniel'ın, veterinerin şeritten aşağı inerken gözlerinin dikiz aynasına kilitlendiğine bahse girmeye nasıl da istekliydi.

"Ben ofisime dönüyorum," dedi. "Yakında ayrılıyor musun?"

"Evet, Glens Falls'a dönüş yolculuğuna bir an önce başlamak istiyorum."

"Tamam. Pazartesi görüşürüz. Kendine iyi bak."

"Ben her zaman öyleyim."

Geri döndü. Geri döndü. "Seninle yemek yiyemem, üzgünüm. Bu doğru olmaz... doğru görünmez. Ben senin patronun değilim, ama biz küçük bir organizasyonuz ve... bilirsin."

"Tamamen anlıyorum," diye mırıldandı. "Sen bir profesyonelsin ve buna saygı duyuyorum."

Sanki tuğladan bir duvar kadar inatçı bir pozisyonda anlaşmaya varmışlar gibi başını sallayarak elini ona doğru kaldırdı ve mırıldanarak veda etti.

Daniel onun gidişini izledi. Rick'e de bir noktada aynı mesajın verildiğinden emindi. Bu onun yüzündeki özlemi açıklıyordu.

Daniel başka türlü bir adam olsaydı, adamın nasıl hissettiğini anlayabilirdi.

İyi ki hiçbir ortak noktaları yokmuş.

NINE

Ana binaya döndüklerinde Lydia ceketini çekiştiren Candy'nin yanına gitti. "Hey, Daniel ödeme almak için evraklarını doldurdu mu?"

"Elbette. Her şeyi sisteme girdim." "Oh, güzel."

"Ne yazdığını görmek ister misin?" Candy bir kaşını kaldırdı. "Tamamen profesyonel bir sıfatla tabii ki."

"Bu beni ilgilendirmez-"

"Yirmi sekiz yaşında. Posta adresi Glens Falls'da. Listede acil durum irtibat kişisi yok ve en yakın akrabası da yok. Sosyal güvenlik numarasında dört tane dört var - bunun ne anlama geldiğinden emin değilim, ama en sevdiğim numara, bu yüzden bunu iyiye işaret olarak alıyorum. Oh, ve bankayı kontrol ettim. Öğle tatilinde şehre gitmiş olmana rağmen maaş çekini bozdurmamışsın. Sanırım onu bu şekilde karşılayabiliyoruz?"

Lydia ağzını açtı. Kapadı.

Kadın ağır çantasını omzuna kaldırdı. "Bu doğru değil. Sizin de faturalarınız var."

"Belki de bankaya ulaşamadım."

"Elbette. Ve bu pembe saçlar AARP'de olmadığımı herkesi ikna ediyor."

Lydia gülümsemek zorunda kaldı. Bugünün kazağı lavantaydı ve yakası ile manşetlerinin etrafında bir dizi kelebek vardı. Altında

kadın parkası, kışın ağırlığı altından kurtulmaya çalışan bahar gibiydi. Yünden yapılmış bir metafor.

"Tatlı buklelerini bu yüzden mi boyadın?" Lydia sordu.

"Tatlı mı? Gerçekten mi?" Candy omuz silkti ve yüzünde uzaklara bakan bir ifade belirdi. "Ve bilmiyorum, bazen... kendin gibi görünmek istemezsin. Sadece birkaç günlüğüne ve aptalca bir nedenle olsa bile. Kedimi beslemek ve mikrodalgaya hangi Stouffer's'i koyacağıma karar vermek için eve yalnız gitmek üzere olduğumu düşünürseniz, neden değişiklik isteyebileceğimi anlayabilirsiniz."

"Oh, Candy-"

Keskin bir işaret parmağını kaldırdı. Sonra kulağını kavradı. "Sempati mi istedim? Hiç sanmıyorum. Seçimlerimden oldukça memnunum. Başkasının çamaşırlarını yıkamak zorunda değilim, buzdolabımda ne olup olmadığını her zaman biliyorum ve kumandamı ben kontrol ediyorum. Amerika'nın dört bir yanında benim yerimde olmak isteyen kadınlar var."

"Sempati göstermiyordum, yemin ederim. Bağımsızlığın gerçekten önemli olduğunu düşünüyorum."

"Güzel. Ama yine de bana geri ödemek zorunda kalacaksın." "Ne için?"

"Seni saha bekçimizin acil durum irtibat kişisi olarak yazıyorum-oh, bana öyle bakma. Birincisi, bunu çöpçatanlık olsun diye yapmıyorum, ikincisi de kurallar böyle. Herkesin bir tane olması gerekiyor ve ben Peter'ı listeye yazardım, ama o buralarda mı? İşte böyle. Şimdi mesaim bitti ve Pazartesi sabah sekiz buçuğa kadar iş hakkında konuşmayacağım -eğer yine Miser'ın traktörünün arkasında sıkışıp kalırsam belki sekiz kırk beş."

"Candy. Çöpçatanlık yapmadığına inanamıyorum."

"Pazartesiye kadar iş konuşmak yok-"

"Onun sosyal güvenliğiyle ilgili bir numeroloji yaptınız-" "Sadece bir gözlem yapıyordum."

"Bunun iyiye işaret olduğunu söylemiştin."

Omuz silkti. "Size yardım edemem. Pazartesi sabahına kadar ben alışverişten bahsetmiyorum, siz de alışverişten bahsediyorsunuz."

"İşte bu yüzden çıkamayız-"

"Aha!" İşaret parmağı bir kez daha ortaya çıktı. "Biliyordum ondan hoşlandın."

"Bekle, ne? Ondan hoşlanmıyorum. Yani insan olması dışında."

Candy güldü. "Ona nasıl baktığını gördüm. O da gördü."

Lydia ağzını açtı. Kapadı. Batmakta olan bir gemideymiş gibi hissediyordu - ya da belki de çoktan okyanusun dibini boylamış bir gemide.

"Buna ne diyeceğimi bilemiyorum." Candy açıklamadan önce hızlıca devam etti ve herkesin fark ettiği her şey hakkında çok fazla şey duydu. "Ama konuk listesinin sizde olup olmadığını sormak istiyorum. Gelecek ayın sonundaki bağış gecesi için? Hafta sonu davetiyeleri doldurtup adreslerini alacaktım ve evet, mesai dışında olduğunu biliyorum ama tüm bunları senin yerine ben halledersem işinin ne kadar kolaylaşacağını bir düşünsene."

"Pekala." Candy pembe dudaklarını büzdü. "Gerçekten damarıma basıyorsun, değil mi? Az önce işten çıktım ama sen beni işten kurtaracaksın. Hmm."

"Gerçekten bir seçenek var mı?"

Candy masasına geri döndü ve bir dosya aldı. "Pazartesiye kadar beklersen sana yardım ederim. Ondan önce yaparsan, kendi başınasın. Bu ana liste. Beş yüz isim."

"Bu sorumluluğu, karşılaştığım engellerin bilincinde olarak kabul ediyorum."

Lydia listeyi almaya gittiğinde Candy listeyi ulaşamayacağı bir yerde tuttu. "Yara bandınız var mı?"

"Ne için?"

"Kağıt kesikleri hakkında hiçbir fikrin yok. Ve yalama. Bunu kullan." Üst çekmecesini açtı ve bir tutkal çubuğu attı. Sonra dosyanın sahipliğini devretti. "Seinfeld

komikti ama kanserojen maddeler gerçek ve evet, saımda bitkisel boya kullandım. Yargılamayın. Hatta biterse diye iki çubuk alın. Zarflar malzeme odasında, davetiye kutularının üstünde. Etiketleri henüz basmadım ama son inceleme için kurula gönderdiğim e-postada var. Sana da gönderdim. Etiketler, yönetim kurulu paketleri için her zaman kullandığımız Avery'ler."

"Her Şeyi ayarlamışsın."

"Bağış kampanyası hızla yaklaşıyor ve paraya ihtiyacımız var. Eğer o yapamazsa, eve biraz para getirdiğimizden emin olmak için Peter'ın rollerini o gece ben yapabilirim. O hüzünlü hırkayı üzerime geçiririz ve saımı orta yaşı çaresizlik rengine yaparım."

"Sarışın olduğunu sanıyordum?" "yle. Topal bir sarışın."

Lydia gülmek zorunda kaldı. "İyi hafta sonları."

"Sen de." Candy kapıya doğru gitti. Duraklayarak arkasına baktı. "Dinle, eğer sana çıkma teklif ederse, evet de."

"Peter?" Lydia geri çekildi. "Asla-"

"Yeni saha bekimiz." Kadın daha alçak bir sesle, "Gerçek Şu ki, kimse benim yerimde olmak istemez ve ayağımı gazdan çekip frene bastığım yaştan çok daha genç bir yaştan benim hayatımla çok fazla ortak noktanız var. Evet de Lydia. Pişman olmayacaksınız."

Herhangi bir tartışma çıkmadan -ya da daha fazla insan hakları ihlali yaşanmadan- Candy ayaklarını kapıdan dışarı attı ve her Şeyi sıkı sıkıya kapattı.

Normal Őartlar altında ve bariz nedenlerden dolayı Lydia konuşmayı otoparka kadar takip ederdi. Ama arabasında geçirdiği bir geceden, Peter'ın samalıklarından ve Candy'nin Tanrı'nın etrafında daireler çizerek konuşabileceği gerçeğinden sonra, kaçma kararı hayatta kalma refleksine oldukça yakın görünüyordu.

Lydia geri dönerek icra müdürünün ofisine gitti ve masanın arkasına oturdu. Onun bilgisayarında oturum açarak e-postasını tarayıcısına yükledi ve

Candy'nin etiket mektubunu aldı ve dosyayı öne ve ortaya koydu. Baskı odasında, Avery'leri Xerox makinesine yerleştirdi ve sonra tekrar Peter'ın masasına dönerek başlama düğmesine bastı.

Koridorun öbür ucunda, yazıcının çalışırken çıkardığı yumuşak tıkırtı ve karıştırma sesi huzurlu, çalışkan bir sestti ve Peter Wynne'in bilgisayarına sızmaya başlarken fon müziği olarak bunu kullandı. Daha önce gizlilik istemiş olsa da, bu çekmeceleri, dosya dolabını ve rafları gözden geçirmek içindi. Bilgi işlem işlerini mesai sonrasına saklamıştı çünkü bir gece önce yaptıklarını düşününce, klavyeyi ne kadar iyi kullandığını kimsenin öğrenmesi için acele etmiyordu.

Sabit diskteki her şeye baktı: Tüm dosyalara, sildiği her şeye, internet arama geçmişine, beş yıl öncesine kadar takviminde neler olduğuna.

İçeri daldığında, bir yakalayıcı eldiveni varmış gibi hissetti ve elden ele dolaşmaya, cevaba hazırıldı.

Ve ne olacağını biliyordu. Altıncı hissi vardı.

Yaklaşık bir saat sonra, güneş battıktan ve etiket basma işi çoktan bittikten sonra, binanın önünden aşağıya doğru bir vurma sesi yankılandı. Sonra bir sessizlik oldu. Ve sonra talepkar ses yeniden başladı.

Ayağa kalkarak kazağının fermuarını boğazına kadar çekti. Ve kurşun geçirmez olmasını diledi.

Paranoyak olduğundan falan değil. Hayır.

Resepsiyona doğru ilerlerken, etrafta ışıklar yanmasına rağmen binanın her yerinde gölgeler varmış gibi hissetti. Bekleme alanının karşısındaki pencerelerden dışarı baktığında, parlayan hareketle etkinleşen güvenlik ışıkları güven verici olmalıydı. Ama değildi.

Dışarıda kimin olduğunu göremiyordu. Ve otoparkta hiç ışık yoktu.

Candy bir şey unuttuğu için geri geldiyse ya da Peter ortaya çıkmaya karar verdiyse, anahtarları olurdu. Rick de hâlâ zar zor hayatta olan kurdu kontrol etmek için geri dönmüş olsaydı arkadan girmiş olurdu.

Ön kapıya yaklaştığında içeride değilmiş gibi davranmayı düşündü ama arabası oradayken bu nasıl işe yarayacaktı?

"Bayan Susi?" diye dışarıdan derin bir ses geldi.

Lydia öne fırladı ve eşyaları açtı. "Şerif?"

Eastwind şapkasını çıkardı ve ona küçük bir selam verdi. Üniforması ve ciddi ifadesiyle, onu kelepçeleyp cipinin arkasına koyacağını düşündü. Ondan sonra mı? Orange Is the New Black. On yıl kadar. Ya da daha fazla?

"Lokantada Candy'ye rastladım," dedi, "bana muhtemelen hâlâ burada olduğunu söyledi. İçeri girmemin sakıncası var mı?"

"Lütfen." Geri adım atarak yer açtı. "Nasılsınız?"

Daha da önemlisi, ben nasılım? Bir suçlu mu yoksa ... ?

"Güzel, teşekkürler. Geç saate kadar çalışıyorsun."

"WSP'de sadece beş kişiyiz." Yani, işe gelen dört kişi. "Yani bazı günler akşama kadar sürüyor."

"Bunu biliyorum." Candy'nin masasına bir göz attı. Koridorda Lydia'nın ofisine baktı. Bekleme alanını kontrol etti. "Bu yüzden senden biraz yardım istiyorum. Ve açıklığa kavuşturalım, arama emriyle falan gelmiyorum."

"Elbette. Neye ihtiyacınız var?"

"Korumanızın bazı yerlerinde kameralar var, doğru mu?"

Bingo, diye düşündü. "Var, evet."

"Peki beslemeleri ne kadar süreyle saklıyorsunuz?"

"Sonsuza kadar." Adam şaşırmış görünürken, kadın başını salladı. "İşyerleri ya da halka açık yerlerdeki güvenlik kameraları gibi değil. Araştırma amaçlarımız için verilere ihtiyacımız var. Her şey bulutta tutuluyor."

Eastwind başını salladı. "Benim geldiğim yerde bulutlar yağmur yağdırır. Güneşi engeller. Ayı engeller. Ben bunun için yaratılmadım.

dönemi."

Kalp atış hızı yüksek olmasına rağmen gülümsedi. "Teknolojinin avantajları var. Ve bu yürüyüşçüyle ilgili, değil mi?"

"Evet, öyle."

"Kuzey Granit Sırtı'yla ilgili elimizdeki haberlerin bir kopyasını size vermekten mutluluk duyarım. Üç gün falan geriye gitmemi ister misiniz? Dört gün mü?"

"Dört iyi olur. Saldırının ne zaman gerçekleştiğinden tam olarak emin değiliz."

"Kurt olmayabilir, biliyorsun." Adam kayıtsız bir mırıltı çıkardığında, kadın rahatça omuz silkmeye çalıştı. "Sana dosyaları hemen göndereceğim. Tek ihtiyacım olan bir e-posta adresi ve sana bir Dropbox bulacağım."

"Drop box?"

"Büyük dosyaları paylaşmanın bir yolu." "Oh. Bu harika olur."

Dağda, adam yetkiliydi. Burada, içeride? Sevimliymiş gibi görünen bir şekilde garipti - eğer engelleyici bir şekilde adaletin yerine getirdiği görüntüler hakkında konuşuyor olmasalardı.

"Sizi uyarıyorum," dedi. "Kameralarımız sınırlı. Herhangi bir yerin sadece bir kısmını tarayabiliyorlar ve bir pozisyon sistemi üzerinden hareket ediyorlar. Elimizde hiçbir görüntü olmaması mümkün."

"Yine de şu anda sahip olduğumuzdan daha fazla."

"Tamam, ben de gitmeden önce görüntüleri alabilmek için adres etiketlerini basıyordum." Bir bloknot aldı ve Candy'nin tutucusundan bir kalem çıkardı. "E-posta adresiniz nedir?"

"İşte, bu kartı al." Elini arka cebine attı. "En altta."

Lydia adamın teklifini kabul etti. "Peki... yürüyüşçünün kimliğini belirlediniz mi?"

"Hayır, henüz değil. Ama yapacağız."

"Ve bir araba bulamadınız mı? Patika başlarında falan?"

"Henüz değil, hayır."

"Peki araziye nasıl girmiş? Yürüyüşçüler patikalarda bir yerden başlamak zorundadır. Otel gibi başka bir yerden vadiyi yürüyerek geçmediyse tabii."

"Bu aktif bir soruşturma olduğu için yorum yapamam."

Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "Otele onun fotoğrafını sordunuz mu? Ne dediler?"

"Hadi ama Bayan Susi, buna ne cevap vereceğimi biliyorsunuz-"

"Çantasında ne vardı?"

"Affedersiniz?" O kara gözler kısıldı.

Kahretsin. Belki de kendini ele vermiştir.

"Eğer bir yürüyüşçüyse, muhtemelen bir çantası vardır, değil mi? İçinde zehirli et parçaları olma ihtimali var mı?" Şerif ona öylece bakınca başını salladı. "O otel zinciri bizim toplumumuzun bir parçası değil. Neden onları koruyorsunuz? Ve lütfen beni bir daha aktif soruşturmaya tabi tutmayın. Bunu yutmuyorum."

Şerif başını eğdi. Sonra şapkasını tekrar taktı. "Yardımlarınız için teşekkür ederim. Dosyaları almak için sabırsızlanıyorum."

Adam arkasını dönerken Lydia, "Ne kadar ileri gidecek. Ne kadar ileri gitmesine izin vereceksin?"

Şerif sessizce ayrıldı ve kapıyı sessizce kapattı. "Lanet olsun," diye mırıldandı Lydia.

Arkasını dönerek tesise geri döndü ve Peter'ın ofisinin önünden geçti. Klinik bölümünde, muayene odasının kapısını iterek açtı. Nefesi kesilince kendine sarıldı.

Kurt yan yatmıştı, ağzının ucunda bir oksijen maskesi vardı, böğrü yükselip alçalıyordu.

Kapı aralığında oyalanıyor, öfke duyuyordu.

Tekrar dışarı çıktığında, kapının kapanırken ses çıkarmamasına dikkat etti. Sonra ofisine geri döndü ve cep telefonuna gitti. İnternette neye ihtiyacı olduğuna baktı, bir arama yaptı ve çalmaya başlamasını bekledi-

"WNDK haber masası. Size nasıl yardımcı olabilirim?" dedi sert bir erkek sesi.

12. Cadde ve Market Sokağı Caldwell Şehir Merkezi

AH, kötü bir günün uykusunun TANRI KORKUSU, diye düşündü Xhex, sırtüstü yatmış ve başı ağrıyarak kulübün uzak duvarına yaslanmış halde dururken.

Siktir et, daha çok birkaç gün gibiydi.

Etrafında insanlar gerçeklikle bağlarını kasıtlı olarak koparıyor, normal hayatlarının ateşini söndürmek için uyuşturucu, alkol ve yabancılarla orgazm kullanıyorlardı. Boktan işlerde ya da nefret ettikleri insanlar için çalışıyor olsalar da... ya da berbat bir ilişkileri olsa da... ya da hasta bir ebeveyn için endişelenseler de

... ya da şikayet ettikleri her neyse, burada, onları aşağı çeken her şeyden arınmış bir şekilde sörf yapabilirlerdi.

Bir senfath olarak, nelerden kaçındıklarını ayrıntılarıyla biliyordu. Tamam, iyi, isimler ve doğum tarihleri değil, ama duyguların hepsi onun tüketimi için oradaydı, onun şeytani tarafı insanları yönlendiren, onları tanımlayan ... ve nihayetinde onları yok etmekle tehdit eden zehirli duygulardan besleniyordu.

Yine de, belki burada bir şeyleri kutlayan insanlar vardı, bir mezuniyeti, bir terfiyi, yeni bir daireyi ya da bir çifti. Ancak iyi duygular onu beslemiyordu, bu yüzden kendi kendine mutlu-neşeli-neşeli olanları seçti.

Ve trafik kazaları için gitti.

Belki de bunun nedeni kendi hayatındaki gidişatti. Çatlamaya yakın olduğunu biliyordu.

Kulaklığı raporlarla dolup taşmaya devam ederken, "Sefalet arkadaşlığı sever," diye mırıldandı.

Blasphemy, Trez Latimer'ın her türlü yasal ve belki de yasal olmayan ürünü tüketime sunan mağaza portföyünün bir parçası olan yeni bir kulüptü. Şu anda dört tane vardı ve her birinin farklı bir havası vardı. Bu dükkân, ismine rağmen din karşıtı bir temaya sahip değildi, ancak siyah ve kırmızıya boyanmıştı ve çok sayıda Gotik detay vardı. Müşteriler steampunk tarzındaydı ve bu da onun zevkine göre botokslu, dudak enjeksiyonlu glamour saçmalıklarından çok daha iyiydi.

Ama kimse ona sormadı. İyi de oldu.

Gözleri otomatik olarak tarama yapıyor, içgüdüleri dans pistindeki, bardaki, arkadaki tuvaletlerin yanındaki kalabalığı ayıklıyor, gerçekleşmek üzere olan patlamaları, çok açık bir şekilde yapılan uyuşturucuları ve gerçek penetrasyonu araştırıyordu.

İstediğin kadar öpüşebilirsiniz. Ama yapamazsın-
"Alex?"

Erkek sesini duyunca başını çevirdi. T'Marcus Jones ağır sıklet bir boksör gibi yapılı bir insandı ve yeni işe alınmış olmasına rağmen ona saygı duymak hiç de zor değildi. Soğukkanlıydı, tepkisizdi ve eğer dövüşmek zorunda kalırsa kazanacak kadar kaslıydı. İş kara oyununa dönse bile.

Alex Hess de Caldwell'in yanında her zaman kullandığı insan ismiydi.

"Ne oldu?" dedi.

"Arka koridorda sigara içen bir adam var." T'Marcus tuvaletlere doğru başını salladı. "Aşağı indim ve ondan gitmesini istedim-"

İnsan adam yüzünü buruşturdu ve ön lobuna buz kıracağı saplanmış gibi alnını ovuşturdu.

"Sorun yok," dedi ona. "Sen benim yerimi al. Ben hallederim."

T'Marcus sert bir bakışla onu süzdü. "Seni hayal kırıklığına uğratmayacağım. Ben-"

"Biliyorum. Sen iyisin."

Kattan sorumlu olması için onu bıraktı -adama zaten ne kadar güvendiğinin bir kanıtı- ve söz konusu koridora doğru ilerledi. Kadınlar tuvaletinin önünden geçerken keskin kulakları bir sürü inilti duydu. Diğer taraftaki erkekler tuvaleti sessizdi ve öyle de kalacak gibi görünmüyordu.

Sığ salonda bir louie asılı duruyordu ama daha köşeye gelmeden Türk tütününün kokusunu almıştı.

Ve her nasılsa, kim olduğunu bilmesine rağmen, Vishous'u acil çıkış kapısının yanında görmek yine de rahatsız edici bir şoktu. Kardeş, deri kaplı vücudu güçlü bir yay gibi gerilmiş, bir baltasını duvara dayamıştı.

"Biliyorsun," dedi ona doğru yürürken, "kanunlar var."

V'nin buz gibi elmas gözleri ona kaydı ve siyah eldivenli eliyle keçi sakalını okşadı. "Orada mısın? Bana her şeyi anlat."

"New York eyaletinde halka açık yerlerde sigara içmek yasaktır-"

Eliyle öne doğru bir işaret yaptı. "Bu seni rahatsız mı ediyor?"

"Hayır."

"O zaman uyduğum tek kanun bu. New York Eyaleti siktir olup gidebilir."

"Bunun anatomik olarak mümkün olup olmadığından emin değilim. Bir toprak parçası olduğu düşünülürse." Xhex kendini onun karşısına yerleştirdi. "Peki seni buraya getiren nedir?"

"Nasılsın?"

Soru değil. Ama hadi ama, sanki buna doğru cevap verecekti. "Harika. Sen?"

"Ben mükemmelim." Nefes verdi. "Hayır, bence bundan daha iyiyim."

"Egonuzun zarar görmediğini bilmek güzel."

Annnnnnnnnnnnnnn ve işte o zaman sustu. V sadece sigara içti ve yuvarladığı şeyin yanan ucuna baktı, muhtemelen İlk Yemek'ten hemen sonra, zaman göz önüne alındığında.

"Çıkar ağzındaki baklayı," diye mırıldandı. "Ve eğer bu bir tür sert müdahale ise, cansız bir nesneyle konuşurken daha şanslı olacaksın."

"Müdahale mi? Hayır. Kendi kendini yok etmesine engel olacak son kişi ben olurum."

Bundan o kadar da emin değildi. Gevrek dış görünüşünün altında

... yani, düpedüz bir katil vardı, doğru. Ama onun da kendine has sadakatleri vardı ve bunların hepsi de kızın yaşadığı malikanedeki insanlara odaklanmıştı.

"Yani sigara içmek için bir yere mi ihtiyacın vardı?" Etrafı işaret etti. "Dışarıda park banklarıyla dolu koca bir şehir var-"

"Rüyamda seni gördüm," diye sertçe araya girdi. "Gün boyunca." Xhex'in nefesi boğazında düğümlendi. "Oh, lanet olsun."

İnsanın duymak istemediğı bir sürü şey vardı: Eşiniz tarlada kayboldu. O uzuv tekrar büyümeyecek. Kumanda Lassiter'da.

Ve bu mutlu listenin hemen üstünde? Vishous, Bloodletter'ın oğlu, senin adının geçtiğı bir rüya gördüğünü söylüyor.

Tıpkı onun kulüplerde sadece bağımlıları, çaresizleri ve hoşnutsuzları takip etmesi gibi, o da sadece kötü haberleri görüyordu. Çok kötü haberleri.

Gelecekte.

"Ne," diye homurdandı. "Söyle bana, her ne ise."

Ağabey cevap verene kadar uzun bir süre geçti ve neredeyse beyaz, lacivert çerçeveli gözleri önce onunkilere kayd

konuştu. Korku göğsüne saplanırken, adamın tek kelimelik cevabı yayına girdi ve kadın kendini daha da kötü hissetti. Tek söylediği "Wolven," oldu.

ELEVEN

İKİ GÜN SONRA, Pazar sabahı Walters'a döndüğünde Lydia kiralık evinin dışındaki toprakta ayak izlerini buldu.

İki katlı, iki yatak odalı, bir buçuk banyolu ev, iki yanında sadece sığ bir çimenlik ve bir sürü ağaç olmasına rağmen bir av tüfeğinden biraz daha fazlasıydı. Bulunduğu kasaba göz önüne alındığında, en yakın komşularının çeyrek mil uzakta olduğunu ve araba yolunun yüz metre uzunluğunda olduğunu söylemeye gerek yoktu.

Verandaya çıktığında koşu ayakkabılarını giymiş, rüzgârlığını fermuarını çekmiş ve kulaklıklarını takmıştı. Sabah saat onda hava durgun ve soğuktu, gökyüzü açık ama zayıf bir maviydi. Yine de güneş ışığı yüzünü ısıtıyordu ve bu iyi hissettiriyordu.

Ayrıca sakinleştirici hissettiriyordu - ki Cuma gecesinden beri beyninin geçirdiği jimnastik düşünüldüğünde tam da ihtiyacı olan şeydi. Uzun sürmeyecek türden bir şey olsa bile.

Kapıyı kilitledikten sonra merdivenlerde baldırlarını esnetti ve bir an için, araba yolunun sonuna geldiğinde sola mı yoksa sağa mı gideceğini seçme konusundaki basit sorunu düşünmenin keyfini çıkardı. Sağa döndüğünde, bir patikaya girip dağın eğiminde biraz koşu yapmadan önce yaklaşık yarım mil boyunca köy yolundan gidecekti. Sola döndüğünde ise kasabaya gidecek, postanenin yanından geçecek ve

süpermarket/ lokanta ve kapalı olacak olan banka. Yolda daha fazla trafik olduğu için -göreceli olarak konuşursak- bu karar çok açık görünüyordu ama o koruma alanına gitmek istemiyordu.

Kendini otelin sahasında bulmayacağına güvenmiyordu-

İlk başta dikkatini neyin çektiğinden emin değildi. Ama etrafına bakındığında, birisinin ofisinde bir şeyin yerini değiştirdiğinden emin olduğu zamanki hissine kapıldı.

Onun yerinde olmayan alarmı asla yanlış değildi.

İşte o zaman verandanın etrafında dolaşan ayak izlerini gördü. Nemli topraktaki çukurlar zar zor fark ediliyordu ama güneş ışığı her zamanki gibi büyük bir açıklayıcıydı, girintilerin oluşturduğu ince gölgeler kusursuz bir desen oluşturuyordu.

Çalılık, kahverengi çimenlerin üzerine çıkıp kalçalarının üzerine çöktü. Parmak izleri büyüktü ve garip bir şekilde hiç iz bırakmamışlardı. Pürüzsüz ve kutu şeklindeydiler ve oturma odasının penceresine kadar gidiyorlardı. Evin bütün birinci katını dolaştı.

Onları takip ederken izlere müdahale etmemeye dikkat etti ve telefonuyla fotoğraflarını çekti. Arka kapının yanında, Samsung'unun el fenerini çalıştırdı ve gelen kişinin sığ sahanlığa çıkıp çıkmadığını ve herhangi bir kir ya da kalıntı bırakıp bırakmadığını görmeye çalıştı.

Söylemesi zor.

Ön tarafa dönerek içeri girdi ve tüm pencereleri kontrol etti. Her şey kilitliydi, eski piriç armatürler yerlerine takılmıştı ve tüm cam bölmeler sağlamdı - mekânın ne kadar küçük olduğu ve gecelerin ne kadar sessiz olduğu göz önüne alındığında, bir şeylerin kırıldığını veya parçalandığını duyabilirdi.

İçinden soğuk bir uyuşukluk geçti.

Cumartesi öğleden sonra biraz yağmur yağmıştı. İşaretlerin netliği ve ne kadar derin oldukları göz önüne alındığında

Zemin nemli gibi görünüyordu... bu yüzden gece bir ara yapıldığını tahmin etti.

Mutfağa döndüğünde, düzenli tezgahlara baktı. Büyükbabasının çaydanlığı ve bir yıl önce aldığı tava soğuk ocakların üzerinde duruyordu. İki sandalyesi, tek kişilik yer minderi ve peçeteliğiyle masa ve belki de altı-yedi yüz dolar değerindeki dizüstü bilgisayar.

Lenovo, sahip olduğu tek taşınabilir değerli şeydi. Bir de evle birlikte gelen televizyon vardı ve onu da en son orada görmüştü.

Teker teker bütün dolapları açtı. Çekmeceleri. Küçük kilerin kapısı.

Sürükleyici bir paranoyaya kapılarak oturma odasına gitti ve kanepenin minderlerini kaldırdı. Uzaktan kumandaları aldı ve tekrar yerine koydu. Halının kenarından eski koltuğun kıvrımına kadar olan mesafeyi ölçtü. Lambanın gölgesini kontrol etti.

Sonra merdivenlere doğru döndü.

O uyurken eve biri mi girmişti? Alarm, güvenlik kamerası ya da hareket dedektörü yoktu. Ve kilitler açılabilirdi, sürgüler bile.

Çam tahtalarıyla kaplı basamakları çıkarken, evde başka kimse olmamasına rağmen gıcırdayan basamaktan kaçındı. Başka kimse olamazdı ve olmamıştı da. Aksi takdirde ona zarar vermiş ya da bir şey çalmış olabilirlerdi.

En üst kata çıktığında, tek kişilik banyonun açık kapısından içeri baktı. Güneş ışığı onu rahatlatmıştı ama bunun tek nedeni beyninin büyümlü düşünen kısmının ona güneşli bir bahar gününde kötü bir şey olamayacağını söylemesiydi.

Geceleri kötü şeyler olur.

Bir evde tek başına uyurken.

Güpegündüz olmadılar. Pencerelelerin dışındaki toprakta ne olduğunun bir önemi yok.

Misafir odası -daha önce hiç misafiri olmamıştı- kendi odasının karşısındaydı ve ilk oraya gitti, ne bulmayı beklediğinden emin değildi. Yastığın üzerinde bir girinti mi? El yapımı yorganın üzerinde bir çöküntü mü? Yatak sehпасının üzerinde bir su bardağı?

Sanki bir şekilde kaçırdığı bir misafiri varmış gibi.

Yok bir şey.

Sedirle kaplı olan ve yazın fazladan çarşaflarını ve kazaklarını koyduğu koridordaki dolabı kontrol etti. Yersiz bir şey yoktu ama sanki Martha Stewart'ın kraliçe boy bir şeyini alacak olan var mıydı?

Dehşetle yutkunarak kendi yatak odasının kapısına döndü. Odasına birinin girmiş olmasına imkân yoktu. NFW.

Yatağının üzerinde, kalkar kalkmaz eski haline getirdiği yorganı düzeltti. Her iki yastığının altını da kontrol etti. Küçük yan sehпасının üzerinde, üniversitedeyken sahip olduğu ve hala kullandığı radyolu eski çalar saatinin köşeye mükemmel bir dik açıyla durup durmadığını kontrol etti.

Yerinde olmayan bir şey yok.

Çalışma masasının çekmecelerini ve pratik, gündelik kıyafetlerden oluşan tek notalı gardırobunun bulunduğu sığ dolabı kontrol etti. Yatağın altına bile baktı.

Dışarı çıkmadan hemen önce omzunun üzerinden baktı. Yolun karşısında, teorik olarak, bir Pazar günü sabah ışığında oturabileceğiniz, gazete ya da bir kitapla rahatlayabileceğiniz ve bornozunuz ve tüylü çoraplarınızla papatya çayı yudumlayabileceğiniz kırlentlerle dolu bir pencere koltuğu vardı. Belki yeşil gözlü gri tüylü bir kedi ayaklarınızın dibine kıvrılırdı ve eğer cereyan yaparsa el yapımı bir yorganı üzerinize çekebilirdiniz.

Bacakların.

Odaya girdiği andan itibaren imgelemi gün gibi açık bir şekilde görmüştü. Bu evi seçmesinin nedeni buydu.

Tabii ki Instagram'daki hayallerin hiçbirini gerçeğe dönüştürmemişti: Rahatlamıyordu. Nadiren kitap okurdu. Çaydan nefret ediyordu ve bir kedisi yoktu. Ama fantezi yine de devam etti.

Koridorda yüzünü ovuşturdu ve zihinsel bir hesap yaptı. Hiçbir şey ihlal edilmemiş ve hiçbir şey çalınmamıştı. O halde bu bariz izlerin başka bir amacı daha vardı; ona izlendiğine dair bir mesaj gibi. Ve bunun neden gönderildiğini biliyordu.

Cuma gecesi, WNDK'deki televizyon yapımcısıyla telefonda iki saat konuşmuş ve ardından ona yem tuzağının, etin ve Rick'in hangi zehirin kullanıldığını test ettiği çıktıların fotoğraflarını göndermişti. Kurdun bir resmini paylaşmayı da düşünmüş ve sonunda adama bir resim göndererek bunu kullanabileceklerini ama hiçbir şekilde hayvanın görüntüsünü almamalarını ya da onu rahatsız etmemelerini söylemişti.

Bir ekip gelip onunla ofiste görüşme yapacaktı. Otel şantiyesi hafta sonları çalışıyordu. Yapımcının oraya gittiğine bahse girmeye hazırdı. Kanal da kesinlikle bir açıklama için şirket merkezini aramıştı.

Lydia elinde çok zayıf kanıtlar olduğunun farkındaydı; sahada çalışmaların başladığı, tuzakların kurulduğu ve üç kurdun zehirlendiği zaman çizelgesinden başka bir şey yoktu. Dolayısıyla otel zincirinin avukatlarının hikayeye el atıp iftira yasaları uyarınca her şeyi yok etme ihtimali vardı.

Bir şeyleri öldürmekte iyiydiler.

Eastwind'i aradı mı? Aşağı inerken merak etti.

Ön kapının yanındaki cam panelden dışarı bakarak araba yoluna baktı. Uzaktaki ilçe yolunu zar zor görebiliyordu.

Ev, yerel halkın kasabanın "işlek bölgesi" olarak kabul ettiği yerdeydi. Yani Walters'ın merkezine giren ve çıkan trafik buradan geçiyordu.

Asfaltta sokak lambası yok. Çakıl yolun aşağısında da ışık yok. Sadece ön tarafta ve arka kapıda birer ampul vardı, ikisi de harekete duyarlı değildi ve ikisi de düzenli olarak yanmıyordu.

Ancak bu durum hemen geçerli olmak üzere değişiyordu.

Havanın ne kadar karanlık olduğunu düşünürsek? Herhangi biri ilçe yolunun hemen dışına park etmiş ve evinin etrafından dolaşmış olabilir-

Arabası. Kahretsin, arabası garaj olmadığı için açık havaya park edilmişti ve onu kilitlememişti. Hiç kilitlemezdi.

"Bu gece değişen bir başka şey de bu," diye mırıldandı dışarı çıkıp çimlerin üzerinde yürürken.

Sürücü tarafından içeri baktığında, koltukların bıçaklandığını ve torpido gözünün bir yara gibi açıldığını görmeyi bekliyordu.

Hayır.

Kola uzanırken elini geri çekti ve kolunu parmaklarının ve avucunun üzerine çekti. Eşyaları açmaya gittiğinde, aklına bir bombanın patlayacağı düşüncesi geldi. Ki bu delilikti-

Kolu kaldırırken küçük bir ses çıkardı ve sıçradı.

"Sakin ol," diye mırıldandı kapıyı açarken.

Patlama yok! Arka koltuğa baktığında bile hiçbir şey yoktu. Torpido gözüne girdiğinde evrakları kontrol etti. Her şey bıraktığı gibiydi.

Etrafta dolaştı ve bagajı kontrol etti.

Kutuyu işaretlemek yok. Rastgele bir insan kafası yok. Bir derginin sayfalarından kesilmiş uyumsuz harflerden oluşan tehdit notu yok.

Arabasını kapattıktan sonra arkasını çeyrek panele yasladı ve kollarını göğsünde kavuşturdu. Evine bakarken, BÜ'ye gittiği ve kapılarını her zaman kilitleme alışkanlığı kazandığı için memnundu. Boston büyük bir şehirdi ve insanların çok olduğu her yerde suç işleniyordu.

Suç, ıssız yerlere de sızdı.

Gözleri oturma odasının pencerelerinin altındaki ayak izlerine döndü. Yanında her zaman ölümcül bir silah bulundurması iyi bir şeydi-

Cebindeki telefon çaldığında bir çığlıkla yerinden sıçradı. Sonra o şeyi çıkardı. Alan kodu 518'di ve arayanın Daniel olduğunu düşündü.

"Alo?" Bir yanıt bekledi, onun gelmesini bekliyordu. O olmasını istiyordum. "Merhaba... ?"

Selamına karşılık vermeyince ve bir tele-pazarlamacı tıklayıp ona Amazon'dan para iadesi alacağını ya da üniversite kredileri için geri ödeme seçeneği olduğunu söylemeyince telefonu kapattı. Numarayı ezberledikten sonra internete girdi ve ters arama motoruna yazdı-

Ekranının üst kısmına bir metin afişi geldi. Numaradan.

Açmak-

Yukarı baktı. Etrafına baktı.

İçinden bir ürperti geçerken, görüntüye yeniden odaklandı. Arabasına yaslanmış, güneş ışığında telefonuna bakıyordu.

Kalbi hızla çarpmaya başladı.

Titreyen elleriyle telefonunu kaldırdı. Ağzı kurumuştur, bu yüzden birkaç kez yutkundu. Sonra derin bir nefes aldı.

İleriye doğru adım atarak, açısına bakılırsa fotoğrafın çekilmiş olması gereken yere odaklandı. Sapa on adım kala koşmaya başladı. Sonra koşmaya başladı. Rüzgârlığı çırpınırken ve kulakları rüzgârdan yanarken, gözleri bir ağaç çalılığına kilitlendi.

Vücudu kontrolü ele alınca zihni tehlikeleri düşünmeyi bıraktı.

Tek bildiği, itilip kakılmayacağıydı.

Bu onu öldürse bile.

TWELVE

Hafta sonun nasıldı?"

Candy'nin sesi duyulduğunda Lydia irkildi ve Peter Wynne'in bilgisayarının arkasından başını kaldırıp baktı. Lydia WSP binasında ve sözde işte olmasına rağmen, diğer kadını görmek yine de şok ediciydi. Yine de uzun zamandır yokmuş gibi hissediyordu, bu da duyguların yeterince güçlüyse insanı tatile götürebileceğinin bir kanıtıydı.

Tabii ki onun durumunda bu kötü bir yolculuktu, Norwalk virüsünün kabin arkadaşı olduğu bir Prenses Yolculuğu'na eşdeğerti.

"Alo?" Candy sordu.

Lydia silkinerek kendine geldi ve dikkatini topladı. "Oh, hey-vay canına, saçına bak."

"Yine sarışın." Elindeki yüzükleri kısa boyunun üzerinde gezdiren kadın omuz silkti. "Dolly Parton ne der bilirsin."

"Dokuzdan beşe mi çalışıyorsun?"

"Bu kadar ucuz görünmek için çok para gerekiyor." Candy kendi şakasına güldü. "Her neyse, masama bıraktığın dosyayı gördüm. Bütün davetiyeleri halletmişsin. İnanılmaz."

"Öğle tatilinde onları postaneye götüreceğim."

"Kulağa hoş geliyor. Ve hey, burada rahat görünüyorsun."

"Öyle mi?" Lydia etrafındaki ahşap panellere ve diplomalara baktı. "Kendimi rahat hissetmiyorum."

"Bu konuda size yardımcı olabilirim."

"Bana bir Barcalounger mı getireceksin?"

"Fena fikir değil. Ama kahve ile başlayalım, olur mu?"

Candy dinlenme odasına doğru giderken Lydia seslendi, "Daha önceki hayatında uyuşturucu satıcısı mıydın?"

"Kafeini bırakıyor musun?" diye cevap geldi. Lydia gözlerini ovuştururken "Hayır," diye mırıldandı.

Bütün gece ayaktaydı, yatak odasının etrafındaki gölgelerde bir şeylerin hareket ettiği ya da insanların pencereden bakıp onu izlediği hissi uyumasını imkânsız hale getiriyordu. Ve o evde iki yıl geçirmiş olmasına rağmen, rüzgârın her bir gıcirtısı, iniltisi ve ısılığı tüm vücuduna yayılana kadar evin ne kadar gürültülü olduğunu hiç fark etmemişti. Sanki bir korku filminin müzikleri için akort çatalı olmuştu.

Bu arada, motosiklet neredeydi? İyi bir susturucuyla bile Harley'in sesini duyabilirdi. Belki de Daniel Joseph iş konusunda tereddüt etmişti.

Ya da belki de bir serseri olarak sadece sürüklenip gitmişti, "uzun süredir burada değildi", bir ya da iki sezon yerine sadece kırk sekiz saatlik bir işti.

Arkasına uzanarak pencereyi açtı, bahar kuşlarının cıvıltısı giderek yükseliyor, serin hava burnunu gıcıkliyordu.

"Bugün buraya ruhumuzla değil de bedenimizle mi geldik?" Candy iki fincanla geri dönerken sordu. "Bütün o davetler seni geri mi bıraktı? Berbat görünüyorsun."

Lydia kendisine verilenleri alırken, "Teşekkür ederim," dedi.

"Bu bir iltifat değildi."

"Ben kahveden bahsediyordum." Lydia bir yudumda içti ve dili ile damağı yanarken gözleri yaşardı. "Bir saniye oturmak ister misin?"

"Beni kovarsanız, burayı tek başınıza süpürmek zorunda kalırsınız."

"Seni kovmuyorum."

"Kahretsin, işsizlik izni alabilirdim." Candy arabayı park etti ve orman temalı kazağını yerine çekti. "Belki de hep istediğim yüz gerdirmeyi yaptırırdım. Ne haber korkusuz lider?"

Şaka yollu başlık kafasına dank edince Lydia, bir önceki sabah ormana nasıl koştuğunu düşündü; bildiği kadarıyla kendisini kafasından vurabilecek birine haddini bildirmeye kararlıydı.

Yine de ağaçların arasında hiçbir şey yoktu. Ve birinin orada durup fotoğrafını çektiğine dair hiçbir kanıt yoktu - çam iğnelerinde hiçbir rahatsızlık, yaya olarak ya da bir araba, bisiklet veya ATV ile geri çekilen herhangi birinin sesi yoktu. Öylece ortadan kaybolmuşlar mıydı?

Evine geri döndüğünde tüm vücudu titriyordu. Korkusuz lider mi? Yakınından bile geçemezdi.

"Pembe saçtan neden vazgeçtin?" diye mırıldandı. Çünkü gerçekten de kurtlu kutuları açmak istemiyordu. Kupanın dibine vurana kadar olmazdı.

Ve sahip olduğu tek şey solucan kutularıydı.

Candy omuz silkti. "Pembe aptalcaydı. Bu kadar basit. Şimdi bana Cumartesi ve Pazar gününüzün ayrıntılarını verin. Kuaföre gitmediğini söyleyebilirim. Bir gül fidanının içinden geriye doğru çekilmiş gibi görünüyorsun."

"Biliyor musun, kelimelerle aran iyi değil Candy."

"Gerçekten mi? Beni kandırabilirdin. Yani ... ?"

"Hayır."

"Hayır. Ne?"

"Daniel Joseph'i görmedim. Şehir dışındaydı ve size Cuma günü de söyledim, iş yerinden kimseyle çıkmıyorum. Kimseyle çıkmıyorum."

Hiç, diye ekledi kendi kendine.

"Çok yazık." Candy halka küpesini düzeltti. "Yüz yirmi yaşında olmasaydım bir şans verirdim-

altı yaşındayım. Peki benimle gerçekten ne hakkında konuşmak istiyorsun?"

Lydia kupasından bir yudum daha aldı, ama sıcak şeylere karşı daha dikkatliydi. "Ben, ah, Peter'ın burada tuhaf görünen bir şey alıp almadığını bilmek istiyorum."

"Ne yani, ta Plattsburgh'dan paket servis mi?" Lydia masanın öbür ucuna düz bir bakış fırlatırken Candy gözlerini devirdi. "Bilgin olsun, herhangi bir teslimat almak için gerçekten bir yerde olman gerekir. Ben ve UPS olmadığı sürece. Yemin ederim, eğer o şoför bir daha buraya gelirse-"

"Ne istersen Candy. Bir paket, bir zarf. Ona hitaben yazılmış, açtığın ve kişisel olduğu ortaya çıkan bir şey?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Candy yalnız olduklarından emin olmak istercesine omzunun üzerinden baktı. Sonra öne doğru oturdu ve düşünölemeyeni yaptı. Sesini fısıltıya kadar alçalttı. "Burada ne buldun?"

"Hiçbir şey." Lydia başını salladı. "Ya iyi niyetli değil ama tam bir dahi... ya da bu işe olan ilgisini kaybetti ve ne olacağı umurunda değil."

"Nedense ikincisi olduğunu tahmin ediyorum. Alınma ama Petey-boy'un otoparktaki en parlak fren lambası olduğunu hiç düşünmemiştim." Candy ayağa kalktı. "İşten bahsetmişken, C.P. Phalen'in asistanı bugün ofiste olup olmadığınızı öğrenmek istiyor."

Lydia dik oturdu. "Yeni yönetim kurulu başkanı mı?" "İşte o."

"Benden ne istiyor? Peter'ı aramadığına emin misin?"

"Oh, hayır. Sizsiniz. Kadının sorduğu isim sizinkiydi."

Lydia kaşlarını çatı. "Bunu bana neden hemen söylemedin?" "Önce kan dolaşımında kahveye ihtiyacın olacağını düşündüm."

Zaten acelemiz de yok. Büyük ve şanlı C.P. Phalen daha burada olmayacak..." Kadın saatini kontrol etti. "Kırk beş dakika kadar daha."

"Ne?"

"Hey, en azından bugün koşu taytı giymiyorsun."

"O sadece geçen hafta bir kez oldu," diye mırıldandı Lydia dikkati dağılmış bir halde. "Peki, tamam, bu ay birkaç kez."

"Bacaklarınla bundan kurtulabilirsin. Ve iyi ki yanımda biraz çörek getirmişim-"

"Belki Peter'ı kovuyorlardır."

"Önce onu bulmaları
gerekecek."

"Kurdum hâlâ hayatta," diye ağzından kaçırdı Lydia. "Bunu sana söylemiş miydin?"

Hafta sonunu atlatmayı başardı."

"Sevindim." Bir duraklama oldu. "Biliyorsun, tavsiye vermekten pek hoşlanmam. Ama zengin insanlar, geri kalanımızın onların tüylerini düzeltmeye çalışmasından hoşlanmazlar. Dikkatli olmalısınız. Onlar istediklerini elde etmeye ve hoşlarına gitmeyen şeyleri durdurmaya alışkındırlar."

"C.P. Phalen lanet kurulda. Bizim tarafımızda olmalı."

"Bahsettiğim zengin insanlar o değil. O oteldeki piç kurusu."

"Kasabada insanları taciz ettiklerine dair bir şey duydunuz mu? İnsanların gelmemeleri gereken yerlere gelmeleri gibi?"

"Bildiğim kadarıyla hayır." Candy kapıya doğru gitti. "Davetiyeleri hazırladığın için teşekkürler."

Kadın gitmeden önce Lydia, "Beni kovarlarsa Rick'in kurdumla ilgilenmesini sağlayacak mısın?" diye sordu.

Candy arkasına baktı. "Bu onun işi, tatlım. İnek olabilir ama iyi bir adamdır. Aslında onunla çıkmalısın."

"Bana Daniel Joseph'i ayarlamaya çalışmıyor muydun?" "Müsait olan herhangi bir adamla."

"Fırtınada bir liman aramıyorum, Candy. Bu bir deyiş değil mi? Fırtınada herhangi bir liman-"

Güçlü bir motorun alçak homurtusu kısmen açık pencereden içeri süzüldü.

"Bir limandan bahsediyoruz," dedi Candy sırtarak. "Yoksa o fırtına mı?"

"Bu bir aşk romanı değil, biliyorsun."

"Daha da acısı. C.P. geldiğinde size haber veririm. Yönetim kurulu üyeleri verdikleri onca paraya rağmen kapımızı hiç çalmıyorlar."

"Seslerini sadece hoparlörden duydum."

"Yönetim kurulu toplantıları neden hep kapalı kapılar ardında ve saha dışında yapılıyor?"

"Bilmiyorum. Sadece Peter onlardan herhangi biriyle şahsen tanıştı."

"Ben bunların sadece kendisine daha fazla güç ve yetki vermek için uydurduğu bir şey olduğunu sanıyordum. Çünkü bilirsiniz, burası çok büyük ve önemli bir organizasyon. Ve evet, büyük adam gelmeden önce orayı boşaltacağım."

Candy gitti. Geri döndü. "Söylediğim kadar sert mi konuştum?"

Lydia kadına bir meh verdi. "İyi tarafından bakarsak, en azından yönetim kurulu başkanımız buraya gelmeden önce tüm bunları açığa çıkarmış oldunuz."

"Bakış açınızı beğendim. Daniel'i sana göndereceğim, böylece tekneni onun kayığına park edebilirsin - ya da hayır, bekle, tam tersi olmalı. Tabii sapık değilsen." Candy kalemle çizilmiş kaşlarından birini ovuşturdu. "Bugün gerçekten çizgiyi aştım, değil mi? Saçımı normalleştiriyorum ve ağızımdan tüm anti-kurumlar çıkıyor. Pek bir gelişme yok."

"Belki ortada buluşur ve pembe çizgiler çizersiniz. Böylece sadece boş zamanlarınızda küfredersiniz?"

"Evet, ama ya sadece iş sırasında küfrediyorsam?" "Bu konuşma benim maaş derecemi aşıyor."

"Sen çeklerini yırtmaya devam ettiğin sürece, teknik olarak her şey öyle." Candy pervaza yaslandı ve tsk-tsk yaptı. "Çöpünü boşalttım ve parçaları buldum."

"Hâlâ zarfın içindeydiler."

"Ah, demek haklıymışım. Bilgin olsun, karşı tarafın ne kadar bildiğini öğrenmeden itiraf etme-oh, merhaba, Daniel. O burada, ben de sizi rıhtımlarınız ve halatlarınızla baş başa bırakayım."

İçeriden bir şaka, açıklaması çok zor. Bu arada saat 10'da geliyor. Toodles."

Candy uzaklaşırken Lydia başını ellerinin arasına aldı. Kafasını kaldırmadan, "Merhaba," dedi.

"Hey." Bir duraklama oldu. "Görünüşe göre ofisinizi yenilemişsiniz."

"Kalıcı değil. Sadece bilgisayar için buradayım-" "İyi misin?"

Sanırım kovulacağım, diye kendi kendine cevap verdi.

"Tabii ki," dedi. "Hafta sonun nasıl geçti?" "Olaysız. B u arada, motosikletim hâlâ Koşuyorum. Sen?"

"Özel bir şey yok." Gerçek bir suç belgeselinde yaşadığını varsayarak. "Seninle birlikte koruma alanının haritasını çıkarabileceğimizi ve onarılması gereken köprülerin nerede olduğunu gösterebileceğimi düşündüm. Bunu toplantımdan önce yapabilir miyiz?"

Çünkü eğer kovulacaksa, en azından yürüyüşçülerin güvende olduğundan emin olabilirdi.

Yürüyüşçülerin bazılarıydı.

* * *

Daniel ofise adımını attı ve masanın arkasındaki kadına kaşlarını çatı. Kadının gerçek adı bilincinden geçerken, onu sadece "kadın" olarak tutmaya çalıştı. İşe yaramadı. Yine de hafta sonu da işe yaramamıştı.

Pek çok nedenden dolayı.

"Lydia, iyi misin?" diye tekrar sordu.

"Kesinlikle." Ona geçici bir gülümseme verdi ve masanın köşesinden bir şey aldı. "İşte harita."

Kıvrımları düzleştirirken saçlarının öne doğru düşüşünü izledi. Bu sabah saçlarını arkaya toplamamıştı ve tepedeki donuk ışığın bir şekilde çeşitli renkleri ortaya çıkarması hoşuna gitmişti.

"İşte bizim deyimimizle çanağın etrafından dolaşan ana patika." Parmağı gölün etrafında bir yay çizerek aralıklı sarı yıldızlarla işaretlenmiş kahverengi bir çizgiyi takip etti. "Batı yüzümüzün her yerinde daha küçük patikalar olsa da, bu ana patikanın peşinden gitmemiz gerekiyor - özellikle de zirveden aşağı akan iki nehirle ve buradan ayrılan büyük kolla kesiştiği yerde." Haritanın çeşitli yerlerine dokundu. "Gördüğünüz gibi üç köprü işaretlenmiş ve hepsinin biraz desteklenmesi gerekiyor. Gevşek tahtalarımız var ve korkuluklarda çürüme var. Ayrıca desteklerin yapısal bütünlüğünü de değerlendirmenizi istiyorum. Onları onarmak söz konusu olduğunda, kulübede biraz kereste olduğunu biliyorum ve ilk önce elimizdekileri kullanabilirseniz, mükemmel görünmese bile bu harika olur. Burada biraz cimrilik yapıyoruz-"

"Berbat görünüyorsun. Dün gece hiç uyumadın, değil mi?"

Lydia sertçe başını kaldırdı. "Ben... ah, tabii ki ben yaptım. Bir bebek gibi."

"Peki diğer adam neye benziyordu?"

Sanki adam yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi başını salladı. "Özür dilerim, ne dedin?"

"O bar kavgasında sen kazandın. Bu koyu halkaların açıklaması bu olmalı."

Onu yanıltmayan kısa bir kahkaha attı. "Oh, rakibim tam bir yıkımla karşı karşıya kaldı. Burnu kırıldı. Bir ya da iki dişini kaybetti. Dikiş atmak zorunda kaldılar."

"Güzel, elleriyle dövülebilen kadınları severim." Lydia'nın gözleri parlayınca, "Demek ki kendi başlarının çaresine bakabiliyorlar. Drifter, hatırladın mı? Koruyacak daha az şey, daha az sorun."

"İşte karakter tavsiyeleriyle dolu bir çevrimiçi profil." Biraz daha dürüstçe gülümsedi. "Köprülere geri dönebilir miyiz?"

"Elbette. Bana önce elimizdekileri nasıl kullanmak istediğinden bahsediyordun?"

"Evet, eğer yapabilirsen harika olur." Saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Ve sonra ele alınması gereken başka yerler de var. Bazı yokuşlarda temizlenmesi gereken basamaklar var ve bunların halat bağlarının test edilmesi gerekecek. Ama ilk iş köprüler."

"Patikalardaki trafik ne zaman oluşmaya başlıyor?"

"Yakında. Bahar yağmurları bazılarını uzak tutacak, sonra da kara sinek sezonumuz başlayacak."

"Bu bir şey mi?"

"Buralarda eşek büyüklüğündeler. Küçük çocukları dağdan aşağı taşıdıkları biliniyor."

"Gerçekten mi? Ben de bunun sadece bir internet şakası olduğunu sanıyordum." "Aman Tanrım." Elini kalbinin üzerine koydu. "Sanırım komiklik yaptın."

"Öyle mi?" Yavaşça gülümsedi. "Biliyorsun, bir şans veriyordum."

"Geliyorsun. Burada geçirdiğin zamanın sonunda göbek adın Henny Youngman olacak."

"Kim o?"

"Tek cümlelerin ustası. Onu araştırın." Ciddileşti. "Mace var mı?"

"Ne için?"

Bakışları tamamen iyi-duh ile ilgiliydi. "Dışarıda vahşi hayvanlar var."

"Gazetenin ön sayfasında ne yazarsa yazsın, benim için endişelenmene gerek yok. Söz veriyorum."

Nedensiz bir şekilde, onun gözlerinden başka bir yere bakmadığını fark etti. Belki de ona öyle endişeli bakıyordu ki. Onun iyiliği için endişeleniyordu.

Daniel buna alışık değildi. Ve olmak da istemiyordu.

Tekrar gülümsedi. "Yumruklarınız ölümcül silah olarak kayıtlı olduğu için falan mı?"

"Başımın çaresine bakabilirim diyelim."

"Pekala, sert çocuk. Ama dikkatli ol, tamam mı? Ve bir telefonun var. Beni her zaman arayabilirsin?"

O kadar ciddiymi ki, sanki savaşçı bir ata binip onu kurtaracakmış gibi, onun için hiçbir şey olmamasına rağmen. Kendisine yönelik herhangi bir tehdidin üstesinden ne kadar iyi gelebileceğini bilmemesine rağmen. Yine de... onu kurtaracak kişinin kendisi olduğunu görebiliyordu.

"Bir şeyleri kurtarmayı seviyorsun, değil mi?" diye mırıldandı.

Bir süre sonra yavaşça başını salladı. "Hayır, istemiyorum. Bu... korkunç bir şey. Kalbinizi binlerce parşaya ayırabilir ve sahip olduğunuz tek garanti her zaman başarısız olacağınızdır şnk her şeyi kurtaramazsınız."

"O zaman bunu neden kendine yapıyorsun," dedi uzaktan.

"Sanki başka seşeneğim varmış gibi konuşuyorsun." Derin bir nefes aldı. "Yani evet, senin gibi yalnız bir kurt olmanın cazibesini anlayabiliyorum."

"Komik kelime seçimi."

"yle mi?" Sonra başını salladı. "Bu benim dil seşimim, ne görebilirim. Yani, söyle."

"Kurtları inceleyen kadın."

"O benim. İşten bahsetmişken, ATV'nin nasıl yakıt sızdırdığını hatırlıyor musun?" Yana doğru eğildi ve çantasını aldı. "Al, kereste ve aletleri ihtiyaçın olan yere götürmek için benim arabamı kullanabilirsin. Süslü bir şey değil ama dört tekerlekten şekişi var, bu yüzden patikanın üstesinden gelebilir ve hayır, bakmaya gitmek için bile bisikletini kullanamazsın. Vahşi yaşamı gereğinden fazla rahatsız etmeyelim. Yzğmdeki kşk anahtar da kapılardaki ana kilitleri açıyor."

Kadın elindeki kilit ve dğme paketini ona fırlatırken, adam bir eliyle onları yakaladı. "nce dört tekerlekliyi tamir etmemi ister misin? Belki de gevşek bir hat bağlantısıdır. Koli bandı bu dünyada güçlü bir kuvvettir, sana söz veriyorum."

"Elbette. Ama anahtarlarımı kapılar için saklayın ya da uzun bir iş gibi görünüyorsa-"

Dışarıda, resepsiyon alanında, n kapıdan içeri biri girdi ve Lydia onun yanından geçip gitti.

Parfüm m? diye düşündü omzunun üzerinden bakarken.

Uzaklardan Candy birkaç yumuşak kelime söyledi ve sonra koridordan bir gıcırtı geldi.

Artık pembe saçları olmayan yaşlı resepsiyonist görüldüğünde yüzünde hiçbir ifade yoktu. Hem de hiç. "C.P. Phalen sizi görmek istiyor."

Candy geri adım atıp uzaklaşırken, gözleri halıya kaydı ve orada kaldı; bir metre boyunda, beyaz saçları yontulmuş, şık siyah takım elbiseli bir kadın kapıdan içeri girdi.

"Bayan Susi," dedi yumuşak ve eşit bir ses tonuyla. "Sizinle konuşmak istiyorum. Yalnız olarak."

Daniel Lydia'ya baktı. "Ben gidip patikalar üzerinde çalışacağım.

Ve işim bittiğinde bu haritayı geri getireceğim."

Lydia'nın başını sallayıp mırıldanarak teşekkür etmesine şaşırmadı. Beyaz saçlı kadının yanından geçerken, test etmek için gözlerinin içine baktı.

Onu görmezden geldi.

Ki bu iyiydi. Onun istediği de buydu.

Bekleme alanındaki resepsiyon görevlisi tekrar masasına dönmüş ve telefonla konuşuyordu.

"-kesinlikle teslim etmedim. Hayır, dün sizinle birlikte ringe çıktım. Beni bir amirle görüştüreceksiniz yoksa arabama atlayıp merkezinizin olduğu yere mi gideceğim?"

Daniel haritayı katlayıp arka cebine koyarken, yönetici her kimse onun iyiliği için, o kadınla aradığı bina arasında çok uzun kilometreler -belki de bir okyanus- olmasını umarken buldu kendini.

"Hayır, paket gelmedi ve gelmedi," diye tersledi, "ve sana söylediğim gibi, bana gönderdiğin imza resmi okunaksızdı. Buradaki herkes ismini düzgün bir şekilde imzalar, bu yüzden nereden aldığınızı ya da kimi düşündüğünüzü bilmiyorum-"

Daniel ön girişten çıktı ve sol tarafa baktı. Park alanında siyah bir Audi A8L, yüksek kaliteli bir araba gibi görünüyordu.

at arabalarının yanında bir teknoloji savunma füzesi.

ATV'yi kontrol etmeye gitmedi. O bekleyebilirdi.

Lydia'nın hatchback'inin kilidi açıktı ve direksiyonun arkasına sığabilmek için sürücü koltuğunu arkaya yatırmak zorunda kaldı. Anahtarı çevirdiğinde Matchbox'ın motoru kansız bir şekilde çalıştı ve geri geri giderken binaya çarpmadığından emin olmak için omzunun üzerinden baktı.

Haritaya ihtiyacı yoktu. Dağı ezbere biliyordu.

Ana patikaya doğru ilerleyerek park alanına girdi ve kapıya giderek Lydia'nın küçük anahtarıyla kilidi açtı. Arabayı içeri soktu, her şeyi yeniden kilitledi ve sonra rölantide saatte sadece birkaç mil hızla ilerledi. Yol engebeliydi, ağaçların kökleri toprağı tırmalıyordu, salyangoz hızıyla gittiğı için patika unutulmuş gibi geliyordu-

Kazıma sesi o kadar yüksekti ki frene bastı.

Tekrar ilerlemeye çalıştığında, işleyiş için kritik olan bir şeyin hareketsiz bir nesneye takılıp kalmasının direnci homurdanmasına neden oldu.

Motoru durdurarak arabadan indi, kalem ışığını yaktı ve nemli toprağın üzerine sırt üstü uzandı. Kendini arabanın altına sıkıştırarak, durumu değerlendirdi-

Hayır, kök değil. Bir kaya. Çam iğnelerinin altına saklanmıştı.

Lydia'yı düşünmüyor olsaydı, bir mil öteden fark edip etrafından dolaşacağı türden bir şeydi. Oysa ortada öyle bir metafor vardı ki, onun herhangi bir parçasını kabul etmeyi reddediyordu-

Daniel ışını askıdaki bir kuytudan geçerken durdurdu.

"Yoksa bir girinti mi?" diye mırıldandı kendi kendine. "Bu da ne böyle?"

Siyah kutu yaklaşık bir paket sigara büyüklüğündeydi. Üzerinde bip sesi veya yanıp sönen bir şey yok. Manyetik çapa.

Belli ki bomba değil, çünkü havaya uçmuş olurdu. Ya da Lydia yapardı.

Hayır, o bir takip cihazıydı.
Birisi onu takip ediyordu.

LYDIA, C.P. Phalen'i Peter Wynne'in ofisine davet etme fırsatını **bulamadan**, uzun boylu kadın öne çıkıp

kapıyı kapatarak inisiyatifi ele aldı. İma edilen otorite bir şekilde sürpriz değildi: Kontrolü ele almaya ve yetkili olmaya alışkın olduğu belliydi ve Lydia bir an için kadına Peter'ın sandalyesini teklif etmeyi düşündü. Masasını. Kendi evini.

Bekle, o kiralıktı.

"Sakıncası yoksa ben buraya oturacağım Lydia."

Kadın siyah kruvaze bir ceket, kalem paça pantolon ve yüksek topuklu ayakkabılar giymişti; Manhattan'daki Beşinci Cadde'de yürüyen ve bir tasarımcının podyumuna giden biri gibiydi. Küçük bir masanın en ucundaki sandalyeyi kapıp uşağından daha az kazandığına şüphe olmayan birini kovmanın aksine.

Lydia boğazını temizledi. "Yani bu bir sürpriz, Bayan. Phalen."

Pek çok açıdan. Yine de varsayılan "erkek "in çok kesin bir "kadın" olması neden önemli olsun ki?

"Gerçekten mi?" Gülümsemesi soğuktu ve kadının giydiği kıyafet ve bacak bacak üstüne atma şekli nedeniyle küçümseyiciydi. "Bu kâr amacı gütmeyen kuruluşun üst düzey bir çalışanının ulusal bir otel zincirine karşı suçlamalarla medyaya gitmesinin beni ziyaret etmesine neden olmayacağını düşünmediniz değil mi?"

Lydia kendi ellerine baktı. Onları birleştirdi.
Bağlarını çözdüm. "Yaptığım şeyden pişman değilim."

"O televizyon kanalına söyledikleriniz göz önüne alındığında bunun açık olduğunu düşünüyorum.
Ama benim için bir sorun yarattınız."

"Eğer yönetim kurulu başkanıysanız" -Lydia kadını sert bir bakışla süzdü- "o zaman koruma alanımızdaki hayvanları, özellikle de başında bulunduğunuz kuruluş adına olanları korumak istemelisiniz."

"Her zaman bu kadar açık sözlü müsün?"

"Konu benim için gerçekten önemliyse, evet." Lydia ayağa kalktı. "Ve beni kovmadan önce sana bir şey göstermek istiyorum. Benimle gel. Lütfen."

C.P. Phalen'in ifadesi olduğu gibi kaldı, Tilda Swinton'ın üzerinde hiçbir şey değişmedi ya da görünmedi. Vücudu da hareket etmiyordu. Lydia bunun nedeninin kadının şaşırmaya ya da kendisine emir verilmesine alışık olmaması olduğunu düşünüyordu ve bir aşağılık ona her ikisini de yapmıştı. Ama Lydia bu saçmalıklar için de özür dilemiyordu.

Tam gerilim dayanılmaz bir hal almaya başlamıştı ki, en azından onun için, Bayan Phalen ayağa kalktı. Daha doğrusu stilettoları.

Kahretsin, çok uzundu. Bir metreden fazla. "Devam et. Ama zamanımı boşa harcama."

Lydia başını salladı. "Yapmayacağım."

Kadını klinik bölümünün çelik kapısına götüren Lydia kapıyı iterek açtı. Rick tezgâhtaki bir tabureye oturmuş, sökülmüş bir takip cihazı üzerinde çalışıyordu ve başını kaldırdığında iki kez baktı.

"Bu yönetim kurulu başkanımız, C.P. Phalen. Bayan Phalen, bu Rick Marsh, veterinerimiz. Eminim adını daha önce duymuşsunuzdur." "Of Kurs I var." Bu heykelsi kadın öne doğru yürüdü ve yüzüksüz, saatsiz, bileziksiz kolunu ona uzattı. "Bay Marsh, sonunda sizinle tanışmak güzel.

kişi. Burada harika işler yapıyorsunuz."

Rick kendisine uzatılan şeyi sıktı ama yine de kafası karışmış görünüyordu.

Kulübe hoş geldin, diye düşündü Lydia.

"Hanımefendi," dedi.

"Lütfen bana C.P. deyin." Kadın, parlak tavan ışıklarının altında parlayan gür, gümüş rengi saçlarıyla fayans kaplı alandaki tıbbi ekipman ve malzemelere göz gezdirdi. "Burayı henüz şahsen ziyaret etmediğime inanmak zor."

Gerçekten mi, diye düşündü Lydia, birdenbire Proje'yle ilgili her şeyden bıkmıştı: Personelin toplantılarına katılmasına izin vermeyen yönetim kurulu, Peter'ın sürekli işten kaytarması, kaynak eksikliği, o lanet olası otel zinciri.

"Daha sık gelmelisin." Rick'in gülümsemesi gergindi ama tanımadığı insanlara karşı çekingen davranma eğilimindeydi. "Ve şimdi burada olmana sevindim."

"O nasıl?" Lydia ona sordu.

"Dayanıyor."

"Şimdi onu görmeye gidiyoruz."

Rick'in cevap vermesine fırsat vermeden kapalı kapıdan muayene odasına doğru ilerledi ve bir an için kurt dışında her şeyi unuttu. Hâlâ sakinleştirici verilmişti, ağzında bir maskeyle yan yatıyordu ve monitörlere baktı. Fazla bir şey bilmiyordu ama kalp atışlarının düzenli ve tansiyonunun oldukça iyi olduğunu görebiliyordu.

"Neden kaba ve ısrarcı olduğumu mu bilmek istiyorsun?" dedi kabaca. "Neden medyayı aradım? İşte bu yüzden. Corrington Hotels bunu ona yaptı ve bunu yapan tek kişi o değil. Yerel emniyet güçlerinin bunu ciddiye almasını sağlamaya çalıştım, sözde icra müdürümüzle bu konuda konuşmaya çalıştım, zehirli tuzakları aramak için koruma alanını kendim araştırmaya çalıştım

."

Sesi çatlarken, kendi kığını tekmeledi ve tekrar toparladı. "Ve yine de bu oldu. Onu bulan bendim ve biraz daha geç kalsaydım ölebilirdi. Hâlâ da ölebilir. Eğer benimle uğraşmak istiyorsan? Olur. Ama hayır, hiçbir pişmanlığım yok ve bu anlamsız vahşi yaşam cinayetini durdurmak için elimden geleni yapacağım."

Karoların üzerinden gelen yüksek topukların sesi sessizdi ve kadın kafesin önünde durduğunda başını eğdi. Sonra gözlerini kapattı.

Bu beklenmedik saygıyla ilgili bir şey Lydia'ya duygusallaşması için alan açmış, yüzüne çarpan bir sıcaklık dalgası gözlerini yaşartmıştı. Ama yine de kendini kaybetmeyi reddetti. Harekete geçmesi gerekiyordu ve eğer yönetim kurulu onu işten çıkararak susturacağını düşünüyorsa? Hepsi yanılıyordu-

"Seni kovmaya gelmedim," diye yumuşak bir ses geldi.

Lydia kaşlarını çattı ve kadına döndü. "Sen yapmadın mı?"

C.P. Phalen başını salladı ama başını çevirip bakmadı. Kurda odaklanmaya devam etti.

Ve sonra aniden bir çift sert gri göz Lydia'ya kilitlendi.

"Ne iş yaptığını bilmek istiyorum," dedi kadın acımasız bir ses tonuyla. "Her şeyi."

* * *

Daniel on bir buçuğu biraz geçe Lydia'nın arabasıyla WSP'nin ana binasına döndü. Park alanına girdiğinde Audi yerinde yoktu ve arabadan inip kaskatı kesilmiş sırtını gerdiğinde, bir içgüdü onu manzarayı gören verandaya doğru yürümeye itti. Lydia bir kez daha parmaklıklara dayanmış, gölün karşısındaki dağda bulunan yara izine bakıyordu.

Adam dikkatini çekmek için öksürdüğünde, kadın irkildi ve elini boğazına götürdü. "Oh, merhaba. Tanrım, hiç ses çıkarmıyorsun."

"Alışkanlık, sanırım."

"Yani insanlara gizlice yaklaşmayı mı seviyorsun?"

"Hayır." Kadının yanında durmak için yanına gitti ama manzarayı sikeyim. Tek istediği, hiçbir neden yokken bir hayalet gibi ona musallat olan kadına bakmaktı.

"Bu sadece kullanışlı için değil çizmek
DİKKAT için bazen kendin."

"Kulağa sinsice geliyor."

"Sen istiyorum Ben için al yukarı ve
Ukulele, Belki? Trombon?"

Gözleri, o güzel viski rengi gözleri, gülümserken köşeleri
kırıışmıştı. "Bunu yapar mıydın?"

"Elbette, ikisinde de berbat olurum ama ben
varım." "Sadece bu işi sürdürmek için," dedi.

"Evet, maaş çekleri güzel, biliyor musun? Ve bu arada,
arabamı ben mahvetmedim."

"Yapacağını düşünmemiştim." Tekrar ağaçlara baktı,
profili gergindi, saçları artık telleri onu rahatsız ediyormuş
gibi lastik bir bantla arkaya toplanmıştı. "Köprüler nasıl?"

Burayı daha çok seviyorum, diye düşündü.

"Sadece iki tanesini kontrol edebildim," dedi, "ve çok iyi
değiller. Ama en azından onları nasıl tamir edeceğimi
biliyorum, böylece büyük bir harcama yapmadan onlardan
bir sezon daha faydalanabilirsin. Yine de ATV'yi
çalıştıracam, böylece keresteleri dışarı taşıyabilirim. Senin
hatchback'in için çok fazla."

"Kulübede yeterince odunumuz var mı?"

"Göreceğiz."

Sessizleştğinde, onun bir şey söylemesini bekledi. Ama o
sadece manzaraya yeniden odaklandı, aklında çok fazla şey
olan biri için bir çalışma.

"Tamam, söyle bakalım," dedi. "Kovuldun mu?" Lydia'nın
gözleri onunkilere döndü. "Bunu sana sorduran nedir?"

"Hadi ama, böyle bir kadın sanki buranın sahibiymiş gibi
bu tesisten daha değerli bir araba kullanıyor? Ya birilerine
baskın yapmaya çalışan bir kelle avcısı ya da çekiç indiren
bir üst düzey yönetici."

"Beni kovmadı." Lydia omuz silkti. "Ve düşündüğüm kadar
kötü biri değilmiş."

"Bana neler olduğunu anlatmak ister misin?" Kadın tekrar
manzaraya döndüğünde, "Bana karşı dürüst olabilirsin."

Ben."

Uzun bir sessizlik oldu. Daha sonra, "Serserilerin en iyi yanı nedir biliyor musun?" demek zorunda kaldı.

Lydia mırıldandı, "Hiç istifçi olma konusunda endişelenmen gerekmiyor mu?"

"Evet, bu doğru. Ama kendimizi ve başkalarını nasıl idare edeceğimizi de biliyoruz. Peki size nasıl yardımcı olabilirim?"

"Kendinize ait olmayan işlere karışmadığınızı sanıyordum," dedi.

"Ben burada bir çalışanıım. Sen de bir çalışansın. Bu benim işim."

Arkasını döndü ve binanın içine açılan sürgülü kapıya baktı. Camın öbür tarafında resepsiyon görevlisi telefonla konuşuyordu. Kapatıyordu. Bir kâğıda not alıyordu. E-postasına giriyor ve bir şeyler yazıyordu.

"Bir sürü davetiye postalamam gerekiyor," dedi Lydia dalgın dalgın. "Beş yüz tane falan. Onları postaneye götürmeme yardım eder misin?"

"Evet. Tabii."

"Gidelim," dedi uzaktan. "Anahtarlarım hâlâ sende mi?"
Cebinden yüzüğü çıkardı ve salladı.

"Tam burada."

Lydia omuzlarını dikleştirmiş gibiydi. "Harika. Sen sürebilirsin."

FOURTEEN

Kalacak bir yer buldun mu?"

Lydia soruyu ortaya atarken, yaptığı ve söylediği her şeyde rahat olmaya çalışıyordu: Vücudu titriyor olsa da emniyet kemerini taktı ve hatchback'inin yolcu koltuğuna rahat bir yayılma gibi görünmesini umduğu şekilde yerleşti. Sesi oktavını kırıp gerilim dolu bir soprano çıkarmakla tehdit etse de, onu normal aralığa bağladı. Konuşma baskısına da izin yoktu, bu yüzden kelimelerini yavaşlattı, tonunu eşitledi.

Sanki bir bant zımpara makinesini etkisine almak gibiydi.

Bu arada, üzerinde ve sürücü yan, Daniel Joseph her şeyi taşıyordu ve onun ağırlığı rahatlatıcıydı.

"Hayır, henüz bir yerim yok." Geri çekildi ve onları geri çevirdi. "Ama bir şeyler çıkacaktır. Her zaman olur."

Kaşlarını çatarak baktı. "Yani sen gelene kadar Pine Lodge'da kalıyorsun-"

"Nerede olacağımdan emin değilim. Akan su güzel olsa da orası pahalı bir yer."

"Bu gece orada kalacaksın ama."

"Evet. Elbette."

İlçe yolunda sola dönmek için flaşöre bastı. "Hayır," dedi kadın. "Diğer yoldan gidelim."

"Ama postane bankanın yanında, değil mi?"

"Eğer diğer yöne doğru gidebilerseniz, bu harika olur. Önce gidip bir şeyi kontrol etmem gerekiyor."

"Tamam. Sen ne dersen o."

Bir kamyonetin geçmesini beklediler ve sonra gaza bastı, Lydia'nın çırpıcısı normalde taşıdığından çok daha fazla yükü asfalt tümseğini aşmak zorunda kalınca bir hırıltı çıkardı.

Doğru yolda, kırk beşle ilerlerken, şöyle bir baktı. "Yani senin evine mi gidiyoruz? Buradan çok uzakta değil."

"Nerede yaşadığımı nereden biliyorsun?" dedi.

Devlet sırrı olduğundan değil. Birçok insan nerede yaşadığını biliyordu.

Ne yazık ki.

"Lokantada yemek yedim, unuttun mu?" Daniel gözlerini devirdi. "O gece neredeyse benimle tavuklu börek yiyordun. Sen gittikten sonra hayat hikâyeni dinledim. Nerede yaşadığını, iki yıl önce buraya taşındığından beri bekar olduğunu, çok ciddi olduğunu ve bir tatil ya da bir hafta sonu için bile ayrılmadığını. Gerçi kanal tedavisi için Plattsburgh'a iki kez gitmiştim. Ve sen çok ciddisin. Bunu daha önce söylemiş miydim?"

Dirseğini pencereye dayadı ve ağrıyan başını ovuşturdu. "Bessie sana bütün bunları anlattı mı?"

"Dürüst olmak gerekirse, siz benimle görüştükten sonra atıştırmak için bir kola ve bir paket Doritos aldığım da çoğunu süpermarket tarafından aldım. Fişimle birlikte dış kayıtlarınızın bir kopyasını almayı bekliyordum ama sanırım fotokopi makinesi bozuktur."

"Ben nasıl geldim?" Lydia inledi. "Dur, tahmin edeyim. Kırk millik dağlık arazideki tek bekâr kadın benim ve sen de alyans takmıyorsun."

"Oldukça. Her şey neden şehirde olduğumu öğrenmek istemesi ve benim de ona anlatmamla başladı."

"Susan çok konuşkan biri." Lydia şöyle bir baktı. "Sanırım artık senden saklayacak bir şeyim kalmadı, ha?"

Daniel göz kapaklarını indirdi. "Ben öyle demezdim."

Lydia'nın nefesi kesilirken, çıplak ten, yatay vücutlar ve şöminelerin önündeki kürklü halıların görüntüleri her şeyi modern bir Bridgerton'a dönüştürdü. Hiç yardımcı olmamakla birlikte duraklatılıp sonraya saklanacak bir şeydi.

Adam tekrar yola odaklandığında, o da aynısını yaptı ve dudaklarına dokundu. Sanki onu öpmüş gibi karıncalanıyorlardı.

"Özür dilerim,"

dedi. "Ne için?"

"Şu anda aklımdan ne geçiyor. Bu konuya girmemi istemezsin ama sanırım ne olduğunu biliyorsun."

Lydia yan camdan dışarı bakarak, "Candy seninle çıkmam gerektiğini düşünüyor," diye mırıldandı.

"Onun nadir zekâya sahip bir kadın olduğunu biliyordum. Tabii başka seçeneğiniz yokmuş gibi yaklaşmazsa. Yine de bu mantıktan faydalanırdım, sadece ona o kadar hayran olmazdım."

Lydia gülmek zorunda kaldı. Ama uzun sürmedi. "Haklısın, bu arada. Bugün neredeyse kovuluyordum."

Kaşlarını çattı. "Yani uzaklaştırma falan mı aldın?"

"Hayır."

"O kadın ne için buradaydı o zaman? Bu arada, köpek gibi bir şeyin yakınında olması gerektiğinden emin değilim."

"Nedenmiş o?"

"O Cruella de Vil." Lydia bir kahkaha patlattığında, adam gerçekten de gülümsedi. "Hadi ama, dolabında iğrenç bir şeyden yapılmış bir paltosu olduğunu biliyorsun."

"Komedi dismorfiniz olduğunu düşündüğümü belirtmek isterim."

"Ne diyebilirim ki..." Kapüşonlu gözleri onunkilerle buluştu.

"Bana ilham veriyorsun."

Lydia'nın yüzü kızarıırken emniyet kemerini göğsünden çekip çıkardı ve koltukta doğruldu. "Tamam, dönüş geliyor-buraya, tam buraya."

Direksiyonu kırıp frene bastı ve onları akçaağaçların gölgelediği asfalt bir araba yoluna fırlattı. Ya da her şey hâlâ çıplak olmasaydı gölgelenebilirdi. Her şey olduğu gibi, iskelet halindeki ağaçların, çorak çimenlerin ve yol boyunca fısıldayan ölü yaprakların uğursuz bir havası vardı.

"Nereye gidiyoruz?" Daniel araba rölantide ilerlerken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu.

"Yapmam gerek..." Peter Wynne'in ne halt ettiğini görmek için. "Bakın, icra müdürüm evde mi bilmek istiyorum."

"Benimle röportaj yapması gereken kişi o, değil mi? Peki ne zamandır kayıp?"

"Bakalım burada mı?" Şöyle bir baktı. "Sanırım sana söylemeliydim."

"Ne yani, bir cinayet mahalline gideceğimizi mi? Evet, bu gelecekte yapmaya değer bir açıklama olabilir. Bilirsin, akılda tutulması gereken bir şey."

"Burası bir cinayet mahalli değil," diye mırıldandı öne doğru oturup ellerini direksiyona koyarken.

Arabaya biraz benzin verdi. "Bundan emin misin?"

Hayır. "Evet, tabii ki. Walters'ta insanlar öldürülmez."

"Bunu gazetelere çıkan yürüyüşçüye söyle." "Bu bir cinayet değildi."

"Tehlikeli bir kurda saldırı o zaman." "Bu hiç komik değil."

"O zaman neden gülümsüyorsun?"

Ağzını tekrar düz bir çizgi haline getirdi. "Neden bu konuda tartışıyoruz?"

Çift akçaağaçlar yanından geçerken, nadiren kullanılıyormuş gibi görünen bir araba yolunu koruyan yaprak döken nöbetçiler gibiydiler ve o kendini ... şey, ne olduğunu bilmiyordu. Ama altıncı hissi bir çan korusu değerinde alarm çalıyordu ve derisi endişeyle karıncalanıyordu.

Ve Daniel'in onunla birlikte olmasından çok memnundu.

Son bir dönemeçten sonra Peter Wynne'in dönüştürülmüş ahırı görüldü. İki katlı yapının parlak kırmızı kalasları ve parlak beyaz süslemeleri vardı, her şey oyuncakçidan yeni alınmış bir karton kutudan çıkarılmış ve atların, köpeklerin ve vahşi fare kovalayıcıların plastik modelleriyle bir halı saha çimi olması gereken yere yerleştirilmiş gibi görünüyordu. Lydia'nın tanıyamadığı yepyeni Mercedes SUV yan tarafa park edilmişti ve Peter'in yeni aldığı bir araç olduğunu varsayarsak, bu parlak statü sembolü tam da onun tarzına uygun görünüyordu - her ne kadar maaşıyla, mülkte yaptığı tüm tadilatları göz önünde bulundurarak bunu nasıl karşılayabildiğini merak etse de.

Belki de aile parası vardı. Bu da tüm o Brooks Brothers blazer ceketlerini ve yün pantolonları açıklıyor.

"Güzel yer," dedi Daniel öndeki çemberin etrafından dolanırlarken ve arabayı park ederken. "Bir dergiye yakışır."

"Sadece görmek istiyorum..." Kapısını açtı ve dışarı çıktı. "Evde olup olmadığını."

Daniel motoru durdurdu ve arabadan indi. "Bu araba buraya kendi kendine gelmedi. Tabii oğlunun ziyaretçileri yoksa."

"O kesinlikle benim değil," diye mırıldandı.

Vernikli meşe kapıya doğru ilerlerken arkasına baktı. Daniel araziye inceliyordu, vücudu rahattı, elleri cebindeydi, yüz ifadesi tetikte ama ilgisizdi. İşte o zaman devrilmiş ağaç dallarını fark etti. Pencerelemin altındaki aşırı büyümüş çalılarının diplerine dolmuş yapraklar. Posta kutusunun yuvasından dışarı sarkan plastik poşetlerinde üç gazete olduğu gerçeğini.

Kapıya dönerek piriñ tokmağı kaldırdı ve ağırlığın bir kez düşmesine izin verdi. İki kez. Üçüncü kez.

İçeride yankılanan sesi duyabiliyordu.

"Cevap yok mu?" Daniel onun arkasından yaklaşırken söyledi. Kadın başını salladı. "Ama o araba..."

"Hadi arkadan dolaşalım."

Kadın cevap veremedi, adam cipin yanına gitti ve ön koltuğa bir göz attı. Sonra da müstakil garajın cephesini kontrol etmeye devam etti.

Lydia'nın aklına izinsiz girdikleri düşüncesi geldi. Eğer gerçekten yanlış bir şey olduğuna inanıyorsa şerifi aramaları gerektiğini düşündü. Ama kanunlar hakkında endişelenmekten çok cevaplar istiyordu ve ayrıca kanunlara da güvenmiyordu.

Ahırın kısa kenarından aşağı inerek arka tarafa geldi ve yapıya şaşırmadı. Bir sundurma eklenmişti ve yapının tüm uzunluğu boyunca uzanıyordu - ve dikey olarak, inişli çıkışlı çimlerin ve uzaktaki ağaçların manzarasına bakan yeni bir ikinci kat genişliği vardı.

Daniel rüzgâr çanlarıyla işaretlenmiş bir kapıya doğru giderken, "Ön tarafta iş, arka tarafta parti," dedi.

"Şu çanlar hareket ediyor olmalı." Çıkıntının altında ona katıldı. "Rüzgârı hissedebiliyorum."

"Esinti için kötü bir açı o zaman." Elini yumruk yaptı ve pervaza vurdu. "Alo?"

Sesi derin ve yüksekti, içerideki herkesin dikkatini çekecek türdendi. Ve belki vadinin karşısındaki birkaç kişinin de.

O bir tur daha yumruk vuruşu yaparken Lydia pencerelerden ilkinde gitti. Ellerini kavuşturarak cama doğru eğildi. Oturma alanı, açık bırakılmış bir düz ekran televizyonun etrafında düzenlenmişti; beyaz kapitone mobilyalar, kırmızı kilimler ve ahşap panelli duvarlardaki doğa manzaralarının siyah-beyaz fotoğraflarıyla dengelenmişti. Sanki bir Noel aşk hikâyesinin sahne dekoru gibiydi.

Ama ortalık darmadağındı. Gazeteler her yerdeydi. Sehpanın üzerinde yarısı dolu fincanlar, yerde kırıntılarla dolu tabaklar ve hatta kanepenin kolunda içinde bir şey birikmiş bir kase vardı.

"Tanrım," dedi. "Peter normalde temizlik hastasıdır." "Ben içeri giriyorum."

"Bekle, ne?" Daniel'ın koluna yapıştı. "Yapamayız."

"Neden olmasın? Arabası dışarıda duran adamın kapısını çalıyoruz." Daniel başıyla köşeyi işaret etti. "Ve bu yüzden geldik. Öyle değil mi?"

"Belki de şerifi aramalıyız." "Tamam, o zaman telefonunu çıkar."

Lydia tereddüt etti. Uzun pencerelerin sırasına baktı. "İşte bu yüzden gelmemi istedin," diye mırıldandı Daniel.

"İçeri girmek istiyorsunuz ve ben de kilit konusunda tereddüt etmeyen bir adamım. Kendime ait olmasalar bile."

Çenesini kaldırdı. "Davetiyeler yüzünden sana sordum. Çok ağırlar."

"O zaman neden postanede değiliz?" Ona doğru eğildi. "Ve buradaki kolluk kuvvetlerine güvenmiyorsun, değil mi?"

"Kimseye güvenmiyorum."

Başını salladı. "Akıllı olduğumu biliyordum. Ya şimdi şerifi ararsın ya da girişimizin kırılma kısmıyla ben ilgilenirim."

"Bu izinsiz girmektir."

"Hayır. Gerçekten mi? Bana bir diyagram çiz." Geri adım attı. "Üç kadar sayınca karar verirsin ya da ben bizim için seçim yaparım."

"Kapılar kilitli-" "Bir."

"Cidden, Peter orada olabilir-" "O zaman neden cevap vermedi. İki."

"Ve şerifi arayacak bir tip-" "Ya da sen yapabilirsin. Üç."

Kadın ona öylece bakıp başını sallayınca ceketini çıkardı. Koluyla yumruğunu sardı.

"Bekle, sen ne-"

Kararlı bir yumrukla kapının sağ alt camını kırdı, cam kare macunlanmış sınırlarından kurtuldu, diğer taraftaki çarpışma, vernikli çam zeminde paramparça olurken kilisede bir lanet kadar gürültülü oldu.

Daniel içeri uzanarak bir tür sürgü ya da topuza bir şeyler yaptı ve sonra da her şeyi açtı.

Kapıyı geniş tutarken sakın bir sesle, "Önce sen mi girmek istersin yoksa ben mi gireyim?" dedi.

Lydia gözlerini kırptırdı. Ve sonra gözlerini ovuşturdu.

Bunun gerçekten tuhaf bir rüya olması ve uyanma olasılığının bulunması ihtimaline karşı.

Peter Wynne'in kapısını gerçekten açtığını görmek için ellerini indirdiğinde, Eastwind'i ve eyalet polisi kıyafetli arkadaşlarını aradığını hayal etmeye çalıştı. Eve girdiklerinde mi? Asla cevap alamayacaktı.

Kanun mülke girdiğinde, ona cevaplamak istemediği bir sürü soru sorduktan sonra gitmesini sağlayacaklardı.

"Önce bayanlar," dedi huysuzca.

Daniel Lydia'nın liderliği ele almasına şaşırılmıştı. Onun meşhur mızrağın ucu olmasına izin vermesini bekliyordu. Ama onun önde gitmesinin yararları vardı.

Ona hiçbir şey açıklamadan silahını çıkarıp kalçasının yanında tutabildi-

"Oh, Tanrım..." Geri çekildi ve dirseğini vampir tarzında yüzüne götürdü. "Bu koku."

Ardından pis koku onu da etkiledi ve o bile geri çekildi. "Evet, burada yaşlı, terli bir çöp var."

"Burası neden bu kadar sıcak?" Elini önünde salladı.

"Seksen derece gibi."

"Ateş açık bırakılmış."

"Peter?" diye seslendi. "Alo?"

Birinci katın tamamı açıktı; sol tarafta mutfak, sağ tarafta ise kirli bulaşıklar ve çöplerle dolu oturma alanı vardı. Lydia gazla çalışan taş ocağa doğru ilerlerken o da lavaboyu kontrol etti.

daha fazla tabak ve fincanla doluydu. Yepyeni Viking ocağının üzerinde, içinde belli belirsiz et benzeri bir şey olan bir tencere vardı - en azından sığır eti olduğunu düşünüyordu. Pislik o kadar kirletilmiş ve ölüme terk edilmişti ki tam olarak ne tür bir protein olduğundan emin değildi.

"Uzun zaman oldu, temiz değil," diye mırıldandı.

Tüm tezgahlar yağ ve kirle lekelenmişti... kırık yumurta kabukları çöp kutusunun kapağının üzerine saçılmıştı... ve buzdolabının alt kısmındaki zeminde bir şey lekelenmişti.

"Ne oldu ona?" Lydia yerden kapaklı bir dergi alıp düzeltti ve yan sehpanın üzerine koydu.

Evin içinde görebildiği diğer şeylere göz gezdirdiğinde, her şeyin sadece yenilenmekle kalmadığı, aynı zamanda profesyonelce dekore edildiği, kırmızı ve beyaz renk düzeninin yemek odasına ve ön taraftaki aile odasına da taşındığı açıktı. Evin havası sahte bir rustikti; bal rengi çam zeminler taze vernikle parlıyor, açıktaki kirler ve çam duvar kaplamaları pırıl pırıl parlıyor, yeni halıların ve hâlâ kürlenmekte olan boyaların kokusu çöplerin pis kokusuna hoş bir alt ton katıyordu.

Birileri bu ev görünümünü elde etmek için bir sürü çek yazmış.

Ve bunu yakın zamanda yapmışlardı.

"Burada bir şey yakılmış," dedi Lydia ocaktan.

Daniel silahını sakladı ve ona doğru gitti. Kanepelerin yanından geçerken neredeyse tamamen parçalanmış olduklarını fark etti, sadece etrafa saçılmış ve yerlerinden çıkmış yastıklar değil, minderlerin kendileri de parçalanmıştı.

Ortalık çığırından çıkmış bir sahne dekoruna dönmüştü.

Lydia diz çöktü, şöminenin cam kapaklarını açtı ve mavi ve sarı alevlerin arasından kömürleşmiş beyaz kâğıt parçalarını çekip çıkarmaya başladı.

Öne doğru bir hamleyle kızın bileğini yakaladı. "Yanmak mı istiyorsun?"

"Ne olduğunu bilmemiz gerek-"

"Bırak gitsin." Parmaklarını ovuşturdu. "Her neyse, gitti."

Lydia küfretti. Sonra başını öne eğdi. "Nedir o?"

"Sadece kâğıdın köşeleri-"

"Hayır, bu ses."

Kadın ayağa kalkıp ahırın önüne doğru bakarken, adam daha dikkatli dinlemeye çalıştı. "Hiçbir şey duymuyorum."

"Damlıyor." Yemek odasına doğru yola çıktı. "Bir şey damlıyor."

Daniel köşeyi dönene kadar duymadı. Ve sonra her şey belli oldu. Damla... Damla... Damla...

Birlikte, beyaz döşemeli sandalyeler ve beyaz bir yolluk ile kurulumun altında beyaz, yumrulu bir halı bulunan uzun, kır evi pembesi bir masanın yanından geçtiler.

"Sanırım buralarda kırmızı şarap sevmiyorlar," diye mırıldandı. "İyi tarafından bakarsak, başlangıç yemeği yüzünden biri öldürülseydi, bunu bilirdiniz."

"Tabii boğulmamışlarsa." "İyi bir nokta."

Lydia ön kapının yanında kısa bir süre durdu ve ahşap merdivene baktı. "Bu bir nehir..."

Su, merdivenlerin dibinde biriken ve ardından bir salyayla en yakın kat havalandırmasında kaybolan tembel bir akışla yukarıdaki sahanlıktan aşağı iniyordu.

"Oraya gitmemiz gerekiyor," dedi Lydia.

Daniel, herif öldü, diye düşündü. Yani hayır, bu sefer kadınlar önden gitmiyordu.

İlerleyerek merdivenleri ikişer ikişer çıktı, botları akıntıya karışıyor ve akıntıyı bozuyordu. En üstte, ikinci kat tamamen açık alandı, ancak sıkı sıkıya kapalı sürgülü bir çam kapı vardı.

ileride. Altından, döşeme tahtalarındaki boşluktan sızan su dışarı pompalanıyordu.

Daniel sağ tarafa baktı. Cam kapılı gömme dolabın içinde her türlü bölme ve uyumlu askılara asılmış iğne gibi düzgün giysiler vardı. Çatı katının karşısındaki büyük boy yatak karşı duvara yaslanmıştı ama beyaz yorgan ve çarşaflar lekeliydi. Gerçi kanla değil. Sadece buruşuk ve geçen ay yıkanmış gibi görünüyorlardı.

Silahını çıkarması için bir sebep yok.

"Bu konuda içimde kötü bir his var," diye fısıldadı Lydia onun yanında.

O da öyle yaptı, ama bunu söylemeyecekti.

Kolunu elinin üzerine doğru çekerek panelleri bir kenara itti...

"Ne... lanet olsun," diye nefes aldı Lydia.

FIFTEEN

LYDIA, Daniel'ın ağır omzunu iterek yoldan çekerken, Peter Wynne'in banyosunda anlamsız olan her şeye daha iyi baktı: Beyaz küvetin gümüş muslukları, gideri tıkalı olduğu halde sel gibi akıyordu; armatürdeki taşma vanası, serbestçe akan hacimle boy ölçüşemiyordu. Aynı şekilde, beyaz mermer tezgâhtaki lavaboların her ikisi de çalıştırılmış, lavabolar karo zemine dökülen sonsuzluk havuzlarına dönüşmüştü. Ve duş tam güçle çalışıyordu, mermer oyuğun ortasındaki yağmur başlığı beyaz bir havlu tomarıyla tıkanmış bir gidere akıyordu.

Oluşan sel, beyaz banyo paspaslarını alıp çalkalanan bir göletin üzerinde ileri doğru sürüklemiş, vıcık vıcık kareler kapı eşiğindeki mermer zeminin kenarına sıkışmıştı. Bu arada, duvarlardaki tüm aynalar ve pencere buğuyla kaplanmıştı ve iki çerçeveli fotoğrafın köşelerinden su damlıyordu.

Sıcak başlamıştı, diye düşündü. Ama şimdi yoğun ve nemli hava soğuktu. Ne kadar zamandır çalışıyordu?

Daha da önemlisi, biri bunu neden yapmıştı?

Etrafına tekrar baktığında, diş fırçasının hâlâ ikiz lavaboların arasındaki beyaz tutucuda dik durduğunu, monogramlı havluların çubuklara asılı olduğunu, tuvalet ve taharet musluğunun kapaklarının kapalı olduğunu gördü.

Lydia derin bir nefes aldı ama ne kokusu beklediğinden emin değildi.

Bu bir yalandı.

Kan... bakır kan buketini arıyordu.

-Ama o bir arama kurtarma köpeği değildi. Elde ettiği tek şey, suyun arıtılmış olmasından kaynaklanan belli belirsiz bir klor rengiydi.

"Biri üstünü örtmüş," dedi acımasızca.

"Onu" yüksek sesle tanımlama ihtiyacı hissetmedi. Ama Peter Wynne'in öldüğünü biliyordu ve burada öldürüldüğüne dair bir his vardı içinde.

Tökezleyerek uzaklaştı ve gömme dolabın cam kapısını gördü. Evin diğer yerlerindeki kaosla karşılaştırıldığında içerideki düzen ürkütücüydü. Bir kazadan sonra çalan araba radyosu gibi.

Ama içeride her şey düzenli değildi. Sığ odaya girdiğinde, köşede, beyaz halının üzerinde, sanki giyen kişi gece terlemiş ve uykusuzluktan iğrenmiş gibi duran bir yığın monogramlı pijama vardı. Ayrıca yiyecek gibi görünen bir şeyle lekelenmiş atletler de vardı. Boxer şortlar. Çoraplar.

Tekrar dışarı çıktı. Daniel yatağın yanındaydı, eğilmiş, hiçbir şeye dokunmadan yatağın altına bakıyordu.

"Suyu kapatacak mıyız?" diye sordu ikinci kat pencerelerine bakarken.

Arazinin arka tarafı hafif bir eğimle insan eliyle yapılmış bir gölete doğru uzanıyordu ya da en azından çimento ve taştan oluşan kıyı şeridine bakarak insan eliyle yapılmış olduğunu tahmin ediyordu. Ağaçlar kesilmişti ve ormanın hemen kenarında eski bir at ağılının ve barınağın kalıntılarını görebiliyordu.

"Evin geri kalanını da kontrol edelim," dedi Daniel. "Ama hayır, hiçbir şeye dokunmayacağız."

Birlikte merdivenlerden aşağı indiler ve sağa dönerek, içinde özel bir şey bulunmayan bir kütüphaneye girdiler. Uzak tarafta, ana alana geri dönen bir koridor vardı.

Aile odasına döndüklerinde "Ne yapacağız?" diye sordu. "Yani, biliyorum, polisi aramalıyız-"

Gözünün ucuyla, sesi kısılmış televizyon ekranını fark etti. Plattsburgh kanalına ayarlanmıştı ve bir haber spikeri kameraya bakıyordu - WSP'nin merkezinin görüntüsü başının yanında süzülüyordu.

"Kumanda nerede?" Etrafına bakındı. "Kumanda nerede? -"

Daniel düz ekranın yanına gitti. "Ben hallederim."

Parmak eklemine koluyla kapattı ve televizyonun yan tarafındaki sesi yükseltti.

"-gelişen bir hikayeyi haberleştiriyor. Kurt Çalışma Projesi'nden bir kaynak, Bread Loaf Dağı'ndaki beş yüz dönümlük McBride arazisinin geliştiricilerini vahşi yaşamı zehirlemekle suçladı. Dünya çapında lüks tesisleriyle tanınan Corrington Otel zinciri, sadece iki ay önce imar onayı aldığı arazide bir tatil köyü inşa ediyor. WNDK tarafından elde edilen şirket içi notlarda, komşu koruma alanı ve buradaki kurt popülasyonu ile ilgili olarak spa ve dinlenme tesisi ziyaretçilerinin güvenliğine ilişkin endişeler dile getiriliyor. Ödüllü Live at Five ekibinden hikayenin tamamı için bizi dinleyin."

Lydia lanet okuyarak arka bahçeye baktı. Sonra ağaçların arasındaki yapıları görmeye çalışarak kaşlarını çattı.

"Geri dönüp oraya bakmamız gerek."

"Nereye bakacağız?"

"İşte," dedi, ormanı işaret ederek-

Evin içinde bir yerde bir telefon çalmaya başladı, elektronik brrrrrrring sesi boş odalarda yankılanıyor, ön salondan gelen damlama sesini kesiyordu.

"Gitmemiz gerekiyor," dedi Daniel.

Kırmızı kanepenin üzerinde duruyordu, kollarını büyük göğsünde kavuşturmuştu, televizyona odaklanırken başı ileri geri sallanıyordu. Sonra gözleri onunkilere kilitlendi.

"Artık gerçekten gitmeliyiz Lydia. Sonraki adımları arabada konuşabiliriz ama... buradan gitmeliyiz. Şimdi."

Tartışmak istedi ama iyi bir nedeni yoktu. Adam haklıydı. İçeri hiç girmemeliydiler.

"Tamam."

Başka bir şey söylemeden ayrıldılar, zorla girdiği arka kapıdan çıktılar. Evin kapısını sıkıca kapattıktan sonra kızın koluna girdi ve onu aceleyle arabasına götürdü. Ya da belki de zaten öyle yapıyordu. Kaportada, alışkanlıktan sürücü tarafına geçti ve adam direksiyonda kimin olduğunu umursamıyor gibiydi. Bir gümbürtüyle koltuğuna oturduğunda, gösterge panelinden on iki adım uzaktaydı, bu yüzden bacaklarının arasına uzandı, çubuğu yukarı çekti ve eşyaları elle ileri itti.

Anahtarları ona verdi. O da motoru çalıştırdı.

Kalbi o kadar hızlı çarpıyordu ki, onun da duyduğuna yemin edebilirdi ve ağzı kuru olmasına rağmen kendini zoraki yutkunurken buldu.

Gaza bastığında lastikler çakılların üzerinde patinaj yaptı ve sonra dairesel sürücünün etrafında dönerek küçük POS'unu akçaağaçların oluşturduğu alandan aşağıya doğru sürdü. İlçe yolunun kenarına geldiğinde, flaşörlerini yakma zahmetine girmedi. Sadece gaza bastı ve trafiğin hiç olmadığı bir yere doğru fırladı.

"Yavaşla," dedi. "Bizi mahvedeceksin."

Lydia pedalı bıraktı ve bir göz attığında onu cama ve ön panele dayanmış halde buldu. "Özür dilerim."

"Sorun yok-"

"Bekle, şu minibüs bize doğru geliyor." Öne doğru eğildi. "Haber ekibi mi o?"

Elbette, karşı şeritte, tavanına uydu anteni monte edilmiş beyaz bir minibüs cehennemden çıkmış bir yarasa gibi gidiyordu. Yanından geçerken NBC logosu renk cümbüşü oluştuyordu. WNDK.

"Peter'a gidiyorlar." Arka görüşü kontrol etti. "Yemin ederim Peter'a gidiyorlar-"

Araç yoldaki virajı dönerken frene bastı ve bir U-ie yaptı. Gaza bastığında motor kaputun altında vınladı.

Daniel kendini yeniden hazırlarken, "Oraya geri dönmeyeceğiz," dedi.

"Peter'a gidip gitmeyeceklerini bilmem gerek."

"Deli olma. Lanet eve daha yeni girdik. Onlara kamera karşısında nasıl etrafta dolaştığımızı açıklamak ister misin? Ve polisi aramadığımızı?"

"Bu kasabada bir şerifimiz var," diye mırıldandı. "Polis değil."

Daniel daha fazla ilerleyemeden direksiyonu sağa kırdı ve onları tek araba genişliğindeki bozuk toprak yola fırlattı. Kafası tavana çarpmasın diye direksiyona tutunarak tümseklere karşı mücadele ederken, Daniel ellerini uzatıp kapıya ve konsola tutundu. Üçüncü kez.

"Hangi cehenneme gidiyoruz?" diye homurdandı onlar etrafta dolanırken.

"Burası Peter'ın arazisine paralel," dedi gürültünün üzerine. "Görebileceğiz-"

"İsa-Lydia. Yakalanacağız." "Burada olduğumuzu bilmeyecekler."

"Eğer biz onları görecektik kadar yakınsak, onlar da bizi görecektik kadar yakındır."

Hız yapmamak için kendini zorladı. Ayrıca, arabasının parçalarını geride bırakmak istemiyordu. Bütün motor ya da belki bir aks gibi.

"Ormana bakmayacaklar," dedi her şey tekne gibi sallanırken. "Hepsi o evde neler olup bittiğiyle ilgilenecek."

"Peki mülkü aramaları için polisleri çağırdıklarında?" "O zamana kadar gitmiş oluruz. Bizim orada olduğumuzu asla bilmeyecekler.

her yerde."

"Bundan emin misin?" diye mırıldandı. "Çünkü bu keçi yolunda azı dişlerimi geride bıraktım ve diş kayıtları

mahkemede kabul edilebilir."

* * *

Vahşi. Kaz. Chase.

Lydia sonunda arabayı durdurduğunda Daniel onun arkasından Wynne'in ahırının olması gereken yere baktı ve çalılıklar ve ağaç gövdelerinden başka bir şey göremedi. Üzerinde bulundukları arazi hiç görünmüyordu.

Dışarı çıktığında, onu arabaya geri çekmek ve mantıklı bir şekilde konuşmak istedi. Burada rozet türünden bir belaya davetiye çıkarıyorlardı ve bu onu rahatsız etmeyecek olsa da, kız kendi başına çözemeyeceği sorunlarla karşılaşacaktı. Başka kimseyle ilgilenmekle ilgilenmediği doğru olsa da, bazen altın kuralı biraz lekeleniyordu.

Bazen değil. Lydia Susi örneğinde olduğu gibi. Onunlayken, kendini içine çekilmiş buldu. İçinde tutulur. Kilitlenmiş.

Lanet olsun.

Daniel da dışarı çıktı ve Daniel ona ikinci bir doz gerçekçi ol mesajı göndermeye başlayamadan, Daniel ağaçları işaret etti.

"Bu taraftan," dedi onsuz yola çıkarken.

Onları yönlendirdiği toprak yol, araçlar için ne kadar engebeliyse insanlar için de o kadar engebeliydi; omuzlarının genişliğine meydan okuyan tek sıra bir sıkışıklık. Önünde, eğilip yollarını kesen dalları tuttu, vücudu kıvrak ve kendinden emin, esnek ve güçlüydü. Hava serin ve nemliydi, toprak ve büyüyen şeyler kokuyordu.

Ve Eau d'Bad Fucking Idea.

Öte yandan, o cam bölmeyi patlatma konusunu ortaya atan da kendisiydi. Kendi kendine, aralarındaki farkın, işledikleri küçük suçun mahallini tekrar ziyaret etmemesi olduğunu savundu.

Ahırın sahibine yapılanlarla kıyaslandığında bu çok küçük bir şeydi.

O Őelale banyosu bir cinayetin örtbas edilmesiydi.

   yüz metre kadar gittikten sonra, "Biraz daha," diye fısıldadı.

Bir kez daha yönünü deĝiŐtirdiĝinde, sarp  alıllar biraz seyrelti ve onu kalın bir meŐenin yanına çekti. İlk başta kadının ne yaptığından emin olamadı ama sonra gövdeye çakılmış ikiye d rtleri gördü. Kamufle edilmiş geyik standı yerden yaklaşık yirmi metre y kseĝe monte edilmişti ve kadın bir kedi gibi merdivenden çıkmaya başladı, hiç duraksamadan tırmandı.

Onun arkasından sıkıca takip etti.

Ve başının tam üstünde duran Şeye bakmamaya çalıştı. Çünkü onun kı ına bakmak sadece patavatsızca ve tartıŐmalı bir hareket deĝildi, aynı zamanda insanları gözetlemek üzere oldukları d Ő n ld ĝ nde kesinlikle uygunsuzdu.

Seks yapmak için uygun bir zaman deĝil.

En üstte, yaklaşık on fit uzunluĝunda ve beş fit geniŐliĝinde, hantal   meliŐini bile örtecek kadar yüksek duvarları olan bir stand vardı. Ve ne biliyor musunuz, manzara mükemmeldi, çamların tepeleri kırılıyor ve yenilenmiŐ ahırın arkasına doĝru net bir atış saĝlıyordu.

Bir sürü Şeyin olduĝu bir yer: Omzunda bir video kamera olan gündelik kıyafetli bir adam arka kapıda, cilalı görünümlü kırmızı etekli ve blazer ceketli bir kadının yanında duruyordu. Her ikisi de açık kapı aralıĝını incelemek için eĝilmiŐlerdi.

Onu ben kapattım, diye düşündü Daniel. O kapı Lydia'yla birlikte ayrıldıklarında kapanmıŐtı.

WNDK  alıŐanları birbirleriyle yoĝun bir Şekilde konuşmaya başladılar.

Sonra kadın cep telefonunu çıkardı.

"Polisi arıyorlar," dedi.

"Şerif," diye mırıldandı Lydia.

"Artık arabaya dönebilir miyiz?" Kadın başını sallayınca, adam ona doĝru eĝildi. "Şerif geldiĝinde burada olmak istemeyiz."

"Burası Peter'ın mülkü değil. Burası Bessie Farlan'ın kocasının arazisi. Burada olmaya hakkımız var."

"Sınırdan yaşamayı seviyor musun?" "Hayır," dedi. "Nefret ediyorum."

Daniel kışının üzerine oturdu ve altındaki şeyin gerçekten de görüldüğü kadar güçlü olup olmadığını iki kez kontrol etti. Neyse ki her şey sağlam görünüyordu. Yine de muhtemelen iki bira içmiş av tüfeği kullanıcısını ve onların on iki paket yüksek test Budweiser'ını taşıyacak şekilde kalibre edilmişti.

"Gerçekten yeterince gördüğümüzü düşünüyorum," dedi.

"Eastwind'i aramışlar," diye mırıldandı tahtaların arasındaki bir aralığa odaklanırken. "Ve o hiçbir şey yapmayacak. Lanet olsun ona, Corrington'ı neden koruduğunu anlamıyorum."

"Lydia, burada bozuk plak gibi konuştuğumun farkındayım-" "Peki," diye tısladı Lydia kendi kendine.

"Sadece şu lanet şeyi yapacağım.

ayak işi. Kanıtları bulacağım ya da ne gerekiyorsa yapacağım. Ama öylece durup bu insanların-"

"Lydia."

"-bu toprakları mahvedecekler. Bana ne yapacakları ya da beni nasıl korkutmaya çalışacakları umurumda değil-"

Daniel onun söylediklerini dinlerken kaşlarını çatı. "Bekle, ne? Sana bir şey mi yaptılar?"

Lydia ahıra bakarak mırıldanmaya devam ederken, adam omzuna hafifçe vurdu. Sonunda Lydia gözlerini haber spikeri ve kameramandan kaçırdığında, dikkatini verdiğinden emin olmak için Lydia'nın elini tuttu.

"Sana ne yaptılar?" Kız ağzını açtığında avucunu yukarı kaldırdı. "Hayır, bana yalan söyleme. Beni bu işe sen bulaştırdın. Şimdi hikâyeyi kurgulamaya başlayamazsın."

Gözleri ahıra geri döndü, kaşları aşağıya indi, dudakları sıkı bir çizgi halindeydi. Bir esinti geldiğinde at kuyruğu ona doğru savruldu ve şampuanının kokusunu aldı.

"Bana güvenebilirsin," dedi yumuşak bir sesle.

Gölüşü kısaydı. "Az önce bana kimseye güvenmememi söyleyen sen değil miydin?"

"Kendimden bahsetmiyordum."

"Hala referanslarınızı kontrol etmedim." Bunu dalgınlıkla söylemişti. Sanki beyninin meşhur ekranında bir hatırlatma olarak beliren zihinsel bir not gibiydi. "Seni tanımıyorum."

"Seninle gelmemi istemenin bir nedeni vardı. Bunun o davetiyelerin ağırlığıyla hiçbir ilgisi yoktu."

Kadın kollarını göğsünde kavuşturup cevap vermeyince, adam telefonunu çıkardı. Rehberine girerek bir numara aradı, gönder tuşuna bastı ve telefonu ona doğru uzattı.

"İşte," diye sordu, kadın sadece o şeye bakınca. "Kimi aradın?"

"Al bunu. Bu senin için."

İleri uzanırken eli titriyordu ve onu çok zorladığını düşündü. Sonra hayır demeye karar verdi. Bunu kaldırabilirdi. Korkmuş olabilirdi ama kaçmıyordu.

Lydia telefonu kulağına götürdü, kaşları tekrar birbirine yaklaştı. "Um... alo? Ah, evet." Lydia ona öyle bir bakış fırlattı ki, bu hiç de zamanı değil gibiydi. "Özür dilerim. Daniel Joseph adında bir çalışmanız var mıydı? Oh, güzel. Benim adım Lydia Susi ve kendisi benim çalıştığım sivil toplum kuruluşuna iş başvurusunda bulundu. Onun için referans olarak gösterilmişsiniz. Oh. Gerçekten mi?"

Tahtaların arasındaki boşluğa bakmaya geri döndüğünde, bir dizi duraklama oldu. Sonra ondan biraz daha onaylayıcı yorum geldi.

Ardından telefonu kapattı, tam o sırada ahırda haber spikeri telefonunu kulağına dayadı.

"Ne dediler?" Daniel sordu.

"Seni sevdiler." Ona baktı. "Küçük şeylerde bile her şeyin ötesine geçtiğini söylediler. Seni bir saniye içinde tekrar işe alacaklarını söylediler. Tebrikler."

Telefonu ondan aldı. Tekrar rehberine girdiğinde, kadın konuştu. "Sen zaten işi aldın. İhtiyacımız yok-"

"Bu işle ilgili değil." Gönder tuşuna bastı ve sonra telefonu ona geri itti. "Devam et. Al bunu-"

"Daniel."

"Yoksa sana ne olduğu hakkında benimle konuşacak mısın? Seçim senin."

Hücreyi elinin tersiyle itti. "Bir ağacın tepesindeyiz-"

"Nerede olduğumuzu biliyorum. Ya onlarla konuş ya da benimle." "Her zaman bu kadar ısrarcı mısın?"

"Hep böyle dik kafalı mısın?"

Birbirlerine ters ters bakarlarken Lydia telefonu aldı, aramayı sonlandırdı ve kendi cebine koydu. "Aramayı bıraktığında geri alırsın."

Daniel gözlerini kırıştırdı. Ve sonra usulca gülmek zorunda kaldı. "Az önce beni zaman aşımına mı uğrattın?"

"Evet, söyledim. Şimdi iyi bir çocuk ol ve bana burada biraz daha zaman ver. Yoksa tatlı yok."

Lydia tahtalardaki çatlağa geri döndü ve o da buna engel olamadı. Gözleri Lydia'nın omuzlarında ve omurgasının kıvrımlarında gezindi.

Tatlı kulağa harika geliyor, diye düşündü.

Ve onu çift anlamlı menüsünde istemesi de tam bir klişeydi. Yine de onun herhangi bir durumda herhangi bir şey söyleyebileceğinden ve yatay bir çıkarım bulabileceğinden oldukça emindi.

Biraz zaman. Temas kuralım. Kartlarını doğru oyna.

Tek bir kelime bile onun aptal kolunun parlak fikirlerine karşı güvende değildi.

Patates, mesela. Lanet olsun, hasta herifin tekiydi.

Kadının profiline odaklandığında, içinde sıcak ve rahatsız edici hiçbir şeyle ilgisi olmayan bir burkulma hissetti.

"Sana ne yaptılar Lydia?" diye sordu acımasızca.

SIXTEEN

LYDIA, Daniel'ın sert talebine yanıt **veremedenden önce**, ensesinde ürkütücü bir uyarı hissi belirdi.

Etrafında dönerek, ahırdan dışarı bakmasını sağlayan tahtalarda farklı bir boşluk buldu. Dikkatini çeken şeyin ne olduğunu anlamaya çalışırken kalp atışları üç katına çıktı. Tam da kendine kızmaya başlamışken-

Ağaçların arasından bir adam geliyor, geyik standına doğru ilerliyordu. Siyah, askeri tarzda bir üniforma giymişti, yüzünü gizlemek için aşağıya doğru çekilmiş siyah bir kasketi vardı ve kalçalarında ve sırtında her türlü silah kılıflıydı.

"Oh... Tanrım," diye fısıldadı.

Onun yanındaki Daniel da fark etmişti ve başka bir düğüm deliğinden dışarı bakabilmek için yana doğru yuvarlanıyordu.

Daha yakın. Daha yakına. Öyle ki artık nemli zemindeki yumuşak ayak seslerini duyabiliyordu. Lydia'nın burnu kaşınmaya başlayınca onu ovuşturdu. Tekrar ovuşturdu. Eğer hapşırırsa-

Adam 30 adım uzaktaydı. Yirmi. On. Ve durdu.

Gözlerini sıkarak kapattı, titredi ve bir elini ağzına bastırdı. Kim olduğu ve kimin için çalıştığı gibi sorular, bu adamla tanışıp tanışmadığından çok daha önemsizdi.

Üzerindeki silahlardan birini alıp standı kurşunla dolduracaktı.

Kalbi o kadar çok çarpıyordu ki kulaklarında bir kükreme gibiydi ve dua etti, dua etti ki-

Ayak sesleri yeniden başladı... ve azalmaya başladı.

Elinde değildi. Görmek zorundaydı. Tabandaki ya da yanlardaki tek gevşek tahtaya çarpmamayı umarak arkasını döndü ve adamın, askerin, her neyse, onlardan uzaklaşmasını izledi.

"Burada kal," diye fısıldadı Daniel.

Hızlı bir el hareketiyle adamın ceketini yumrukladı. "Nereye gidiyorsun-"

"Arabayı arıyor."

Lydia başını salladı. "Burada olduğumuzu bilmesine imkân yok. Bu arazide kamera yok-"

"Burada kal." Sert gözlerle onu süzdü. "Senin için geri geleceğim."

"Daniel-"

"Ahıra göz kulak ol. Burada kal."

Daniel cüssesine rağmen ayağa kalkıp bir bacağını sehpanın duvarından atarken hiç ses çıkarmadı. Merdivenden inmek yerine yan taraftan sarktı ve sonra yere indi, meşe ağacının kalın gövdesi tarafından gizlendi. Hiç ses çıkarmadan, diğer adamın yoluna düşerek uzaklaştı.

Belki bir buçuk dakika dayandı.

Evet, Daniel büyük ve güçlüydü. Ama belki yardım edebilirdi ya da... bilmiyordu.

Ormanı gözden geçirerek başka kimsenin gelmediğinden emin oldu. Sonra kendini ağaçtan kurtardı ve gövde merdiveninden indi. Çam iğnelerine ve yapraklara basarken adamları takip etmedi. Daniel'in askerle kesişeceği yere doğru üçgen çizerek yaklaştı, çamların arasından hafif bir koşuyla ilerledi.

Ağaçların arasından askerin hâlâ ormanda ilerlediğini gördü.

Ancak ilerlemesi uzun sürmedi.

Saldırı o kadar hızlı, o kadar güçlüydü ki nefesi kesildi. Daniel Joseph bir şekilde üniformalı adamın arkasından yaklaştı ve sanki yayla yüklenmiş gibi diğer adamın sırtına sıçradı. Vücudu neredeyse yere paralelken, ağır kolları etrafa fırladı ve yerine kilitlendi - sonra hedefini yerden kaldırdı, diğer adamı yüzüstü yere çarpmak için momentumu kendi avantajına kullandı. Bir saniye bile toparlanma süresi yoktu. Diğer adam tepki veremedi. Daniel dizini sırtının alt kısmına, ön kolunu da ensesine koydu ve asker -ya da her ne haltsa- tamamen etkisiz hale geldi.

Daniel eğildi ve adamın kulağına bir şeyler söyledi

-

Sonra şapkasını çıkardı, bir avuç saçını yakaladı, ve kafatasını yukarı çekti. Serbest kalan kolunu adamın boynuna dolayarak kendi bileğini kavradı ve geri çekmeye başladı. Sertçe geri çekti.

Böylece Daniel'in dirseğinin kıvrımı askerin soluk borusuna bir mengene gibi kilitlendi.

"Ne yapıyorsun sen?" Lydia öne doğru atılırken "Ne yapıyorsun?" dedi. Ona doğru koşarken, başka kimlerin onu duyduğunu umursamadı.

"Dur, dur!"

Daniel dönüp bakmadı. Onu duymuş gibi bile görünmüyordu. Dümdüz önüne baktı, boynunda, alnında ve hiç şüphesiz tüm vücudunda damarlar fışkırıyordu. Nefes bile almıyordu.

Tıpkı kurbanı gibi.

Altındaki askerin ağzı açıktı, nefes almak için zorlanırken yüzü kızarmıştı, siyah eldivenli parmakları nefes borusunu ezen demir çubuğu pençeliyordu.

"Kes şunu," diye bağırdı Lydia. "Onu öldüreceksin!"

Daniel'in kolunu tuttu ve çekmeye başladı. Ama bu sanki cıvatalanmış bir şeyi sökmeye çalışmak gibiydi.

Hiçbir şey kımıldamadı.

Topuklarını yere vurarak arkasına yaslandı ve homurdandı. "Bırak gitsin-"

Diğer adamın çıkardığı tıkırtı sesi korkunçtu. Katiline karşı giderek azalan bir güçle vururken çıkardığı kanat çırpma sesi de öyle.

"Hayır, hayır!"

Lydia'nın ayakları altından kaydı ve dizlerinin üzerine çöktü, her ne kadar bu ona daha az kaldıraç gücü sağlasa da, özellikle de çam iğneleri üzerinde kayarken. Zorlandıkça gözyaşları yanaklarına süzüldü ve bu nasıl olabilir diye düşünmeye başladı. Nasıl olmuştu da C.P. Phalen'le tanıştıktan sonra Daniel'ın insanüstü gücüne karşı savaşıp onu öldür-

Bir anda her şey bitti, Daniel tutuşunu bıraktı ve aynı anda kolunu Lydia'nın tutuşundan kurtardı, ölü adam gevşedi ve yüzüstü yere düştü, Lydia geriye doğru uçtu ve sertçe kışının üzerine düştü.

"Onu sen öldürdün!" Öne doğru atıldı ve Daniel'ı itti. "Ne yaptın sen!"

"Şş-"

Kadın adama vurup başını ve omuzlarını tokatlarken, adam kadının bileklerini yakaladı ve onu zapt etti. "O yaşıyor -İsa, Lydia, sakın olur musun-"

"O öldü-"

"Hayır, değil." Daniel onu geri itti ve adamı ters çevirdi. "Kendin gör. Lanet olası nefes alıyor."

Lydia ön kolunu gözlerine sildi. Adam -asker, her neyse... aslında, evet, göğsü inip kalkıyordu. Yavaşça ama dengeli bir şekilde... ve boğuşma yüzünden rengi hâlâ solgundu.

"Onu öldürmeye çalıştın," diye inledi.

"Hayır, onu bilinçsiz hale getirmek istedim." Daniel kadının hatchback'i park ettiği yönü işaret etti.

"Geri dön ve arabana bin. Nerede olduğunu biliyor, peşinde."

"Ne?"

"O senin için burada."

Lydia temizlemek için başını salladı. "Bekle, takip edildiğimi nereden biliyorsun?"

"Açıklayacak zamanım yok." Sert bir çekişle siyah ceketin önünü yırtarak açtı. "Ve hayır, kimseyi öldürmeyeceğim, sadece sana kaçman için bir şans vermek istiyorum."

Bununla birlikte, adamın üzerinden silahları çekmeye başladı: İki tabanca. Ölümcül görünümlü gümüş ağızlı bir bıçak. Mermi şarjörleri.

Lydia'nın gözleri büyüdü. "Bu iş benim için bitti." Cep telefonunu bulmak için ceplerini yokladı. "Şerifi arıyorum-"

"Ulusal Muhafızları ara, umurumda değil." Daniel aşağı indi ve bacaklarının ceplerini okşadı. "Sadece buradan uzaklaşırken lanet arabandan yap. Git! O uyanmadan önce."

Lydia kendi telefonu yerine Daniel'in telefonunu çıkarırken adamı kontrol etti. Adam hâlâ nefes alıyordu.

"Bunun kim olduğunu bilmiyorum." Daniel baldırlardan aşağı indi ve sol ayak bileğinden bir bıçak daha çıkardı. "Ama çok tehlikeli biri, eğer üzerinden çıkardığım metallerin ne için kullanıldığını bilmiyorsan tabii. Ve eğer onu öldürmemi istemiyorsan, hemen uzaklaşmalısın."

"Benimle gel," diye ağzından kaçırdı. "Birlikte arayabiliriz-"

"Hayır, burada kalmalı ve onun beni takip etmediğinden emin olmalıyım.

Sen." Daniel başını salladı. "Ne yaptığını, kimi aradığını ya da başka bir şey bilmiyorum. Emin olduğum tek şey nerede olduğunu bildiği-"

Lydia ayağa kalktı. "Onu burada bırak. Hadi gidelim."

"Bir takip cihazı var. Arabanın altında." Lydia irkilirken Daniel tekrar etrafına bakındı. "Bu sabah patikada mahsur kaldığımda buldum. Bu bir manyetik-

GPS takip cihazı sürücü tarafındaki şasinin arkasına monte edilmiş. Bu yüzden bu her kimse senin peşinde olduğunu düşünüyorum. Sanırım arabanın yaydığı sinyali takip ediyor ve evet, sana söyleyecektim. Şimdi telefonumu geri ver ve git. Güvende ol. Lütfen."

Lydia pencerelerinin altındaki ayak izlerini hayal etti.

Demek arazideyken yaptıkları buydu, diye düşündü. İçeri girmemişlerdi; arabasını işaretlemişlerdi.

"Benimle gelmen gerekiyor," diye kabaca sordu.

"Hayır, burada kalmalıyım. Eğer uyanırsa, ikimiz de sorun yaşarız, değil mi? Bana sadece telefonumu ver ve ben iyi olacağım. Ben her zaman iyiyimdir."

Lydia onun telefonunu fırlattı ve sonra kendi telefonunu avuçladı. "Gelip seni alması için şerifi arayacağım."

"Ne yaptığın umurumda değil. Yeter ki arabanızdan olsun ve hareket etsin. Bilinci yerine gelmeden git. Bu da bir dakika içinde olacak, belki daha az."

Lydia sanki çoktan kaçmaya başlamış gibi nefes nefese kalmaya başladı. "Onu burada tutun. Ben de şerife gideceğim-"

"Ona o ahıra girdiğimizi söyleme. Beni bu işe bulaştırma."

"Eastwind şimdi Peter'ın evinde olacak. Haber spikerinin çağrısına cevap verecek olan kişi o."

"İkisi için de iyi olmuş, sanki umurumda mı? Sadece lütfen git. Git!"

"Polisi arayacağım," dedi arkasını dönerken. "Senin bir şerifin var, unutma," diye karşılık verdi.

Bu notla birlikte, yaylı zemin örtüsünün üzerinden atlamaya başladı. Sadece bir kez arkasına baktı. Daniel askerin yanında diz çökmüş, yüzünde ciddi bir ifadeyle ona bakıyordu. Sanki kendisini neye bulaştırdığını merak ediyor gibiydi.

Kulübe katıl, diye düşündü.

Daniel Lydia'nın kaçışını izledi, ayak sesleri gevşek rüzgârılığının yumuşak hışırtısıyla birlikte sessizliğe gömölüyordu. Arabası yaklaşık beş yüz metre uzaktaydı, motorun dönüş sesini duyamayacağı kadar uzaktı.

Bu yüzden dört dakika verdi. Beklerken, muhafızdan aldığı silahlardan birini eline aldı. İçinde dolu bir şarjör vardı.

Etkisiz hale gelen adamdan bir inilti yükseldiğinde, Daniel yerdeki çeşitli silah ve cephaneleri karıştırdı. Yığından bir silindir çıkardı ve içi boş tüpü vidalayarak otomatik doldurucunun ağzına taktı.

Lydia'nın fikrini değıştirip geri dönmediğini iki kez kontrol ettikten sonra dinledi. Tekrar etrafına baktı.

Sonra susturucuyu diğerk adamın alnına dayadı ve beynin ön lobuna doğru tek bir kurşun sıktı. Silahtan ses çıkmadı ama vücut sarsıldı, kol ve bacaklar bir an için kalktı ve bir çırpıda yere indi.

Daniel bütün silahları toplayıp cebine koydu. Sonra adamı çevirdi ve sırtını sıvazladı. Kimlik yok, şaka yapmıyorum. Ancak cep telefonu savaş pantolonunun arka cebindeydi.

Bu her kimse, tüm teçhizatı ve rozetsiz haliyle kolluk kuvvetlerinden çok askeriye benzliyordu ve bu yüzden Daniel onun bir tür özel koruma olduğundan emindi. Ama kimin için çalışıyordu?

Ayağı kalkarak kasketi cebine soktu, koltuk altlarından tuttu ve cesedi itfaiyeci tutuşuyla yukarı kaldırdı. Dikkatli adımlarla ormanın derinliklerine, infaz alanından uzağı doğru ilerledi.

Daniel'in kalıntıları nereye saklayacağına dair özel bir planı yoktu. Bu yüzden her zaman yaptığı şeyi yaptı. İhtiyaçlarına çözüm bulması için çevresine güvendi. Ve orman sanki ona yardım etmekten mutluluk duyuyordu,

Sıg bir mağara belirdi ve cesedi karanlık, nemli sınırlara doğru itti. Hiçbir şeyi gereğinden fazla rahatsız etmemeye dikkat ediyor, sanki bir suç mahallinin ortasındaymış gibi hareket ediyordu.

Ha-ha.

Belki de Lydia onun espri anlayışı konusunda haklıydı.

Hayır.

Cep telefonunu çıkarıp el fenerini çalıştırdı. Nemli taş duvarlar parıltıyordu ama yerdeki toprak ışığı yutuyordu.

Askerin bıçağı tam da ihtiyacı olan şeydi.

Daniel adamın yüzüne doğru eğilirken, cep telefonunu dişlerinin arasına yerleştirdi, böylece ışın ihtiyacı olan yerdeydi. Sonra başparmağı ve işaret parmağıyla sağ gözünü açtı. Gümüş bıçağın cerrahi bir ucu vardı ve o sivri ucu uzak köşeye sokarak-

Küreyi yuvasından çıkardı, optik sinir arkada hassas kablolardan oluşan bir karmaşaydı.

Çıkarma işlemini diğer tarafta da tekrarladıktan sonra kış cebindeki bandanayı çıkardı ve küçük ödülünü sardı. Sonra ışığını söndürdü ve mağaradan çömelerek geri geri çıktı, çıkıntıdan kurtulduğundan emin olunca doğruldu.

Etrafına tekrar göz gezdirdikten sonra bohçayı ceketinin içine koydu ve adımlarını hızlandırdı.

İnfazın gerçekleştiği yere döndüğünde, toprak örtüsünde bir karışıklık vardı, hiçbir şey aramasanız bile belli oluyordu. Biraz kan olacağını da söylemeye gerek yoktu.

Gri gökyüzüne baktı. "Haydi, yağmur. Sakıncası yoksa biraz destek alabilirim."

Diz çökerek yaprakların ve iğnelerin arasından toprağı kazdı. Çıplak elleriyle biraz elemesi gerekti.

... ama mermiyi buldu. Yaklaşık on santim aşağıdaki granit raf sayesinde, kurşun mermi çok derine nüfuz etmemişti.

Taşın üzerindeki vuruş izi için yapabileceği hiçbir şey yoktu ama onu örtbas edebilirdi.

En azından yerel kolluk kuvvetleri konusunda endişelenmiyordu. Bunun gibi küçük kasabalarda, bir şey bulma ihtimaline karşı bu açıklık kadar bir alanı didik didik edecek tazi uzmanları yoktu.

Özellikle de bir adamın öldürölmek yerine boğularak öldüröldüğünü söyleyen iki görgü tanığı varken.

Son bir bakış ve botuyla birkaç tekme atarak arkasını döndü ve patikaya, şeride... kaldırımı olan ilçe yoluna yöneldi.

Takip edildiğini hissetmesi yeni bir şey değildi. İşlerinin topuğunda sıkı durmasına alışkındı.

Ama Lydia Susi'nin kendisi hakkında ne düşündüğünü önemsemesi gerçekten büyük bir rahatsızlıktı.

SEVENTEEN

LYDIA arabasına doğru koşarken kalbi üç kez atıyor, gözleri sağa sola kayıyor, başını sağa sola sallarken ağaçlar hareket ediyormuş gibi görünüyordu. Ama karşısına hiçbir şey çıkmadı, ne siyah giyimli, ne silahlı, ne de ...

Daniel da değil.

Ya diğer adam u y a n ı r s a ? Ya şimdi dövüşüyorlarsa ve Daniel artık şaşırtma unsuru işine yaramadığı için üstün geliyorsa... Başını döndüren bir panik dalgası beynini kısa devre yaptırırken, kendini anahtarlarını avucuna almaya ve hatchback'e binmeye zorladı. Motoru çalıştırırken, alt takımına her ne konmuşsa onu bulması gerektiğini düşündü, ama Daniel'ın o anda çıkardığı silahların zihnindeki görüntüsü

Asker onu bu dürtüden kurtardı.

İlçe yoluna geri dön. Yardım getir. Daniel'i kurtar.

Vitesi geri vitese takarak geri döndü ve küçük şeritten geri geri gitti, ikiz rayları tren rayları gibi ham topraktı ve iyi bir şeydi. Yolda kalabilmek için yardıma ihtiyacı vardı.

Açık havaya çıkması çok uzun sürmüştü, bir an için bile olsa on iki yıl. Asfalta ulaştığında trafiğe bakmadı bile. Direksiyonu çevirip yolun ortasına doğru geri geri gitti,

ve kaçtı. Şerifi arayabilecek kadar uzaklaşması gerekiyordu-
Telefonu çaldığında yerinden sıçradı ve el yordamıyla
telefonu karıştırdı. "Merhaba
_"

"Ben iyiyim. Ben iyiyim-"

"Daniel!" Sebepsiz yere frene bastı. "Neredesin?"

"Ormanın içinden güneybatı yönünde ilerliyorum. Yola
çıkmanın ne kadar süreceği hakkında hiçbir fikrim yok."

"Asker nerede? Ya da her neyse?"

"Onu elindeki fermuarlı bir iple bağladım. Onu orada
bıraktım ve kaçtım."

"Tanrı'ya şükür." Gözlerini kısa süreliğine kapattı. "Kenara
çekecek bir yer arıyorum-"

"Kimsenin seni göremeyeceği bir yere git, ben de sana
takip cihazının yerini söyleyeyim. Önce onu çıkarıp atman
gerekiyor. Bunu yapana kadar hâlâ tehlikededesin-"

Tam o anda, koruma alanına giden patikalardan biri
göründü. Yerlilerin deyimiyle "çirkin tarafa" giden yoldu, bu
yüzden küçük, gölgeli alana park etmiş kimse yoktu.

"Buradayım," dedi arabayı çekerken. "Duruyorum yani."

"Güzel."

"İyi olduğuna emin misin?" Vitesi park konumuna getirdi.
"Sen-"

"Ormanda güzel bir koşu yapıyorum. Manzaranın tadını
çıkarıyorum. Bilirsiniz, turistik şeyler."

Gözlerini tekrar kapattı. "Bu arabanın altında nereye
gidiyorum?"

"Sürücü tarafı. Ön tekerleğin hemen arkasında.
Telefonunuzun ışığıyla görebilirsiniz."

"Tamam."

Dışarı çıkarak yere düştü ve altına girdi. Orada oldu
ısı geliyor kapalı ve motor Blok,

Çerçevenin metalinden yayılan yağ ve kir kokusu hapşırmasına neden oldu.

"Hâlâ orada mısın?" dedi Daniel'ı hoparlöre alıp ışığı açarken.

"Evet." Sesi tizdi. "Neredesin?" "Arabanın altında."

"Nerede durdunuz?"

"Burning Tree Trailhead. Park yeri. Burada başka kimse yok."

"Tamam, başını biraz sağa çevir. Bu-"

"Anladım."

Siyah cehennem her neyse, düşündüğünden daha büyüktü, yaklaşık avuç içi kadardı ve ışığını etrafta gezdirdikçe 007 filmlerinden fırlamış gibiydi.

"Onu çıkarırsam patlaması ihtimali var mı?" dedi.

Bir duraklama oldu. "Evet, bu olabilir. Bilmiyorum."

Lydia küfretti. "Hatırlat da senden kanser riskimi sormayayım."

"Hayır, kanserle aran iyi. Doğru besleniyorsun, egzersiz yapıyorsun.

Genetik yapınız nasıl?"

"Ben tam bir itim," diye mırıldandı cihazı kavrarken.

"Tamam, geri sayıyor muyum yoksa sadece yapıyor muyum?"

"Sadece yap."

"Nike sloganını yaşamak için harika bir zaman."

Gözlerini kapatarak derin bir nefes aldı-

"Kahretsin!" dedi onu koparırken.

"Lydia? Lydia!"

"Tanrım, yanıp sönüyor." Elindeki şeyi ters çevirdi. "Bu da ne böyle?"

"Fırlat onu! Atabildiğin kadar uzağa at, o lanet şeyi ormana fırlat."

Arabanın altından çıkarken kafasını çarpmasına neden olan bir çırpınışla ayağa fırladı, geri çekildi ve

tüm gücüyle Lamar Jackson'a yüklendi ve cihazı ağaçlara fırlattı.

"Lydia?" diye seslendi Daniel. "Sen-"

"Evet, ben attım."

"Çık oradan."

Bir saniye bile kaybetmedi: Arabada. Emniyet kemeri bile yoktu. Geri vites taktı ve toprak zeminde patinaj çekerek döndü ve havalandı.

"İyi misin?" Daniel söyledi.

Elleri titreyerek, hâlâ hoparlörde olmasına rağmen telefonu kulağına götürdü. "Yapmayacağım. Hayır, değilim. Neredesin?"

"Hâlâ

ormandayım."

"Güvende misin?"

Bir duraklama oldu, bu sırada duyduğu tek şey onun koşma ve nefes alma sesiydi. "Beni kurtarmak zorunda değilsin Lydia. Sana söyledim, ben her zaman iyiyim."

İlçe yolunda, arabası hangi yöne işaret ediyorsa o yöne doğru sürdü. Gözlerini her kırışığında, soğukkanlılığını daha da bozan enstantaneler yakaladı: Peter Wynne'ın evindeki banyo, geyik standının altında yürüyen asker... ve sonra Daniel'in ikisini de korumak için yaptıkları.

Haber spikerleri Eastwind'i çoktan aramışlardı. Bunu biliyordu. Başka kime gidebilirlerdi ki?

"Lydia?"

"Nereye gittiğimi bilmiyorum," diye mırıldandı. "O zaman sürmeye devam et."

"Bunu nasıl söylersin?"

"Çünkü tek yapman gereken bu. Hiçbir şeye vurma ve sadece kendini bırak."

Göz kırptı. Tekrar göz kırptı.

Ön cama bir şey çarptığında sıçradı. Ama bu sadece yağmurdu, cama minyatür yumruklar gibi inen iri damlalardı.

"Yağmur yağıyor," dedi hâlâ hoparlörde olan telefona.

Lydia aramayı sonlandırmaktan korktuğunu düşündü, sanki telefonda kurdukları bağlantı onu güvende tutan, hayatta tutan şeydi. Onu aynı tutuyordu.

"Ne yapacağız?" diye fısıldadı silecekleri çalıştırırken.

"Şu anda sadece araba kullanıyorsun Lydia. Düşünmen gereken tek şey bu. Bir anlam ifade etmeden önce adrenalinin seni terk etmesi için bir şans vermelisin."

"Peter öldü."

Bir duraklama daha oldu, bağlantıdan Daniel'ın ayak seslerinden başka bir şey gelmiyordu. "Evet, muhtemelen öyledir."

"Sizce üniformalı adam mı yaptı?"

"Bilmiyorum. Bana neden birinin patronunuza zarar vermek isteyeceğini söyleyebilir misiniz?"

Lydia şöminede yanan kâğıtları düşündü. "Hayır, ama öğreneceğim."

* * *

Daniel ağaçların arasında koşarken telefonu kulağına götürdü. Telefonun diğer ucundan Lydia'nın arabasının vızıltısını ve silecek sesleri olduğunu düşündüğü sesleri duyabiliyordu.

Tam zamanında, diye düşündü yağmura bakarken.

Meşe ve akçaağaçların hepsi çıplaktı, örtü sağlamıyorlardı ve çamlar hiçbir zaman iyi şemsiye olmamıştı. Bunların hepsi onun için iyi haberdi.

"Lydia?" dedi adam yavaşlayarak yürürken. "Hmm?"

Arkasına baktığında, sahilin tamamen temiz olduğunu gördü. Şansı yaver giderse bu uzun sürecekti çünkü artık ölmüş olan o siyahlı çocuk için destek bulmak sorun olacaktı.

"Sana ne yaptılar?" diye sordu. "Ne oldu?" Lydia'nın cevap vermekte gecikmesine şaşırmamıştı.

Ve sonra ona içten içe gerçek olduğunu bildiği şeyi söyleyerek onu şok etti.

"Cumartesi gecesi biri gelip tüm pencerelerime baktı. Arabamın altına o takip cihazını o zaman koymuş olmalılar. Ve sonra... evin dışında dururken, ayak izlerini fark ettikten ve onları kontrol ettikten hemen sonra fotoğrafımı çektiler."

Sikeyim.

"Kim olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu.

"Otel. Her şey ben medyayı aradıktan sonra oldu."

"Bana anlatmadığın bir şey var mı Lydia?" "Hayır, hepsi bu. Büyükbabamın üzerine yemin ederim."

Daniel durdu. Döndü. Bekledi. Ormanda içgüdülerine her şeyden çok güvenirdi ama dikkati dağılmıştı ve bu da kendini öldürtmenin bir yoluydu. O muhafız da bunu ölümcül bir şekilde öğrenmişti.

"Çimenliğiniz var mı?" dedi yeniden odaklanıp yürümeye devam ederken.

"Çimenlik mi, yani benim evimde mi? Evet."

"Oldukça büyük mü? İcra direktörünüzün evinde gördüğümüz gibi mi?"

"Sanırım. Neden sen-"

"Çadırımı arazinizin uzak köşesine kurmamın bir sakıncası var mı? Pine Lodge'da uzun süre kalacak param yok ve söz veriyorum siz istemedikçe ya da bana ihtiyacınız olmadıkça evinize girmeyeceğim. Ama böylece kalacak bir yerim olur ve sen de yalnız olmazsın, ayrıca bahçedeki binada duş da var, yani banyonu ödünç almama gerek yok."

Buna karşılık, bağlantıdan sadece vınlama sesi geliyordu. Ve o gümbürdeyen tokat.

"Bunu neden yapasın ki?" dedi bitkinlikle. "Kalacak bir yere ihtiyacım var."

"Pine Lodge'da kalmayacaktın, değil mi? Sadece dağda çadır kuracaktınız."

"Açık havada kamp yapmak bir serserinin cennetidir." Omzunun üzerinden bir kez daha kontrol etti. "Ve bu ister yüksekte ister düz bir çimenlikte olsun, her iki şekilde de işe yarar."

"Bu bölgenin her yerinde kurtlar var."

"Ben de WSP'deki W'nin solucan anlamına geldiğini sanıyordum. Ve hey, senin bahçende daha güvende olurum, değil mi?" Ona cevap vermesi için zaman tanıdı. "Lydia, beni tanımadığını biliyorum ama beni dışarı kilitle. Evdeki bütün sürgüleri çevir. Evinde güvende olursun ve eğer başka biri gelip etrafta dolaşırsa, sen yardım çağırırken onu zapt edebilirim. Yapabileceğimi zaten kanıtladığım bir şey."

Uzun bir duraklama oldu. "Korkuyorum."

"Öyle olduğunu biliyorum. O yüzden yardım etmeme izin ver ve kimsenin bilmesine gerek yok. Bu sadece seninle benim aramda kalacak."

"Gitmem gerek," dedi uzaktan. "Şimdi şerifi arıyorum."

"Güzel. Hadi kanunu şu gardiyana geri götürelim. Onu bıraktığım yerde bıraktığımda hiçbir yere hızlı gitmiyordu."

"Gelip seni almak istiyorum."

"Bulunduğum yerden ağaçların arasından yolu görebiliyorum. Ben banketten yürüyeceğim."

Aramayı sonlandırdı ve telefonu kaldırdı. Artık yağmur durmadan yağıyordu ve eğer şanslıysa onlar dönene kadar kan gitmiş olacaktı. Ya değilse?

O ormanda kurtlar vardı, değil mi?

EIGHTEEN

LYDIA kasabaya doğru dönerken Eastwind'in numarasını aradı ve telesekreter çıkmasına şaşırmadı. Hemen tekrar aradı, Daniel Joseph'i bankette yürürken görmeyi umdu ve ikinci aramasına da cevap gelmeyince küfretti. Üçüncü denemesinde Peter Wynne'in evinin önünden ve onları geyik standına götüren yoldan geçti - Tanrı'ya şükür!

İşte Daniel oradaydı, güçlü bir figür, sırtı ona dönük bir şekilde köy yolunun karşı tarafında ilerliyordu. Tam onu almak için karşıya geçmeyi düşünürken, şerif cep telefonunu açtı.

"Eastwind."

Tuttuğunun farkında olmadığı bir nefes verdi. "Şerif... Ben WSP'den Lydia. Yardımaınıza ihtiyacım var. Sizi görmem gerek-"

"Şu anda bir görüşme için dışarıdayım

ama-" "Peter Wynne'in evindesin.

Biliyorum."

Şerifin sesi kısıldı. "Aslına bakarsanız öyleyim."

Yön sinyaline basan Lydia, karşı şeride geçti ve Daniel'ın yolunun önüne çekti. Daniel yaklaşırken, Lydia'nın gözleri dikiz aynasından takıntılı bir şekilde onu inceledi ama görebildiği kadarıyla hiçbir atardamar yarası yoktu. Topallama da yoktu. Yakışıklı yüzünde çürük de yoktu.

"Seninle konuşmam gerek," dedi Eastwind'e. "Hemen şimdi."

"Burada işim bittiğinde sana gelebilirim-"

"Hayır, hemen şimdi olmalı. Farlan's Lane. Girişten yaklaşık çeyrek mil içeride buluşalım. Görmem gereken bir şey var. Yaptığın işi Anthony ya da Phil'e devret. Sana şimdi ihtiyacım var."

Daniel kapıyı açmaya çalıştı. Kilitlendiğinde, daha önce hiç hatchback'e binmemiş gibi düğmelerle ve tuşlarla oynadı.

"Pekâlâ," dedi şerif. "Beş dakika içinde orada görüşürüz. Ama fazla zamanım yok."

Lydia kilit açma düğmesini bulup bastığında arabanın içinden bir yumruk sesi geldi. Telefon görüşmesini bitirdiğinde etrafına bakındı.

Daniel kendini yolcu koltuğuna sıkıştırdı. Yağmurdan ıslanmış saçlarını geriye doğru tararken kapıyı kapattı. Sonra da sanki davetiyeleri postaneye bırakmaktan daha yorucu ya da olağandışı bir şey yapmamışlar gibi rahatça baktı: Peter Wynne'in gizemli bir şekilde boş ve su basmış eviyle ilgili tuhaf bir soruşturma yoktu. Muhabir ve kameramanı gözetlemek yok. Geyik standının altından geçen garip bir asker ve Daniel-

"Merhaba," dedi. Çok soğuk, gününüz nasıl geçiyor gibi bir ses tonuyla.

Titreme dalga dalga yayıldı, vücudu koltukta öyle kötü titriyordu ki direksiyona asıldı. "Geyik standına geri dönmeliyiz. Eastwind -Şerif- bizimle orada buluşacak."

"Tamam, güzel. Araba kullanabilecek misin?" "Hayır, iyi değilim."

Yağmur artık şiddetlenmişti, silecekler tufana ayak uyduramıyordu. Silecekler ileri geri hareket ederken, o ön camdan dışarı baktı.

"Her seferinde bir adım," dedi sessizce. "İmkânsız parçalara ayır."

"Nasıl bu kadar sakınsın?" "Sadece bizi geri döndür."

Bir kamyon onlara doğru gelip yanlarından geçerken, on iki bininci k-dönüşünü yaptı ve onları geri vitese taktı. Etrafında dönerek ve baş desteğine tutunarak onları Farlan's Lane'e doğru geri götürdü.

Ormana açılan küçük yol beklediğinden daha çabuk geldi ve onları ağaçların arasındaki ikiz toprak yola çıkarırken sarı-kahverengi yol işaretine baktı. Büyükbabasının keçi yolu dediği şey için çok resmiydi.

"Peter'ın evinde onu neden aramadığını sorduğunda ne diyeceksin?" Daniel sordu. "Hazırlıklı olmalısın."

Başını çevirip, cevabından korktuğu bir soru sordu. "Hiç hapse girdin mi?"

"Geçmişimi gördün." "Bu hayır demek değil."

"Kaydımı taklit edemem." Adam sinirlenmiş gibi parmaklarını konsola vuruyordu ama kız bunun kendisiyle mi yoksa onunla mı ilgili olduğundan emin değildi. "Gençken bazı sorunlarım vardı. Ufak tefek şeyler. Çocukken gözaltındaydım. Bir yetişkin olarak hiçbir şey."

Başını salladı ve onlara doğru ilerledi. "Bunu daha önce yapmış gibisin. Kanunla yani."

Ve bir eve zorla girmek.

Ve bir adamı yere sermek. "Kopukluğu aşinalıkla karıştırmayın."

Arazinin içine doğru ilerledikçe sessizleştiler. Tepesindeki çıplak ağaç dalları ve cılız çam dalları yağmuru kesmek için çok az şey yapıyordu, bu yüzden sileceklerini açık tuttu. Biraz ilerledikten sonra, ilk seferinde durduklarını düşündüğü yerde durdu. Arabayı kapattı, kaputu açtı ve dışarı çıktı. Sıcak motorun üzerine eğildiğinde, Daniel diğer tarafta ona katıldı.

"İhtiyacımız olan-"

"Eğer oyalanmışız gibi görünmesini istiyorsan," diye mırıldandı, kolunu aşağı uzatarak, "bunu yaparız."

Bir dizi hortum çıkardı.

"Aklımı okudun," diye mırıldandı büyük bir far kümesi onlara doğru inip kalkarken. "İşte geliyor. Sanırım kaputu açık bırakacağım."

Daniel sadece başını sallayınca, nemli saçlarını geriye itti. "Bunların hiçbirine alışık değilim. Ve yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Biliyorum," dedi.

Walters Kasabası şerifinin cipinin ön farları yeni, buzlu türdendi ve ormanda, bulutlu bir günde kör ediyordu. Eastwind, motoru durdururken iğneyi öldürdü ve inerken şapkasını taktı. Şapkanın üzerinde duş bonesi gibi plastik bir örtü vardı ama geri kalanı Lydia ve Daniel gibi ıslanmıştı.

"Merhaba Şerif." Lydia titrerken bir elini kaldırdı. "Bizimle buluştuğunuz için teşekkürler."

Şerif su geçirmez şapkasının kenarına dokundu ve başını eğdi. "Peki bu ne demek oluyor? Görünüşe göre bir çekiciye benden daha çok ihtiyacınız var."

"Mesele araba değil." Lydia kelimeleri aceleyle sıraladı. "Biri beni takip ediyordu. Cumartesi gecesi arazimdeydiler." Daniel'ı işaret etti. "O ve ben postaneye giderken arkamda şüpheli bir araba olduğunu fark ettim. Onları kaybedeceğimi düşündüğüm için önden çekip buraya geldim. Arabam bozulunca Daniel'la birlikte ağaçların arasına daldık. Bir geyik standı bulduk ve yardım çağırırken orada saklanmaya karar verdik ve Peter'ın evinde olduğunu bu şekilde anladık. Standdan ahırı görebiliyorduk ve bir şeylerin ters gittiği belliydi."

"Ve sizden sonra kimse buraya gelmedi mi?"

"Aslında yaptılar." Daniel'a baktı. "Bir şekilde adam beni takip etti. Bizi. Yürüyerek geyik standına kadar."

Eastwind Daniel'a odaklandı, kahverengi gözleri kurnazdı. "Peki ya sen?"

"Daniel Joseph," diye cevap geldi. "Kurt Çalışma Projesi'nin yeni saha görevlisi. Kutular çok ağır olduğu için bazı davetiyelerin taşınmasında ona yardım ediyordum."

"İkinizden biri bu adamı tarif edebilir mi?"

Lydia konuştu. "Asker gibiydi. Tamamen siyah giyinmişti. Profesyonel görünüyordu."

"Peki şimdi nerede?"

Lydia Daniel'a baktı. "Ormana geri döndü. Daniel'ın onu hallettiği yerde."

"Onu korumak istedim." Daniel omuz silkti. "Onu silahsızlandırdım ve kızın kaçabilmesi için etkisiz hale getirdim. Sonra kendimi bıraktım ve ilçe yoluna doğru koştum."

"Arabaya döndüğümde," dedi Lydia, "tamir etmek için ne yapabileceğimi bulmaya çalıştım. Ama arabalar hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Çok korkmuştum. İşte o zaman seni aradım."

Çok fazla boşluk var. Hikâyesi, doğrularla ya da gerçeklerle değil, baştan savma bir saçmalık örgüsüyle bir araya getirilmiş bir karmaşa gibiydi. Ama başka ne yapabilirdi ki? Eastwind'e de güvenmiyordu.

"Hadi ona geri dönelim." Başıyla ormanı işaret etti. "Seni ona götüreceğim."

"Elbette," diye mırıldandı Eastwind. "Bana her şeyi göster."

"Buradaydı... onu burada bıraktık."

Lydia kaşlarını çattı ve yaprakların ve çam iğnelerinin aşındırdığı yere diz çöktü. Normalde bozulmamış olan toprak örtüsünün ortasında, Daniel ile siyah üniformalı adam arasındaki mücadele bariz izler bırakmıştı; her ikisinin de botlarının topukları ve ayak parmakları ile askerin vücudu ham toprağı ortaya çıkarmış ve oymuştu.

Ancak bu dövüşün diğer yarısı ortalıkta görünmüyordu.

Oh, Tanrım, diye düşündü. O dışarıdaydı. Bir yerlerde.

Ve bir cinayet olduğunu düşündüğü şeyi durdurmaya çalışmak için oraya koştuğu düşünüldüğünde - adam onu görmüştü ve onun yüzünü gördüğünü biliyordu.

Geyiklerin durduğu yeri işaret etti. "Biz şuradaydık, ama Daniel'in ona atladiğı yer burasıydı."

Eastwind etrafına baktı. Sonra Daniel'a odaklandı. "Ve onu silahsızlandırđını mı söylüyorsun?"

"Aldım. Ama silahları almadım." Daniel deri ceketini açtı, ceplerini ve kot pantolonunun kemerini gösterdi. "Keşke alsaydım."

"Ne taşıyordu?"

"Bir otomatik silah. Bir bıçak. Mermiler."

Şerif, "Peki onu ne kadar kötü yaraladınız?" diye sordu.

"Az önce onu boğdum." Lydia'ya baktı. "Tek istediğim onun kaçabilmesiydi, bu yüzden adam bayılır bayılmaz durdum. Yeterince uzaklaştığını anladığımda, onu kendi eşyalarıyla bağladım ve ilçe yoluna doğru koştum."

"Yüzünü gördünüz mü?" Eastwind titreşen telefonunu çıkardı ama arayan her kimse onu sesli mesaja gönderdi. "Gerekirse onu teşhis edebilir misiniz?"

"Yüzünü gördüm," dedi Lydia. "Onu kesinlikle teşhis edebilirim."

Eastwind bir tartışmayı başlamadan durduruyormuş gibi elini kaldırdı. "Senden şüphe ettiğimden değil, ama onun senin için bir tehdit olduğunu düşündüren nedir?"

"Bütün o silahlar dışında mı?" Daniel kuru bir sesle mırıldandı. "Ve bizi buraya kadar takip ettiğı gerçeğı?"

"Burada hiç silah yok. Etrafta da kimse yok." Şerif Lydia'ya baktı. "O halde soruyorum, takip edildiğiniz izlenimini size ne verdi?"

"Evdeki pencerelerimin altındaki ayak izleri." Telefonunu çıkardı. Fotoğraflarına baktı. "İşte. Şunlara bir bak."

Eastwind onun telefonunu aldı ve biraz kaydırma yaptı. Bir çimdikle resimlerden birine yaklaştı. "Bu ne zaman ne olacak?"

"Cumartesi gecesi, sanırım. Onları Pazar sabahı buldum."

Kahverengi gözlerini ekrandan kaldırdı. "Neden beni aramadın?"

"Ne kadar önemli olduğundan emin değildim. Ama artık biliyorum ve bu yüzden meşgul olmana rağmen seni buraya getirdim-"

"Arabasında GPS takip cihazı da vardı."

Daniel konuşurken Eastwind'in kaşları çatıldı. "Anlayamadım?"

Daniel başıyla onayladı. "Bu sabah köprüler üzerinde çalışmak için arabasını patikaya götürdüğümde buldum. Bir kayaya takıldım ve alt takımdaki hasarı kontrol etmeye gittiğimde onu gördüm. O adam bizi buraya kadar takip edene kadar cihazın tam olarak ne olduğundan emin değildim."

"Bu arazi çok büyük. İkinizin bir geyik standında olduğunuzu nereden biliyordu?"

"O yapmadı," diye karşı çıktı Daniel. "Onu rastgele arıyordu ve şansı yaver gitti. Ve hâlâ dışarıda bir yerlerde onu arıyor."

"Medya ile konuşan bendim," dedi Lydia. "Haberleri gördüğünüzü ya da WNDK'nın sizinle temasa geçtiğini biliyorum. Onları Corrington hakkında aradım ve eğer o otel kurtları zehirleyebiliyorsa, daha kötüsünü de yapabilirler. Peter Wynne'a bir şeyler oldu, değil mi? Hikayemin size mantıklı gelmemesi umurumda değil çünkü ne gördüğümü biliyorum ve arabamın arkasında kimin olduğunu ve sonra bu ağaçlarda bizi kimin aradığını biliyorum."

Eastwind ona telefonunu geri verdi. "Keşke beni Pazar günü arasaydın."

"Ben de, ama aşırı tepki vermek istemedim. Ama bundan sonra

..." Çam iğnelerine parmaklarını geçirdi. "Peter Wynne'e yapılanların bana da yapılmasını istemiyorum."

"Ona bir şey yapıldığını nereden biliyorsun?"

"Onun evinden ayrılmak istemedin." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Şurada bir haber aracı ve iki şerif arabası daha var. Departmanınızda siz dahil dört memur olduğunu düşünürsek, bu öğleden sonra görevde olmayan adam hariç hepsini çağırdınız."

"Nerede bu GPS yer belirleyici?" Eastwind Daniel'a baktı.
"Dur tahmin edeyim, onu çıkarıp attın."

"Aynen öyle. Yola çıktığımızda onu bir kamyonun arkasına attım."

"O zaman keskin nişancısın."

"Hiç de değil." Daniel omuz silkti. "Arabaya ihtiyacımız olup olmadığını sormak için durdular. Onu açık yatağa attım."

"Yani muhtemelen başka birini tehlikeye atmaya razı mıydın?" "Onu arıyorlar. Kimse umurlarında değil. başka."

"Dur tahmin edeyim," dedi Eastwind Lydia'ya. "İkiniz de o kamyonu kimin kullandığını bilmiyorsunuz. Ya da plakasını."

Lydia yavaşça başını salladı. "Hayır, yapmadık."

"Bana ne renk olduğunu bile söyleyebilir misin?" diye sordu şerif.

Sanki konuştuklarının tek kelimesine bile inanmıyormuş gibi.

NINETEEN

O GECE, Caldwell'de Kardeşlik malikânesinin yemek masasına geri döndüğünde, Xhex sonunda kâbuslarında neler olduğunu anladı. Bunun açığa çıkmasını beklemiyordu. V ona imgelem saçmalığını anlattığından beri, hem o mutlu küçük alışverişi hem de piranha uyandırma çağrılarını beynindeki dev kara delikte dosyalamıştı: Ne Şimdi Ne de Asla.

Ancak kader, zehirli sarmaşık gibiydi. Size bir kez değdi mi, inatçı, rahatsız edici ve kendi kendine geçmeyen bir şeydi.

İşte oradaydı, İlk Yemek'te John Matthew'un yanında oturuyor, tabağındaki yumurtaları umursamazca itiyor ve ne kadar çok yemediğini fark etmemesini umuyordu

... o sırada devasa masanın diğer tarafına baktı.

Malikâneyi, Kardeşler'in aynı çatı altında yaşamayı düşünmelerinden çok önce inşa etmiş olan Darius, bir şehrin sığabileceği büyüklükte bir yemek odası yaratmıştı ve yaptırdığı masa da bu geniş alanda kendine yetiyordu. Tüm savaşçılar, eşleri, çocukları ve çeşitli özel konuklar masanın yan taraflarında ağırlanabiliyordu.

Ve Tanrı biliyordu ki, Fritz daha çok bir uşaktı. Eğer bu erkek her gece güneş battıktan hemen sonra bin kişiyi besleyebilseydi? Mutlu köpekler.

Yine de sohbetin gürültüsü biraz yoğun olabilirdi, tüm Kardeşler pratik meselesi olarak birbirlerinin üzerinden konuşuyorlardı, alet sallama ve taşak kırma açıkça iş tanımlarının bir parçasıydı. Rhage, Butch'un Lassiter'e söylediği bir şeye gülmeye başladığı için başını kaldırıp baktı... ve hangi ruh halinde olursa olsun, Hollywood'un mükemmel kafasını geriye atıp, pancar gibi kızarana ve gözlerini şam peçetesiyle silmek zorunda kalana kadar göbeğini sıkması tanık olmaya değer bir şeydi.

Tenis topunu ısırmaya çalışan bir köpek yavrusu gibiydi. Göz küresi zamanına değer.

Rhage'in iğrenmesini izlerken, çevresel görüşünde bir şey kaydedildi, küçük bir bilişsel çan çalındı.

Başını çevirdiğinde, içgüdülerinin yüzdüğü hi-how-ya'ya şaşırdı. Murhder ve Sarah'nın evlatlık oğlu Nate kendi işine bakıyordu. Aslında oldukça iri cüssesinden uzaklaşmış, omuzları içe kıvrılmış, çenesi aşağıda, dirsekleri gövdesine yapışmıştı; sanki fark edilmek istemiyormuş gibiydi.

Nedenini biliyordu.

Çocuğun sandalyesinde oturmak için her türlü hakka sahip olmasına rağmen - ve Nate sadece yakın zamanda geçiş sürecinden geçtiği için bir "çocuk" olmasına rağmen - garip ve bunalmış durumdaydı.

Yine de, Xhex'in tutulduğu türden bir laboratuvardan çıkalı sadece üç ya da dört ay olmuştu.

Bunlar onun için erken geceler ve günlerdi. Ve beyninin kendini yeniden yapılandırması ve duyuşsal algılarının azalması için uzun, çok uzun bir zaman geçmesi gerekecekti.

Üzerinde deney yapıldığında olan şey buydu: Bedeniniz size ait değildi. Size hastalıklar ve ilaçlar pompalanırken ve onaylamadığınız şeylere verdiğiniz çılgın tepkilerle uğraşırken, beyniniz tüm bunları duygularınızla uzlaştırmak zorunda kalıyordu. Onun için, o

Öfke yüzünden bağlantısı kesilmişti ve kurtulma şansını yakaladığında bunu kullanmıştı. Kendi şartlarıyla.

Ama Nate gençti. Ve onun adamlarını öldürdüler.

-

Sanki onun bakışlarını hissetmiş gibi, gözlerini ona doğru kaldırdı. Onun ilk

İçgüdüğü başka tarafa bakmaktı ama hayır. Ona bundan daha fazlasını borçluydu. O da kendisi gibi hayatta kalmayı başaran biriydi ve eğer ondan uzak durursa, onun için üzülmüş gibi bir şeyler söyleme ihtimali yüksekti. Ya da dışarı çıkamayacak kadar zayıf olduğu için onu suçlayacaktı.

Xhex gülümseyebildiği kadar gülümsedi - ki bu çok fazla değildi.

Sonra elini rahat bir hareketle kaldırdı.

Adam kızardı, sanki onun aklını okuyabiliyor ve kendisini yönettiğini biliyordu. Ama bir an sonra kendi avucunu kaldırdı.

İkisi de aynı anda başka tarafa baktı.

Dizine vurulunca başını cehenneme çevirdi. "İşin bitti mi?" diye sordu John Matthew'a.

Erkeği başını salladı. Sonra da "Yürüyüşe çıkmak ister misin?" diye imzaladı.

Onu nasıl bu kadar iyi tanıyordu? Yine de, sonsuzluk gibi görünen bir süredir birlikteydiler.

"Evet," dedi usulca, "yapardım."

İkisi birlikte kalktılar ve tabaklarını bıraktılar.

-Çünkü masadan bir şey alıp mutfağa götürmeye kalkarsanız, Fritz'in asık suratına bakmak zorunda kalacaktınız, kalbi kırılmıştı, gözleri temizleme görevinde tamamen başarısız olduğu için kendini kınamaktan sulanıyordu.

Rhage bunu bir keresinde peçeteyle denemiş ve köpeğin kendini acımasızca kırbaçlamasından dolayı tüm ev halkı suçluluk duygusuna kapılmıştı.

O ve arkadaşı masadan inip fuayeye açılan kemere doğru ilerlerken başlarıyla selam verip insanlara gülümsediler. John Matthew, Blay ve Qhuinn'i omuzlarından alkışladı. V'nin ağırlaşmış gözlerini özenle görmezden geldi.

Hayır, üzgünüm V, diye düşündü.

Bildiği bir sonraki şey, çalışma odasındaydılar ama devam ettiler. Fransız kapılarından birini açarak John Matthew için geniş tuttu ve sonra dışarıdaki çorak terastaydılar. Bahar olmasına rağmen New York'un taşrasında, bir dağın üzerindeydiler. Bu yüzden çim mobilyaları yoktu, havuzun üstü kapatılmıştı ve bahçedeki çiçek tarhları ve meyve ağaçları kış için izole edilmişti.

John Matthew kapıları arkalarından kapattı ve onun etrafta dolaşmasına izin vererek geri çekildi. Bir süre sonra, belki beş dakikaydı, belki on... belki on iki saat... durdu ve gece gökyüzüne baktı.

"Burada her zaman uzaylılar olduğunu söylüyorlar." Adam yükselirken ısılık çaldığında, kadın omzunun üzerinden baktı. "Hayır, gerçekten. Şehir dışındaki insanlar onları düzenli olarak görüyor. Plattsburgh'dan gizli bir şey olduğu düşünülüyor."

John Matthew dudaklarını kuyu gibi bir şekilde büzdü.

"Evet. Göklerde yanıp sönen her şey bir kayan yıldız."

İnsanların uzaylıların ya da meteoroloji balonlarının fotoğraflarını çekip çekmedikleri umurunda olsa bile, çoğunlukla sesindeki acıyı saklıyordu. Tanrı aşkına, o bir vampirdi. Sanki ET gerçekten yokmuş gibi?

"Rüyalarımı neden gördüğümü buldum." Sözcükler hızlıca söylenmişti, sanki heceleri yeterince hızlı söylerse her şeyi geçiştirebilirmiş gibi. "Nate."

John Matthew başıyla onayladı. Ve imzaladı, bağlantıyı kurmalıydım.

"Ben de öyle. Ama evet, kâbus görmemin sebebi o. Onun yaşadıkları her şeyi geri getiriyor. Bilirsin işte."

Zayıflıktan, duygusallıktan, yüzeyinin altında gönüllü olmadığı halde çektiği acı ve ıstıraptan nefret ediyordu. Yine de kendi ailesi tarafından, affedemeyecekleri bir ihlalin cezası olarak o laboratuvara satılmıştı.

Murhder onun eski bir sevgilisiydi. Ve bu ilişki yüzünden kendi kanı ona bir ders vermişti. Ya da öyle olduğunu düşündü-

John Matthew ıslık çaldı ve kadın ona baktığında imzasını attı: "Ama Vishous'un vizyonu laboratuvarla ilgili değildi. Wolven ile ilgiliydi.

"Onun kehanet saçmalığı hakkında endişelenmeyeceğim. Tek bildiğimiz, gecenin birinde Arby's yemiş olduğu ve tutsülenmiş göğüs etinin ona iyi gelmediği."

Ne düşünüyorsun peki?

"Ben değilim." Adamın yalanına inanmadığı belli olunca küfretti. "Ah, hadi ama. Symphath'ım sana bulaştı mı?"

John Matthew sadece omuz silkti. Adam ona bakarken o da adamın devasa vücuduna baktı. Siyah giyinmişti, daracık tişörtü ve derileri, vampir ırkını yeni düşmanından korurken arazide takip edeceği gölgeler kadar karanlıktı.

"Seni seviyorum," dedi kabaca.

Cehennemlik bir küfür savurdu. Sonra da "Siktir, Koloni'ye gitmeyi düşünüyorsun, değil mi?" diye imzaladı.

TWENTY

Karanlık boldu, yoğun ve gölge doluydu. Haksızlığa uğrayanların ruhlarını ele geçirirken toprağı ezip geçiyordu. Yeryüzü, üzerinde ölülerin dolaştığı, aradığı, kaybettiklerini aradığı büyük bir mezardı.

...

Walters'ta gece çökerken Lydia mutfak masasında oturmuş, avuçlarının arasında bir fincan Campbell domates çorbası, kafasının içinde büyükbabasının sesiyle, büyükbabasının diliyle eski şiir çınliyordu. Hafızasında şiirin tamamından geriye kalan tek şey parçalardı, sanki kelimeler yaşlandıkça parçalanana bir kumaş gibiydi.

"Durun, durun, durun..."

Yüksek sesle konuşurken bardağın ağzından bir yudum daha aldı. Hiçbir şey tatmadı, yeterince sıcak olup olmadığını söyleyemedi, su mu yoksa sütle mi yaptığını bilmiyordu.

Büyükbabası her zaman yalanın bir hastalık olduğunu söylerdi.

Ve bunların çoğu ölümcül olabilir.

Göğsündeki ağırlık kesinlikle bir hastalık gibi hissettiriyordu.

Küçük masanın yanındaki pencereye baktığında dışarıdaki her şeyin karanlık olduğunu gördü; Boston'daki gibi karanlık değildi. Şehir karanlığı değildi. Walters taşra karanlığıydı, tıpkı

Seattle'ın dışında büyüdüğü yerde, ortama ışık saçan hiçbir şey yoktu, ürkek ve mutsuz bir insana her şeyin kaybolmadığına dair güvence verecek yumuşak, şehir kokulu bir aydınlatma yoktu. Her şey içine düşebileceğiniz bir boşluk değildi.

Özellikle de bir günahkârsanız. Ya da yalan söylediyse. "Affet beni büyükbaba," diye fısıldadı.

Normalde rahatlatıcı olan kokuyu iğrenç bularak bardağı yere bıraktı. Gerçekte ne kadar içtiğini görmek için seviyeye baktığında, ağır, yapışkan kırmızı çorbanın görüntüsü daha da kötüydü.

Ona kanı hatırlattı.

Ayağa fırlayarak, hüzünlü akşam yemeğini lavaboya götürdü ve bardağı durularken başka tarafa baktı.

Mutfak en son seksenli yılların sonunda yenilenmişti, dolaplar Home Improvement döneminden kalma leylak rengi, muşamba zemin ise pembe ve mavi renklerle uyumluydu. Ev aletleri siyahtı ve hiçbir şeyle uyumlu değildi. Lavabo paslanmaz çelikti ve kullanımdan ve temizlikten matlaşmıştı.

Ama bunların hiçbirisi üzerinde durduğu şeyler değildi ve Candy tarzı dekora alıştığı için de değildi: Lavabonun üzerinde bir pencere vardı. Masanın yanında bir tane daha. Bir üçüncüsü de müstakil garaja ve arka bahçeye açılan kapıda.

Etrafta koşuşturup çürük perdeleri kapatırken elleri titriyordu. Sonra aceleyle mutfaktan çıktı ve sağlam ön kapıya ve sürgüsüne odaklandı. Pirinç kolu çevirip çekerken, sağlam metal kafesindeki kilidin mandalı bir alkış sesi çıkardı.

Diğer elini ilk elinin üzerine koyarak dizlerini büktü ve tüm ağırlığıyla geriye yaslandı. Sonra tekrar çekti.

"Kilitli."

Kendisine bariz olanı söylese bile, buna inanmadı. Ve doğrulurken, bir şeyleri tekrar test etmek istedi

Tekrar tekrar meydan okuyarak her şeyi daha güçlü hale getirebilirmiş gibi.

Kendi etrafında dönerek ahşap panellere yaslandı ve kendine sarıldı.

Ev o kadar küçüktü ki, mutfak ve az önce koşarak geçtiği salon dışında birinci katta sadece bir oda daha vardı: Bir çalışma masası, rastgele bir fasulye torbası sandalyesi ve kablolu yazıcısını koyduğu bir yan sehpa. Ev ofisi merdivenlerin uzak tarafında olduğu için mutfaktan içeri kesinlikle hiç ışık girmiyordu.

Eşikten adımını atarak arka bahçeye bakan pencereye yaklaştığında kalbi boğazında, bedeni ise canlı bir tel üzerindeydi.

Sırtını duvara yaslayarak birkaç nefes aldı. Sonra dalgalı antika camların arasından bakmak için etrafına bakındı. Sanki bir çatışmada siper alıyormuş gibiydi.

Bir yüzün orada olmasını bekliyordu, siyah üniformalı, kötü gözlü bir yabancı, ağaçlarda başaramadığını yapmak için geri dönmüştü.

Hiçbir şey. Ve dağınık avluya bakmaya devam ederken, gerçeklik onun üzerinde kayıyor gibi görünüyordu, geçmiş ilerliyor ve bugünü geride bırakıyordu. Kendini her zaman başkalarının arasında bir sahtekâr gibi hissetmişti ve belki de bu yüzden yalanları uydurmak ve Eastwind'e yüksek sesle söylemek bu kadar kolay olmuştu. Ama bu, hiçbir kısmının içine sinmediği anlamına gelmiyordu.

Rahatsız olmuş bir şekilde, hareket etmeyi ya da gidecek bir yer seçmeyi fark etmeden önce mutfağa geri dönmüştü.

Arka kapıda, eli parlak pirinç tokmağa uzanırken uzaktan izledi. Ön kapıdaki gibi bu da evin orijinaliydi, avuç içlerinin kullanım sırasında parlatıp cilaladığı yerler dışında eski ve kararmıştı.

Niyeti, tıpkı öndekinde olduğu gibi, ölü sürgüyü test etmekte. Ve sonra beyni gözlerinin gördüklerini kabul etmeyi reddettiğinde ne kadar sağlam olduğunu tekrar test etmekte.

Onun yerine sağ eli sürgüye gitti ve mekanizmayı serbest bıraktı. Sonra sol eli topuzu çevirdi ve kapıyı açtı.

Arka sahanlığa çıkıp derin bir nefes aldı ve tüm öğleden sonra yağan yağmurun kalıntılarını kokladı. Toprağın ve büyüyen şeylerin, ıslak sedir kiremitlerinin ve araba yolunun kaldırımındaki su birikintilerinin kokusu baharın gelişinin bir başka habercisiydi. Ama hava hâlâ soğuktu.

Ya da belki de bu onun iç dünyasıydı. Derisinin altında donmuş gibi hissediyordu.

Bahçenin karşısında, ağaçların arasında Daniel'ın kurduğu çadırı görmek neredeyse imkânsızdı: Eğer onu aramıyor olsaydı, keskin görme yeteneği bile gölgelerin yoğunluğundaki o çok ince kalınlaşmayı fark edemezdi.

Daniel'ın varlığını belli edecek bir ışık yoktu. Ateş de yoktu.

Çok soğuk olmalı-

Çadırın içinden uzun boylu bir figür çıktı, adamın boyu siyah naylon tavan çizgisinin çok üzerine uzanıyordu.

Görülebileceğinin farkında olarak bir elini kaldırdı.

Daniel dağınık çimlerin üzerinde adım atarak ona doğru geldi. Kızın önünde durduğunda, kızın gözlerini görebileceği kadar yakındı. Saat beş yönündeki gölgesini. Uzun saçlarının her bir dalgasını.

"İyi misin?"

"Pek sayılmaz," dedi. "Sen?"

"Ben iyiyim. Sadece takılıyorum."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Üşümek uyumak değildir. Ve evinizi küçük bir perdeden görebildiğimden emin oldum."

Saçlarını omzunun üzerinden geçirdi ve kollarının üst kısmını ovuşturdu. "Dışarısı yeterince sıcak mı?"

"Evet." Göğüs kaslarını örten rüzgârlığı okşadı. "Bu şey yalıtımlı."

Kadın başka bir şey söylemeyince sesini alçalttı. "Eastwood'a karşı yapman gerekeni yaptın."

"Eastwind," diye düzeltti. "Ve bize inandığını sanmıyorum."

"Yapıp yapmadığı önemli değil. Önemli olan neyi kanıtlayıp kanıtlayamayacağıdır ve hikayemizi yalanlayan hiçbir kanıt yok."

Gözlerini kaçırdı. "Kendini oteli mutlu tutmaya adadığına gerçekten inanıyorum. İş, vergi ve trafik istiyor. Ama yine de ona yalan söylemekten nefret ediyorum."

"Seçiminiz neydi?"

Gözleri tekrar ona döndü. "Gerçeği."

"Şu anda hayatınızın karmaşık olduğunu düşünüyorsanız, bir de Peter Wynne cinayetinde şüpheli olmayı deneyin."

"Olmazdım."

"Gerçekten mi? Amiriniz kayboluyor ve siz onun ölümünden faydalaniyorsunuz çünkü onun işini alıyorsunuz. Bu seni en azından ilgi çekici bir kişi yapar."

"İcra direktörü olmak istemiyorum. Ben bir bilim adamıyım, yönetici değil."

"Onun ofisinde oturuyorsun, değil mi? Onun bilgisayarını kullanıyorsun, değil mi?"

"Bu benim kimseyi öldüremeyeceğim anlamına gelmez."

"Mecbur kaldığınızda neler yapabileceğinizi bilseniz şaşarsınız." "Onu ben öldürmedim. Nasıl yani?"

Daniel ellerini kaldırdı. "Seni suçlamıyorum. Sadece şerif arkadaşının o ahıra girip etrafta dolaştığımızı bilse ne düşüneceğini söylüyorum. En azından içeride ya da dışarıda herhangi bir güvenlik kamerası görmedim - bu arada bu bir sürprizdi ve iyi olmamızın tek nedeni de buydu."

Lydia gözlerini ovuşturdu. "Orada güvende misin?" "Evet. Endişelenme-"

"-Sen. Evet, bunu bana daha önce de söylemiştin." Omzunun üzerinden çadıra doğru başını salladı. "Yiyecek bir şeyler aldın mı?"

"Doritos ve kola. Heybemde, bakkalda tüm hayatının iç yüzünü öğrendiğim zamandan kalan biraz vardı."

Kaşlarını çatarak ellerini indirdi. "Senin sağlıklı olman gerekmiyor muydu?"

"Eskiden ne yediğim hakkında hiçbir fikrin yok. Ve içtiğimi. Ve sigara."

"Neydi o, lastik tekerlekler ve çimento bloklar mı?"

"Evet, hem çiğnenebilir hem de kuru. Harika bir kombinasyon ama en azından kolesterolüm iyi."

Biraz gülümsedi. "Ve tek yediğin bu korkunç atıştırmalık mı?"

"Kalori kaloridir, hayatta kalacağım ve lokanta yarın sabah altıda açılıyor. Mümkün olan en kısa sürede üç tabak krep, pastırma ve yumurta yemeyi planlıyorum."

Lydia omzunun üzerinden baktı. "Yiyeceğim var. Cumartesi günü alışverişe gittim."

"Hiç yedin mi? Sanırım yemedin-"

"Sana akşam yemeği için uygun bir şeyler hazırlayayım. O zaman en azından ..."

"Ne yani, senin arka bahçende tok karnına ölebilir miyim?" Kızın başı ona doğru döndüğünde, adam yüzünü buruşturdu. "Özür dilerim. Çok mu erken?"

"Çok fazla." Açık kapıyı işaret etti. "Gurme aşçı değilim ama Tostitos ve Kola'dan daha iyisini yapabilirim."

"Doritos'tu. Ve hayır demeyeceğim." Arkasını döndü.

"Bunu yapmak zorunda değilsin," dedi sertçe.

"Biliyorum," diye cevap verdi omzunun üzerinden ona bakarken. "Ama arkamdaki çiftliği satın almakla ilgili daha fazla kötü şaka yapmadığın sürece, seni beslemekten mutluluk duyarım. Ayrıca, önümüzdeki bir saat on yedi dakika boyunca oyalanacak bir şeye ihtiyacım var."

Kaşlarını çattı ve saatine baktı. "Dokuzda yapman gereken bir şey mi var?"

"Dokuzdan önce yatmıyorsun." Evine adım attı. "Beşten önce bir kadeh şarap içmeyi reddeden insanlar gibi. Gün içinde bir çadır direği gibi. Dokuzdan sonra çöküp uyumaya çalışabilirim."

"Sizin de uyanmak için aynı tür katı kurallarınız var mı?"

"Sabah dörtten önce asla." Eliyle işaret etti.

"İçeri geliyor musun?"

İki işaret parmağını da havaya kaldırdı. "Bekle, dört-on beşin oyunda olduğunu mu söylüyorsun? Uyanmak için mi?"

"Evet."

Başını sallayarak eşikten içeri adımını attı. "Dostum, yedi buçukta yatmadığına şaşırdım."

* * *

"Görünüşe göre kaderimizde birlikte yemek yemek varmış, ha?"

Daniel, Lydia'nın yemek yemediği son üç geceden arta kalanlarla bir araya getirdiği sandviçi ısıtırken, Lydia çayını yudumladı. Evi bu kadar doldurması çok komikti. Sadece mutfakta olmasına rağmen, sanki aynı anda bütün odalardaymış gibiydi.

"Bence bu daha hafif." Adam kaşlarını kaldırıncaya omuz silkti. "Akşam yemeği olarak öğle yemeği. Akşam yemeği. Çünkü kabul edelim, 'dunch'tan daha iyi. "

Daniel'in ağzı seğirirken, gülümsemesinin görülmesini istemiyormuş gibi başını eğdi. "Kim bilir, yepyeni bir yemek."

"Şu anda krep, yumurta ve domuz pastırması yiyor olsaydınız, akşam yemeği olurdu."

"Brinner."

"Gördün mü, tamamen anlıyorsun." Kupasından bir yudum daha aldı. "Dışarı çok mu nemli?"

"Çadır su geçirmez." Tutucudan çıkardığı peçeteyle ağzını sildi. "Ve sen sormadan söyleyeyim, ben

Gün doğarken gitmiş olacağım. Orada olduğuma dair hiçbir iz kalmayacak-" "Sana bir şey sormak istiyorum."

Gözleri ona doğru parladı ama yüzü rahattı. Yine de, üzerine doğru hızla gelen bir kamyonet olsa bile kıpırdayıp kıpırdamayacağını merak ediyordu. Adam cansız bir nesnenin sinir sistemine sahipti.

Ve bunun kıskanacağı bir şey olacağını kim düşünebilirdi ki?

"Vur bana," dedi.

"Ve sen hayır diyebilirsin."

"Bunun farkındayım." İsteddiği sütten bir yudum aldı. "Peki benim için neyin var, Lydia Susi?"

"Otel alanına gitmek istiyorum."

Daniel çiğnemenin ortasında durakladı. "Tamam.

Ve ne yapacaksın?" "Bilmiyorum. Sadece orada ne olduğunu görmek istiyorum."

"Eğer bir dürbününüz varsa, bunu iş yerinizin verandasından da yapabilirsiniz."

Fincanını işaret parmağıyla masanın üzerinde daireler çizerek hareket ettirdi. "Kanıt bulmak istiyorum."

"Neyin."

"Herhangi bir şey." Her türlü sakinlik görüntüsünden vazgeçti ve başını ellerinin arasına aldı. "Ne yaptığımı bilmiyorum."

"Eastwind'i geyik standı konusunda kandırmaya çalışmanın bir parti olduğunu düşünüyorsanız, bir de o otel arazisine izinsiz girmeyi deneyin. Her yerde güvenlik kameraları, korumalar ve

."

"Bu konuyu açmamalıydım-"

"Oh, ben varım." Kız başını kaldırdığında, adam başını salladı. "Bana Nancy Drew de. Ama bu işi ne kadar ileri götüreceğine dikkat etmen gerektiğini söyleyeceğim. Ve yakalanmaya hazırlıklı olmalısın.

."

"Peçenin içine girebiliriz."

"Bu da ne?" Son lokmasını da bitirdi ve ağzını sildi. "Ve bana bak, bu gece her türlü şeyi öğreniyorum. Linner.

Dinfast. Peçe."

Kızardı. "Şafaktan hemen önceki zaman. Çoğunlukla karanlık olduğunda, ama tamamen değil. Böylece yolumuzu bulmak için el fenerine ihtiyacımız olmayacak. Ve eğer koyu renk kıyafetler giyersek, fark edilmemiz daha da zor olur."

"Tamam. Ne zaman gidiyoruz? Hangi gece?"

"Sabah dört buçukta sana geleceğim." Uyuyacak gibi değildi. "Çekim yapabiliriz. Arabam yok, değil mi?"

Lanet şey Paul'ün Garajı'na çekilmişti ve Candy onu işten eve bırakmak zorunda kalmıştı - Lydia öğleden sonrayı normal davranmaya çalışarak ve Peter'lara gitmekten hiç bahsetmeyerek geçirdikten sonra.

Olan diğer her şey gibi.

"Benim bisikletimle gideriz." Daniel ayağa kalktı ve tabağını lavaboya götürdü. "Sanırım arazinin dışında bir yere park edip yürüyüş yapmayı planlıyorsunuz?"

"Evet."

Süngere biraz bulaşık sabunu koyarken, kendini onun ellerini izlerken buldu. Büyüktüler. Bronzlaşmışlardı. Nasırlı. Çalışan bir adamın elleri, Rick'in ya da Peter'inkilere hiç benzemiyordu.

Aslında... seksi ellerdi. "Peki," diye sordu. "Öyle mi?"

Lydia silkelenerek kendine geldi ama gözlerini adamın tabağı çalkalarken parmaklarının üzerinde gezinen sudan ayıramadı.

"Özür dilerim?" diye mırıldandı.

"Daha önce hiç oraya gittin mi diye sordum?"

"Bunu düşünmüştüm. Ama ... hayır."

"Yani bir planımız var."

Tabağı onun rafına koydu ve çorba bardağının yanındaki görüntüsü samimi görünüyordu. Yatakta yatan iki insan gibi.

"Telefonunda numaram var," dedi. "Beni her zaman arayabilirsin. Bu arada ben de bir hurdalık köpeği gibi dışarıdaki her şeyi koruyor olacağım."

Buna gülümsemek zorunda kaldı. "Bütün bunlarla seni lanetliyormuşum gibi hissediyorum."

"Değilsin. Ben yetişkin bir adamım. Eğer bununla uğraşmak istemeseydim, çadırımı kurmuş ve uyku tulumumu açmış halde senin arazinde olmazdım."

"Çok nazıksınız."

Lavabonun kenarına yaslandı ve kollarını iri göğsünün üzerinde kavuşturdu. "Doğru kelimenin bu olduğundan emin değilim."

"O halde ne önerirsiniz?"

"Bilmiyorum."

Ayağa kalkarak ılık Earl Grey'ini içiyormuş gibi yapmayı bıraktı. "Belki aklına gelir."

Kadın lavaboya doğru gitmeye çalışırken, adam olduğu yerde kaldı.

... bu yüzden sonunda onun önünde durdu.

Ve işte o zaman havadaki değişim gerçekleşti.

Adam kıpırdamadığında ve kadın da kıpırdamadığında, dünya bedenleri arasındaki yüklü boşlukta yoğunlaştı, parıldayan bir elektrik alevlendi. Cızırdayan. Isınıyor.

"Al," diye mırıldandı. "Şunu bana ver de senin için yıkayayım."

Lydia onun ne söylediği hakkında hiçbir fikre sahip değildi. Ama adam elini uzattığında, Lydia fincanını avucuna koydu ve bırakmadı.

"Senin için başka ne yapmamı istiyorsun?" diye sordu alçak bir sesle.

"Hiçbir şey."

"Yalancı." Ama ses tonunda kınama yoktu. "Bana ne istediğini söyle Lydia. Burada sadece ikimiz varız. Çekilmiş perdelerin ardında. Hiçbir şey görmüyoruz."

Sesi de derinleştirdi, sözlerine boğuk bir nota karıştı. "Tanık yoksa ağaç devrildiğinde ses çıkarmazmış gibi konuşuyorsun."

"Cevaplaması imkansız bir soru, değil mi?" "Yine de yere sert vuruyor."

"Buna katılmamak mümkün değil."

Ne yapıyorsun? Lydia onun gözlerinin içine bakarken kendi kendine sordu.

"Bil diye söylüyorum Lydia, ben hiçbir şeyi fazla düşünmem." Uzandı ve saçının bir tutamını kulağının arkasına sıkıştırdı. "Onları geldikleri gibi kabul ediyorum. Bazen bu dünyada özgür olmanın tek yolu budur."

"Aklım başımda değil."

"Kim?" diye fısıldadı eğilip ağzını tam kulağının dibine koyarken. "Hayat kısa. Buradayken yaşamak için elimizden geleni yapmalıyız."

Tanrım, onun kokusu.

Lydia nefes aldı. Sonra da nefesini vermek istemedi. Sadece kokusu bile olsa içinde ona ait bir şey istemesi çığınca görünüyordu.

"Ben böyle değilim," diye itiraz etti.

"Ne gibi?"

"Bu."

"Daha açık olman gerekecek." Geri çekildi. "Söyle bana."

Uzaklaş Lydia, diye düşündü. Aptalca bir şey yapmadan önce bu adamdan uzaklaşmalısın.

Bunun yerine elini adamın yüzüne doğru kaldırdı. Ancak temas etmeden hemen önce durdu.

"Bana nerede dokunmak istiyorsun?" dedi kabaca.

"Şimdi zamanı değil."

"Elbette öyle."

Tanrı yardımcısı olsun... ama hiçbir mantığı olmamasına rağmen o da aynı fikirdeydi.

Titreyen parmaklarıyla adamın alt dudağını okşadı, uçları adamın ağzının üzerinden fısıldıyordu; aralarındaki boşluğun, sadece hava ve santimlerden ibaret olmayan, zaman, yerçekimi ve yaşamdan ibaret olan boşluğun önemli ayrımına ulaşıyordu.

Bir yandan da ona dokunduğuna inanamıyordu. "Ne yaptığımı bilmiyorum," dedi.

"Senin öğrenme eğrin olmak istiyorum."

Bununla birlikte, ağzını açtı... ve işaret parmağını içine çekti, sıcak, kaygan dili etinin etrafında dönerken, yanan gözleri doğrudan ruhuna girdi.

Lydia inledi ve bu sesi saklamak mümkün değildi. Ama adamın ona nasıl baktığı düşünöldüğünde, elinden gelse bile kendini tutabileceğinden emin değildi.

Adamın ağzı yavaşça geri çekilirken, kadın bu his karşısında nefesini tuttu.

Ve devam etmek istedim.

TWENTY-ONE

Birçok açıdan Lydia'nın bunu bilmesi gerekirdi. Daniel Joseph ofisinin kapısında belirlediği andan itibaren onda bir şeyler olduğunu anlamıştı. Ama bunu beklemiyordu... bunu. "Sen gitmemi söylemedikçe," dedi boğuk bir sesle, "ben seni öpeceğim."

Lydia onun yüzüne bakarken, ikisi de ne istediğini biliyordu. Neye ihtiyacı olduğunu. Yine de onları bir ya da iki kalp atışı boyunca diken üstünde tuttu.

"Gitmeni istemiyorum."

"Güzel," diye hırladı.

Başını eğdiğinde, göğsünde bir memnuniyet gümbürtüsü vardı ve sonra hiçbir şey duymuyordu. Hiçbir şey düşünmüyordu. Hiçbir şey için endişelenmiyordu.

Ne kadar büyük ve güçlü olsa da dudakları kızınkilere karşı yumuşaktı. Nazikti de, sanki onun özenle ele alınmak istediğini biliyordu - onu istemediği için değil, istediği için. Hem de çok fazla. Ve Tanrım, ona yaklaşmaktansa uzaklaşmak için daha fazla neden vardı ama aradaki kimyayı inkâr etmek mümkün değildi. Bağlantıyı. Sıcaklığı.

Ve bu deneyim, beklentisinden bile daha iyiydi. Bunu istediğinden daha erken ama olması gerekenden çok daha geç sonlandıracağını farkında olan Lydia kollarını kaldırdı ve adamın omuzlarına koydu. Adamın ağır vücudu rüzgârlığının altında kaya gibi sertti, kasları Boynuna ve ellerinin gittiği yere.

Sadece saçlarının görüldüğü kadar gür ve kalın olup olmadığını görmek istiyordu-

Öyleydi.

Dalgaların içine daldığında, sanki büyük bir kediymiş ve onun en sevdiği okşama yerini bulmuş gibi mırıldandı. Ve işte o zaman bir kolunu beline doladı. Yine de kendini kapana kısılmış hissetmiyordu. Adam dudaklarını usulca okşamaya devam ederken, onu hemen bırakacağını hissetti.

Yakın zamanda bir yere gideceğinden değil.

Vücutları santim santim birbirine değdi; kadının göğüsleri adamın göğsüne değdi, kadının kalçalarının ön kısmı adamın kollarıyla buluştu, kalçaları birbirine sürtündü. Ve sonra öpücük derinleşti, dili kızın içine doğru yaladı-

Bir inilti daha çıkararak ensesindeki, saçlarındaki tutuşunu sıkılaştırdı, çaresizlik duygusu onu olması gerekenden daha sert yapıyordu - şimdi onu kendine doğru tutuyor, ona tutunuyordu. Ama o da buna devam ediyordu. Adamın ellerinden biri omzundan beline, kalçasına doğru ilerledi ve kadın avucuna doğru hareket etti, adam ona dokunurken çıplak olmanın nasıl bir şey olduğunu hayal etti.

O işçi elleriyle.

Daniel geri çekildi ve kızın saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "İyi öpüşüyorsun, bunu biliyor muydun?"

"Öyle miyim?" Aptal gibi gülümsedi. "Sen olduğuna yemin edebilirdim."

"Sanırım biziz." Gözleri kızın yüzünde gezindi. Sonra dudaklarının bir kenarı yukarı doğru kıvrıldı. "Ben artık gidiyorum."

Lydia şaşkınlıkla nefesini verdi -ama sanki onunla burada, leylak rengi mutfak zemininde yatacakmış gibi?

Aslında fena fikir değil, diye düşündü aşağı bakarken.

"Tamam," dedi. "Anlıyorum. Birlikte çalışıyoruz-" "Bu yüzden gitmiyorum."

"Peki sen neden buradasın?"

Yanağını çizdi. Sonra çene çizgisini. "Eğer kalırsam, hiç uyumana izin vermeyeceğim." Geri adım attı. "Bana ihtiyacın olursa beni nerede bulacağını biliyorsun. Sabah dört-birde uyanmamıza izin verildikten sonra görüşürüz."

Başını salladı. "İyi geceler, Daniel."

Arkasını dönerek bir elini omzunun üzerinden kaldırdı. Kapıya vardığında, "Kilitlemeyi unutma," dedi.

Ve sonra gitmişti.

Başını ellerinin arasına alan Lydia kendini bir ısı lambasının altındaymış gibi hissetti. Ya da bir tane yutmuş gibi. Bu arada giysileri de dar ve rahatsız ediciydi. Dudakları karıncalandı. Ve vücudu can çekişiyordu.

Bu arada, tüm bunların çözümü onun bahçesinde ilerliyordu. Karanlıkta. Soğukta.

Sürgüyü kilitletiğinde, onu geri çağırma isteği neredeyse bastırıyordu.

Olmadığından emin olmak için merdivene çıktı ve ikinci kata çıktı. Şansına, odası arka bahçeye bakıyordu ve ışığı kapalı tutarak yatağına uzandı ve yan tarafına doğru kıvrıldı. Kollarını göğsünde birleştirip dizlerini yukarı kaldırarak pencereden dışarı baktı.

Eğer gündüz olsaydı, onun çadırına girdiğini görebilirdi - ve onun eğildiğini, o koca bedeni çürük kamarasının içine katladığını, uyku tulumunun üzerine uzandığını hayal etti. Ve bu yatay notta, eğer o uzaklaşmasaydı nerede olacaklarını düşünmeden edemedi. Ya da onu geri çağırıyordu.

Cinsel ihtiyaç acı vericiydi. Ve bu, onunla yatmamak için öne sürdüğü tüm nedenlerin önemsiz görünmesine neden oluyordu. Korkakça.

Kot pantolonunun arka cebine uzanarak cep telefonunu çıkardı ve göğsüne sıkıştırdı.

Bu gece Daniel Joseph'e en fazla bu kadar yaklaşabilecekti.

Belki de hiç, ormanda onunla birlikte ne olduğuna bağlı olarak-

Merdivenlerden gelen ayak sesleri yumuşaktı ve o da etrafına bakındı. Ama sonra el yapımı tıraş sabununun kokusunu aldı.

"Oh, Tanrı'ya şükür," diye fısıldadı. "Peki sen neredeydin?"

Çocukluğunun kokusu derinleştii ve merdivenler gıcırdarken bekledi ve ardından koridorun döşeme tahtaları yavaşça odasına doğru ilerledi.

Etrafındaki hava sıcaklığı yaklaşık on derece düşmüştü ve titrerken klinik olarak deli olduğunun farkındaydı.

Ama sonra ölmüş büyükbabasının hayaleti kapı pervazlarının arasında belirdi. Her zamanki gibi yüzünden, hatta eski moda, resmi kıyafetlerinden pek bir şey anlaşılmıyordu ama kırbaç gibi zayıf formu ve o koku gözlerini yaşarttı.

Onu ziyaret etmeyeli uzun zaman olmuştu, en son WSP işini kabul edip etmemeye karar verdiği sırada gelmişti.

Geçtiğinden beri yol ayrımına gelmişti. "Isoisä," diye fısıldadı. "Tehlikeli biri mi?"

Her zamanki gibi hayaletten bir yanıt gelmedi. Ve bir kez daha onun kendisini rahatlatmak için gelip gelmediğini bilemiyordu.

Ya da bir uyarı olarak.

"Biraz daha kalabilir misin?" diye yalvardı. "Lütfen. Ve kuralları unutmadım, söz veriyorum."

Onunla kalmadı. Hiç kalmadı. Gözlerinin önünde, hayalet sanki hiç var olmamış gibi kayboldu.

Bir lanetle tekrar uzandı, yaşadığı yalnızlık üzerinde elle tutulur bir ağırlık gibiydi. Hayalet, onun için iç ve dış olmak üzere iki dünya olduğunu hatırlatan bir başka şeydi ve bu herkes için geçerliyken, böyle bir gecede? Çimenlerin üzerinde istediği bir adam ve her yerde olabilecek bir takipçi varken?

Her şey çok uzlaşmaz görünüyordu.

Belki de çoktan uykuya dalmıştı ve diğerk pek çok şey gibi bu da sadece kötü bir ryaydı.

* * *

Daniel kirli çimlerin üzerinde yürürken her an adının haykırılmasını bekliyordu. Lydia'nın sesindeki boğuk heceleri, ihtiyaı, bağırsaklarını sıkıştıran cinsel hayal kırıklığını neredeyse duyabiliyordu.

Onu azdırmaktan aldığı bu tatmin biraz ironikti. Çünkü bu aynı zamanda kendisi için de bir sopaydı.

Bir kadın için bu kadar heyecanlandığını hatırlamıyordu. Hiçbir zaman. Ama bu doğru olamazdı. Geçmişinde gizlenen başka biri olmalıydı, onu bu şekilde etkileyen, kendi cinsel dürtüsüyle onu canlı canlı yiyen başka bir kadın.

Duraklayarak eve baktı. İkinci kattaki pencereler siyahtı. Hala yatağında mıydı...

Tanrım, neden gitmişti ki?

"nk sen tam bir pislik değılsin, işte bu yüzden," dedi yüksek sesle.

Bilmediğı şeyler vardı, onun hakkındaki düşüncelerini değıştirecek şeyler.

Kendini tekmelememek için kurduğı tuzakların etrafında küçük bir gezinti yaptı. Hiçbir şey yerinde değıldi, dengeli çubuklar ve özenle dizilmiş ağaç kabuğı parçaları bozulmamıştı.

Çadırın içinde silahını çıkardı ve silahı elinde tutarak uzandı. Kolunu başının altında yastık gibi kullanarak naylon tavana baktı.

Gecenin sesleri etrafını sarmıştı; bir baykuşun tş, soldaki bir geyiğın yumuşak ayak sesleri, bir rakunun yerdeki hışırtısı... Bütün bunlar ona yakın çevresinde hiçbir şey olmadığını gösteriyordu. Ve Lydia'nın.

Gözlerini kapatarak vücudunu yeniden düzenledi, ayak bileklerini çaprazladı ve silahını daha sıkı kavradı.

Komik bir silah, bir tabanca. Pek çok durumda kullanılıyordu. Ama aynı zamanda sınırlıydı. Bazen düşmanınıza yaklaşmak en iyisiydi. İşleri eski yöntemlerle halletmek.

Geçmiş kapısını çaldığında, anıları sanki yapmak istemediği bir konuşmayı arayan bir insanmış gibi başını salladı. İyi haber mi? Zihnine sunabileceği güçlü bir dikkat dağıtıcı vardı.

Yine de her şey gibi bu da kendi zorluklarını beraberinde getirdi.

Lydia'nın o altın gözleriyle kendisine baktığını, dudaklarını araladığını, yüzünün beklentiyle kızardığını hayal ettiğinde, ereksiyonu anında yeniden şişti. Ve dikkat istiyordu.

Belki de onu öne ve merkeze koymak en iyi plan değildi.

Özellikle de siki artık dövüşlerinde kötü bir açıyla sıkışmışken -ve tabii ki, işleri yeniden düzenlemeye gittiğinde, elinin fermuarına temas etmesi dişlerinin arasından tıslamasına yetti. Sert bir hamleyle daralmayı hafifletmeye çalıştı ama kaya gibi sert çıkıntıyı ne kadar zorlarsa, o şey kendi kalp atışlarıyla o kadar çok çarpıyordu.

Aptal kolu görmezden gelmeye karar vererek kolunu başının altına yerleştirdi ve bir çift kasayı kapatır gibi gözlerini kapattı.

Evet, hayır.

Tek düşünebildiği onun ağzının altındaki hissiydi, kolunun onun beline nasıl oturduğuydu, ellerinin omuzlarında, saçlarında tutuşuydu.

Beş dakika kadar dayandı.

Daha sonra fermuarları açıyor ve elini içeri sokuyordu-
"Siktir."

Dişlerini gıcırdatarak kendini okşadı, o kadınla ilgili anıları kanını yakan bir kaynak makinesi gibiydi, sıcaklık yüzeye çıkıyor, üst dudağı geriye kıvrılıyordu. Yukarı ve aşağı, daha sert... daha hızlı... şaftına sert davranıyordu ama sanki

Sikeyim mi? Birden nefes nefese kaldığı rahatlamayı sağlayacak olsaydı, o şeyi bir çekiçe dövebilirdi-

Dudaklarının arasından fırlayan parmağının jilet gibi keskin görüntüsü onu kendinden geçirdi. Bir tişört kapmak ve boşalmadan önce uyarılmasının başını örtmek için zar zor zamanı oldu-

Son saniyede, orgazm onu tamamen ele geçirmeden önce, silahını bırakma sağduyusunu gösterdi. Aksi takdirde, o kadar zorlanmasına rağmen kendini ayağından vurabilirdi.

Ya da tekrar büyümeyecek başka bir yer.

Bir inilti ve kalçalarının yuvarlanmasıyla kendini bıraktı ve boşalmalar içinden pompalandıkça durmadı. Sanki Lydia bir tür erotik uyarıcıydı, onun vücuduna karşı olan anısı ona tek bir boşalmayla tükenmeyecek bir dayanıklılık veriyordu. İki seferde.

Üç deyince.

Tüm bu süre boyunca, onu doldurduğunu, içine salındığını, seksinin dolması için pompalandığını hayal etti.

Ve tüm bunlar olurken, bunun g e r ç e k l e ş e c e k bir fantezi olduğunu biliyordu.

Tanrı ikisini de korusun.

TWENTY-TWO

EVET, diye düşündü XHEX, Koloni'ye geri dönüyordu.

İlk Yemek yemek salonunda dağılırken ve Kardeşlik evinin üyeleri dağılırken, John Matthew hemen yanında olduğu halde malikanenin büyük ön girişinden dışarı çıktı. İkisi de ağır silahlıydı ama sahaya inmeyeceklerdi. Birincisi, o bir Kardeş değildi ve ırk için bu şekilde savaşmıyordu - ve öyle olsa bile, çiftleşmiş çiftlerin birlikte savaşmasına asla izin verilmezdi.

"Hazır mısın?"

Soruyu sorduğunda, soruyu kendisine yöneltmişti. Ve John Matthew kararlı bir şekilde başını salladığında, onun her ikisi için de cevap verdiğini hissetti. Elini tutarak onu kendine çekti ve uzun bir öpücük için dudaklarını onunkilere değdirdi.

Soğuk bahar rüzgârı yüzlerine vururken, "Ben seninleyim," diye mırıldandı. Her zaman.

"Seni hak etmiyorum."

Evet, imzaladı. Sen imzaladın.

Bunun üzerine, her ikisi de molekül dağınıklığı içinde daha da kuzeye ve batıya, Adirondack Park sıradağlarının uzak tarafındaki düzlüklere doğru hareket ederek maddeleştiler.

Kendini cehennemin ağzına girmiş gibi hissetti.

Koloni, sempatların nesiller boyunca vampirlerin yakınında hoş karşılanmaması nedeniyle kurulmuştu

-Ve bunun için iyi bir sebebi vardı. Soyunun baba tarafı kılık değiştirmemiş bir şeytandı. Bu alt türün üyeleri özel güçlere sahip sosyopatlardı; ahlak, empati, merhamet gibi sinir bozucu küçük şeylerle tamamen ilgisiz ve bağlantısızlardı.

Ve evet, kardeşi tam da bu zehirli çorbaya uyuyordu.

Kırsal yaşam için bir reklam gibi görünen bir göletin yanında yeniden şekillenirken, John'un çoktan yerinde olduğunu gördü, elinde iki ölümcül silah, daralmış gözleri pastoral ortamı tarıyordu. Yine de burası rahatlamak için bir yerdi. Ağlayan söğüdün yanındaki banka ve bisiklet yolundaki piknik masalarına rağmen, burası belediyeye ait hiçbir şey değildi ve bırakın çömelip dinlenmeyi, içinden geçmek bile istemeyeceğiniz bir yerdi.

takılıyorum.

Ama amaç buydu. İnsanları içeri çekmek için bir tuzaktı, bir yemdi, böylece bir değişim gerçekleşebilir ve oyuncaklar toplanabilirdi: Koloni'nin yeraltı labirentinin girişi şuradaki barakaydı, sadece otuz metre ötede. Dört yüz dönümlük alanın etrafına yayılmış bu yeni karakollardan yarım düzine kadar vardı ve her biri aynı türden, burada hiçbir şey olmuyor, burada kal kar işiyle kamufle edilmişti. Bu özel durumda, umumi tuvaletlerin yanındaki çürük, sıradan binada bir dizi merdiven vardı ve hiçbir şeyin üzerinde kilit olmamasının, hiçbir uyarının bulunmamasının, insanların keşif yapmasının engellenmemesinin bir nedeni vardı.

O Symphath piçleri gerçekten de daha iyi bir fare kapanı yapmayı biliyorlardı, değil mi?

John Matthew omzuna hafifçe vurdu ve kadın ona bakarken, "Rehv burada" diye imzaladı. Bir şey olmadığından emin olacak.

Adamın gözlerindeki endişeye bakılırsa, diz çökerek verdiği yanıt "Endişelenmiyorum" şeklindeydi. Ama cehennemliklerinden hiçbir şey saklayamazdı.

Tek söyleyebildiği "Rehv iyi bir adam," oldu.

Aslında symphath'ların kralı bundan çok daha karmaşıktı. Tıpkı onun gibi, melez olarak hem vampir tarafının hem de babalarının DNA'sının tehlikeli lağım çukurunun özelliklerini bir arada taşıyordu. Ama en azından kendini sürekli kontrol altında tutmak için dopamin almak zorunda değildi. Onun aksine, Rehv dengede kalmak için ilaç almak zorundaydı-

Kulübenin kapısı açıldı ve kan kırmızısı cüppeler içindeki bir figür dışarı çıktı, mihraptaki yerini kaybetmiş bir gospel şarkıcısına benziyordu.

Rüzgâr yön değiştirip Blade'in kokusunu aldığı anda, dişleri aşağı indi ve silahının kılıfını çıkardı.

Esintiyle gelen kötü kahkaha, tüm bu olayları sorgulamasına neden oldu: Toplantıyı. İçine düşüyor gibi görüldüğü arayış. Kendini tamamen kontrolden çıkmış hissettiği gerçeği. Kardeşi mesafeyi kapattığında, tam da hatırladığı gibiydi; uzun boylu ve güçlü yapıydı, dalgalı siyah saçları başının etrafında dönen bir karga sürüsünü andırıyordu.

Ya öyle ya da şeytani bir hale.

"Savurgan kız kardeş geri döndü," diye söylendi. "Saçmalamayı bırak, tamam mı?"

"Soyunu böyle mi selamlıyorsun?" Blade, John Matthew'a baktı. "Peki bu kim? Dur tahmin edeyim, o senin-"

Blade, muhtemelen cinsel bir ima içeren bu hakareti bitirmeye fırsat bulamadı. John Matthew göz açıp kapayıncaya kadar senfatı yakalamıştı; bir saniye önce diğer erkekten uzak dururken, bir saniye sonra kalın ön koluyla kardeşini boğazından yakalamış ve ağızlıklarından birini "soyunun" şakağına dayamıştı.

Bunu izleyen sessizlikte Xhex şöyle düşündü... Yeeeeeeeah, Adamla çiftleşmesinin sebeplerinden biri de buydu.

Bu sırada Blade, nam-ı diğer Koloni'nin Horace'ı, gözünü bile kırpmadı. Sadece ona gülümsedi, dişleri uzun ve beyazdı.

"Demek bağlandı, öyle mi?" diye cevap verdi.

"Evet," dedi. "Ve eğer ön lobuna bir kurşun sıkarsa kendimi kötü hissetmeyeceğim. Yine de bundan birkaç güzel oral seks çıkaracaktır."

John Matthew'un kaşları çatıldı. Sonra mırıldandı, Niiiiiice.

Blade o kadar etkilenmemiştir. "Oh, ama o zaman almaya geldiğin şeyi alamayacaksın, değil mi? O dağda yaşadığın yaldızlı kafesten buraya gelmek ne büyük bir zaman kaybı. Kuru temizleme faturalarını da düşün - burası rüzgârlı olduğu için gri maddem senin derine de bulaşacak... kız kardeşim benimkine."

"Eminim bilmem gerekenleri öğrenmenin başka yolları da vardır."

"Var mı?"

"Her zaman."

"O zaman ona tetiği çekmesini söyle. Hemen şimdi. Hadi."

Xhex azı dişlerini gıcırdattı. "Oyun oynamayı bırak Blade, çok sıkıcı."

"Aslında bence bu oldukça eğlenceli." Blade, Jeopardy! temasının birkaç ölçüsünü mırıldandı. "Size bilmeniz gerekenleri söylemekten mutluluk duyarım ama kocanızın bu metal parçasını şakağımdan çıkarması gerekecek."

Bir süre sonra John Matthew'a başını salladı ve arkadaşı o kadar hızlı adım attı ki Blade dengesini sağlamak zorunda kaldı. Kendini toparladığında, sanguine cübbesi öne doğru savruldu, sanki canlıymış ve Xhex'e saldırmaya çalışıyormuş gibi görünüyordu.

Kardeşi John Matthew'a baktı. "Adımı bir vampir katilinden aldığımı biliyorsun, değil mi?"

"Umursamayacaktır," diye araya girdi Xhex. "Ve bu sadece senin takma adın."

Blade onu görmezden geldi. "Kedi dilini mi yuttu koca adam?"

Yoksa sen sadece güçlü, sessiz bir damızlık mısın?"

"Bana laboratuvarıdan bahset," diye sordu. "Başka bir tane daha var, değil mi? Ve buralarda bir yerde."

Blade başını iki yana sallayarak odağını ona çevirdi. Ve bir anlığına -sadece bir anlığına- sol gözünün sanki duygusal bir tepki veriyormuş gibi seğirdiğine yemin edebilirdi. Yine de bunu çabucak sakladı. Ve ne olduğunu tahmin edemedi.

"Evet, bir laboratuvar var. Ve tekrar çalışmaya başladı."

Xhex kendi soğukkanlı görüntüsünün ardında, iinin dehşetten sivilaştığının farkındaydı. Ama iki kişi bu güzel oyunu oynayabilirdi.

"Peki nerede?" Blade cevap vermeyince ona doğru yaklaştı. "Sen de melezzsin, 'kardeşim benim'. O yüzden suçluluğun belli olmuyormuş gibi davranma. Beni insanlara teslim ettiklerinde bu seni rahatsız etti-"

"Cehennem yaptı-"

"-ve hala da öyle." Sıkıca güldü. "Buraya gelmenin nedeni de bu. Rehv seni zorladığı için değil. O sana bir bok yaptıramaz. Hâlâ kendini kötü hissediyorsun ve bana bildiklerini anlatırsan paçayı kurtaracağını düşünüyorsun."

Blade'in gözleri kısılınca başını salladı. "Bilgin olsun, kendine hizmet eden bir orospu çocuğı olman beni rahatsız etmiyor. Aslında bu gece ağzından çıkacak herhangi bir kelimeye güvenmemin tek nedeni de bu."

"Sen küçük bir symphath değil misin, kardeşim." Ama sonra Blade başka tarafa baktı. Ve geri baktı. "Ve ben hiç suçluluk hissetmiyorum."

Xhex işaret parmağını kardeşinin göğsünün ortasına koydu. "Burada ne olduğunu biliyorum. Seni görüyorum kardeşim."

Blade onun elini tokatlayarak uzaklaştırdığında, John Matthew sağ eliyle tuttuğı silahını doğrudan diğerk erkeğink kafatasına doğrulttu.

Blade kırıklığın namlusuna baktı. "Lütfen. Bağışla beni." Sonra yeniden Xhex'e odaklandı ve saçmalamayı bıraktı. "Ayrıntıları bilmiyorum ama onları nereden bulabileceğini söyleyebilirim. Belki de. Bilen biri var ve eğer

iyi bir kız olursan, seninle konuşurlar. Ama hepsi senin suçun."

"Eğer bana ihanet edersen, Kara Hançer Kardeşliği ölümümün intikamını alır. Bunu biliyorsun, değil mi? Ve Rehv onları durduramaz."

Bunu takip eden sessizlikte, erkeğin buna karşı bir kabadayılık yapmaya çalışıp çalışmayacağını merak etti. Ama yapmadı. Çünkü bunun doğru olduğunu biliyordu.

Blade kollarını cüppesinin üzerinde kavuşturdu. "Geyik Dağı'na gitmelisin. Walters'da. Seninle ana patikada buluşacak kişiyi ayarlayacağım. Her şeyi ayarlayacağım."

Xhex başını eğdi. "Yeterince makul."

"Yalnız gitmen gerekecek."

"Korkmuyorum," dedi suratsızca. "Ve tekrar söylüyorum, neyi sıraya koyacağınızı iyi düşünün. Bana bulaşırsanız Kardeşlik'ten başınıza yağacak bok fırtınası Kıyamet'i bir çay partisi gibi gösterir."

Bu neşeli notun ardından, o ve John Matthew yukarı, yukarı ve uzağa kaydettiler. Ayrılmanın bir rahatlama olduğunu söylemek yetersiz kalır.

Bundan sonra olacakları dört gözle beklediğini söylemek... tam anlamıyla delilikti.

Ama bazen istemediğin şeyleri yapmak zorunda kalırsın. Böylece gündüzleri uyuyabilirdin.

TWENTY-THREE

Ertesi sabah, saat 04:23'te Lydia arka kapısından çıktı ve ağaçlara baktı. Sonra da arazide görebildiği kadarıyla etrafı kontrol etti.

Eşyalarını arkasına kilitledi, anahtarlarını rüzgarlığının cebine sıkıştırdı ve koşu taytının bel bandını yukarı çekti. Spor sütyeni ve naylon gömleğiyle, sabahın erken saatlerinde koşuya çıkmış bir koşucu olduğu yanılsamasını yaratmış ve aynı zamanda kötü bir durumdan kurtulmak zorunda kalırsa, doğru teçhizatı giydiğinden emin olmuştu.

O sırada aklından geçen düşünce buydu- Bulutlar yüzünden ay ışığı olmayabilirdi, Ama gökyüzüne bir perde inmişti; kutsal şafak vakti, doğudaki çıplak bacaklı ağaçların ve kabarık çam dallarının arasından parlıyordu.

Parıltı Lydia'nın gözlerinde belirlediği anda, bakışları yukarı kayarak parıltının kaynağına odaklandı ve ağaçların arasından bir figür çıktı; Daniel'in geniş omuzları ve güçlü bacakları dağın gizemli ışıltısının ortasında koyu bir gölge oluşturuyordu.

Eğer geleceğini görmek istiyorsan, diye duydu kafasının içinde, perdenin arkasındaki ormana git, ve hakkın olan şey sana gelecektir.

Daniel çimenliğin yarısında durdu. "Tam zamanında."

Adamın sesi onu büyüünün etkisinden kurtarmış, inanmadığını söylediği eski bir atasözünün kilitlenmesinden kurtarmıştı.

Bir adım öne çıkarak, sabahki kadar soğukkanlı ve sakin görünmeye çalıştı-

"Bunun not edilmesini istiyorum," dedi kadın yanına geldiğinde. "Ne notu?"

Daniel bileğinin arkasına dokundu. "Tam zamanında." Biraz eğildi. "Sana kolumu uzatırdım ama biraz ileri gitmiş gibi görünüyorum. O yüzden bunu yapalım."

"Tamam, evet. Doğru-"

Kapa çenenin, dedi kendi kendine.

"Bisikletin nerede?" diye sordu.

"Tam olduğum yere geri döndüm. Sana göstereceğim."

Birlikte ağaçların arasına girdiler ve o da çadırın olduğu yere baktı. Ya da en azından öyle olduğunu düşündüğü yere. Geceyi ormanın herhangi bir yerinde geçirdiğine dair hiçbir iz yoktu.

"Düzenli bir kampçı," dedi.

"Buna inansan iyi edersin. Harley burada."

Motosiklet, ormanlık alanın griler, kahverengiler ve yeşillerden oluşan paletine uyan bir kamuflaj muşambasıyla yarı yarıya örtülmüştü ve Daniel örtüyü tamamen çekti. Katlarken ona bir şey sordu ve o da cevap verdi ama konuşmayı takip etmedi.

Bildiği bir sonraki şey, adamın bir bacağını koltuğun üzerine attığı ve omzunun üzerinden ona baktığı oldu. Adamın ağzı hareket ederken, kadın hiçbir şey duymadı. Sanki dünya hoparlörlerini kaybetmiş, hayati parçaları fişten çekilmiş bir müzik seti gibiydi.

Işıktı. Perdeydi.

Kadın adama bakarken, adamın başının ve vücudunun üst kısmında bir hale vardı ve aydınlatma o kadar belirgindi ki, kadın gözlerini kırıştırdı ve sonra gözlerinin kör olmaması için ellerini kaldırmak zorunda kaldı.

"Lydia?"

"Işık çok parlak."

"Ne ışığı?"

Kendini aptal gibi hissederek kollarını indirmeye zorladı ve kaşlarını çatı. "Oh... şimdi gitti. Aydınlık soldu."

"İyi misin? Migrenin falan mı tuttu?" Hayır, o değildi.

Geçen sabah ormandaki kurt hakkında yanılmışım, diye düşündü. Sen, Daniel Joseph, benim geleceğimsin.

"Ben iyiyim," diye fısıldadı. "Böyle baş ağrılarım olmaz."

"Şanslısın." Motosikleti destek ayağına yaslandığı yerden düzeltti ve motoru çalıştırmak için bir botun üzerine atladı, hırıltılı mırıltı olması için hiçbir neden olmamasına rağmen şok ediciydi. "Atla."

Daha da yaklaşarak, bir bacağını kaldırıp dolu heybelerin üzerinden geçirmeye çalışırken dengesini sağlamaya çalıştı.

"Beni kullan." Kolunu uzattı. "Seni iyi tutacağım."

Elini adamın pazusuna koyarak bisiklete bindi, eğimli koltuk onu adamın arkasına iyice yaklaştırdı. Adamın kokusu burnuna dolduğunda gözlerini kısa süreliğine kapattı-

Gözkapaklarının arkasında tek gördüğü, gizemli, parlak ışığın aydınlattığı adamın profiliydi.

Küfredip gözlerini açarken yüzünü ovuşturdu.

"Orada iyi misin?" dedi. "Bu arada ben hiçbir yerde kask takmam. Ama ben ehliyetli bir sürücüyüm ve bana tutunabilirsiniz."

Adam gaza basınca kadın geri çekildi ve içgüdüsel olarak elleri adamın beline gitti. Ama bundan sonra hızına dikkat ederek, ona kullanmasını söylediği toprak yola, ironik bir şekilde onları McBride'in arazisine götüren yola ve oradan da ilçenin ana caddesiyle kesişen bir yan şeride giden engebeli yolu buldu.

Adam asfalta çıktıktan sonra motoru çalıştırdı ve kadın bir an için nereye gittiklerini ve ne yapacaklarını unuttu. Sadece adam ve motosiklet vardı,

ve canlandırıcı sabah havası, çok temiz, çok soğuk, çok berrak. Yolda hızla ilerlerken, ağaçlar yolun iki yanından hızla geçiyor, orman ve toprak kokuları kanına işliyordu.

Yarış, her şey yarışıyor. Kalbi. Zihni. Vücudu.

Başını yana çevirerek yanağını onun sırtına yasladı. Işık gösterisi ne kadar tedirgin edici olsa da, bu... bu normal hissettiriyordu. Doğru hissettiriyordu.

Bir otelin arazisine izinsiz girecekleri gerçeği dışında.

Ama endişelenecek bir şey yok. Daha önce de haneye tecavüz etmemiş değillerdi.

"Kahretsin," dedi rüzgârın uğultusuna doğru.

Daniel sabah insanı değildi. Hiç olmamıştı. Ama Lydia'nın onu nasıl bir çatlak haline getirdiği ilginçti. Ve bu küçük yolculuğa gelince? Ona tutunup sırtına yaslanarak mı? Devam etmek istiyordu.

Kaliforniya'ya falan.

Çok geçmeden doğruldu ve adamın omzuna vurdu.

"Patika başı burada," diye bağırdı kulağına.

Gazı kesti ve onları rustik bir tuvaletin, patikanın adını duyuran oyma bir tabelanın ve çok daha fazlasının olmadığı bir park alanına götürdü.

Tuvaletin arkasından dolaşarak motosikleti sarnıç tankının yanına sıkıştırdı. Tam bir kardan iş değildi, gerçekten gizlemekten çok daha az açikti. Ama her neyse. Harley'i açıkta bırakmaktan iyidir.

Motoru durdurduğunda Lydia attan indi ve bu devasa boyutlarda bir kayıp değil miydi? Tek istediği Lydia'yı daha uzun süre kendine doğru çekmek olan adam da aynı şeyi yapmak zorunda kaldı ve inip kot pantolonunu yukarı çekti.

Anahtarını kaptığı gibi "Önden buyurun," dedi.

Lydia başını sallayarak patikaya doğru hızlı adımlarla ilerledi ve uzun bacaklarını savurdu. Adam da hızını artırdı ve onunla birlikte yürümeye devam etti. Epey bir mesafe gittikten sonra Lydia onun kolundan çekiştirerek ormana doğru çekti. İşte o zaman eğim başladı, ayaklarının altındaki zemin yükseliyor, daha kayalık hale geliyordu.

Doğudan gelen ışık şiddetini artırdı ve bu kötü bir haberdi.

Aslında tüm bu olanlar kötü bir fikirdi ama o bunu onsuz yapabilecek bir tipti.

Yani onunla birlikte yapacaktı.

Daniel otel arazisinin nerede olduğunu nasıl bildiklerini merak ederken, üzerinde "Girilmez" tabelaları olan yirmi ayak yüksekliğinde bir zincir çit kendini gösterdi.

"Dur tahmin edeyim," dedi, elektrik olmadığından emin olmak için bağlantıların üzerine biraz toprak örtüsü atarken. "Maceramızın yukarı ve aşağı kısmına ulaştık."

Ona şöyle bir baktı. "Bu çit beş mil boyunca devam ediyor. Ve tek girişte bir nöbetçi kulübesi var."

"Tırmanırken iyi olacak mısın-" Daniel başını salladı. "Ya da... oraya doğru ilerleyebilirsin."

Lydia bir kedi gibiydi, sanki önceki hayatında bir jimnastikçiymiş gibi çitleri tırmalıyordu. Ve onu takip etmeye başladı- donup kaldığında.

"Bekle," dedi.

Kız onu görmezden gelince, adam elini kaldırıp kızın ayak bileğini yakaladı. "Dur."

Ona doğru baktı. "Sorun ne?"

Başı kendi iradesiyle yavaşça sallandı. Çevreden kesin bir şey algılamış gibi görünmek için de etrafına bakıyormuş gibi yaptı.

Ama içinden bir ses ona hayır diyordu, oraya gitmemeliydiler.

"Lydia, bunu yapamayız."

"Sen ne-" Adamın elinden kurtuldu ve çitin tepesine odaklandı. "O zaman sensiz gidiyorum-"

"Hayır! Yapamazsın-"

O anda bir aracın farları sabahın erken saatlerinin loşluğunu delip geçti.

"Yere yat," diye emretti. "Hemen şimdi."

Lydia kendini bıraktı ve adam onu havada yakalayarak yere indirdi ve vücuduyla sardı. Adamın ve Lydia'nın nefesleri kesildiğinde ikisi de çitin öte tarafındaki yola baktı. Yanlarından geçen kamyon beyazdı ve yan tarafında bir tür logo vardı.

Ve bu tek değildi.

Ardından inşaat araçları geldi; kepçeli yükleyicileri, vinçleri, kazıcıları taşıyan römorklar. İş makinelerinden oluşan bir bando gibiydiler ve adam bunların neden bu kadar erken getirildiğini merak ediyordu.

"Başka bir yerin temelini mi atıyorlar?" Lydia fısıldadı.

Dizel dumanının kokusu toprak ve çam kokularını sildi ve ağırlığın gümbürtüsü toprağı titretti.

On beş büyük makine yığını olmalıydı.

Geçit töreni bittikten sonra ne o ne de Lydia kımıldadı.

Ama daha fazlasının gelmediğini nereden biliyorlardı? "Bu kadar erken saatte burada ne işleri var?" diye sordu.

"Devam edelim ama çitin bu tarafında kalalım. Görülsek bile bu onları ilgilendirmez çünkü onların topraklarında değiliz-"

Daniel devam etmek niyetiyle ona baktı. Ama onun yüzüne bakarken, göğüslerini göğsünde ve kalçasını bacaklarının arasında hissettiğinde, tüm giysilerine rağmen onun içinde olacağını fark etti.

Tabii, her türlü izinsiz giriş eğlencesinden sadece zincir bağlantıları uzakta olmadıklarını varsayarsak.

Kızın gözleri adamın ağzına kilitlendiğinde, adam başını salladı.

"Dostum," diye mırıldandı. "Yanlış yer, yanlış zaman, ha?"

Bir küfür savurarak ayağa kalktı ve ona elini uzattı. Elini tuttuğunda, ayağa kalkmasına yardım etti ve kızarmış yanaklarını görmekten keyif aldı. Kız ne kadar ateşli olursa olsun, onu ne kadar ateşli yaparsa yapsın, kızın altında hoşuna giden bir çekingenlik vardı.

Yürümeye başladıklarında, "Yazık gerçekten," dedi.

Yaklaşık beş yüz metre daha ilerlemişlerdi ki, kelleşmiş toprağı dağdaki bir alopesi vakasını andıran devasa açıklığın menziline girdiler. İnşaatçılar temellerini düz bir sırtın üzerine kuruyorlardı ve bu sırtın yaklaşık üçte ikisi zirveye doğru düz bir şekilde uzanıyordu. Aşağıda, vadiyi belirleyen göl, doğuya bakan tüm odalar için harika bir manzara oluşturacaktı-

"Siktir," diye tısladı. "Bu da ne?"

Lydia aynı anda onun ne yaptığını gördü ve birlikte durdular: Zincir bağlantı çitinin yanında bir kişi vardı ve kendini tamamen yaptığı işe kaptırmıştı... elinde bir dizi cıvata kesici vardı.

Her kimlerse, sistematik olarak bağlantıları kesiyorlardı-

"Rick?" Lydia seslendi. "Ne halt ediyorsun sen?"

TWENTY-FOUR

LYDIA gri ve siyah ceketini tanıdı. Rick'in adını söylediğinde, elinde kesici aletler olan figür çitten yukarı doğru sıçradı.

Veterinerin yüz hatları peçenin içinde bile seçilebiliyordu ve yüzüne vuran şok tam da Lydia'nın aklından geçen şeydi.

"Ne yapıyorsun?" diye tekrarladı ileri doğru yürürken.

Bir tür yenilgiyle arkasına yaslandı ve işte o zaman spor çantasını gördü. Sağlık çantası değil ama onun kadar büyük bir çanta.

Kadın onun üzerinde dururken, adam hiçbir şey söylemedi, sadece başını salladı.

Bir kopuş hissiyle spor çantasının yanına diz çöktü. Çantanın üst kapağının etrafında bir dizi çift fermuar vardı ve onları geri çektiğinde çantanın giriş paneli açılarak ...

"Bu da ne böyle?" dedi, tüyleri diken diken olurken. Ve yine de biliyordu.

"Tanrım, Rick. Bu bir bomba."

Borular birbirine bantlanmış, her iki ucu da kapatılmış ve eski model bir cep telefonuna bağlanmıştır.

Ayağa kalktı ve bir zombi gibi elindeki keskiyi yere bıraktı. Otelin arazisine doğru uzanan zincirlerin arasından dümdüz ileriye bakarken, sanki tüm bilinci vücudundan dışarı fırlamış gibiydi.

Lydia'nın görüş alanına büyük bir çift el girdi.

Daniel çantanın saplarını topladı ve ağırlığı Rick'in ulaşamayacağı bir yere kaldırdı. Lydia hareketi takip ederken Daniel'in boştaki elinde bir silah olduğunu fark etti. Kalçasının aşağısında.

Yani Peter Wynne'in evinde bunu hayal etmemişti. "Özür dilerim," dedi Rick kopuk bir sesle. "Bilmiyorum. Burada ne yaptığını."

Her nasılsa ona inanmıştı ve bir insana bu kadar netlik gelmesi garipti. Çünkü Lydia da ayağa kalktığında fark etti ki... hayır, oteli durdurmak için hiçbir şey yapmayacaktı. Cinayete başvurmuyacaktı. Elbette, abartılı varsayımda, öldürme yemini öfkesine, intikam arzusuna, kalp kırıklığına bir onay ve hava sahası vermenin bir yoluydu.

Ama konu ev yapımı bir el yapımı patlayıcı taşıyan siyah bir spor çantasına gelince?

Hayır, işleri o kadar ileri götürmezdi.

Rick'e, "Lütfen bunu yapma," dedi. "Öfke dolu olduğunu biliyorum. Ben de aynıyım-"

Ona geri dönen kahkaha sertti ve ona doğru baktı. "Ne hissettiğimi bilmiyorsun. Ve bu her zaman sorun olmuştur."

"Anlamıyorum."

"Sensin Lydia." Gözleri Daniel'a kaydı. "Her zaman oydu."

"Ben mi, ne?"

Rick tekrar başını salladı ve Daniel'a bakmaktan vazgeçmedi. "Tanrım, o anki halimde bile beni görmüyor. Dikkatli ol, dostum. Tanışacağın diğer kadınlara hiç benzemiyor ve bunu iyi anlamda söylemiyorum."

Lydia gözlerini ovuşturdu. "Rick, burada saçma sapan konuşuyorsun-"

"Peki ne yapacaksın?" diye sordu adam. "Eastwind'i mi arayacaksın? Beni ihbar mı edeceksin?"

Daniel konuştu. "Neden yapacağımızı bilmiyorum. Sadece biraz budama yapıyordunuz. Peyzaj. Bu tür şeyler. Ayrıca arazide bile değilsiniz."

Rick şaşırmış görünüyordu. "Beni neden koruyasın ki? Yine de pek rakibin sayılmam, değil mi?"

"Kesin şunu artık." Lydia avuçlarını önünde kaydırdı. "Her şeyi. Hadi hepimiz eve gidelim."

"Sen de benim suçuma ortakısın." Rick çitteki kesiği işaret ederken yüzündeki gülümseme akıldan çıkmıyordu. "Muhtemelen birlikte yapacağımız tek şey bu, değil mi? Biraz ironik."

"Doğru düşünmüyorsun. Şimdi yollarımızı ayıracağız ama çantayı alıyoruz. Biriyle konuşup yardım almalısın. Etrafa sorabilirim."

"Bir arkadaş için, değil mi?" dedi. "Bir arkadaş için sormuş olursun."

Lydia elini onun omzuna koydu. "Çünkü sen de öylesin. Rick, beni tanı mıyorsun. Bana aşık değilsin. Eğer bir şeyler hissediyorsan, bunlar bir fanteziye dayanıyor."

Tanrım, diye düşündü Daniel'a bakarken. Kendisine vermesi gereken öğütler.

Rick'in takıntısını nasıl fark etmemiş olabilirdi? Yine de Rick kendi işinde her zaman çok profesyonel ve yoğun görünmüştü. Aslında ne zaman Rick'in yanında olsa, genellikle sinirli olurdu.

Sonra tekrar, karşılıksız aşk bunu yapabilirdi... "Gerçek beni tanı mıyorsun," diye tekrarladı.

"Evet, ama sen de beni tanı mıyorsun," diye karşılık verdi. "Ve senin gibi zeki bir insanın hayatta tahmin edebileceği pek çok şey vardır, ama asla bir başkasının kalbini göremezsin. Gerçekten göremezsin. Kendileri söylemedikleri sürece. Eastwind'i ara ya da arama. Bana bir terapistin numarasını ver çünkü bu çok yardımcı olacaktır. Olanları unut. Artık umurumda değil. Sadece şu anda neler yaşadığımı bildiğini sanma, tamam mı? Bilmiyorum."

Beni istemediğiniz için sizi suçlayamam ama yanlış tanıtılmayacağım."

Adam ona ters ters bakarken, buraya ne yapmak için geldiğini düşündü.

"Peki." Ellerini kalçalarının üzerine koydu. "O zaman şuna ne dersin? İnsanları incitmek hiçbir kadının dikkatini çekmenin yolu değildir."

"O otelden nefret ediyorsun."

"Ama burada çalışan masum inşaat işçilerini değil. Sadece hayatlarını kazanmaya çalışan insanları yaralayabilirsiniz. Bu her açıdan affedilemez."

Rick başını salladı. Sonra uzaklara baktı. Gergin bir sessizlikten sonra, "Bu arada kurdun kendine geldi. Seviyeleri iyi. Gece yarısı onu yaşam destek ünitesinden çıkardım ve üç saat boyunca onu izledim. Ayrıca onu besledim ve su içti. Tamamen iyileşiyor. Yirmi dört saat içinde taburcu edilebileceğini söyleyebilirim."

"Odaklanmamız gereken şey bu. Gerisini kanuna bırakacağız. Tamam mı?"

Rick cevap vermeyince, kendini onun kabul etmesini isterken buldu. Ona bir tür haraç ödemek, dikkatini çekmek... sevgisini kazanmak için hastalıklı planından vazgeçmesini.

"Lütfen," diye yalvardı. "Bırakalım da otelle ilgili her şeyi hukuk halletsin."

"Geçen sabah böyle hissetmiyordun." "Ama şimdi öyle hissediyorum."

Uzun bir süre sonra Rick'in başı ona doğru döndü. "Çok yorgunum. Günlerdir uyumadım. Evime dönüp bir duş alacağım. Eastwind'i orada bekliyor olacağım. Onu arayacağını biliyorum çünkü sen her zaman doğru olanı yaparsın. Bu senin en iyi özelliklerinden biri. Her zaman doğru olanı yaparsın."

"Rick..."

Adam ona bakarken sesi kırıldı. "Bana doğru şeyi yapacağına söz ver. Artık bunların hiçbirini taklit edemem."

Adam cevap beklemeden arkasını döndü ve yürümeye başladı. Lydia adamın nereye gittiği hakkında hiçbir fikri olmadığını düşündü. Belki bu doğrudu, belki de yanlış.

"Hadi," dedi Daniel. "Geldiğimiz yoldan geri dönelim."

Omzunun üzerinden zincirdeki kesiğe baktı-
Bağlantılar. Sonra cıvata kesiciyi aldı.

Daniel onları içine koyarken çantayı açık tuttu. Fermuarları kapatan da oydu.

Bisikletine doğru ilerlerken Lydia patika başına varmalarına az kalana kadar sessiz kaldı.

"Gidip Rick'le konuşmam gerek,"
dedi. "Bütün bunları yok edeceğim.
Merak etme."

"İçinde ne olduğunu iyice görmeliyim."

Daniel çantayı yere bıraktı ve eşyaları açtı. Telefonunun el fenerini açıp içeri doğru tuttuğunda hiçbir şeyin değişmediğini gördü. Boru demeti, kablolar ve cep telefonu oldukları yerde duruyordu.

"Bu bir bomba, değil mi? Güvende miyiz?"

"Evet, ama fünyenin kablolarını çıkardım." Daniel çantayı karıştırdı. "Şu tıkırtıyı duyuyor musun? O boruların içinde çiviler var. İnsanlara zarar vermek niyetinde değildi Lydia. Onları öldürmek istedi."

* * *

Daniel'ın bundan sonra nereye gideceklerini sormasına gerek yoktu. Lydia şerifi arayıp mesaj bırakmak zorunda kaldığında, adamın kendi evine gitmesini söylemesi hiç de şaşırtıcı değildi. Eastwind sadece dört dakika uzaklıkta bir çiftlikte yaşıyordu ve evin bulunduğu sokağa geldiklerinde, çakıl taşlı yolun üzerinde "Eastwind Lane" tabelası olması şerifin ve atalarının uzun süredir bu arazide olduğunu açıkça gösteriyordu.

Evin 1930'lardan kalma, iki katlı bir iş olduğu ortaya çıktı; beyaz dış cephe kaplaması ve parlak siyah aksanları son derece bakımlıydı

banliyö olmanın. Evin arkasında bir ahır ve çitle çevrili bir çayırılık vardı ama etrafta hiç hayvan yoktu.

Harley'in farları Colonial'ın ön tarafında parladığında tüm pencereler karanlıktı. Yine de saat sabahın altısına çeyrek vardı. Daha tam olarak duramadan Lydia koltuktan atladı ve ön kapıya doğru yürüdü. Aslan başlı tokmağa tutunarak AC/DC şarkısının ritmiyle pirinçle çalıştı ve çabasının karşılığını aldı. Birkaç dakika sonra Eastwind kapıyı açtı, lacivert flanel bornozu düzgün vücuduna sarılmıştı, ayaklarında terlikler vardı, uzun saçları sanki hiç çözülmeyecekmiş gibi hâlâ örülüydü.

Lydia hızlı konuşuyordu ve Eastwind onu yavaşlatmaya çalışıyordu ki Daniel partiye görsel araçlar getirmeye karar verdi - çünkü bu her şeyi çok daha anlaşılır kılacaktı.

Trajik bir şekilde, çok borulu bombalar her türlü durumda kendileri için konuştu.

Elinde çantayla öne çıkınca Eastwind ona baktı ama uzun süre değil, sanki Daniel bir yan meseleymiş gibi.

"-Çanta. Daniel'de-" Lydia omzunun üzerinden baktı. "Oh, güzel. Ona içinde ne olduğunu gösterir misin?"

Daniel şeyi öne doğru eğerek, tepedeki fener ışığının içeriyi aydınlatmasını sağladı.

"Rick eve gidiyor." Lydia ev yapımı patlayıcıya yakın olmak onu rahatsız ediyormuş gibi kollarını göğsünde kavuşturdu. "Gidip onunla konuşmamız gerek."

"Giysinip oraya gideceğim." Eastwind elini uzattı. "Ve o spor çantasını kabul edeceğim, teşekkürler."

Daniel boku şerife uzatırken, "Herhangi birine teslim etmekten mutluluk duyarım," dedi.

"Biz de oraya gidiyoruz." Lydia elini kaldırdı. "Ve dur. Rick'le iki yıldır çalışıyorum. O bir arkadaş ve kafası karışık. Üzgün. Mantıklı konuşmuyor."

"İkiniz de onun otel arazisinde olduğunu nereden biliyordunuz?"

Eastwind sorusunu sıradan tuttu ama Daniel buna kanmadı. Adamın gözleri bir kameranın lensleri gibiydi ve her şeyi kaydediyorlardı.

"Sabah erkenden yürüyüşe çıktık." Lydia omuz silkti. "Corrington'ın tel örgülerine geldiğimizde izinsiz girmek istemedik, o yüzden tel örgülerin dışından geçtik. Rick'i içeri girmek için cıvata keskisi kullanırken bulduk. Çantanın içinde."

"Ve size eve gideceğini mi söyledi?" diye sordu şerif. "Neden onunla kalıp beni aramadınız?"

"Bitkin görünüyordu. Bitkin ve seninle temasa geçeceğimi biliyordu. Dedi ki..."

"Ne dedi?"

"Ben her zaman doğru olanı yaparım. Bakın, onu teslim etmemiz gerektiğinin farkındaydı. Ve bombayı aldık-"

"Arabasında daha fazla olmadığını nereden biliyorsun? Onun evinde mi?"

Lydia ağzını açtı. Sonra kapattı. Sonra başını salladı. "O başka hiç kimse için tehlike oluşturmuyor. Şimdi oraya gideceğim ve iyi olduğundan emin olacağım. O-"

"Ona aşık," diye araya girdi Daniel. "Ve bir düzine gül yerine oteli havaya uçurmayı düşündü. Bu yüzden oraya gitmek istiyor. Kendini kısmen sorumlu hissediyor ve senin bakış açına göre, ben olsam onu yanımda isterdim. Başka hiç kimsenin yapamayacağı şekilde ona ulaşacaktır. Bunu bizzat gördüm."

"Yapacağı şeyin yanlış olduğunu biliyor." Lydia yere baktı. "Ama bu bir savunma değil."

"Hayır," dedi Eastwind. "Öyle değil. Ve oraya bensiz gitmiyorsun. Giyinmek için beş dakikaya gelirim."

Şerif evine dönerken, Daniel bisikletine geri döndü. Bir bacağını attı. Gidonu kavrayarak bekledi.

Lydia'nın arkasından bindiğini hissedince motoru çalıştırdı. "Onu beklemiyoruz, değil mi?"

"Hayır," dedi Lydia. "Biz değiliz."

RICK'İN YERİ şehir merkezinden çok uzakta değildi ve Lydia Daniel'a nereye gideceğini söylerken, WSP'nin veterineriyle paylaştığı tüm o küçük anları düşündü: Candy ile dinlenme odasında gülüşmeler. Kurt sürülerini koruma alanında ve dağda kamerayla izlemek. Kurtları etiketlemek ve serbest bırakmak.

Rick de en az onun kadar kendini görevine adanmıştı ve her zaman akli başında biri gibi görünüyordu ama şimdi düşününce Rick'in son zamanlarda daha gergin ve sinirli olduğunu fark etti. Bunun sebebinin WSP'nin içinde bulunduğu mali sıkıntılar ve Rick'in malzemelerinden tasarruf etmek zorunda kalması olduğunu düşünmüştü.

Belli ki başka bir şeyler oluyordu ve Tanrım, bunun sadece Daniel'ın ona karşı hissettikleri olmaması için dua etti. Eğer öyleyse, Daniel haklıydı. Onu hiç cesaretlendirmemiş, hiç yönlendirmemiş olmasına rağmen kendini sorumlu hissediyordu.

Kendi kendine hüzünlü bir lanet okuyarak, daha geçen sabah zehirli erkeğin yanında yatarken onun ormandan geçtiğini hatırladı, o kadar onaylamaz, o kadar yetkin.

Buraya geleceklerini hiç tahmin etmemişti.

"Burası" her neresiyse.

Yine de tutuklanacağı kesindi.

Rick'in kirada değil, kendisine ait olan kulübesi yoldan geride, ilkbahar ve yaz aylarında kır çiçeklerinin açtığı bir tarlanın içindeydi. Garajı yoktu ve

Cip küçük evin yanına park edilmişti. Daniel aracın arkasına yanaştığında Lydia indi ama kapıya doğru gitmedi.

Soğuk olmasına rağmen açıldı.

Dehşet omurgasını tırmalarken Lydia gözleriyle pencereleri aradı. Bütün perdeler çekiliydi -ki daha önce hiç böyle olmamıştı. Onu eve bıraktığında ya da bir şey bırakmak zorunda kaldığında, evin içini her zaman görebiliyordu. Ama belki de bunun nedeni kışın çok soğuk geçmesi ve adamın ısıtma faturalarını düşürmeye çalışmasıydı.

"Burada kal," dediğini duydu.

"Bana ihtiyacın olursa, haber ver."

Dalgın bir şekilde başını salladı ve kaldırım taşlı yola doğru ilerledi. Gri ve kızcık desenli yolu kapıya kadar takip ederken sertçe yutkundu.

"Rick?" dedi yüksek sesle. "Benim, gelebilir miyim-"

Silahın patlama sesi o kadar yüksekti ki kulaklarında çınladı.

"Rick!"

Patlama sesinin yankısı azalınca içeri koştu ve salondaki halının üzerinde kaydı. Nefesi kulaklarını tırmalıyordu ve panik içinde etrafına bakındı, mobilyaları zar zor fark etti.

"Aman Tanrım, aman Tanrım..." Nefes nefese kalmasını ve başının dönmesini engelleyen bir mantra gibi kelimeleri tekrarlayıp durdu.

"Rick?"

İlerleyerek arka taraftaki mutfağa girdi. Dağınıklık yoktu, dağınıklık yoktu, lavaboda bulaşık ya da tezgahda bir şeyler yoktu. Her şey çok düzenliydi, sanki gitmeden önce her şeyi bir düzene koymuştu - çünkü geri dönmeyi hiç beklemiyordu.

Ev, Peter'inkinin tam zıttıydı ve yine de ikisinin şeytani bir madalyonun farklı yüzleri olduğunu hissediyordu.

Mutfaktan çıkmak için dönerken barut kokusu burnuna ulaştı. İşte o zaman dar bir kapı aralığından kitap raflarıyla dolu karanlık bir oda gördü. Perdeleri çekilmiş olan odanın tek aydınlık kaynağı bir bilgisayar ekranıydı ve hayalet mavisi parıltısı onu ileriye doğru çekiyordu.

Ayaklarının altındaki döşeme tahtaları gıcırdadı ve alnında oluşan teri koluyla sildi. Ciğerleri pompalamakta zorlanıyordu ve boğazı bu kadar sıkıyken ağzını açıp hava emmesi gerekiyordu.

Çalışma odasına adımını atar atmaz, masanın uzak tarafından çıkan ayakları gördü.

Rick'in koşu ayakkabıları gevşekti, tabanları çamurluydu, ayak parmakları yanlara doğru çıkıktı.

"Rick," diye boğuldu öne doğru sıçrarken-

Tüfek göğsünün üzerine düşmüştü, sanki tetiği çektiğinde yerde oturuyormuş gibiydi. Ve namluyu ağzına dayadığı belliydi-

Onun yanına çökerek kendi ağzını kapattı. Sonra yana doğru kıvrıldı, avuçlarını halının üzerine koydu ve kuru bir şekilde kustu.

Gözlerini sıkarak kapattığında, yüzün ayrıntılarını korkunç bir netlikle görmeye devam etti; çene buharlaşmış, burun gitmiş, gözlerden biri sallanıyordu.

Arkadaşı, tanıdığı ve yanında çalıştığı adam, saygı duyduğu ve değer verdiği veteriner artık yoktu.

Ve hepsi onun hatasıymış gibi hissettim-

Sıcak eller onu geriye çekti ve kendisine sunulan şefkatin içine yığıldı, güçlü bir göğse yaslanırken hıçkırıklar gövdesini parçaladı. Başı dehşetten uzağa doğru eğilmiş ve vücudu desteklenirken, kendini toparlamak için bir neden düşünemedi ve bir inilti çıkardığında, alçak, derin bir ses onunla yatıştırıcı hecelerle konuştu.

Kelimeleri takip edemese de, Daniel'in mırıldanması onu gezegende tutan tek şeydi.

Eastwind içeri girdiğinde hâlâ onu tutuyordu.

"Biz hiçbir şeye dokunmadık," dediğini duydu Daniel. "Ve kadın açık ön kapiya ulaştığı anda tetiği çekti."

Lydia başını kaldırıp konuşmaya niyetlendi. Ama sonunda sesi çıkmadı.

O günün ilerleyen saatlerinde, çok daha sonra, Lydia işe yürüyerek gitti.

Olanlardan sonra temiz havaya ihtiyacı vardı ve arabası Paul'ün Garajı'nda olduğu için Daniel'in bisikletinin arkasında gelmekten başka seçeneği yoktu.

Sahadaki tek kişinin Candy olduğunu düşünürsek, muhtemelen sorun olmazdı ama bir süre tek başına nefes alması gerektiğini hissetti. Tanrım, atmosferde normalde olduğundan yüzde elli daha az oksijen varmış gibi görünüyordu.

İlçe yolunun kenarında ilerlerken, zihin/beden bağlantısının kanıtı olduğunu düşündüğü bir şekilde, başından ayağına kadar ağrıyordu: Yaralı değildi. Aşırı egzersiz yapmamıştı. Hasta değildi. Ama kasları sanki bir takla kavanozuna konmuş gibi zonkluyordu, üzerinde parçalanmadık yüzey kalmamıştı.

Daniel'la birlikte Rick'in evinde, çimenlerin üzerinde, güneşin altında birkaç saat kalmışlardı. Dirsekleri hissini yitirene ve sarkan elleri de öylece kalana kadar oturmaya devam etmiş, kollarını dizlerinin üzerinde dengelemişti. Daniel onun yanında, çoğunlukla kahverengi olan çimlerin üzerine uzanmış, bacaklarını bileklerinden çaprazlamış, bir kolunu başının altına koymuştu. Uyuklayan bir köpek gibiydi, kuş cıvıltıları, ara sıra ilçe yolundan geçen arabalar ve evin içindeki loş konuşmalar gibi bant genişliğinin dışındaki seslerde göz kapaklarını kaldırıyordu.

İkisi de diğer şerif memurlarının gelişini izlemişti. Adli tabibin kapalı kasa minibüsüyle gelişine tanık olmuşlardı. Ve sıra siyah ceset torbasının

Evden sedyeyle çıkarıldıktan sonra Daniel ile birlikte ayağa kalktılar.

Rick Marsh'ın daha o sabah, perdenin içinde yaşıyor olması anlaşılmaz bir şeydi. O çit hattında. Spor çantasında bir bombayla.

Ancak bazı şeyleri anlamlandırmak kolay olmamalıdır.

Şerif Eastwind tüm bu süre boyunca kalan tek kişiydi. Aralardan birinde de onların ifadelerini almıştı. Öğleye doğru, Daniel'la birlikte nihayet ayrılmışlardı; Daniel düş almak için WSP'ye gitmeden önce onu evine bırakmıştı.

Fazla konuşmamışlardı. Onun yalnız kalmaya ihtiyacı olduğunu anlıyor gibiydi.

Yardıma dokunmadı. Hem de hiç.

Evine döndüğünde biraz mısır gevreği yemiş ve çok aç olduğunu fark etmişti. Yakın Doğu'nun eski bir kutu pirinç pilavı bu sorunu kalori açısından yoğun, beslenme açısından eksik bir şekilde çözmüştü. Yemeğe oturduğunda Daniel'ı ve onun sağlık hareketini düşündü...

Şimdiki zamana dönerek, etrafındaki kozalaklı ağaçların koyu yeşiline, yolun grisine ve kaldırımı ikiye bölen parlak sarı noktalı çizgiye baktı. Tepede, çoğunlukla bulutsuz olan gökyüzü göz kamaştırıcı bir maviydi ve parıldayan sarı güneş ışığı, kış ne kadar uzun ve sert geçerse geçsin baharın her zaman geldiğinin kanıtıydı.

Gözleri yeniden yaşarmaya başlayınca onları sildi.

İyi haber şu ki, WSP'nin araba yoluna geliyordu ve posta kutusunu açıp içinde ne varsa çıkarmaya odaklanabilirdi. Siyah kapıyı aşağı çekerek mektup ve poşet demetine uzandı ve günlük teslimatı almanın normalliği tamamen yanlış hissettirdi.

Ana binaya doğru yürürken mütevazı yükünü göğsüne bastırdı.

Park alanında Candy'nin arabası ve Daniel'in Harley'i yan yanaydı.

Rick'in cipi bir daha asla o ağacın altında olmayacaktı.

Lydia binanın önüne gitmedi. Postayı kliniğin girişine götürdü. Kapı kilitliydi, o yüzden anahtarını kullandı ve kapıyı yavaşça açtı. Harekete duyarlı tavan ışıkları yandı, yanıp sönererek karanlık alanı aydınlattı. Her şey çok düzenli, çok temizdi; paslanmaz çelik tezgâhlar pırıl pırıldı, dolaplar kapalıydı, dolapların cam kapakları sıra sıra ilaçları, takip cihazlarını, ekipmanları, malzemeleri gösteriyordu. Rastgele birkaç çekmeceyi ve kapağı açtı. Beklemediği bir şey yoktu; açılmamış kutularda her türlü steril şırınga, ambalajlarında bandajlar ve tepsilerde plastik kaplı cerrahi aletler.

Dehşet duygusuyla postayı yere bıraktı ve Rick'in ofisine döndü.

Açık kapıya doğru yürüdü ve duvardaki düğmeyi çevirdi. Masası ve sandalyesi uyumsuz ve yıpranmıştı ama her şey tertemiz ve düzenliydi; eski bilgisayar monitörü ve klavyesi bir kenarda, sabit telefonu yanlarında, ofis lambası köşedeydi. Dışarıda hiç kâğıt yoktu. Klasör yoktu. Ve çekmecelerden birini açtığında ...

"Bu da ne?" diye mırıldandı bir sonrakine giderken.

Hepsi boştu. Ne bir kalem, ne bir kâğıt, ne de bir belge klipsi.

Masadan doğrulurken etrafına bakındı. Artık hiçbir kişisel eşya yoktu: Ülkenin çeşitli yerlerinde yaptığı yürüyüşlerde ve bisiklet gezintilerinde çekilmiş fotoğrafları yoktu. Ekstra ceket. WSP markalı poları. Köpek takvimi. Hydro Flask'ı ve naylon yalıtımlı öğle yemeği çantası. Tıpkı evinde olduğu gibi, buraya da asla geri dönmemeye niyetliydi. Burayı bir sonraki kişi için temizlemişti.

Pozisyon.

Rick o bombayla intihar görevine çıkmıştı.

Başını ellerinin arasına alarak ürpertici bir nefes aldı. Sonra boğazını temizledi ve muayene odasına gitti.

Kurdun bulunduğu oda.

Sandık boşalmış, izleme ekipmanı kaldırılmış, alan dezenfekte edilmiş ve bir sonraki kullanım için hazır hale getirilmişti.

Kalbi boğazında, çoğunlukla pleksiglas olan bir kapıya gitti. Sisli bölmenin uzak tarafında, koruma alanına yeniden salınmak üzere olan kurtları kurtarmak için kullanılan geçiş kafesini görebiliyordu.

Lydia'nın kurdu yolun karşısındaydı, ayağa kalkmış ve doğrudan ona bakıyordu. Kapı pervazının yanında, üzerinde Rick'in el yazısıyla notlar bulunan bir pano duruyordu: En son ne zaman beslendiği, ne verildiği ve ne yediği; ne kadar su içtiği; hayvanın ne kadar uyanık olduğuna dair gözlemler.

Parmak uçlarını baskının üzerinde gezdirdi. Sonra bir ipe bağlı olan Bic kaleme dokundu.

Kapı tokmağından kilitliydi ve bir şeyleri açarken Rick'in kafasının içinde ona bağırان ve kurda yaklaşmaması gerektiğini söyleyen sesini duyabiliyordu.

Hüzünlü bir gülümsemeyle, sık sık duyduğu uyarıları görmezden geldi.

Muhafazaya adımını attığında etrafına bakındı. Duvarlar yaklaşık bir metre yüksekliğe kadar betondu ve en üstte, on metreye kadar uzanan zincir bağlantılar vardı. Güneşin tatlandırıldığı temiz bahar havası ağılın içinde ve çevresinde esiyordu.

Kurdun gözleri ona kilitlenmişti, parlıyordu ve altın rengindeydi. Güneş gibi, diye düşündü. Kulakları öne doğru dikilmiş olsa da, tüyleri gevşemişti, nefes alıp veriyordu ve kıvrak vücudu gevşek ve gerilmemişti.

"Merhaba," dedi usulca yere çökerken.

Yanlış anlama ihtimaline karşı kapıyı arkasından açık bırakmaya dikkat etti. Ama öyle olmadığını biliyordu.

"Çok daha iyi görünüyorsun. Bu akşam sana yemek yapacağım. Sonra yarın... ait olduğun yere dönmene izin vereceğiz."

Kurt başını eğdi ve öne doğru bir adım attı. Ve sonra bir adım daha. Kulaklarından biri kaşınıyormuş gibi seğirdi.

ve çenesini yaladı.

Lydia avuçlarını açtı. "Çok daha iyi görünüyorsun. Yaşayacaksın."

Onunla konuşurken yanaklarından süzülen yaşlar toprağa düştü.

Kurt ellerinden birkaç santim ötede durdu ve kadın ona doğru uzanarak omuzlarına dokundu.

"Kim olduğumu biliyorsun, değil mi?" dedi. "Evet, evet, biliyorsun."

Vücudunu ona karşı hareket ettirdi, daireler çizdi, kulakları artık rahat ve gevşekti, kürkü hem sert hem de yumuşaktı ve ona sunduğu okşamayı itti.

"Çok iyi bir veterinerin vardı," diye fısıldadı. "Bunu bilmeni istiyorum. Cehennem veterineri hayatını kurtardı."

Daha sonra DANIEL, kendisini WSP'nin ana binasının arkasına çağıran şeyin tam olarak ne olduğunu merak edecekti. Ekipman binasındaydı, yakıt deposunu tamir etmek için ATV üzerinde çalışıyordu, o sırada bir şey içgüdülerini gıdıkladı. Sanki bir sinekmiş gibi bu hissi geçiştirmişti ama karıncalanma hissini inkar edemezdi.

Görmezden gelmek de yok.

Göl manzarasına bakan verandaya çıktığında her şey biraz daha anlam kazandı... ve aşağıya, bir tür muhafazaya baktı.

Orada, bir ağılın içinde, Lydia bir kurdun yanına çömelmişti, başı hayvanınkinin hemen yanındaydı, elleri hayvanın vücudundaydı ve hayvan onun önünde daire çiziyor, daire çiziyor, daire çiziyordu. Lydia'nın gözyaşları yüzünden akıp üzerindeki mavi kot pantolonu kirletirken, ikisi de dünyadan habersiz, kendi anlarının içindeydiler.

Daniel'ın ilk içgüdüğü kurdu yoldan itmek oldu. Ama onu kurtarmak için değil.

Böylece okşadığı kişi o olabilirdi.

Bu kıskançlığa boyun eğmek yerine olduğu yerde kaldı, tıpkı diğer hayvan gibi onun büyüü altındaydı, Rick'in uyardığı ve Daniel'ın kendisinin de deneyimlediği o büyü, sanki bir kutsama yayan kutsal bir nesneymiş gibi havada çiçek açıyordu.

Vahşi bir yaratık onun açık avucunun içinde dize getirildi.

Daniel da aynıydı.

Ama o evcilleştirilmek istemiyordu. O göze alamazdı
O istese bile.

Bir küfür savurarak geri çekildi ve işe dönme zamanının geldiğini anladı. Motosikletine yöneldi, atına bindi, motoru çalıştırdı ve araziden çıkmak için yola koyuldu. İlçe yoluna geldiğinde sola döndü ve Harley'i uygun bir kükremeyeyle çalıştırdı.

Soğuk hava yüzüne iyi geldi ve elindeki gidonun titreşimi o kadar tanıdıktı ki onu sakinleştirdi.

Gördün mü? Ne de olsa özgürdü.

Ya da en azından kendine söylediği buydu. Gerçek ise farklıydı. Sabahki görüntüler zihnine şarapnel parçalarıyla çarpıp duruyordu, en kötüsü de Lydia'nın yerde cesetle birlikte nasıl görüldüğüydü.

Daniel onu kollarına almayı, ona sarılmayı ve o adamın kendisine yaptıklarına bakmayı asla unutmayacaktı. Daniel'in hayatı boyunca gördüğü onca şeyden sonra, bu bokla daha iyi başa çıkabileceğini düşünebilirdiniz. Bunun yerine, bu onu rahatsız ediyordu.

Gerçi daha çok Lydia ile ilgiliydi.

Onun böyle şeyler görmesini istemiyordu. Asla.

İleride, olduğu gibi kasaba merkezi göründü ve lokanta/bakkala yaklaşırken, çoğunlukla boş olan otoparka girdi ve saatini kontrol etti. Saat ikiden biraz önceydi.

Lanet olsun, sabahın üçü gibi hissediyordu.

Binanın market kısmına girerek kasiyere yöneldi. Okuduğu kitaptan başını kaldırdığında, boş bir göl olduğunu düşündüğü yerden iyi bir balık çıkarmış gibi gülümsedi.

"Merhaba Daniel." Dondurma külahının tepesi gibi spreyle sıkılmış sapsarı saçlarını okşadı. "Bir erkek bugün nasıl? Hatırlamıyorsan diye söylüyorum, ben Susan."

Bir merhaba deme ihtiyacı hissetti. "İyi günler."

"Piyango bileti mi arıyorsun?"

"Hayır. Buraya-"

"Çünkü şanslı bir adama benziyorsun."

"Öyle mi?" Bunu söylemesinin tek nedeni, bir şey satın almadan önce ileri geri konuşmak için bir kota olduğunu hissetmesiydi. "Şansım hakkında öyle ya da böyle bir fikrim olduğundan emin değilim."

Yalancı, diye düşündü kendi kendine.

"Belki de bu yüzden şanslısın," dedi. "Nasıl yani?"

"Şans bir kedi gibidir." Susan, daha iyi bilmesi gereken bir çocuğu düzeltirmiş gibi işaret parmağını ona doğru salladı. "Peşinden ne kadar çok gidersen, senden o kadar çok kaçar. Seni istemeyeni kovalayabilirsin, ama sadece avucunun içinde olmayı seçeni yakalarsın."

Zihninde o kurdun Lydia'nın uzanmış elleri üzerinde kürkünü okşadığını, parmaklarının kalın kürküne dolandığını, güzel yüzünün muhtemelen sevgisini hak etmiş ama alamamış bir adam için duyduğu üzüntüyle parladığını hatırladı.

Daniel kendini suçladığına bahse girmeye hazırdı, sanki farklı hissetseydi veteriner hâlâ hayatta olacaktı. Bunların hiçbirisi onun suçu olmasa bile.

"Ya da duruma göre cüzdanınız."

Tekrar dikkat kesildi. "Ne?"

"Cüzdanın bu şansı isteyeceğin yerdedir."

"Haklısın." Arkasını işaret etti, ama folyo detaylarıyla parıldayan karalamaları değil. "Bir paket kırmızı Marlboro istiyorum."

"Yumuşak mı sert mi?"

"Fark etmez, aslında iki olsun. Ve bir çakmağa ihtiyacım var."

"Renk önemli mi?"

"Kırmızılara ihtiyacım var. Hafif paketlere değil-"

"Hayır, Bic'te. Mavi, yeşil, sarı, kırmızı var-" "Fark etmez."

Susan kırmızı bir tane seçti ve taburesinin üzerinde geriye doğru döndü. Kırk tabut çivisini ve çakmaktaşını ona vermek yerine göğsüne dayadı, öyle ki adamın giysilerine bakmasına neden oldu. Üzerinde pembe beyaz rahat bir kazak, soluk mavi bir kot pantolon ve geri kalanı için fazla zarif görünen küçük, gümüş bir saat vardı. Saçları toplanmış, baloya gidecek ama henüz kabarık elbisesini giymemiş biri gibiydi.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin?" diye sordu. Daniel gözlerini kırptırdı. "Pardon?"

"Bakın, ben pek çok insana sigara satıyorum. Sigarayı bırakıp tekrar içmeye başlayanlar her zaman iki paket ve yeni bir çakmak alırlar. Eğer sürekli sigara içiyor olsaydınız, evinizde, arabanızda ve tüm ceplerinizde bir sürü yarısı dolu Bics olurdu. Ve bir karton alırdınız. Ya da sadece eve gidene kadar sizi idare edecek bir şeye ihtiyacınız varsa? Sadece bir paket alırdınız ve çakmak almazdınız. Ama işte buradasın-"

Yirmi dolarlık bir banknot uzattı. "Bu karşılayacak mı?"

"Gördün mü? Demek istediğim bu. Düzenli sigara içen biri olsaydınız, ne kadar olduklarını bilirdiniz. Ve hayır, olmayacak."

Bir yirmilik daha çıkardı. "O zaman bu parayla idare ederiz."

Susan tezgahın üzerinden ona baktı. "Ve eğer yeni başlıyor olsaydın, onları başkasından gizlice alırdın."

Ama at en az o aldı onun nakit ve verdi onusigaralar.

Daniel para üstünü veremedi gitti.

* * *

WSP'ye döndüğünde Lydia kurdun sırtına son bir vuruş yaptı ve sonra ona akşam yemeği hazırlamak ve iyi olduğundan emin olmak için beşte döneceğini söyledi - sanki İngilizce konuşuyormuş gibi. Yine de kapıyı tekrar kapatırken onun gözleriyle karşılaştı ... ve o biliyordu. Onu sonsuza dek terk etmeyeceğini biliyordu.

Yine de kurtlar böyledir.

"Yakında," diye söz verdi. "Çok yakında oraya geri döneceksin."

Eşyaları sıkıca kapatarak kapıyı kilitledi-

"Doğru mu peki?" dedi sessiz bir ses.

Lydia bir an için gözlerini kapadı. Sonra Candy'ye döndü. Yaşlı kadın onun yaşındaymış gibi görünüyordu, yüzü çökmüştü, elleri düğmeli elbisesinin yakasını sıkıyordu. Sonra kazağının örgü manşetini.

"Evet," diye yanıtladı Lydia. "O gitti."

Candy'nin soğukkanlılığı hemen kayboldu, yüz hatlarına bir çekingenlik maskesi yerleşti. Yine de uzanıp elini omzuna koymamak imkânsızdı. Ama Lydia bunu daha iyi hale getirmek için ne söyleyebilirdi ki?

Kendi boğazını temizledi. "Ben sadece..."

Nereden başlayabilirdi? Tel örgülerin orada olanlarla mı? Ya da belki çalışma odasına girip Rick'in koşu ayakkabılarının masanın arkasına yapıştığını görmenin nasıl bir şey olduğunu.

Barut kokusuna ne dersin? Kan kokusu?

"Ne diyeceğimi bilemiyorum," diye yenilgiyle iç geçirdi. "O iyi bir veterinerdi," dedi Candy.

"Ben de tam kurda bunu söylüyordum."

Candy ayrıldı ve ağıla bakmak için pleksiglas pencereye gitti. "Yaşayacak mı?"

"Evet. Rick sağ olsun."

"İçeride onunla birlikteyken seni gördüm. Verandadaydım-" Candy geri çekildi. "Sanırım bütün insanları sevmiyor, ha?"

Kapıdan içeri sızan hırıltı alçak bir uyarıydı.

"Sadece seni tanımıyor." Lydia kadını uzaklaştırdı. "Yarın sabah onu serbest bırakacağım."

"Nasıl?"

"Onu sakinleştireceğim. Sonra da onu dört tekerlekli arabanın arkasında koruma alanına götüreceğim."

Candy'nin kaşları düştü. "Kaç kilo?"

"Yaklaşık iki yüz kilo. Ortalama bir gri kurttan daha büyük."

"Bu kadar ağırlığı kaldırabilir misin?"

Hayır, diye düşündü Lydia.

"Bunu bir şekilde halledeceğim," dedi.

"Belki Daniel'dan yardım isteyebilirsin."

"Elbette-"

"Nasıl geçineceğiz?" Candy sordu. "Sanırım daha büyük soru, daha ne kadar devam edeceğimizi düşünüyorsun? Pratik olmak istemem ama ödemem gereken faturalar var. Başka bir iş bulmam gerekiyor."

Lydia başını salladı. "Bilmiyorum."

Candy kısa saçlarını ovuşturdu, parlak sarı dikenler sürtünmenin etkisiyle yumuşadı. "Özür dilerim. Belki de bu konuyu bu kadar erken açmamalıydım... bilirsiniz işte -"

"Hayır, sorun yok. Her şey sadece ölümler için durur, yaşayanlar için değil."

Her şeyi çözmemiz gerekiyor."

"Peter Wynne hangi cehennemde?"

"Bilmiyorum. Ve gerçek de bu."

Candy posta yığınının yanına gitti ve faturaları incelemeye başladı. "Bil diye söylüyorum, ne kadar çek alırsam o kadar kalacağım." Kadın klinikte etrafına bakındı. "Ayrıca Rick'i gerçekten severdim. İyi bir adamdı. Bunu neden yüksek sesle söyleme ihtiyacı hissettiğimi bilmiyorum ama hissediyorum."

"Daha fazla katılamazdım. O... çok iyi bir adamdı."

"Ama Peter?" Candy'nin bakışları sertleşti. "O bok parçası için sana beş sent bile vermem."

İkisi de bir an için sessizliğe gömüldü.

Sonra Lydia aniden, "Senden bir iyilik isteyebilir miyim? Arabanı ödünç almam gerekiyor."

TWENTY-SEVEN

Daniel nikotin alışverişinden dönerken, WSP'nin garaj yolundan geçti. Yoluna devam ederken, aradığı sapak yavaş yavaş geliyordu - ya da belki de ne yaptığından emin değildi ve bu da her şeyin bulanık ve durgun görünmesine neden oluyordu.

Farlan's Lane tam bıraktıkları yerdeydi ve hızını fazla kesmeden iki toprak yoldan sağdakini seçti. Ağaçların derinliklerine doğru ilerleyerek Lydia'nın arabasını çektikleri yere gitti, Paul'un Garajı'ndan Paul çekme işini yapmıştı.

Adamın az önce motorun içinde bir şeylerin çekildiğinden kimseye bahsedip bahsetmeyeceğini merak ediyordunuz. Muhtemelen bahsetmezdi. Paul yaşa ve yaşat türünden birine benziyordu.

Tabii ki, eğer ona sorulsaydı? Kim bilebilirdi ki?

Daniel motoru durdurarak bir bacağını serbest bıraktı ve anahtarı yanına aldı. İlerlerken Marlboro paketlerinden birini çıkardı. Plastiği soyarken gösterdiği verimlilik, geçmişten gelen güçlü bir alışkanlığın neredeyse her şeyin "bozulabilir beceri" kısmını geçersiz kılabileceğini kanıtlıyordu. Üstünü açıp filtreli askerlerden birini çıkarırken, bu vagon düşüşünün sadece geçici bir şey olduğuna karar verdi.

Ve bu bir hata değildi. Bu bilinçli bir seçimdi.

Böylece tüm bunlar bittikten sonra seçimini bilinçsizce yapabilirdi.

Ya da belki de bu seçimsizlikti. Seçim değil. Her neyse.

Kasiyer Susan'ın Bic için uyumlu bir kırmızı seçmiş olması, onun stil felsefesinin bir beyanı gibiydi. Bu arada, alışverişin kendi tarafında, tek önemseddiği şey alev-

İçine çektikten hemen sonra öksürük krizine girdi ve elinin tersini ağzına götürürken, neden her zaman ciğerini patlatmanın bir şeylerin delik kısmını kapattığında daha iyi gittiğini düşündüğünü merak etti. Kum torbası olan bir boksör gibiydi, diye düşündü.

Her şeye bir hedef verdiniz, sadece boş bir hava değil.

Üçüncü nefes alışında kesinti azaldı ve kafasının içinde ve derisinin altında bir uğultu hissetti. Uzunluğun yarısında, işlerin akışına geri döndü, bir buhar makinesiymiş gibi büyük duman akışları çıkardı, aynı zamanda yoğunlaşan bir odaklanma hissetti.

Kafası karışık olduğundan değil.

Geyik standına geldiğinde, yanan izmariti işaret parmağı ve başparmağı arasında ezdi, acının yalaması hoşuna giden bir şeydi. Sonra izmariti arka cebine koydu ve Peter Wynne'in ahırına doğru baktı; pek bir şey görebildiği söylenemezdi.

Yönünü değiştirerek ilerlemeye devam etti ve cesedi sakladığı mağarayı kolayca buldu; rahatsız etmemek için elinden geleni yaptığı mağaranın bozulmamış olması iyi haberdi.

"Dün hangi cehennemdeydin?"

Sesi duyunca omzunun üzerinden baktı. Ve elini silahını sakladığı cebine soktu.

Daniel, "Bu Bay Kişilik değil mi?" diye söylendi.

Arkasını döndüğünde, en eski dostu ve müttefiki kışında bir kıl varmış gibi görünüyordu. Çeşitli silahları ve cephaneleri örten bol giysiler içinde, o tanıdık kara gözler, hey-işte-

John Deere şapkamda alışılmadık bir şey yoktu. Adamın omuzlarının büyük ve çenesinin bir kiriş gibi olması dışında, her şeyi uyum sağlamak için işlenmişti. Kaçış bildirimi. Yanından geçen insanlar arasında fark edilmemek.

"Peki hangi cehennemdeydin?" diye sordu.

"Meşguldüm. Yeni bir hobi ediniyorum."

"Oh, biliyorum. Adı da Lydia Susi."

Daniel bir adım öne çıktı. "O bunun bir parçası değil." "O bunun tam ortasında-"

"Nüfusun sağlığını takip etmek ve sağlamaktan başka bir şey yapmıyor. Hepsi bu. Bu işe karışmıyor."

Ona geri dönen gülümseme bıçak sırtı gibiydi. "Bunu ondan sikmeden önce mi yoksa siktikten sonra mı aldın-"

Daniel hamle yaptı ve arkadaşının boğazının ön tarafını kavradı. "Bunu yeniden ifade etmek ister misin? Hâlâ bir ses kutun varken mi?"

"Yani. O. Öyleydi. Sırasında."

Heceler boğuktu ama korku tepkisi yoktu. Mücadele de yok.

İyi geçinmelerinin bir nedeni vardı, lanet olsun.

"Aradığımız kişi o değil." Daniel sertçe itti ama arkadaşının dengesi uzun süre bozulmadı. Neredeyse anında toparlandı. "Bu onun ilkelerine aykırı."

"Oh, o zaman başka bir yere bakalım çünkü kız arkadaşının alnında bir tür pabulum dövmesi var."

Daniel silahının kabzasını sıkarken, kendine sakın olmasını söylemek zorunda kaldı. "WSP'nin hiç kaynağı yok. Bunu biliyorsun-"

"Kontrolden çıkmışsın."

"Siktir git"

İşaret parmağı bir lazer ışını gibi ona doğru geldi. "Çıkar çatışması yaşıyorsun. Uyuduğunu bilmediğimi mi sanıyorsun-"

"Onun mülkünde, pislik," diye tersledi Daniel. "Onun evinde değilim."

"O zaman onun yatağına girmen an meselesi. Bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim."

"Çünkü sen lanet olası bir dahisin. Doğru ya. Unutmuşum."

"Bir keresinde benim de başıma gelmişti. Kendimi fazla kaptırdım ve her şeyin içine ettim." Arkadaşının iri gövdesi öne doğru eğildi. "Ya ayrı kalırsın ya da ben devralırım. Seni kendi yarattığın bir karmaşadan kurtarmak için ne zamanımız ne de ilgimiz var-"

"Yetkili sen değilsin."

"Onu öldürmek mi istiyorsun?" Arkadaşı omuz silkti. "Kadını bu kadar az mı önemsiyorsun? Ona ne olacağını sanıyorsun?"

"Peşinde olduğumuz kişi o değil."

"İkimizin de kesin olarak bildiği bir şey var. İkiniz de aynı türden olamazsınız. Ya suçludur ya da masumdur.

-"Ama her halükarda, onunla birlikte olmaya devam edersen, sonunda ölecek."

Daniel uzaklara baktı. O silahları bir gün öncesinden saklamıştı ve lanet olsun ki o susturucunun kendisinde olmasını istemezdi.

"Yani bunu yapmak istiyor musun?" dedi arkadaşına sıkılmış bir ses tonuyla. "Ya da benimle konuşmaya devam etmek. Çünkü ikincisi hayatımda büyük bir fark yaratıyor."

"Zayıflıklarının farkına varmalısın, dostum."

"Senin de siktir olup gitmen gerek. Yaptıklarım hoşuna gitmiyorsa, beni uzaklaştır. Ya da dene."

Bu not üzerine Daniel cep telefonunu çıkardı ve el fenerini çalıştırdı. Eğilerek sığ mağaraya girdi-

Ceset gitmişti.

Bir aptal gibi, kirişin yerini değiştirdi, bilirsiniz, toprak zemindeki yüz seksen kiloluk artık nefes almayan çuvalı kaçırmış olma ihtimaline karşı.

Arkasına yaslandı. "Onu zaten aldınız mı?"

"Kimi?" diye cevap geldi.

"Orospu çocuğu," diye mırıldandı Daniel.

Lydia'nın düşündüğü kadar uzağa gitmesine gerek yoktu. Bir saat ya da daha fazla araba sürmeye hazırды. Oysa gideceği yer, dağın çevresindeki ilçe yolları boyunca sadece on dakikalık bir yolculuktan ibaretti.

Ve bu iyi bir şeydi. Zaman daralıyordu, sanki bir son tarih yaklaşıyordu. Sorun şu ki, tam olarak ne yapması gerektiğini, nereye gideceğini, meşhur profesöre ne teslim edeceğini bilmiyordu.

Ama hayatında ilk kez bir şeyleri tek başına çözmek zorunda kalmıyordu.

Yüzüncü kez öksürürken -ve Daniel'ı düşünürken- Candy'nin arabada olmaya nasıl dayanabildiğini bilmiyordu. İçeride o kadar çok koku vardı ki, Funfetti kekini solumak gibiydi, her solukta yoğun bir sahte meyve paketi.

Burun körlüğünden bahset-

Ve işte o zaman taş duvar başladı. Yoldaki bir dönemeçten on beş ayak yüksekliğinde bir bariyer aniden ortaya çıktı. Yığılmış ve harçlanmış kayalar gri, krem ve allık pembesiydi ve hepsini bir arada tutan çimento yıpranmış bir sis rengindeydi. Çok kalın olduğunu hayal etti ve çok yakın zamanda inşa edildiğini biliyordu. Yosun ya da liken büyümesi yoktu.

Bir mil kadar gittikten sonra kilitli kapılar görüldü. Görkemliydiler, kıvrımlı bir tepeye kadar yükselen bükülmüş siyah demirden yapılmışlardı ve ikiye bölünmüşlerdi, böylece parçalanıp geçişe izin verebiliyorlardı.

Candy'nin arabasını içeri çekerken tuş takımının/hoparlörün yanında durakladı.

Camını indirirken, acaba-

Kamera duvara monte edilmişti ve objektifi ona doğru çevrilmişti. Neredeyse el sallayacaktı.

En azından doğru yerde olduğundan emindi, diye düşündü telefon simgesine basmak için kolunu uzatırken.

Çağrı düğmesiyle temas kurmadan önce bir çınlama ve ardından bir vınlama sesi duyuldu, kapılar sanki beklendiği gibi açıldı. Ki beklenmiyordu. Arka görüş açısına baktı. Arkasında kimse yoktu.

Ama bu yüzden gelmişti.

Gaza basarak siperden ilerledi ve o kadar yüksek ve kalın ikiz çitlerle çevrili yeni asfaltlanmış bir yola saptı ki, aralarını görmek mümkün değildi: Omuzları olmayan yemyeşil bir kanaldaydı ve araziye girip çıkmanın başka bir yolu olduğunu umuyordu. Şimdi de bir teslimat kamyonu mu ona doğru geliyordu? Geri geri gitmesi gerekecekti ya da-

Elli metre kadar ileride her şey açılıyordu ve çimenlik alan o kadar geniş ve inişli çıkışlıydı ki, sanki bir golf sahasındaydı. Ve sonra bir ev vardı. Ya da... daha çok bir kaleye benziyordu, yoldaki duvarla aynı taştan yapılmış bir Amerikan kalesi.

Tanrım, malikâne çok büyüktü, üç ya da dört katlı ve ön cephesi Walters'ın tamamından daha büyük görünüyordu.

Taş döşeli araba yolu evin önünde kıvrıla kıvrıla ilerliyor, iki yanında bir çift asker varmış gibi görünen üstü kapalı bir girişin yanından geçiyordu.

Yuvarlanarak durdu ve kapısını açtı-

Uzaklardan, hemen fark edemediği bir ses geldi ama evin dış cephesini kontrol ederken sesin izini kaybetti. Pencereelerde bir gariplik vardı. Pencereeler içeriyi görmesine izin vermek yerine bahçeyi yansıtıyor, çimenleri, yolu ve çeşmeyi gösteriyordu. Ve bunun nedeni perdelerin çekilmiş olması ya da öğleden sonra ışığının oyun oynaması değildi. Üzerinde yansıtıcı bir kaplama vardı.

Doberman pinscher dörtlüsü malikânenin uzak köşesinden fırlayarak geldi, dördü de tam saldırı halindeyken sessizdi, kulakları arkada, dişleri dikilmişti ve pençeleri yerdeki örtüyü yiyordu.

Ne bir havlama, ne de bir hırlama ile havada mermi gibiydiler.

Lydia arabaya geri atladı ve kapıyı çarptı. Cam aşağıdaydı, lanet olsun! Anahtarları karıştırdı, düşürdü ve sonra yanlış olanı kontağa soktu.

Köpekler sürücü tarafına doğru kayarken, anahtarı eve soktu, marşa bastı ve cam düğmesine bastı.

Yükselirken cam bölmenin üzerine atladılar, dişleri parladı, çeneleri kırıldı, salyaları etrafa saçıldı-

Tam o sırada evin üstünden bir helikopter geçti. Çift döner kanatlı siyah raptor bir otobüs kadar büyüktü ve bu şeyi her kim kullanıyorsa, Candy'nin çok tatlı kokan arabasının hemen önündeki çimlerin üzerine indirdi. Yarattığı rüzgar o kadar güçlüydü ki, ön cama serpilen kir dalgalarını havaya savurdu ve köpeklerin saldırmaya devam ederken bile gözlerini kapatmalarına neden oldu.

Bıçaklar biraz bile yavaşlamadan, bir dizi merdiven pürüzsüz gövdeden ayrılıp aşağı indi.

Siyahlar giymiş, buz gibi beyaz saçları olan bir kadın dışarı çıkıp ilerledi, şiddetli rüzgâr onu zerre kadar rahatsız etmiyor gibiydi.

Köpekler bir anda saldırganlıklarını bırakıp C.P. Phalen'e doğru koşmaya başladılar, onun arkasında daire çizerek her iki tarafta ikişer tane olmak üzere sıraya girdiler.

Lydia'nın kalp atışları biraz yavaşlamaya başlamıştı, özellikle de kadın bir el hareketi yaptığında ve Dobermanlar bir savaş uçağı gibi havalanıp evin arka tarafına doğru geri döndüklerinde.

Şüphesiz orada bir gazeteci çocuğun kemiklerini çiğnemeye devam ettiler. Ya da DoorDash şoförünün.

Helikopterden gelen ses giderek azalıyordu ve bekçi köpeklerinin görüş alanından çıktığını düşünen Lydia arabanın kapısını tekrar açıp dışarı çıktı.

C.P. Phalen gürültü üzerine "Beklenmedik sürpriz," dedi. Rüzgâr Lydia'nın saçlarını yüzüne doğru savururken Lydia saçlarını savurdu. "Seni görmem gerekiyordu."

"Tam zamanında geldin."

Köpeklerin Candy'nin arabasını üzüm gibi soymadan önce sen de öyle yapıyordun, diye düşündü Lydia.

C.P. Phalen gülümsedi. "Biraz daha geç ya da erken gelseydiniz sizi kaçırabilirdim."

Kadının işaretiyle Lydia onu kapalı alanın altından süslü girişe kadar takip etti. Evde büyük bir parti verildiğini, pahalı arabaların porte cochere'in altına yanaşıp smokinli, cüppeli şık tipleri içeri aldığı hayal etmek zor değildi.

Tüm bu düzenek göz korkutucuydu. Ama Lydia almaya geldiği şeyi almadan gitmeyecekti.

Taş duvar gibi köşk de eski görünmek için inşa edilmişti ama kapının yanındaki modern tuş takımını gizlemek için hiçbir girişimde bulunulmamıştı. C.P. Phalen başparmağını ekrana götürdüğünde boğuk bir ses ve çınlama duyuldu.

"Eğer biri buraya girmek istiyorsa," dedi kadın sinsî bir gülümsemeyle, "parmağımı kesip anahtar olarak kullanması gerekecek."

Bu mutlu notla, devasa demir ve cam kapıları açtı ve ortaya ... tamam, vay canına. Burası bir otel lobisi de olabilirdi: İç zeminler ve duvarlar soluk mermerden, cilalı ve pırıl pırıldı; ilerideki çift kanatlı merdivenler de öyle. Ev büyüklüğündeki odalar mekânın iki yanından uzanıyordu ve kristal armatürler tavanlarda galaksiler gibi parlıyordu.

Ama ne mobilya, ne halı, ne resim ne de heykel vardı. Hiçbir yerde.

"Lydia?"

Boynunun dibindeki karıncalanmayı ovmak için uzandığında, yeniden C.P. Phalen'e odaklandı. Başındaki saç kasırgaya maruz kalmış olsa da, beyaz-gri dalgalar yerli yerine oturmuştu ve siyah takım elbisesi

sanki kuru temizlemeciden yeni çıkmış gibi mükemmel bir şekilde ütülenmişti.

Birden ağzı kuruyan Lydia yutkundu ve sesini bulmaya çalıştı. "Veterinerimiz Rick öldü. Peter Wynne kayıp. Sırada benim olduğuma eminim ve tanıdığım tek güçlü kişi sensin."

TWENTY-EIGHT

Ben de yeni taşındım."

C.P. Phalen, Lydia'nın yemek odası olduğunu tahmin ettiği yere doğru ilerlerken, mekânın uzun ve dar yapısına bakılırsa, kadının topukları yankılanan keskin sesler çıkarıyordu.

"Daha doğrusu, ben taşınıyorum." Lydia'ya soğuk gri gözlerini ısıtmayan bir gülümseme verdi. "Mobilyalar yarın kamyonlarla geliyor."

Lydia'nın gözünün önüne tüm iş makinelerinin otel alanına doğru aktığı bir görüntü geldi. Sonra Rick'in nasıl görüldüğünü hatırladı, elinde cıvata kesicilerle yere çömelmiş, geçebilmek için tel örgülere tırmanmaya çalışıyordu. Çantasıyla birlikte.

"C.P. Phalen sözlerine şöyle devam etti: "İki yılı aşkın bir süredir bu evi inşa ediyorum. "Her zaman şehirlerde yaşadım ama artık sadece sessizlik, mahremiyet ve Manhattan'da bulamayacağınız özgürlüğü istiyorum. Evli değilim ve kimseyle bir bağım yok, dolayısıyla bu seçimi sadece ve sadece ben yaptım."

Kadın kapaklı bir kapıdan geçerek her yerde tezgâhların, tabak ve kristaller için cam kapaklı dolapların bulunduğu bir çeşit hazırlama alanına girdi.

En azından Lydia bunun büyük ziyafetler ve akşam yemekleri düzenlemek için olduğunu sanıyordu. Böyle evlerle ilgili hiçbir deneyimi yoktu.

"Şehre asla geri dönmeyeceğim." Kadın biraz güldü. "Üst katta yatak odamı hazırladım bile. Yani ben

Bu gece ve sonsuza dek burada uyuyacağım."

"Korkmuyor musun?" Lydia sordu. "Bu kadar büyük bir evde tek başınasın."

C.P. Phalen başka bir kapının önünde durdu. Sakin ve düzgün bir sesle, "Hiçbir şeyden korkmuyorum," dedi.

Lydia bu açıklamanın dünyanın her yerinde gençler ve sarhoşlar tarafından yapılan türden bir şey olduğunu düşündü. Ama sözlerin söyleniş biçimindeki bir şey, kötü adamların gerçekten korkması gerektiğini düşündürüyordu.

"Pek iyi bir aşçı sayılmam," dedi kadın içeri doğru ilerlerken. "Ama bu mutfak bana göre değil."

Ve ne mutfaktı ama, tamamen paslanmaz çelikten, bir restoranınki gibi, bir dizi fırın, küvet büyüklüğünde bir mikser ve bir orduya yemek pişirmeye yetecek kadar ocak.

"Yine de size kahve ikram edebilirim." Lydia'nın ayakları yavaşlarken, diğer kadın üniversite kampüsüne bırakılmış bir çocuk gibi görünen küçük, yalnız bir K-Cup makinesinin yanına gitti. "Zehriniz nedir?"

Kötü bir şaka, diye düşündü Lydia. Ayrıca sinirleri de bozulmuştu. "Ben iyiyim, teşekkürler."

"Ben benimkini sade ve biraz şekerli severim." Kadın omzunun üzerinden baktı. "Tatlı şeyler pek ilgimi çekmiyor."

"Buraya oturabilir miyim?"

Lydia evet cevabını beklemeden bir tür hazırlık istasyonuna gitti, sıralanmış taburelerden birini çekip park etti. Başını öne eğerek ne yaptığını merak etti.

C.P. Phalen, "Sizin için ne yapmamı istediğinizi söyleyin," dedi.

Lydia bir fincanın alınıp makineye bir kapsül yerleştirilmesini izledi. Tam beş kiloluk bir torba şeker ve ardından bir çay kaşığı çıkarıldı. Demleme tamamlandığında, "biraz Domino's best" eklendi ve karıştırıldı.

"Bana cevap vermedin," dedi kadın, aşçısının tezgahına yaslanıp ellerini göğsüne koyarken

beyaz kupa. "Senin için tam olarak ne yapmamı istiyorsun?" "Başka nereye gideceğimi bilmiyorum."

"Buna inanıyorum. Otelin CEO'suyla da konuştum zaten."

Lydia'nın kaşları çatıldı. "Konuştun mu?"

"Corrington telefonuma kendisi çıktı. Ona bir dahaki sefere kurtlarınızdan biri ölü ya da zehirlenmiş olarak bulunduğunda, şirketinin geçen yıl halka açılmasıyla ilgili tüm bildiklerimi Menkul Kıymetler ve Borsa Komisyonu'na anlatacağımı söyledim."

"Pardon?"

"Corrington Hotel and Resorts halka açıldı ve bazı arkadaşlarının erken alım yapmasına izin verildi. Klasik içeriden bilgi sızdırma. Tabii o kadar kibirli bir herif ki, bunun önemli bir şey olmadığını düşündü. Tom Wolfe'un evrenin efendilerinden biri daha - gerçi sanırım Wall Street'in kurdu daha güncel bir deyim." Lydia gözlerini kırptırınca kadın biraz güldü. "Bunun sizin ilgi alanınız olmadığını görebiliyorum ama benim ilgi alanım. Birkaç hedge fonu yönetiyorum ve ilaç şirketlerinde uzmanlaşmış olsam da pek çok işte parmağım var. Corrington'ın ne çektiğini de bu sayede biliyorum."

Lydia bir şey söylemeyince bir duraklama oldu, C.P. Phalen gülümsedi. "Seni tamamen kaybettim mi, yoksa sadece 'siktir' dediğimi duyduğuna mı şaşırdın? "

Lydia boğazını temizledi. "Corrington'un cevabı neydi?"

"Her şeyi inkâr etti ama birkaç gün önce bulunan yürüyüşçünün neden misafirlerini koruması gerektiğinin en iyi örneği olduğunu belirtmek için büyük çaba sarf etti. Ona tel örgüleri kalıcı olarak çekmesini ve böylece arazisindeki kurtlar konusunda endişelenmesine gerek kalmayacağını söyledim."

"Kurt olduğuna dair bir kanıt yok."

Bakışlar öylesine direktti ki Lydia gözlerini kaçırdı.

"Sizin için başka ne yapabilirim?" dedi kadın.

Lydia derin bir nefes aldı. "Peter Wynne ya da WSP'nin karışmış olabileceği tehlikeli bir şey biliyor musunuz? Ya da yasadışı?"

"Hayır. Bunu neden soruyorsun?"

"Peter garip davranıyor." Rick de öyleydi ama aynı nedenle değil. "Ve sürekli ofis dışında."

"Belki de özel hayatında bir şeyler oluyordur?"

"Onun hakkında hiçbir şey bilmiyordum," dedi Lydia. "İşe gelmeyi bırakması ve paramızın bitmesi dışında."

C.P. Phalen uzaktan, "Bu benim için yeni bir haber," dedi. "Para hakkında."

"Daha iki gün önce mali tablolara baktım. İşletme ve maaş hesaplarında neredeyse hiç para yok. Aslında, saha görevlimizi değiştirebilmek için maaş çekimi yırttım. Temizlikçileri de işten çıkardık."

C.P. Phalen'in gözleri kısılıp kaşları çatılırken ve çizgisiz yüzüne kötü bir ifade yerleşirken Lydia şöyle düşündü...

Evet, bu yüzden gelmişti.

* * *

Daniel, ofis beş buçukta kapanmadan önce WSP'ye geri dönmüştü. O içeri girerken Candy masasından başını kaldırdı.

"Nerede olduğunu biliyor musun?" diye sordu kadın. "Kim? Lydia mı? Hayır."

"İznimle arabamı aldı. Ama eve gitmem gerek. Beslemem gereken bir kedi var."

Daniel kaşlarını çattı. "Nereye gitti?"

"Söylemedi."

"Onu arayabilir miyiz?" Telefonunu çıkardı. "Ben sadece-"

"Denedim. Üç kere-"

Çakıllı yolda tekerlek sesleri duyunca arkasını döndü. Ön tarafa bakan pencerelerden tanıdık bir Chevy sedan hafif yokuştan aşağı yuvarlanarak geliyordu.

"Tanrı'ya şükür," dedi Candy ceketini ve çantasını alırken.

Daniel onun bıraktığı nefesi bilerek görmezden geldi. "Sonu iyi biten her şey iyidir."

Candy onun yanından geçerken durakladı. "Sigara mı içiyorsun? Bunu bildiğimi sanmıyorum."

"Hayır, kokmuyorum." Ancak o zaman rüzgarlığının kolunu kokladı ve onun da kokusunu aldı. "Tamam, iyi, sadece birkaç tane içtim."

"Eğer bunun için bir gün varsa, o da bugündür." Kadın onun omzunu sıvazladı. "Kızımıza iyi bak. İş bırakmaması için ona ihtiyacımız var. Eğer giderse, yeni bir iş bulmak zorunda kalacağım. Zaten muhtemelen ihtiyacım var. Yarın görüşürüz, tabii bir iş olursa."

Candy kapıdan çıktı, daha kadın arabadan inmeden Lydia'yla konuşmaya başlarken sesi yükseliyordu.

İkili, park alanı ile binanın ortasında buluştu ve burada bir dizi anahtarla birlikte daha fazla kelime alışverişi yapıldı.

Daha sonra Candy arabasına gitti, bindi ve uzaklaştı. Lydia olduğu yerde durdu ve kadının gidişini izledi, kollarını göğsünde kavuşturmuş, batmakta olan güneş onu hafif bir ışıkla yıkıyordu. Daniel onun dikkatini çekmek için pencere camına vurdu ve sonra Lydia solgun yüzünde korkuyla arkasına dönünce pişman oldu. Elini dostça olduğunu umduğu bir şekilde kaldırdı. Sakin, soğukkanlı ve toparlayıcı bir şekilde.

Hiç de öyle hissetmiyordu.

Eğer duygularıyla hareket etseydi, oraya koşar ve kollarını ona dolardı. Onu sıkıca tutardı. Gitmesine izin vermezdi, belki de sonsuza dek-

Kahretsin, Bay Kişilik haklı olabilir, diye düşündü.

Binaya yaklaşırken gözleri yerdeydi ve içeri adımını atar atmaz kendini toplar gibi oldu, omuzları dikleşti, çenesi kalktı.

"Uzun süre gelemediğim için özür dilerim," dedi.

"Sanırım Candy'ye biraz benzin borcun var, ha?"

"Geri gelmeden önce depoyu doldurdum." Derin bir nefes aldı. "Haklıymışsın, araba kullanmak zihni boşaltmaya gerçekten yardımcı oluyor."

"Önümde boş bir yol varken bisikletimin üzerinde en iyi şekilde düşünüyorum."

Bir duraklama oldu. Sonra uzak bir sesle, "Ne zaman ayrılacağınızı nasıl biliyorsunuz? Bir yerden yani. Bir iş."

Daniel omuz silkti. "Bilmiyorum. Benim için bir tür iç saat gibi - ya da belki de daha çok şu açılır düğmeli fırın doldurucu kızartıcılardan biri gibi? İçeride bir şey değişiyor ve işim bitiyor."

Etrafına bakınırken gözleri Candy'nin masasına takıldı ve sonra ofislere ve kliniğin girişine giden koridora yöneldi.

"Yarın kurdu serbest bırakmama yardım edebilir misin?" diye sordu. "Kesinlikle."

"Teşekkürler." Saçlarını geriye doğru tararken kendini yeniden odaklamış gibiydi. "Ben şimdi gidip onu besleyeceğim. Sen eve gitmekte özgürsün. Ya da ... gidebilirsin, yani nereye gidiyorsan, eğer ..."

"Bu gece yine çadırımda, senin kırk sırtında olacağım."

Dalgınca başını salladığında, duyduğundan bile emin değildi. Ama sonra "Hiç suomen makaronilaatikko yedin mi?" dedi.

"Hayır mı? Yine de oldukça sağlıklıyım. Arada sırada biraz öksürüyorum ama bundan fazlası değil."

Lydia gözlerini kırptırdı ve sonra usulca güldü. "Fin makarnası ve peyniri. Evde biraz dondurulmuş var ve merak ediyordum da-"

"Ah, doğru ya. Aslında, ciddi makarnayı severim. Tam bana göre, espri anlayışı olmayan bir adam için ciddi bir yemek."

Gülümsemesi biraz daha uzun sürdü ve adam buna sevindi.

"Tamam, peki," diye omzunun üzerinden başını salladı, "eğer gitmek istersen eve kadar yürümekten mutluluk duyarım-"

"Seni tam burada bekliyorum. Kurdunla acele etme."

Bir tartışma çıkma ihtimaline karşı, gidip arabayı bekleme odasındaki kanepenin üzerine park etti ve bacak bacak üstüne attı. Neyse ki Lydia ona karşı çıkmadı; sadece "Çabuk olacağım" diye mırıldandı ve uzaklaştı.

Daniel yüzünü ovuşturdu ve sonra başını geriye yasladı. Güneş batıyor, ışık gökyüzünden kayboluyor, her şey kararmaya başlıyordu. Bazı günlerin bu kadar uzun olması ne tuhaftı.

Ve bazıları bir ömür gibi geldi.

Tam boynu ağrımaya başlamıştı ki, bir arabanın binaya yanaştığını duydu. Doğruldu ve pencereden dışarı bakarken, elini rüzgârlığının içine, silahının kabzasına koydu. Bu bir UPS kamyonuydu, kutu gibi ve kahverengi, doğru yerde doğru renkte logosu vardı. Kısa kollu üniformalı bir adam elinde tost makinesi büyüklüğünde bir kutuyla indi.

Yasal görünüyordu. Ama Daniel hiçbir şeye güvenmiyordu.

Ayağa kalkıp kapıya giderken elini silahından ayırmadı. Kapıyı açarken kayıtsızca gülümsedi. "İmza gerekiyor mu?"

"Evet," dedi adam. "Al bakalım."

"Teşekkürler." Daniel sol eliyle elektronik okuyucunun üzerine bir şeyler karaladı. "Umarım bu son durağınız olur."

"İki tane daha ve ben gidiyorum. Sana iyi geceler." "Sana da, dostum."

İçeri geri dönen Daniel eşyaları kilitledi ve pencereye gitti. Kamyon geniş bir dönüş yaptı ve neredeyse Harley'e çarpıyordu, ama sonra gitti, çakıllı yolda ilerledi.

"Kimdi o?" Lydia kafasını kliniğin kapısından dışarı uzatırken "Kimdi o?" dedi. "Az önce birinin arka lambalarını gördüm."

"UPS." Kutuyu havaya kaldırdı. "Ve Peter Wynne'e gönderilmiş."

LYDIA evine dönerken yol boyunca paketi elinde tuttu. Bisiklette Daniel'in vücuduyla kendi vücudu arasında tuttu, kollarından biri Daniel'in belindeydi, diğeri ise kutuyu bir futbol topu gibi sıkı sıkı tutuyordu.

Kimsenin onları görmediğinden emin olmak için ona arazinin arka tarafına doğru uzun bir yoldan gitmesini söylemeyi unutmuştu. Ama gerçekten, olanlardan sonra? Kimin umurundaydı ki? Eğer Susan ve Bessie onu eve bıraktığı haberini lokantada yemek yiyen ya da bir kutu süt ve bir gazete alan herkese ulaştırmak istiyorlarsa, öyle olsun.

Ayrıca, herkes Rick hakkında konuşuyor olacaktı.

Tanrım, nasıl gitmiş olabilirdi? Bu soru zihninde yüzüncü kez dönüp dururken, Daniel arabasını onun arabasına çekti ve evine gitti-

Işığı açık mı bırakmıştı?

"Ne oldu?" dedi adam motoru durdururken ve kadın inmezken.

"Hatırlayamıyorum..."

"Biz çıkarken yatak odanızın ışığı yanıyordu."

"Emin misin?"

"Evet, ama önce evi bir gözden geçireyim."

"Burada kalmayacağım." Attan indi ve cebinden anahtarlarını çıkardı. "Şu anda nereye gitsem kendimi kolay hedef gibi hissediyorum."

"Bisikleti arkaya koyayım."

Kadın başını salladı ve Harley'i garaj yolundan uzaklaştırırken onunla birlikte yürüdü. Sonra mutfağa girdiler. Adam onları içeri kapatırken kadın etrafına bakındı.

"Her şey çarpık görünüyor," dedi. "Sanki tüm dünyam çeyrek santim sola kaymış gibi."

"Yani bir şeyler ters mi gidiyor?"

"Hayır." Ama emin olmak için iki kez kontrol etti. "Sadece öyle hissettiriyor."

Onunla konuşurken, dikkatini vermediğini biliyordu. Gözleri pencerelerde, mahzene açılan kapıda ve karanlık olan diğer odalarda geziniyordu.

Sahip olduğu tüm ışıkları açık bırakmış olmayı diledi.

"Her zaman silahlı mısın?" diye sordu, adamın eli rüzgârlığının cebinde dururken.

Daniel ona baktı. "Evet desem rahatsız olur musun?"

"Geçirdiğim günü düşününce mi? Hayır. Hiç de değil."

"Silahım yasal ve onu nasıl kullanacağımı biliyorum."

"Güzel." Kutuyu masanın üzerine koydu ve kapıyı sürgüledi. "Sen kontrol ederken ben de seninle geliyorum."

"Tamam, ama arkamda kal. Mermilerin geri vitesi yoktur."

Tam onu takip etmek üzereyken iki büklüm oldu ve kutuyu kaptı. Adam önde, sanki bir kalkanmış gibi, salona geçtiler, çalışma odasına doğru eğildiler; sonra merdivenlere döndüler.

İkinci kata doğru çıkmaya başladıklarında Daniel, "En azından aşağıdan sel gelmiyor," dedi.

"Peter'ın hangi cehennemde olduğunu sanıyorsun?" diye sordu, ondan çok kendine.

"Onu bulabilecek misin bilmiyorum."

Kutunun içinden gelen tıkırtı sesi, sesin kaynağının o olup olmadığını bir kez daha kontrol etmek için kutuyu sallamasına neden oldu. Öyleydi. Peter'a her ne gönderilmişse gevşemişti.

Lütfen, Tanrım, kemik olmasın, diye düşündü.

Daniel iki yatak odası ve banyoyu hızlıca gözden geçirdi, dolapları karıştırdı ve yatakların altını kontrol etti. Tavan arası yoktu.

"Aşağıya döndüğümüzde bodrumu da hallederim," dedi.

"Sürgüsü var çünkü dışarıya açılan bir fırtına kapısı var." Pencere kenarındaki koltuğa gitti ve oturdu. "Bunu şimdi açmak istiyorum. Buraya kadar."

Kimsenin onları göremeyeceği bir yere.

Arka cebinden bir şey çıkardı ve karşıya fırlattı. "Bunu kullan."

Lydia İsviçre çakısını yakaladı ve büyük bıçağı çevirerek serbest bıraktı. "Teşekkür ederim."

Kutu şeffaf ambalaj bandıyla kapatılmıştı; tüm dikişleri, hatta üst ve alt kapaklarla ilgisi olmayanlar bile çift kat kaplanmıştı. UPS etiketinde Lancaster, PA'dan bir iade adresi ve teslimat tarihi vardı.

"Bekle." Yukarı baktı. "Bunun Peter'ın evine gitmesi gerekiyordu. WSP'ye değil."

"Belki de teslimat tercihleri altında çevrimiçi olarak değiştirmiştir. Çalıştığım bazı apartmanlarda yönetim ofisinin uğraşmak istemediği ekipmanlar için bunu yapardık."

"On iki gün önce postalandı."

Etiketi keserek bozmamak için kutuyu ters çevirdiğinde, içindikiler tekrar tıkırdadı, bir tür ağırlık yerine oturdu.

Hızlıca bir dilim attı ve kapakları açarak içeri girdi. "Ne oldu?" Daniel sordu.

"Sadece eski disketler." Birkaç tane çıkardı. "USB sürücüler her şeyi ele geçirmeden önceki türden."

Gümüş slaytlı siyah plastik kareler Memorex markalıydı ve üzerlerinde etiket yoktu. Tutucuların içindeydiler ama üç yarım kap disketler kadar gevşekti, içindikileri tutamıyorlardı.

"Ne biliyorsun," dedi onları bir kenara koyarken. "Radio Shack hâlâ hayatta ve iyi durumda."

"Onları açabilecek misin diye bakacak mısın?"

"Belki." Boğazını temizledi. "Yemek yemek ister misin?" "Oh, evet. Açlıktan ölüyorum."

Aşağı indiler ve kadın en sevdiği Fin rahat yemeklerinden donmuş porsiyonlar çıkarırken, adam kiler kapısının kilidini açtı ve bodruma indi. Fırını açıp iki karbonhidrat bloğunu fırın tepsisine koyduktan sonra masaya oturdu.

Ve ağlayacak gibi hissettim.

Tüm bu saçmalıklara boyun eğmek yerine, büyükbabasının ölüm yatağında kendisine verdiği altın madalyonu aldı ve parmaklarının arasında ileri geri ovuşturdu.

Daniel merdivenlerden yukarı çıktığında ağırlığı o kadar fazlaydı ki ahşap basamaklar gıcırdadı ve sonra açık pervazların içindeydi. "Misafir odasında kalmak ister misin?" dedi.

Aniden.

"Evet," diye yanıtladı. "Yapardım."

* * *

Daniel Harley'sinin yanında bir sigara yaktı. Sadece bir kez öksürdü, bu da kötü yönde bir ilerlemeydi. Ama her neyse, işler yoluna girer girmez tekrar bırakacaktı. Bu sadece bir tatildi, Nicotineville'e kalıcı bir yer değiştirme değil.

Ön dişleriyle filtreyi ısırarak eğildi ve heybesini açtı. Doğrulduğunda çorak çimenlere ve ormanın kaba çizgilerine baktı -ya da gece gökyüzündeki ışığı emerken görebildiği şeylere. Yine de etrafındaki sessizlik o kadar yaygındı ki, kulaklarının ona söylediklerine güvenme eğilimindeydi: Arazide başka kimse yoktu.

En azından şu anda değil.

"Sigara içtiğini bilmiyordum."

Omzunun üzerinden baktı. Sonra sigarayı tavşan kulağına götürdü ve nefesini verdi. "Bugün sigarayı bıraktım."

"Sizi suçladığımı söyleyemem."

"Bunu içerde yapmayacağım ve bu, sonsuza kadar bununla kalmayacağım gibi bir şey değil."

"Büyükbabam pipo içerdi. Daha güzel kokardı ama o kadar da farklı değildi." Lydia arka basamaklara oturdu. "Sağlığına kavuşmak için mi bıraktın?"

"Bu ve içki. Hiçbir zaman uyuşturucu kullanmadım ama Jack Daniel's'a biraz fazla düşkündüm. Bunu asla bırakmayacağım."

"İşleri kontrol altına aldığınıza sevindim." "Ben de. Tekrar gireceğim bir yol değil."

İlçe yolunda bir araba yaklaştı ve yoluna devam etti, farları beyaz, arka lambaları kırmızıydı.

"Bütün bunlara karıştığın için üzgünüm." Saçlarını bağladığı yerden çıkardı ve sanki baş ağrısını dindirmeye çalışıyormuş gibi kafa derisini ovuşturdu. "Bir iş için geldin ve şimdi-"

"Benim bir işim var."

"Teknik olarak, bu sadece sekiz buçuktan dört buçuğa kadar olan bir şey. Yani burada fazla mesai yapıyorsun ve paranı alamıyorsun."

Daniel omzunun üzerinden nefes verdi, her ne kadar rüzgâr dumanı zaten taşıyacak olsa da. "İş için seninle kalmıyorum. Biz... arkadaşız. Buradayım çünkü bir arkadaşımın yardımına ihtiyacı var."

"Arkadaşlar."

"Evet." Sigarasına dokundu. "Tabii bunun için daha iyi bir kelimeniz yoksa."

"İngilizce benim ikinci dilim. Bilemem."

"Vay canına, anadilini konuşuyormuşsun gibi geldi bana." Tekrar çimenlere, arabaya ve eve baktı. "Aksan yok. İyi bir kelime dağarcığı. Başka bir kelime olsaydı, sanırım onu bilirdin."

"Sanırım... arkadaşlar öyle."

Daniel başını salladı, parmak uçlarını yaladı ve turuncu renkte parlayan şeyi ezdi-

"Ah!" dedi öne doğru atılırken. Ama ona dokunmadan önce kendini durdurdu ve oturduğu yere geri düştü. "Acımadı mı?"

"Acı zihindedir." Başının yan tarafına vurdu. "Hepsi burada."

"Bunun korku olduğunu sanıyordum."

"Acı, korku, endişe. Zihin oyunu hayattaki her şeydir."

"Peki ya neşe, sevgi, mutluluk? Onlar sadece Aklını da mı?"

"Evet, aynen öyle. Korkarım hepsi bir yanılsama. Duyusal reseptörlerden oluşan bir meyve salatası ve kafatasınızın altında ateşlenen nöron demetleri tarafından ortaya çıkarıldı."

"Vay canına, bu son derece ..."

"Biyolojik," diye işaret etti.

"Alaycı."

Daniel omuz silkti ve heybesini çıkarmayı bitirdi. "Gerçek bu ve sen de bunu biliyorsun. Sen bir davranışçısın. Bir duygunun derinden hissedilmesi, onun gerçekte olduğundan daha güçlü olduğu anlamına gelmez - ki bu da geçicidir. Yoğunluk duygunun doğasını değiştirmez ve tüm duygular zaman içinde kaybolur."

Uzun bir sessizlik oldu.

"Biliyor musun?" -gökyüzüne baktı- "Argümanını anlamaya meyilli olabilirim. Eğer bu sabah kendini yüzünden vurduktan birkaç dakika sonra iyi bir adamla karşılaşmamış olsaydım."

Daniel heybeleri omzunda salladı. "Özür dilerim. Şu anda saçmalamama gerek yok."

"Sorun yok." Ayağa kalktı. "Ayrıca, ya teorine gerçekten inanmıyorsun ya da kendini soyutlama konusunda sandığın kadar iyi değilsin. Aksi takdirde, bugün eski alışkanlığını tekrar edinmezdin, değil mi?"

THIRTY

KESİNLİKLE HAKLISIN. Ketçap her şeydir."

Daniel Heinz suomen makaronilaatikko tabağını doldururken Lydia küçük mutfak masasının karşısındaki misafirine başıyla selam verdi.

"Büyükbabam her zaman yaban mersini sosuyla yapardı ama ketçap da bana uyar. Ve çok güzel donuyor. Tıpkı Çelik Manolyalar'daki gibi."

"Ha?" dedi şişeyi tekrar kapatırken.

"Evet, o film muhtemelen koleksiyonunuzda yoktur. Annelle böbrek naklinden önce Maline'in ailesine 'çok güzel donan' bir şey vermek istiyor. Bundan ne zaman büyük bir parti yapsam aklıma hep o replik gelir."

"Klasik rahat yemek."

Sessizliğe gömüldüler, tabaklara vurulan çatallardan başka hiçbir ses çıkmıyordu. Ve sonra kendine bir fincan kahve daha alıyor ve neredeyse var olmayan temizliğe yardım ediyordu.

"Gözlerimi açık tutamıyorum." Bir esnemeyi elinin tersiyle örttü. "Uzanmam gerek."

"Hadi yukarı çıkalım."

Karşıya geçip kilitleri kontrol etti ve sonra merdiven boşluğuna doğru yürürlerken, öndeki sürgünün takılı olduğundan emin oldu - ve onun gösterdiği özenle ilgili bir şey, kadının kendi başına ne kadar çok şey yaptığını fark etmesini sağladı.

Yukarı çıkarken bacakları titriyordu ve en üst sahanlığa vardığında ona misafir yatağında yeni çarşafklar olduğunu, duş alması gerektiğini ve horlamadığını umduğunu söyledi. Gevezelik, gevezelik, gevezelik.

Yine de, bu evde sahip olduğu ilk erkek oydu.

Aslında yaşadığı her evde. Büyükbabası hariç, o da bu durumda sayılmazdı.

"İyi olacaksın," diye mırıldandı Daniel. "Sadece biraz zaman alacak. Bana ihtiyacın olursa, ben buradayım."

Yanağını okşadı ve sonra misafir odasına girip kapıyı yarıya kadar kapattı.

Yatak odasında, çamaşır sepetinin üzerinde soyundu, üzerindeki her şeyi sepete attı ve sonra bornozunu aldı. Koridora çıktığında, işlek bir kavşakmış gibi iki tarafa da baktı ve çıplak tahtanın üzerinden sessizce tuvalete doğru yürüdü. İçeri girmeden hemen önce kendine Daniel'a bakmamasını söyledi-

Ama tabii ki içeri baktı.

Heybelerini yatağın uzak tarafında yere koymuştu ve onların üzerine eğilmiş, arkasından yorgana attığı bir şeyi çıkarıyordu. Doğrulup yüzünü duvara döndüğünde, rüzgârlığının fermuarını açıp çıkardı, sonra da tişörtünü sıyırıp başının üzerine geçirdi.

Sırtı... muhteşemdi.

Çok kaslıydı ama aynı zamanda zayıftı, sanki bir atlet gibiydi: Şişkin omuzlarından omurgasının güçlü çizgisine kadar, kaslar bir dizi tepe ve vadide yayılıyor ve sıkı bir bele doğru daralıyordu. Peki ya bunun altı? Kot pantolonu aşağıya doğru sarkıyordu ama poposu olmadığı için değil-

Daniel omzunun üzerinden baktı.

Kızarıp gözlerini kaçırınca, "Bir şeye mi ihtiyacın vardı?" diye sordu.

"Üzgünüm, sadece duş alıyorum," dedi.

Dondurucu soğuk bir tane.

"Tamam."

Kendini banyoya kapatan Lydia sırtını kapıya yasladı. Göz kapaklarının iç kısmında görebildiği tek şey, bir zamanlar bir arabanın tamponunda fark ettiği bir çıkartmaydı: "Su Tasarrufu Yap, Arkadaşınla Duş Al."

"Arkadaşlar," diye hatırlattı kendine. Ve sanki tüm bu lanet drama karşısında başka bir şeyle başa çıkabilirmiş gibi?

Duş bir oyuğu dolduruyordu ve evdeki tek yeni şeydi - sanki eski bir Viktorya dönemi pençe ayaklı küvet çiftliği ısırmış ve değiştirilmesi gerekmişti. Küveti ile birlikte cam muhafaza temiz olduğunda harika görünüyordu ama sabun köpüklerini uzak tutmak tam bir işkenceydi. Sonunda bir çekçek ve bir şişe OxiClean spreyi ile fayans zemini temizlemeye karar verdi.

Vay canına, gerçekten de saçma bir konuşmayla dikkatini dağıtmaya çalışıyordu.

Libidosunun ihtiyaç duyduğu soğuk yıkamanın aksine, suya girmeden önce suyun sıcak olduğundan emin oldu ve oh, Tanrım, harika hissettirdi. Spreyin altına yığılıp başını eğdi ve sıcaklığın üzerine akmasına izin verdi. Kilerdeki sıcak su tankında ne kadar su olduğu konusunda endişelenmeye başladığında - Daniel'in bu mucizelerden birini istemesi ihtimaline karşı - şampuanlama ve büyükbabasının deyimiyle sert bir fırçayla yıkama işlemine geçti. Banyo paspasının üzerine çıktığında kısmen canlanmıştı. Bunun uzun sürmeyeceğinden kuşkusu yoktu ama bu iyileşmeyi sürdüğü sürece kabul edecekti.

Bornozuna geri döndüğünde saçlarını havluya sardı, dişlerini fırçaladı ve kendi kendine bacaklarını tıraş ettiğini çünkü tam zamanı olduğunu söyledi.

Ve herhangi biriyle çıplak olmayı düşündüğü için değil-

Saçmalık, öyle düşünmüyordu.

Bir el havlusu kullanarak lavabonun üzerindeki aynanın buğusunu temizledi. Yüzü çizilmişti ve gözlerinin altındaki torbalar o kadar belirgindi ki, sanki saman

Ateş. Tam olarak seksi bir kişiliğe sahip değildi ve bu fantezi olayından uzaklaşması gerektiğini düşündü.

Ayrıca, hayatında her şey normal olsa bile, kurallar vardı: Büyükbabasının gelenekleri her zaman olduğu gibi onun üzerinde ağır bir yükü. Ve onları iki kez çiğnediğinde, o sözde tutku gecesinin, sonrasındaki suçluluk duygusuna değdiğini söyleyemezdi.

Daniel ile olsa da mı? İçinden bir ses bunun adil bir takastan daha fazlası olacağını söylüyordu...

Yansımasına bakarken, sanki kendisiyle gördüğü şey arasında bir sis vardı. Bugün tanık olduklarının sonucu olarak bir şekilde değişmiş miydi? Yaptıklarının mı?

Mutfağına girdiğinde, yüzeyde hiçbir şey farklı olmasa da her şeyin ters gittiğini fark etmek gibi bir şeydi bu.

Elleri titreyerek boynunun arkasına uzandı ve altın zincirinin tokasını buldu. Tırnak kancasını serbest bırakarak büyükbabasının ona verdiği madalyonu çıkardı ve saç fırçası, cımbız, makas ve tırnak törpülerinin bulunduğu sepete koydu.

Şu anda onu giyemezdi. Daniel hakkında düşündükleriyle olmazdı.

Ama sabah olur olmaz onu tekrar takacaktı.

Büyüdüğünüzde bile birlikte büyüdüğünüz kurallara uymanız ne tuhaf. Sanki onlar sizi yetişkinliğinize götüren kemiklerin bir parçasıydı.

Kapının mandalını açmaya gittiğinde kalbi hızlandı ve menteşelerin gıcirtısı derisinin karıncalanmasına neden oldu ama korkuyla değil. Beklentiyle.

"Arkadaşlar" etiketine rağmen. Ve diğer her şeye.

Derin bir nefes alarak eşyaları tamamen açtı ve durakladı
-Ve eşikte dururken fark etti ki

adamdan uzak durma konusundaki inançları hiç de uzun sürmemişti. Puf! Gitti.

Kolyeyi çıkardığında anlaması gerekirdi. Lydia koridora çıktı.

Gözleri misafir odasının kapısına döndüğünde, onu istediği gerçeği için bir açıklama, bir gerekçe, somut ve sorumsuzca olmayan bir neden hazırladı. Ve gelecekte değil. Bir fantezide değil. Ama şimdi.

"Daniel?" dedi usulca yanına yaklaşırken.

Yolun karşısında, orta boy yatağın üzerine uzanmıştı, vücudu o kadar uzundu ki ayaklarını şiltenin üzerinde tutmak için kendini eğmek zorunda kalmıştı. Yastıkların üzerine iki büklüm uzanmış, başını bir yığının üzerine koymuş, kollarını karın kaslarının üzerinde kavuşturmuştu. Gözleri kapalıyken ölü gibi görünüyordu.

Sanki bir tabutun içindeydi.

Sessiz kalan Lydia parmak uçlarında yatağın dibine doğru ilerledi. Uyanıkken o kadar canlı, o kadar erkeksi, o kadar güçlüydü ki, bu canlılıktan daha azı... beyninin anlamlandırabileceği bir şey değildi: Komaya girecek kadar bitkin görünüyordu.

Onu ormandaki çadırda hayal etti.

Ve başının üzerinde bir çatı olduğu, kuru ve sıcak olduğu için mutluydu.

"İyi geceler Daniel," diye fısıldadı.

* * *

Lydia aceleyle yatağında doğruldu, kalbi göğsüne çarpıyordu, nefesi sessiz odasında yankılanıyordu. El yordamıyla sehpanın üzerindeki lambayı buldu ve ışığı yaktı; sonra da gözlerini kırıştırarak kendini kör etti.

Bacaklarını çarşaftan sıyrarak çıplak ayaklarını yere koydu ve öne doğru eğildi. Gözlerinin yanması durduğunda ayak seslerini dinledi. Konuşma. Çimenlikte ışıklar söndü. Arabalar-

İnilti yumuşak ve uzaktı ama onu tam dik konuma getirdi. Koşarak kapısına gitti, kapıyı açtı ve dışarı eğildi.

İşte o zaman sesi tekrar duydu. Alçak bir acı sesi. Misafir odasından.

Koridorda aceleyle ilerlerken tepeden gelen ışık boşluğa vurdu ve yatağa, Daniel'in üzerine düştü: Yorganın üzerinde çalkalanıyordu, bacakları uykusunda koşuyormuş gibi kesiliyordu, başı yastıkların üzerinde ileri geri gidip geliyordu, bir eli yorganı öyle sıkı bir yumrukla kavramıştı ki titriyordu. Ağzı açık, göğsü inip kalkıyordu-

"Daniel?" dedi. Sonra daha yüksek sesle, "Daniel-"

Tıpkı onun yaptığı gibi, adam da ayağa fırladı ama gözleri onunkilerle buluştuğunda onu görmedi; göz kapakları aralanırken ve yüzü dehşetle gerilirken bakışlarında hiçbir tanıma yoktu.

"Daniel." Ona doğru gitti. "Daniel, sorun yok, sen-"

"Nefes alamıyorum." Eli yorganı bıraktı ve göğsünün önüne gitti. Üzerini değiştirdiği tişörtü çevirirken yüzü ona döndü, donuk bakışları sonunda ona kilitlendi, kim olduğunu bilmiyor gibiydi. "I ..."

"Nefes alıyorsun."

"Nefes alıyor
muyum?"

"Evet, işte." Elini onunkinin üzerine koydu. "Gördün
mü?"

Nefes alıp veriyorsun. İyisin." "İyi miyim?"

"Sana söz veriyorum. Birlikte nefes alalım."

Şimdi gözleri onun gözlerine yapışmıştı, sanki onu gezegende tutan tek şey oymuş gibi, sanki yerçekimi onu unutmaya karar vermiş ve onsuz uçup gitme tehlikesiyle karşı karşıyaymış gibi.

"Nefes alamıyorum..." diye boğuldu.

Hiçbir uyarıda bulunmadan, tüm vücut ağırlığıyla kadının gövdesine çarparak ona doğru çöktü. O kadar büyüktü ki, adam öne doğru savrulurken ona tutunmak için çabaladı ve yatakta ayağa kalkmak zorunda kaldı yoksa onu düşürecekti. Adamın ağır kolları anında kadının etrafına dolandı ve onu kendine çekti. Sonra cenin pozisyonunda kıvrıldı. Üzerine gelen sarsıntı o kadar şiddetliydi ki, yatak başlığını duvara çarptı.

Kendini yeniden konumlandırarak başını boynuna yasladı ve kalın saçlarını okşadı. "Şşş... Seni tuttum. Bırak gitsin, bırak çıksın. İçinde tuttuğun her neyse, bırak gitsin ..."

"Yapamam," diye mırıldandı.

"Evet, yapabilirsin," diye fısıldadı. "Onu bana ver. Bırak onu ve bana ver."

İçinden gelen inilti sanki ruhunun bir parçası bütünden kopmuş gibiydi ve şimdi terk edilmiş ve kaybolmuş bir halde kaderin karanlığında geri dönüş yolunu bulmak için haykırıyordu.

"Onu bana ver, Daniel. Senin yükünü taşıyacak kadar güçlüyüm. Ne istersen taşıyabilirim. Yükünü bana ver."
_"

"Nefes alamıyorum."

"Nefes alıyorsun-"

"Nefes alamıyorum, nefes alamıyorum, nefes almıyor. Oh, Tanrım, nefes almıyor ..."

"Anlat bana."

Bir süre hiç konuşmadı, tüm evi, tüm dünyayı dolduran kesik kesik nefeslerinden başka bir şey duymadı. Ve sonra, nihayet onunla konuştuğunda, heceleri gümbür gümbürdü, kelimeleri yalnız olduğu geçmiş ile ikisinin de içinde bulunduğu şimdiki zaman arasındaki mesafeyi çiğniyordu.

"Suyun içinde. Köprüden nehre düşmüş. Kafası yüzeyin altında. Hava karanlık, nerede olduğunu göremiyorum... Akıntı hızlı... Su çamurlu... Ben

göremiyorum, atlıyorum. Atlıyorum. Soğuk suya çarpıyorum. Taş gibi sert ve... ağzıma ve burnuma giriyor. Boğuluyorum...

Yüzüyorum. Onun adını çağırıyorum..." Şimdi daha da sert nefes alıyordu. "Anne... Anne... Anne ... neredesin?"

Lydia gözlerini sıkıca kapattı.

"Onu görebiliyorum... Baş sallanıyor... Ona doğru yüzüyorum. Anne! Anne! Anne, senin için geliyorum... Tanrım, kollarım yoruldu ama elimden geldiğince hızlı yüzüyorum-anne!"

Lydia onun saçlarını okşadı ve hikâye ilerledikçe empati duyduğunu mırıldandı. Yeterince iyi olmasa bile yapabileceği tek şey buydu. Hiçbir şey yeterince iyi olamazdı.

"O değil... Tanrım... O değil..."

Adam sıkışmış gibi görünürken, "O ne değil, Daniel," diye fısıldadı.

"Yüzüstü yatıyor. Değil... nehirde yüzüstü yüzüyor..." Acı dolu bir inilti çıkardı. "Onu yakaladım, ters çevirdim... Onu kıyıya doğru çekiyorum, akıntıya karşı yüzüyorum... Anne, seni yakaladım... Seni almaya çalışıyorum... yardım et... yardım et... Onu tutamıyorum... Deniyorum... Anne!"

Birdenbire sarsıntı durdu.

Ve adam ona karşı sarsılıp sonra da geri çekilince hiç şaşırmadı.

"Nesin sen-Lydia?" dedi. "İyi misin?"

THIRTY-ONE

RÜYA GÖRÜYORDUN," dedi Lydia ince, endişeli bir sesle. "İçeri girdim... çünkü rüya görüyordun ve seslendin."

Kısmen açık kapının ardından süzülen ışıktaki Daniel yönünü bulmaya çalıştı: Kendisinininkine yaslanan vücut çok kadınsıydı ve burnuna taze şampuan kokusu geliyordu. İçinde bulunduğu oda tanımadığı bir yatak odasıydı ama yanında kimin olduğunu biliyordu. Lydia onun yanındaydı.

Bu iyi bir haber değildi.

Yüzündeki şoka bir kez baktı ve "Siktir" diye düşündü. İçinden nasıl bir hikaye çıkmıştı? Uykusunda ona ne anlatmıştı?

Onun hakkında bilmemesi gereken şeyler vardı. İki dünyada birden yaşadığınızda ve birbiriyle bağdaşmayan şeylerin arasında kaldığınızda... ağzınızdan çıkanlara dikkat etmeniz gerekirdi. Uykunda bile.

Belki de özellikle uykunda.

Daniel ondan uzaklaşarak sırt üstü döndü ve bacaklarını yukarı kaldırdı. Kot pantolonunu çıkarmamıştı ve avuçlarını kalçalarına bastırıp kotu kalçalarından çıkardı.

"Gürültümle seni uyandırdığım için özür dilerim." Sesini hafif ve rahat tutmaya çalıştı. "Bazen uykumda konuşurum. Seni uyarmalıydim - bundan sonra beni görmezden gel."

Bu kadar hızlı konuşmayı kes, dedi kendi kendine.

Kız saçlarını yüzünden uzaklaştırıp daha yüksek bir yere oturduğunda, adamın aklına kızın daha sonra böyle görüneceği düşüncesi geldi.

onunla sevişti. Yüzündeki ifade hariç.

Bu daha çok birinin araba kazası geçirmesinden sonrasına benziyordu. Ya da belki bir soygunun kurbanı.

"Konuşmuyordun, Daniel." Boğazını temizledi. "En azından başlangıçta."

"Özür dilerim." Allah kahretsin. "Peki, ah, ne hakkında gevezelik ediyordum."

"Annendi."

Daniel'in nefesi kesildi. "Peki ya o?" "O...
suyun içindeydi."

Bir anda ciğerleri göğüs kafesinde dondu ve gövdesi granitten bir levhaya dönüştü. Ama kendine bunun iyi olduğunu söyledi. İşleri gerçekten karmaşıktırabilecek diğer pek çok seçenekten daha iyiydi.

Göğsünü ovuşturarak -biliyorsunuz, sırf o soğuk nehirde olmakla bu tamamen kuru topraklardaki şiltede olmayı birbirinden ayırabilmek için- başını salladı.

"Vay canına. Oraya gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Sadece... sana yardım etmek istedim," dedi. "Bu yüzden geldim."

"Minnettarım ama sana söylediğim gibi, bir daha olursa beni görmezden gel." Ağzını gülümsemeye zorladı. "Ve dinle, eğer istersen ormana geri dönebilirim-"

"Hayır."

"Tamam."

Ve sonra garip bir sessizlik oldu. Lydia belli ki burnunu sokmayacak kadar kibar ve saygılıydı ve bir daha hiçbir koşulda oraya geri dönmek istemiyordu. Ama ona bir açıklama borçluymuş gibi hissediyordu. Ya da bir bağlam. Ya da...

"Yani..." Kelimeler ağzından çıkmıyordu. "Peki ya Mets?"

Gülümsemediğinde ve sadece yatağa baktığında, içindeki hüznün o kadar somuttu ki, odanın sıcaklığını değiştirdi.

"Benim için endişelenmene gerek yok," dedi ve sesindeki sertliği neredeyse hiç belli etmedi.

"Gitmeliyim."

Yine de gitmek, onun için odasına dönmesi gerektiğini söylemekle aynı şeymiş gibi görünüyordu: Arkasında hiçbir enerji olmayan bir niyet.

Daniel parmak eklemlerini teker teker kırdı. Sol elinin başparmağıyla işini bitirdiğinde derin bir nefes aldı ve sanki hiçbir şey solumuyormuş gibi hissetti.

"Annem atladı, tamam mı? Bir köprüden Ohio Nehri'ne atladı." Başını salladı. "Önemli bir şey değildi, tamam mı? İnsanlar her zaman köprülerden atlar."

Kızın şaşkın ifadesi tamamen anlaşılabilirdi, ama sözlerini geri almayacaktı.

"Bunu nasıl söylersin-"

"Çünkü buna inanmak zorundayım yoksa hepsi benim hatam olur." Kadın sertçe ona baktığında, adam da aynı hızla gözlerini ondan kaçırdı. "Ben beklenmiyordum, tamam mı? Doğumum mutlu bir olay değildi çünkü ben onun istediği şey değildim. Açıkçası onu suçlamıyorum. Suçlamadım da. Her neyse."

"Oh, Daniel-"

"Hayır, benim için üzülme. Olan oldu."

Yorgun gözlerini ovuşturarak, lağım çukurunda daha ne kadar kalmaları gerektiğini merak etti-

"O gece ne oldu?" diye sordu usulca. Daniel kaşlarını çatı. "Gece olduğunu nereden biliyordun?"

"Sen öyle söyledin. Hiçbir şey göremediğini söyledin."

"Evet." Boğulma hissi, yüzündeki, ağzındaki, ciğerlerindeki soğuk su, onu geçmişe sürüklemekle tehdit ediyordu. Kendini anılardan kurtarmak için konuşmaya devam etti. "O, ah, o sarhoştı ve direksiyon başındaydı. Dört şeritli köprünün ortasında durdu. İndiğinde... Sadece kaçmak için olduğunu düşündüm. Bilirsiniz, beni ve arabayı bırakıp, siktir olup gidecekti. Ama o, ah, korkuluklara yöneldi. Hiç tereddüt etmedi. Yani, sadece tutundu ve bacaklarını dışarı doğru salladı.

Yan tarafa. Bir tanesini yakaladığını hatırlıyorum. Yani yan tarafa mı düştü? Suyu kendi tarafından çarpmış olmalı. Bilmiyorum."

"Ah, Daniel. Çok üzgünüm. Bunu görmek-"

"Tabii ki aptalın tekiydim. Atladığı yere koştum. Ama sanki köprüde bir şey yapabilirmişim gibi? Bir de akıntının bulunduğu yerin altından geçtiği gerçeği vardı - o zaten sürükleniyordu. Sonunda bunu anladığımda, aceleyle otoyolun karşısına geçtim ve suya baktım. Ay çıkmıştı ve köprünün her yerinde ışıklar vardı. Tam altımda yüzdüğünü gördüm ve suya atladım." Başını tekrar salladı. "Dostum, su buz gibiydi ve sertti. Nefesim kesildi ama kötü vurduğum için değil. Önce ayaklarım girdi. Sadece bir sersemlemeydi çünkü çok soğuktu."

Kollarını kendi etrafında sardı. "Nefesimi geri alır almaz onu bulmaya çalıştım. Bir bok göremiyordum. Yüzüme su sıçırıyordu, dalgalar etrafa bakmamı imkânsız kılıyordu ve köprü ışıklarından uzaklaşıyordum. Ama ileride rıhtımlar vardı. İskeleler. Bir sürü gaz fenerleri vardı ve bir şekilde onun başını salladığını gördüm. Bir orospu çocuğu gibi yüzdüm. Yüzebildiğim kadar sert yüzdüm. Ve sonra ona ulaştım ..."

Fiziksel hisler yeni bir acı dalgasıyla geri geldi; soğuk, öksürük, vücudundaki güçsüzlük. Zihni çılgılık atıyordu ve bunu dışarı vurabilirdi ama oksijeni ayıramamıştı.

Gözlerini her kırışığında annesinin ıslak saçlarının başının etrafında dalgalandığını ve sırtının aşağı yukarı sallandığını görüyordu.

"Nefes alabilmesi için onu ters çevirdim. Ama ona ulaşmam uzun zaman almıştı. Bir ömür boyu." Biraz öksürdü. "Ve sonra yüzmeye başladım. Düşündüm ki eğer onu kıyıya çıkarabilirsem..."

"Biri sana yardım edebilir."

"Evet." O iskeleleri, büyük fener ışıklarını, boş olan otoparkı hayal etti. "Ama bedenini elimden kaçırdım."

Ben de aşığıya iniyordum... tek kolumla yüzüyordum ve çok soğıktu."

Kendini toparlayarak omuz silkti. "Sonunda kendimi kurtardım. Onu ertesi gün Ohio Şelalesi'ni geçtikten sonra buldular. Nehrin on beş mil aşağısında."

O sustuğunda Lydia gözlerindeki yaşları sildi. "Çok özür dilerim."

"Öyle işte." Ona şöyle bir baktı. "Geri dönüp hiçbir şeyi değıştiremem. O kendi seçimini yaptı ve ben onu kurtaramadım ve bu konuyu burada bırakmam gerekiyor. Bu kadar duygu yeter, anlıyor musun? Duygular hiçbir şeyi değıştirmez."

"Kaç yaşındaydın?" dedi usulca. "On dört."

Lydia gözlerini kapatıp küfredince, adam omuz silkti. "Bak, gerçek şu ki kaç yaşında olursam olayım onu kurtaramayacaktım. Ne kadar uzun olduğum, ne kadar güçlü olduğum, kaç kilo olduğum önemli değıldi, anlıyor musun? İnsan zaten sarhoşken ve belki de kafası iyiyken o yükseklikten soğık suya düşmek? Kötü bir iniş de eklerseniz, işte böyle olur."

"Sen bir çocuktun."

Sert bir şekilde güldü. "Çocuklar beş yaşında. Ehliyet almama iki yıl vardı."

Lydia başını ellerinin arasına aldı. "Daha sonra sana ne oldu? Nereye gittin?"

"Koruyucu aileye verildim ama uzun süre orada kalmadım. On altı yaşındayken liseyi bıraktım ve kendi yoluma gittim. Sonunda benim gibi birkaç kişi buldum, böylece tamamen yalnız değıldim. Neyse o."

"Peki ya baban?"

Daniel ağzını düzleştirdi. "Onun hakkında konuşmuyorum. Asla.

Üzgünüm."

Açık kapıya bakıp odadan kaçmak için mesafeyi ölçerken, aslında gidecek hiçbir yeri yoktu. Ve bu da onu şaşırtıyordu. Nereye gitse, oradaydı.

Ayrıca Lydia'nın hâlâ korunmaya ihtiyacı vardı. "İşte benim hikâyem bu," diye bitirdi sözlerini.

"Artık duygular hakkında neden böyle düşündüğünü biliyorum. Ve neden hareket ettiğini."

Bir yorgunluk dalgası ona sertçe çarptığında, gözlerini kapattı ve sallandı. "Dostum, çok yorgunum."

"Uzanabilirsin."

"Sanırım buna mecbur kalacağım."

Ve bu şekilde ona bir yastık verip kendine bir tane aldı. "Buraya gel."

Adam sırt üstü yatıp kolunu uzattığında, kadın hiç tereddüt etmedi. Kendini ona doğru yaklaştırdı, başı onun göğüs kafesine yaslandı.

"Hadi biraz uyumaya çalışalım." Sesindeki mırıltıyı duyabiliyordu ve bunu saklamaya çalışmadı. Neden zahmet etsin ki? "Yarın yeni bir gün."

Herhangi bir giriş yapmadan, göz kapakları gözlerinin üzerine kapandı ve bilinci uyanık kalma isteğinden uzaklaştı. Tanrım, ev yanıyor olsaydı bile uykuyla mücadele edemezdi.

Daniel yanında yatarken neredeyse ölmüştü.

... bu hikayeyi anlattığı tek ve biricik insan.

THIRTY-TWO

Gecenin sonuna doğru Xhex tek başına Geyik Dağı'na gitti.

Motosikletini patika başlarından birine bırakarak silahlarının yerinde olup olmadığını iki kez kontrol etti ve ardından ana patika gibi görünen yola adım attı. Patika bir arabanın geçebileceği kadar genişti ve nispeten düzgündü, ara sıra rastlanan budaklı kökler tek tehlikeydi.

Tanrım, Blade'in ona tuzak kurmadığını umuyordu. Ama ona laboratuvarları bilen bir bağlantısı olduğunu ve onu ana yolda bekleyeceğini söylemişti.

Yürürken ellerini kalçasında kılıfında duran silahların üzerinde tuttu. Derin derin nefes alırken taze çam ve temiz toprak kokusu alıyordu ve her ne kadar doğa anayı, ağaçlara sarılmayı hiç umursamamış olsa da, itiraf etmeliydi ki ...

Hiç fena değildi.

Ama rahat olmaktan çok uzaktı. Sempatizanlar bile sempatizanlara güvenilmemesi gerektiğini bilirdi.

Telefonu deri ceketinin içinde titrediğinde yaklaşık çeyrek mil, belki de daha fazla gitmişti. Çıkarıp biraz gülümsedi.

Telefonu açarken "İyiyim," dedi. "Gerçekten mi?"

Hoparlörün diğer ucunda Blay'in sesi sıcaktı. "Oğlunuz endişeleniyor."

"Biliyorum, John. Ama bu gece sahadasin ve ayrıca Blade'in ne dediğini biliyorsun."

Bir duraklama oldu ve sonra Blay mırıldandı, "Kardeşinden pek etkilenmedi."

"Seni suçlamıyorum." Konuşurken gözleri soldan sağa doğru tarandı. "Ama bu kişi benimle ya yalnız buluşur ya da hiç buluşmaz."

Bir sessizlik daha. Sonra Blay sordu: "Dikkatli olup olmadığını bilmek istiyor."

"İşimi şansa bırakmayacağım. Boynumdaki GPS yer belirleyici de açık."

Durdu. Arkasını döndü. Yüzünün tam ortasından geçerek kendisine doğru ilerleyen havayı kokladı.

"Gerçekten mi? Siz ikiniz bu oyunu gerçekten oynamak istiyorsunuz."

Bir duraklama oldu. Ve sonra her iki erkek de tam önünde buharlaştı. Ellerini kalçalarına koydu.

"Seni fark etmeyeceğimi mi sandın? Bulunduğunuz yerin rüzgar altında olduğumu düşünürsek?"

John Matthew utangaç bir tavırla gülümsedi ve imzasını attı.

"Ben de," diye mırıldandı Blay.

İkisinin de yüzünde umutlu ifadeler vardı, sanki onun iyi doğasına hitap etmeye çalışıyorlardı - bu bir şakaydı çünkü gerçekten bir doğası yoktu.

Önünde duran iki dövüşçü dışında.

"Yani bu gece rotasyonda değil misin?" diye sordu.

John Matthew başını sallayarak, "Ve bu orijinal programdı." dedi. Hiçbir şeyden kaçmadık.

İki adım öne çıkıp eşini öpmek için ayağa kalkarken, "Şerefsizler," diye söylendi.

Sonra Blay'in omzuna bir yumruk attı. "Tamam, geleceksen gel ama hemen şimdi benden ayrıl. Kardeşim bunu tek başıma yapmam gerektiğini söyledi ve ikinizin koruma sorunları var diye bu işi berbat etmeyeceğim. Anlaştık mı? Geri çekil ve gözden uzak dur.

kendinizi ele vermeyin - ki bunu bilerek yaptınız, değil mi? Çünkü yalan söylemekten nefret edersiniz."

Bunu arkadaşına yöneltti ve o da yürüyüşe çıkmak isteyip istemediğı sorulan bir köpek gibi başını salladı.

Omuzlarının genişliğini ve vücudundaki tüm silahları görmezden geldiğiniz sürece gerçekten de sevimli sayılırdı. O zaman olduğu gibi görünüyordu, tık, tık, bang, bang diye ses çıkaran her türlü metal şeyle her türlü numarayı bilen eğitimli bir katil. Yanında oturan Blay de aynıydı. Yüksek ve sıkı kesilmiş kızıl saçları ve tepeden tırnağı siyah deri kıyafetiyle, bizimle uğraşma oyun kitabının bir başka sayfasıydı.

Başını iki yana salladı. "Bu her kimse ödünü koparacaksın."

John'un belirttiğı gibi düşman olmadıkları sürece. Bu durumda, olmamız gereken yerdeyiz ve yapmamız gerekeni yapacağız.

"Tartışmayacağım," dedi. "Ama şimdi yollarımız ayrılıyor ve işler kötüye gitmezse motoruma dönene kadar seni göremem."

Onu çoktan tehlikeye atmış olabilecekleri gerçeğini gündeme getirmek için hiçbir neden yoktu. Ve en azından buluşmak için geldiğı kişi dağın koruma alanına nereden girdiğini bilmiyordu. Devasa araziye girmenin pek çok yolu vardı.

Belki hala iyilerdi.

Lütfen güvende olun, John Matthew imzaladı. "Her zaman."

Ağına almak için tekrar eğildiğinde, adam başını eğdi. Dudakları buluştuğunda, kısa tuttu.

Ve sonra Blay ona kendi adeti olduğu üzere resmi bir selam verdikten sonra, ikisi de arkalarında ince bir havadan başka bir şey bırakmadan gözden kayboldular.

Xhex döndü ve tekrar yürümeye başladı.

Gecenin zamansız bir niteliğı vardı, dakikalar saatler gibi geçiyordu, tersi de doğrudu, bir saat göz açıp kapayıncaya kadar geçiyordu. Ve evet, o da

ama kimi göreceğinden emin değildi. Ya da yolun tam olarak neresinde buluşacaklarından.

Bazen gerçek doğanızı kendinize saklamak en iyisiydi. Size zarar veremeyecek insanlar arasında bile.

Ve özellikle de bunu yapabilecek insanlar arasında.

Kendisinin izlendiğini hissettiğinde tam olarak ne kadar uzağa gittiğini bilmiyordu. Ama bunu, yolundan çekilmek için etrafta dolaşan gecenin yaratıklarına bağlıyordu: kurtlar, geyikler, baykuşlar, rakunlar. Koruma alanında ne kadar uzağa giderse, yerli hayvan popülasyonlarının merakına o kadar boyun eğmek zorunda kalıyordu.

Ve o da bunu pek umursamadı.

O bu kadar açık bir şekilde yırtıcıyken değil-

Tam o sırada ilerideki patikaya biri adım attı.

Xhex olduğu yerde durdu. İçinden bir ürperti geçerken, bunun hava sıcaklığıyla hiçbir ilgisi yoktu. Yoluna çıkan yaratıkla ilgili... çok garip bir şeyler vardı.

Geçmişinizi aramak için dağa geldiniz.

"Merhaba," dedi Xhex sıkıntıyla. "Sen-"

Ve henüz gerçek arayışını bilmiyorsun, çocuğum.

Okaaaaaaaaaaaaay. Sanki bu duman ve aynalara, dokunaklı saçmalıklara ihtiyacı varmış gibi.

Evet, aradığınız kişi benim.

Varlık çamların arasından ilerledi ama yürüyerek değil. Süzülüyor, engebeli zeminde bir uçan tahtanın üzerindeymiş gibi hareket ediyor, parıldayan cübbesi etrafta dönüyordu.

Ona göstermeyi seçtiği yüz, beyaz saçlı yaşlı bir kadının yüzüydü, yüz hatları ağır çizgilerle kaplıydı, gözleri ağır kapakların altından neredeyse görmüyordu, kırışmış alnı sarkmış çenesini yansıtıyordu. Ama sadece bir aptal kardan etkilenirdi. Kadından muazzam bir metafizik güç yayılıyordu.

Enerji, etrafındaki havayı süper şarj ettiği noktaya kadar, karanlıkta küçük kıvılcımlar çatırdıyor.

Parıldayan şey buydu, "bedenini" örten cüppenin kumaşı değil.

"Dinle," dedi Xhex, "benim adım-"

İsminiz burada, dağda önemli değil. Sorunuzu sorun, ben de cevaplayayım.

Xhex arkasına baktı, acaba-

Senden uzakta değiller, çocuğum. Bütün yol boyunca seninle birlikteydiler.

Geri dönen Xhex ağzını açtı. Sonra kapattı. "Buraya laboratuvarlar hakkında soru sormaya geldim. Tekrar çalışmaya başlayıp başlamadıklarını ve eğer başlamışlarsa onları nerede bulabileceğimi."

Bu sizin sorunuz değil.

"Evet, alınma ama öyle olduğuna eminim."

Bu sizin sorunuz değil.

"Bak, bunun bir hata olduğunu düşünüyorum. Bilirsin, ikimize de oynanan bir oyun." Siktiğimin Blade'i. "Sadece diğer laboratuvarın nerede olduğunu bilmek istiyorum-"

Laboratuvarda duruyorsun.

"Özür dilerim." Xhex çoğunlukla sesindeki "siktir git" ifadesini sakladı. "Aslında, sanırım şimdi gideceğim-"

Bu dağı evleri yapan kurtlar üzerinde deneyler yaptılar.

Xhex gözlerini kıstı. "Kurtlara ne yapıyorlardı..."

Sonsuzluğu arıyorlar. İnsan ölümlülerin doğasında kendilerine ait olmayanı aramak vardır. Onlar için bu bir ilerlemedir. Güçtür. Ve başarılı olma umutsuzlukları içinde acımasızdırlar. Genellikle acı çektirmek istemeyenler bile masumlara karşı canavarlaşırlar.

"Lanet olsun," diye mırıldandı Xhex.

İşte o zaman varlıkla ilgili sorunu fark etti. O her neyse... ızgarası yoktu. Bu da Xhex'in alışık olmadığı bir dezavantaja sahip olduğu anlamına geliyordu.

Sorunu sor, çocuğum.

Varlık daha da ilerledi, yaklaşıyordu. Yine de Xhex korkmamıştı. Aslında, sanki o aura tarafından hipnotize edilmiş bir transa girmiş gibiydi.

Burada güvendesiniz. Sorunuzu sorun.

Xhex gözlerini kırptırdı. Kafatasının altında, beyni gitmeliyim melodisiyle başka bir cümle kurdu. Ancak ağzından çıkan bu değildi.

"Bana yapılanlardan kurtulabilecek miyim?" diye fısıldadı.

Varlık parlayan elini uzattı, Xhex'in yüzünü okşamaktan hemen önce durdu ama yine de teması hissetti, yumuşak, şefkatli bir fırça tenine değdi.

Önünde bir yol var, çocuğum. Uzun ve tehlikeli olacak ve arayışının çözümü şu anda belli değil. Ama eğer başlamazsan... asla ama asla bitiremezsin.

Xhex dehşet içinde uyandığı, eşini pençelediği, derisinin, ruhunun içinde çığlık attığı tüm günleri düşündü.

"Her şeyin geride kalmış olması gerekiyordu," diye boğuk bir sesle konuştu. "Yıllar önceydi. Yara izlerinin hepsi iyileşti, üstesinden geldim."

Enerji bedeninizin hemen altında hapsolmuş durumda. Bir kez ve sonsuza dek serbest bırakılmadığı sürece asla huzura kavuşamayacaksınız.

Aniden, hayatında ortasında olduğu şeyleri düşündü: Yeni kulübü kurmak. Trez'le diğerleri üzerinde çalışmak. John Matthew ile olan ilişkisi. Ailesiyle birlikte o yemek masasındaki yeri.

Bir de onun mahmen'i vardı, kıymetli Autumn.

"Şu anda bununla uğraşacak zamanım yok, tamam mı?" Evin terapisti Mary'yi hayal etti. "Bak ne diyeceğim, biriyle konuşacağım. Oturup biraz sohbet edeceğim. Tamam mı? Olacak-"

Ruhunuzda bir hastalık var. Eğer şimdi tedavi etmezseniz, sizi yok edecek.

"Bunu yapmak istemiyorum."

Yapmalısın, çocuğum. Yoksa birkaç santimle ölürsün... ve tüm sevdiklerini de yanında götürürsün.

"Sonunu bilmediğini söylemiştin." Neden böyle konuşuyordu ki? Sanki bu... şey... onun hakkında bir şey biliyormuş gibi? "Dedin ki-"

Başlamak bir şansa sahip olmaktır. Olduğunuz yerde kalmak ise ölüm fermanıdır.

Bununla birlikte, varlık onun önünden kayboldu. Ama tamamen gitmedi. İlerideki patikada yeniden oluştu.

Artık yaşlı bir kadın değildi.

Görkemli bir gümüş kurttu.

Varlık arkasını döndü, hızla uzaklaştı.

Xhex olduğu yerde duruyordu, hareket edemiyordu. Sanki ne orada ne de burada olan bir varoluş cebinde, uzay/zaman sürekliliğindeki bir boşlukta asılı kalmış gibiydi. Ve kahretsin, vücudunu hissedemiyordu, sıcak mı soğuk mu olduğunu, ayakta mı yoksa yatıyor mu olduğunu bilmiyordu-

John Matthew tam önünde cisimleşti. Onun varlığı fark edildiğinde, bir çığlıkla geri sıçradı.

Xhex? Xhex iyi misin? İmzaladı.

Kendini geri dönmeye zorlayarak... her nerdeyse... eşinin gözlerine odaklandı.

"Evet, evet, iyiyim." Yüzünü ovuşturdu. "Sen nasılsın?"

Ona garip bir bakış attı. Ben iyiyim.

"Tamam. Güzel. Yani, evet."

Devam edecek misin? Yoksa kimsenin gelmeyeceğini mi düşünüyorsun?

Kaşlarını çattı. "Sen neden bahsediyorsun? Görmedin mi ..."

Adam endişeli bir sorgulamayla ona bakarken, kadın boğazını temizledi. "Hayır," dedi. "Kimsenin geleceğini sanmıyorum. Bu sadece boşa kürek çekmekti. Kardeşim, Symphath köklerine sadık kalarak benimle oynuyordu."

John Matthew başını salladı. Ne göt herif ama.

"Evet, özetle o."

Arkasını döndüğünde, sevgili Hellren kolunu ona doladı ve o da aynı şeyi onun sıkı beline yaptı. Bu arada Blay de belli bir mesafede beklemişti ve yanına geldiklerinde, "Burada mahremiyetinize saygı gösteriyorum" dercesine başını salladı.

Üçü birlikte onun geldiği yere, bisikletine ve hayatlarına geri döndüler.

Yol bir dönemece girdiğinde Xhex omzunun üzerinden baktı.

Ama arkasında hiçbir şey yoktu. Sadece çam ağaçları... ve durgun, sessiz dağın karanlığı.

Ve yine de takip ediliyordu.

Sanki geçmişini lekeleyen olaylar kollarını ve bacaklarını oluşturmuş gibi, onu takip ediyorlardı ve onu öldürmek için mesafeyi kapatıyorlardı.

THIRTY-THREE

Şafak söktüğünde Lydia sırtına bastırılmış bir ateşle uyandı. Gece bir ara Daniel'la birlikte yan dönmüşlerdi ve Daniel'ın kolu Lydia'nın beline dolanmış, eli de onun kine dolanmıştı; sanki bunu yıllardır yapıyorlardı, başının üzerindeki yumuşak horultu huzurlu ve tanıdık bir sestti.

Ama vücudunun bir kısmı tamamen uyanıktı.

O sert çıkıntıyı hissetmemek mümkün değildi ve kendisini umutsuzca isterken bulduğu yerden çok uzakta değildi-

Bir hırıltıyla Daniel sarsıldı ve sonra artık horlama yoktu.

Lydia açık kapıya baktı ve ne yapması gerektiğini düşündü. İşe gitmek için her zaman hazırım, cinsel olarak sinirli değilim, gerçekten iyiyim gibi bir tavırla sıvışıp gitti mi? Yoksa istediğini mi yaptı?

Bu da onun kollarında yuvarlanmayı ve onu daha da yakınlaştırmayı gerektiriyordu.

Giysisiz diğer şeylerin yanı sıra.

Daniel ondan uzaklaşarak sorunu çözdü ve sonra gerinirken şiltede bir hareket oldu ve tamam, vay canına, eklemlerinde çok fazla patlama ve çatırtı vardı.

Lydia keseli sıçan rutinini bırakmaya karar verdi. "Kahvaltıya hazır mısınız?" Omzunun üzerinden baktı, adamın kot pantolonunun içindeki uzun bacaklarını ve siyah çoraplı ayaklarını gördü. "Fazla bir şeyim yok ama mutfağında ne varsa senindir."

"Ben duş alacağım," dedi. "Sonra sana yardım ederim."

"Tamam, tabii." Evet, gerçekten. Tamamen eminim. "Bu harika olur."

Ama hadi ama, yıkılması için hiçbir neden yoktu. Kendine, sana teklif edilmemiş bir şeyi reddedemezsin, diye hatırlattı.

"Saat daha erken," dedi diğer taraftaki yataktan kalkarken.

Kalçasının önünde bir şey yaparken omuzları kaydı ve sonra heybesine doğru eğildi. Küçük siyah bir çanta çıkararak ona başıyla selam verdi ve çıkışa yöneldi.

Ve sonra oldu.

Kapı aralığında, kayıtsızca, "Orada dinlenebilirsin. Eğer istersen."

Bunun üzerine banyoya girip kapıyı kapattı ve duşu açtı.

O öneriyor muydu-

Bu soruya kendi kendine cevap veremedi yataktan fırladı ve sessizce koridorda ilerlemeye başladı. Odasında her türlü çekmeceyi açtı: Başucu. Büro.

"Kahretsin... kahretsin. Kahretsin."

Dolapta, kapının arkasında asılı duran iki alternatif cüzdanı vardı. İki de siyah ve omuz askılıydı, ama her neyse, şu anda moda alışkanlıkları hakkında endişelenmeyecekti. El yordamıyla çantaları karıştırdı, diş doktorundan aldığı randevu kartlarını, kaybettiğini sandığı bir güneş gözlüğünü, fazladan ev anahtarını, peçeteleri çıkardı-

Roloids rahatlattı. Bir nevi.

Meyve aromalı, nane değil.

Sorun şu ki, hiçbir yerde sakız bulunamıyordu. Sakız iğnemeyen biri sakız aramaya çıktığında olan da buydu. Ve onunla birlikte banyoda

Diş fırçasını mı? Kullanmak istediği Colgate'in yanına bile yaklaşamıyordu.

Folyo ruloyu yırtarak açtı, pembe renkli ilk tableti aldı ve kuru ağzına attı. Tableti azı dişlerinin arasında çitirdatırken, her şeyin içini tozla kaplayan alçı tozuna dönüştü.

"Lanet olsun..."

Fıstık ezmesi yemiş bir köpek gibi dilini şapırdatarak yatağının başucundaki masaya yöneldi. Su bardağının yarısı önceki geceden doluydu ve bir şeyler atıp ağzını çalkalamadan ve yutkunmadan önce bardağa hızlıca bir göz attı.

Yapabileceğinin en iyisi buydu.

Duş kapandığında koridora geri dönmek için acele ediyordu. Adamın sabunlamak zorunda kaldığı yüzey alanına bakılırsa, belli ki kendini hızlıca yıkamıştı ve Tanrı'ya şükür o kadar hızlı hareket etmişti. Kendini çarşafın arasına attığında kalbi çarpıyor ve ateşi çıkıyordu; ayrıca sabah nefesini bu kadar büyüttüğü için kendini aptal gibi hissediyordu. Ama seks konusunda pek tecrübesi yoktu ve partiye bir arabanın kapısındaki boyayı eritebilecek yeşil bir bulut getirmiyordu-

Şimdi, lavabo akıyordu. Adam lavabodaydı. Ve kendi şampuanının tanıdık kokusu altında, tıraş kremi kokusu aldığına yemin edebilirdi.

Saat beşteki gölgesine aldırmamıştı. Yine de onu her haliyle kabul ederdi-

Kendi aptalca şakası yüzünden yüzü kızaran Lydia ellerini sıcak yüzüne götürdü. Derisinin altında kanı, Hail Mary nane şekeri seferiyle kesinlikle ilgisi olmayan bir şekilde hızla akıyordu. Banyo kapısı açılıp da bir buhar rulosu kıvrılıp serin havaya karıştığında da bu hız kesilmedi.

Daniel dışarı çıktı. Bir havluyla. Beline zar zor oturuyordu ve hamburgerde fazla kilolu olduğu için değil-

ve bira hissi. Tanrım... saçları nemliydi ve uçları kıvrılıyordu, gövdesi kaslarla dalgalanıyordu, bacakları güçlü ve emindi.

Misafir odasının kapısında durakladı. Gözleri buluştuğunda derin bir nefes aldı.

Ve onu karşılamak için yorganı geri çekti.

Daniel ona doğru geldi, güzel vücudu akıcı ve güçlü bir şekilde hareket ediyordu.

"Hâlâ damlatıyorum," diye mırıldandı.

"Benim için sorun değil."

Bununla birlikte, kollarını uzattı ve adam tereddüt etmedi. Onun yanına uzandı ve yorganı üzerlerine çekti. Sonra birbirlerine karıştılar; kızın göğüsleri tişörtünün üzerinden adamın çıplak göğsüne baskı yapıyor, adamın kalçaları kızinkilere değiyordu. Onu sırt üstü yatırıp dirseklerinin üzerinde doğrulduğunda, saçları yüzüne damlıyordu.

Lydia onu geri itti, okşadı. "Seni istiyorum." "Ben de senin için yanıyorum."

Adam kalçalarını onun üzerine doğru hareket ettirdiğinde, kadın ona yer açmak için bacaklarını açtı ve adamın ağırlığı onu yatağa bastırarak nefis bir hal aldı. Ellerini adamın omuzlarında ve ağır kollarında gezdirirken teni sıcak ve pürüzsüz, altındaki kaslar ise sert ve güçlüydü. Başını kaldırıp ona baktığında, onun muhteşem olduğunu, insandan çok hayvan olduğunu düşündü; özellikle de parlayan gözleri onunkilere dikilmişken.

"Lydia... ," diye fısıldadı ağzını onun ağzına götürürken.

Öpücük onu sararken inledi ve sonra başını yana eğerek kendini ona daha da açtı. Ona doğru eğilip derin derin nefes alırken, bunun gerçekleştiğine inanamıyordu.

... çıplaklığı, açlığın çiğ eziyeti, durmayacağı gerçeği.

Ve o da değildi.

Lydia bu işi kesinlikle sonuna kadar götürecekti çünkü zihninin gerisinde, şimdiki düşüncenin ve kısa süreli belleğin eterinden kaya gibi sağlam bir inanç oluşmuştu: Zamanları tükeniyordu. İkisinin, Daniel ve kendisinin bir saati vardı ve rakamlar sıfıra doğru hızla ilerliyordu.

Bunu nasıl bildiğine dair hiçbir fikri yoktu-

Oh, bekle. Belki de etrafındaki insanlar öldüğü ve/veya kaybolduğu içindir.

Bu not üzerine ellerini yorganın altına kaydırды ve havluyu buldu. Havluyu yerinde tutan bağ gevşemişti ve ellerini havlunun nemli yumuşaklığı üzerinde kaydırırken, onun tamamen çıplak olmasını istedi.

Böylece onu çıkardı. Kadın bariyeri yana doğru çekerken, adam da yardım etmek için kalçalarını kaldırdı ve sonra pijama altının yumuşak kıvrımlarına dayandı, uyarılmışlığı uyluğunun iç kısmında sert bir damgaya dönüştü. Öpüşme anında daha da yakınlaştı, dili kızinkini arıyor, yokluyor, yalıyordu. Yüce Tanrım, adam gerçekliği yok eden bir uyuşturucu gibiydi, onu topraklayan hislerden başka bir şey yoktu ve kız bundan çok memnundu.

Tanrım, düşünmesi bitmişti. Bu kutsal, özel alanda teslim olmak, pes etmek, kendini bırakmak büyük bir rahatlamaydı.

Ve adamın elinin göğsüne doğru kaydığını hissettiğinde, ona doğru yükseldi. "Daha ..."

Tişörtünü yukarı çeken oydu ve sonra o şeyi tenini parçalıyormuş gibi çıkardı. Serin hava meme uçlarına çarptığında, meme uçları zirve yaptı ve adam bir hırıltı çıkardı.

"Kendini tutma," dedi. "Hepsini istiyorum."

Kendini onun göğüslerine doğru indirdiğinde, kasları derisinin altında kabardı, yetenekli ağzını köprücük kemiklerinin, göğüs kafesinin... her ikisinin de alt tarafının üzerinde gezdirirken kolları bir yay şeklinde açıldı. Öpücükler yumuşaktı, sadece dudaklarını biraz gıdıklıyordu ama kadın her şeyi hissediyor ve tüm bunların enfes alaycılığının tadını çıkarıyordu.

Sonunda ona sokuldu, sonra... uçlarından birini yaladı.

Adını haykırarak parmaklarını onun kalın saçlarına geçirdi, altında gerildi ve başını geriye attı. Adam buna karşılık olarak meme ucuna yapıştı, bir süre emdikten sonra diliyle yuvarladı ve fiskeledi. Zevk, kadının içinde tutamayacağı kadar fazlaydı. Ona karşı kıvrılırken, ellerini sırtının küçük kısmına doğru kaydırды ve sonra bacaklarını onun etrafına sardı.

Böylece kadının kalbi adamın ereksiyonunun vurduğu yerdeydi.

Şimdi hırlayan oydu ve sanki leğen kemiğini kontrol edemiyormuş gibi ona doğru pompalamaya başladı-

Bir anda her şeyi durdurdu. Kendini onun üzerinden itti. Kendini onun üzerinde tuttu.

Gözleri kapalıydı ve açık ağzından nefes alıyordu. Vücutlarının arasına baktığında, onun devasa uyarılmışlığını gördü, hazırды... geriliyordu.

"Daniel?" diye sordu.

Bir an için, adamın her şeye bir son vereceğinden endişelendi. Yanlış bir şey mi yapmıştı-

"Yavaşlamam lazım," diye nefes nefese kaldı. "Siktir... Lydia

..."

Adam yana doğru hareket ederken, cinsel organı kadının kalçasına değdi.

-Tısladı ve alt dudağını neredeyse kan akıtacak kadar sert bir şekilde ısırdı.

"Durma," diye yalvardı.

Göz kapakları açıldı. "Oh, yapmayacağım. Kesinlikle hayır."

Bununla birlikte, ağzını tekrar göğsüne indirdi ama orada kalmadı. Vücudundan aşağı inmeye başladı. Önce yan tarafa, kaburgalarının üzerine. Sonra karnına... ve kalçasının kıvrımına doğru ilerledi.

İlk başta onun ne yaptığından emin olamadı ama sonra gözlerini kapadı ve eğildi.

Çünkü onun tam olarak ne yaptığını fark etmişti.

Başparmakları pijamasının bel bandını kavradı ve adam bol ekose fanilayı aşağı çekerken kadın kalçalarını kaldırdı. Ve sonra ikisi de çıplak kaldı. Tanrı'ya şükür.

Daniel devam etti, ağız onun beline, kalçasına giden bir yolu öptü... ve daha da aşağıya indi. Avuç içleri kalçalarını okşadığında, kadın dizlerini büktü ve kendini açtı.

"Lydia," diye inledi dilini kadının alt karnı boyunca gezdirirken.

Şimdi kıvranıyor, sivri göğüsleri tavana doğru dalgalanıyordu.

"Daha fazla bekleyemem," diye soluk soluğa kaldı. Talimatları iyi takip etmemişti.

Ağız bacaklarının arasına girdi, diliyle içine girmeden önce seksinin tepesine bir öpücük kondurdu. Bir hırıltıyla, onun merkezinde bir kasırgaya dönüştü, onu içine çekti, onu yaladı, aynı zamanda parmaklarıyla ona nüfuz etti.

Vücudundan aşağıya doğru bakıp adamın karanlık başını kalçalarının arasında gördüğünde, adamın görüntüsü sıcak, ıslak hislerle birleşince, yıldırım gibi içinden geçen bir salıvermeye dönüştü, leğen kemiği öne doğru itildi, omurgası yeniden eğildi, vücudundaki her hücre parçalandı.

Daniel onunla birlikte orgazmı devam ettirdi, içindeki iki parmağı, ilk salınım azalırken onu tekrar eşiğe getiren bir ritim buldu.

O bir zevk ustasıydı. Güç ve kontrol sahibiydi. Garip ve tanımlanamaz bir şekilde onun sadece seksini değil, ruhunu da alıyordu. O ...

İddia edildi.

Daniel sıcak için hazırlanmıştı. Güneşin yüzeyine çıktı.

Bu işe girmeye hazırdı. Çaresizdi.

Serbest bırakılacağı için çok heyecanlıydı. Lanet bir tsunami tarafından vuruldu.

Ağızıyla Lydia'nın çekirdeğine taparken, onun hissinde ve tadında kayboldu. Çıkardığı sesler. Ona verdiği zevkle sarsılıp çırpınırken meme uçlarının ve göğüslerinin zıplama şekli. Ve biraz geri çekilip kaygan, parlak parmaklarının onun içine girip çıkmasını izlediğinde-

Sesi boğazından dışarı fırladı. "Siktir! "

Birdenbire uyarılmışlık hissi tepetaklak oldu, kendini tuttuğu orgazm, taşaklarındaki acı, acil boşalma ihtiyacı ondan uzaklaştı. Bir ergen gibi, kalçalarının altına doladığı havluya pompalayarak boşaldı-

"Lanet olsun," diye tısladı.

Lydia başını kaldırdı ve dar göğüslerinin üzerinden ona baktı. "Ne?"

Kızın parlayan seksine bakarak gözlerini kapattı. Ve sonra ağzından çıkacağını hiç düşünmediği bir cümle söyledi.

"Bu benim başıma hiç gelmez." "Anlamıyorum-"

Adam kucağında havluyla doğrulduğunda, kadın ona baktı. Sonra tekrar yukarı baktı.

"Yemin ederim, bu daha önce hiç başıma gelmemiştii," diye mırıldandı.

"Sen-"

"Yani, tekrar gitmeye hazır olacağım." Adam göz kapaklarını indirerek ona baktı. "Bu senin için bir sorun olmayacak."

Parmaklarını ağzına götürerek onları emdi ve sonra diliyle kasıtlı olarak ayırdı; Lydia'nın erotik bir sarsıntıyla nefesini kesmesi onu memnun etti. Karşı koyamayarak avucunu Lydia'nın beline yerleştirdi ve kendini onun üzerinde tuttu. Elini eski yerine koyarak Lydia'nın cinsel organını okşadı ve üst kısmını parmakladı. Sonra başını eğdi ve diliyle meme uçlarından birini fiskeledi. İlk başta onu yavaşça okşadı ama bu uzun sürmedi. Daha hızlı ve

Daha hızlı, gitti ve kadın tekrar boşalmaya başladığında, ağzını aldı.

Ve onun serbest bırakılma çığlıklarını yuttu.

Neredeyse kendini kontrol edememesini telafi ediyordu. Neredeyse.

THIRTY-FOUR

Tamam, şimdi uyuyor."

Lydia pleksiglas kapıdan WSP'nin kliniğinin dışındaki geçiş kafesine bakarken, gözleri kapalı bir şekilde yan yatan kurdunun yavaş ve kolay nefes alışını izledi. Onu sakinleştirmekten nefret ediyordu ama hayvan için doğru olanı yapmak zorundaydı. Duyguları bunun önüne geçemezdi.

Ve bu gerçek genelleme değil miydi? Özellikle de Daniel'la iki saat önce misafir odasında yaptıklarından sonra.

O zamandan beri duyguları çalkantı içindeydi. O orgazmlardan sonra mı? Onun istemeyeceği ve kendisinin de uzun vadede hoşlanmayacağı bir şekilde ona bağlandığını hissedebiliyordu.

Kızarmak üzereyken muayene odasının diğer ucuna baktı. Daniel tezgâha ve lavaboya yaslanmış ona bakıyordu. Aslında, vücudu hakkında her türlü şeyi öğrendiğinden beri ona bakmayı bırakmamış gibi hissediyordu-

"İçeri girip onu almamı ister misin?" Pleksiglas kapıya baktı. "Onu ATV'ye götürebilir miyim?"

"Sanırım onu taşıyacak kadar güçlüsün, değil mi?" Avuçlarını öne doğru uzattı. "Merak etme, gerçekten bayıldı ve uyanmasına daha otuz dakika var. Güvendesin."

"Ondan korkmuyorum."

Nefesinin altında, "Sen ve C.P. Phalen." diye mırıldandı. "Hmm?"

"Hiçbir şey. Evet, öyle yapalım. Ağılın kapısını açacağım ve onu ATV'nin arkasına bindirip koruma alanına götürebiliriz. Ben onunla otururum."

Daniel başını salladı ve yanına geldi. Bir an için gözleri buluştu ve Daniel'in birlikte yaptıklarını düşündüğünü anladı.

"Lydia," dedi usulca.

Sadece ona bakabildi. "Evet."

Bu bir sorgu değil, bir cevaptı ve sanki başladıkları işi bitirmek için somut planlar yapmışlar gibi başını salladı.

Ama Tanrım, boyundan büyük işlere kalkışmıştı, değil mi?

Pleksiglas kapıyı açarak kurdun yanına gitti, kollarını hayvanın altına soktu ve sanki bir gazeteyi kaldırıyormuş gibi tüm o kürklü ağırlığı yerden kaldırdı.

Rick bunu onaylamazdı, diye düşündü Lydia üzüntüyle dışarı çıkıp muayene odasını kapatırken.

Kadın kapıyı açtıktan sonra, binanın arka girişine park edilmiş olan ATV'nin yanına gittiler. Daniel yakıt deposundaki sızıntıyı tamir etmişti - ya da açıkladığı gibi yamalamıştı, böylece bu şeyi koruma alanına götürmeleri için yeterince iyiydi. Ya kurdu kurtardıktan sonra yarı yolda ölürse? Kimin umurunda, yürüyebilirlerdi.

"Ben arka platforma oturacağım," dedi arka tekerleklerin üzerine monte edilmiş taşıma rafının üzerine zıplarken.

"Emin misin? Bu sert bir koltuk."

"İyi olacağım." Kendini toparladı ve kollarını uzattı. "Onu kucağıma yatır. Ve yavaşça."

Daniel eğildi ve kurdu onun bacaklarının üzerine örttü. Lydia sabit durduğundan emin olmak için yürüyüş botunu kargo katının köşesine dayadı.

"Siz iyi misiniz?"

Başını salladı ve kurdun tüylerini okşadı. "Hazır. Ana patikadan başlayarak yaklaşık bir mil boyunca ilerleyin ve her

haklısın. Onu otelden mümkün olduğunca uzaklaştırmak istiyorum."

"Tamamdır."

Daniel kolların arkasına geçtiğinde, süspansiyon onun ağırlığını bir yalpalama ve oturma ile emdi. Sonra motor çalıştı, gaz kokusu burnunu kaşındırdı.

"Hadi yapalım şunu," dedi.

Onları ileriye ve WSP'nin ana patikaya giden özel yoluna doğru yavaşlattı. Yol genişlediğinde hızını artırdı ve toprak yolu yaran köklerden kaçındı, ileri doğru hareketlerinin ince salınımı hipnotize ediciydi.

Bu arada, kurduna tutunmuş.

Ağaçlar geçip giderken ve burnuna taze çam kokusu gelirken... hiç de rahatlamış değildi. Onların ardından bakarken, ATV'nin arkasında olduğunun farkında bile değildi. Ellerine değen kürk olmasaydı nerede olduğunu bile bilemezdi.

On dört.

Annesi kendini öldürdüğünde Daniel on dört yaşındaydı. Onu kurtarmak için köprüden atladığında. Soğuk suda kendini kaybettiğinde ve şüphesiz nehirden zar zor canlı çıkabildiğinde.

Duygularını bu şekilde bölümlere ayırmasına şaşmamalı.

Gözlerini kapatarak, onunla birlikte o yatakta, çırılçıplak ve tamamen açıkta olduğu ana geri döndü. İnanılmaz bir aşık ve düşündüğünün aksine, onu tatmin ederken kontrolünü kaybedecek kadar kendini kaptırdığı fikri, ona şimdiye kadar yapılmış en büyük iltifattı.

Sonrasında pek konuşmamıştı.

Kadın kemiksiz bir yığın halinde yere yığıldığında, adam onu göğsüne bastırmış ve saçlarını okşamıştı. Ve sonunda meşhur yollarını ayırdıklarında, o duş almak için, adam yemek için aşağıya indiğinde, kadın yüzüyordu. Adam onlara kahvaltı hazırlamıştı. Yumurtalar üzerinde mırıldanmışlardı. Candy gelmeden önce onları erkenden işe götürmüştü.

Ve nereye giderse gitsin, gözleri hep onun üzerindeydi.
Onu takip ediyorum.

Ürkütücü bir şekilde değil. Sanki onu büyüleyici bulmuş gibiydi. Bir gizem.

Birinin hayranlığı olmak hoşuna gidiyordu. Boşver onu... Daniel'ın olmak hoşuna gidiyordu.

Peki ya gittiğinde, hayatına devam ettiğinde ne olacaktı? Geride doldurulması gereken bir boşluk bırakacaktı.

O kadar uzun yaşadığını varsayarsak.

Patikadaki ilk daldan ayrılıp, tıpkı ona söylediği gibi sağa doğru ilerlerken, böyle düşünmeyi bırakmaya çalıştı. Hiç düşünmemeye.

Kurda odaklanarak elini onun gri-beyaz kürkünün üzerinde gezdirdi. Hava akımları başıboş, uzun tüyleri karıştırdı ve kuyruğunu okşadı ve Rick'e bir teşekkür sözcüğü gönderdi -Ve sonra büyükbabasının geleneğine uygun bir dua ekledi.

Kurt için.

Ve Daniel için.

Daniel mesafeler konusunda oldukça iyiydi. Üç kez sağa döndükten ve ormanlık çıkıntındaki otel tıraşının bile artık görülemeyeceği kadar uzağa gittikten sonra gazı kesti ve her şeyin durmasına izin verdi.

ATV'nin rölanti sesini duyunca, "Bu iyi mi?" diye sordu.

"Bu mükemmel," dedi Lydia.

Motoru durdurdu ve anahtarı kontakta bıraktı. Arabadan inerek etrafından dolaştı ve bir kenarda durdu. Lydia kurdu okşuyor, elini tekrar tekrar kürkünün üzerinde gezdiriyordu.

Veda etmek istemedi.

Onu izlerken, bunun nasıl bir his olduğunu biliyordu ve belki de bu yüzden ona bakmaktan kendini alamıyordu. Kadında ne olduğunu anlamamıştı.

onu çok derinden. Saçları mıydı? Gözleri mi? Vücudunu hissetmek, dudaklarının tadı?

Tam olarak neydi?

Söyleyebildiği kadarıyla bir çeşit büyü. Ama bu onu burada tutmaya yetmiyordu ve aslında buradan ayrılmayı zorunlu kılan bir şeydi.

Ama o da veda etmek istemedi.

"Onu öylece bırakmalıyım," dedi üzgün bir şekilde.

"Zor olmalı," diye mırıldandı. "Rick onun üzerinde çalışmışken. Son bağlar ve tüm bunlar."

Saçları öne düşmüş ve yüzünü görmesini engelliyordu, bu yüzden uzandı - sanki dalgaları kulağının arkasına yeniden yerleştirmeye hakkı varmış gibi. Ancak temas etmeden önce elini geri çekti.

"Biraz uzaklaşıp sigara içmemin sakıncası var mı?" diye sordu. "Rüzgarın altında kalacağım."

"Hayır, sorun değil. Sadece biraz daha zamanım olsun istiyorum." Daniel, kız ona bakmıyor olsa da başını salladı.

Kısa bir mesafe yürüdükten sonra sırtını bir ağaca yasladı ve açık paketi çıkardı. Üstünü çevirdiğinde, Marlboro'ların çoğunun bitmiş olduğunu görünce şaşırdı. Ne zamandan beri bu kadar çok sigara içiyordu? Her neyse. Sigarayı yaktı, yumruğunun içine öksürdü ve sonra gözlerini vadiye dikti. Gölün en kuzey ucu güneş ışığında pırıl pırıl parlıyordu ve mevsimsiz sıcaklık, havanın bir barış teklifi, acımasız, uzun kışı telafi etmenin bir yolu gibi görünüyordu.

Tanrım, çok yorgundu. Ve o lanet kabus, tam da ihtiyacı olmayan şey-

"Sanırım kendine geliyor," dedi Lydia. "Onu yere yatırıp uzaklaştırsak iyi olur. Tamamen canlandığından emin olmak için onu uzaktan izleyebiliriz. Rick her zaman ..." Sesi takıldı ve boğazını temizledi. "Rick ve ben bu işi yaparken kurtların güvende olduğundan ama onlara müdahale edilmediğinden emin olurduk. O yapmazdı... şey, benim bu kadar yaklaşmamı asla onaylamazdı."

Daniel yanan Marlboro'ya baktı. Nedense neredeyse dibine kadar yanıyordu, sanki on dakikadır içiyormuş gibiydi. Zaman algısı gerçekten berbattı, değil mi?

"Ona inanılmaz iyi baktın," dedi izmariti parmak uçlarıyla öldürüp arka cebine koyarken. "Önemli olan tek şey bu."

Yanına gittiğinde, "Rick'in standartları benimkilerden daha yüksekti - ya da belki de kalbim bu işe çok yatkındı. Daha profesyonel olmalıyım."

Daniel onu incelerken, bu anıyı sonsuza dek saklamak istiyorum, diye düşündü. Bu kadın ve kurdu, ikisi de çok vahşi, çok kırılgan.

"Çok güzelsin," dedi kısık sesle.

Utangaç gözlerini onunkilere kaldırdı. "Saçlarım dağınık."

"Değişme Lydia. Kalbini olduğu gibi tut. Bana söz verir misin?"

Sanki adam yabancı bir dilde konuşuyormuş gibi gözlerini kırptırdı.

Sonra başını öne eğdi. "Sesin çok uğursuz geliyor." "İşte, onu senden alacağım."

Kollarını hayvanın altına sokmak için eğildiğinde, Lydia'nın, şampuanının, giysi deterjanının, teninin kokusu... beyninin içine işlemeye ve yüksek muhakemesini devre dışı bırakmaya yetti. Kendini ne halt ettiğini hatırlamaya zorlayarak kurdu kaldırdı ve doğruldu.

"Onu nereye yatırmamı istersiniz?" diye sordu.

Ve hayvanın kendine gelmesi konusunda haklıydı. O kapalı göz kapakları artık o kadar da kapalı değildi ve bacaklarda ve boyunda, bunu ağılda yaptıklarında olmayan bir direnç vardı.

"Buraya," dedi. "Şu güneş ışığı alan yerde."

Lydia küçük bir yokuşu çıktı ve sonra altın rengi bir ışıkla parlayan çam iğnelerinden oluşan yumuşak bir yatağın önünde çömeldi.

Daniel onun yanına gidip kurdu yere bıraktığında, güneş hayvanı güzel bir ışık havuzunda yıkadı.

"Burada sıcak olacak," dedi. "Amaç da bu."

Aynı anda ayağa kalktılar. Sonra ellerini kalçalarına koydu ve aşağı baktı.

"Hadi," diye mırıldandı Daniel. "Gerçekten uyanıyor."

Bu arada kurdun gözleri Daniel'a kilitlendi ve gıdıları sanki doğuştan gelen saldırganlık tekrar ortaya çıkıyormuş gibi seğirdi ve yırtıcı hayvan baktığı şeyden hoşlanmadı. Yine de Lydia'ya doğru gönderilen böyle bir şey yoktu. Sanki hayvan onu koruyor gibiydi.

Evet, geri çekil tüy yumağı, o işi ben aldım, diye düşündü Daniel kendi kendine.

Gerçi daha ne kadar sürecek?

Ellerini kaldırdı ve kurttan bir adım geri çekildi. "Sakin ol, ona zarar vermeyeceğim."

"İngilizce konuştuğundan emin değilim."

Daniel, hemen yanında dururken bile bakışlarının kendisine musallat olan kadına döndüğünü fark etti.

"Şey," dedi kabaca, "ben de aynı şeyi kastediyorum."

THIRTY-FIVE

SÖZ VERİYORUM, tek parça halinde geri getireceğim."

Lydia Candy'nin masasının başında dururken, sanki her şey yolundaymış gibi diğer kadına gülümsedi. Sanki hayat tersine dönmemiş gibi. Sanki tanıdık bir çevrede kaybolmamış gibi.

"Bok gibi görünüyorsun," dedi kadın.

"Yine mi başlıyoruz?" Lydia saçlarını yüzünden uzaklaştırdı. "Bu tür bir dil kullanmayacağımızı konuşmuştuk."

"Yaptık mı? Hatırlamıyorum. Peki, kaka. Bu daha mı iyi? Yoksa 'doody' mi dememi istersiniz? " Candy boş bekleme alanını işaret etti. "Tanrı biliyor ya, buradaki insanları gücendirmek istemem. Yani, sadece kiliseye gidenlerle dolu bir salonumuz var. Bu mendiller uçuşmaya başlar ve biz de Six Flags'e gitmiş oluruz."

Lydia başını öne eğdi. "Komik olmaya çalışıyorsun."

"İşe yarıyor mu?"

"Evet."

"Oh, güzel. Yani, şimdi çok daha iyi görünüyorsun." Kadın bir şey uzattı. "Tanrım, beni başlatmadan önce burayı paspaslar mısın?"

"Pardon?"

Bir selpak kutusu sabırsızlıkla Lydia'nın önüne atıldı. "Kedini temizle kızım. Ağlamana izin vermeyeceğiz."

Lydia kızarak bir mendil kopardı. "Özür dilerim, özür dilerim." Yumuşak pamukla gözlerine bastırdı.

gözlerinin dolduğunu bile fark etmemişti. "Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim."

"Güzel. Ben de öyle." Kleenex kayboldu ve yerini araba anahtarları aldı. "İkimiz de iyiyiz. Hiçbir şeye vurma."

"Yapmayacağım."

Kapıya doğru giderken Lydia başka şeyler de söylendiğini hissetti. Gerçi hiçbir şey takip edilmiyordu - ki Candy'nin arabasıyla hiçbir şeye çarpamayacağına söz verdiğini düşünürsek, muhtemelen emniyet kemerini takmadan önce ele alması gereken bir şeydi.

Dışarıda derin bir nefes aldı. Sonra park alanına doğru yürüdü. Direksiyona geçerken, Rick'in Jeep'ini bir daha asla ama asla işe getirmeyecek olmasının ne kadar imkânsız görüldüğünü düşündü. Asla.

Günün sonunda, hayatta pek çok şey değiştirilebilirdi. Ancak ölüm sert bir duraktı, kalıntıları asla terk etmeyen varoluşsal ölüm katılığıydı, her şey bulunduğu konumda donup kalmıştı: Artık araba kullanılmayacaktı. Artık giyilecek kıyafet yok. Kullanılan ya da kazanılan para, buzdolabında tüketilen yiyecek ya da kurutucuya konulan ıslak çamaşır yok.

Bu acı gerçeği büyükbabasının vefatından, özellikle de küçük evlerini toplayıp tüm kıyafetlerini vermek zorunda kaldığında öğrenmişti.

Çünkü gerçekten, o olmadan bunlardan herhangi birini neden saklıyordu?

Yas sarmalından kurtulmaya çalışırken, Daniel'in Harley'ine bolca yer bıraktığından emin olmak için geri geri giderken daha dikkatli davrandı - bilirsiniz, gözlerinin mesafeleri doğru değerlendirememesi ihtimaline karşı.

Arabayı vitese takıp motora biraz gaz vermeden önce motosiklete bir göz attı. Heybeler üzerinde değildi.

Çünkü hâlâ yerde, misafir odasının uzak köşesindeydiler.

Ve orada olmalarından memnundu.

Hâlâ Walters'ta olduğu anlamına geliyordu. Hala onun evinde.

Kurdu serbest bıraktıklarında ona zarar vermemekle ilgili söylediği şey... çok hoş bir duyguydu. Yine de bu sözler kalbini ısıtmak yerine onu iliklerine kadar soğutmuştu. Evinde ölüm kol geziyormuş gibi hissediyordu ve Daniel varken daha güvende olduğunu biliyordu - üstelik onu orada istemesinin başka, cinsel nedenleri de vardı.

Yine de o bir illüzyondu.

Gerçi ölümlü biri bundan daha fazlası olabilir miydi?

Lydia arabayı çakılların üzerinde sürdü. İlçe yoluna vardığında sağa döndü ve otoyola yöneldi. En yakın büyük kasaba yaklaşık otuz mil kuzeydeydi ve bu mesafeyi sadece iki çıkıştan çıkarak kat etti. Taşranın bu kısmında durum böyleydi. Her şey arasında çok mesafe vardı.

Aradığı lise otoyoldan çok uzakta değildi. Walters ve diğer küçük uydu kasabalardan gelen çocukların dört pusula noktasından da verimli bir şekilde gelebilmeleri için bilerek otoyolun hemen dışında konumlandırıldığına şüphe yoktu. Otoparka girdiğinde, arabalar yerlerini almıştı; öğretmenler, personel ve belki de son sınıf öğrencileri de sedanlarını, kamyonlarını ve minivanlarını binanın tek katlı yayılma alanının yan tarafına düzenli bir şekilde sıralamışlardı. Bu arada, arka tarafta, kırmızı ve yeşil bir pistle çevrili bir oyun alanını çevreleyen tribünler vardı.

Yayılma, John Hughes'un sözlüğünden fırlamış gibiydi.

Girişten yaklaşık dört sıra ötede boş bir yer buldu ve içeri girdikten sonra çantasını kaptığı gibi Candy'nin mis gibi kokan arabasından indi. Çantası her zamankinden daha ağırdı ve onu omzuna attığında boynu gerildiğini hissetti.

Girişe doğru koşarak ilerledi ve üzerinde beyaz harflerle LINCOLN HIGH SCHOOL yazan bir çıkıntının altından geçti. Cam kapılardan oluşan bir bankın uzak tarafında, daha önceki dönemlere ait kupalar, kurdeleler ve fotoğraflarla dolu cam cepheli dolaplarla dolu bir lobi vardı.

Ön büro hemen oradaydı ve Lydia içeri girdiğinde resepsiyon görevlisi masasından başını kaldırdı. "Oh, merhaba. Siz-"

"Evet, arayan bendim."

"İhtiyacınız olan şeyin bizde olduğuna sevindim." Kadın, üzerinde bir iple bağlı bir kalem bulunan bir panoya işaret etti. "İmza atarsanız, size nereye gideceğinizi söyleyeceğim."

Lydia aşağıya baktı ve bunun geçiş kaleminin pleksiglas kapısının yanında asılı duran aynı marka pano olması dikkatini çekti. Göz açıp kapayınca kadar Rick'in kurdun üzerine aldığı notları gördü. En son ne zaman ve ne yemişti. Ne zaman ve ne kadar içmişti.

"İyi misin?"

Kendini silkeleyerek dikkatini topladı. "Ah, pardon. Evet, tabii ki."

Lydia "Ziyaretçi" yazan sütuna kendi adını yazdı. Sonra tarih ve saati yazması gereken yere de aynısını yaptı. "Ziyaret Nedeni"nin altına "Kütüphane" yazdı.

"Tamam," dedi resepsiyonist, "buradan çıkıp bir ..." almak istiyorsunuz.

Kadın çok hareketliydi, sanki insanlara okulda nereye gideceklerini söylemekten hoşlanıyormuş gibi gülümsüyor ve el hareketleri yapıyordu. Lydia dalgınlıkla kadının orta yaşın eşiğinde olduğunu fark etti; giysileri ona göre biraz eski görünse de yüzünde ve gözlerinde hâlâ gençlik ışıldıyordu.

"Harika, teşekkür ederim," diye mırıldandı Lydia.

Lobiye geri adım attığında nereye gideceği konusunda hiçbir fikri yoktu. Resepsiyon görevlisi ona sola dönmesini söylememiş miydi?

Neyse ki koridorların tüm köşelerinde ve kavşaklarında tabelalar vardı ve hatta gitmesi gereken yere yönlendiren oklar bile vardı. Ve bir de ne görsün, kütüphane tam da beklediği gibiydi: Cam cepheli, sıra sıra dizili rafları, dergi ve süreli yayınların bulunduğu oturma alanıyla eski zamanlardan kalma bir başka yerdi,

iEverything ve bilgisayarlar hayatı sanal hale getirmeden önce, insanlar yüz yüze olsalar bile.

Ahhh, kitapların kuru, mürekkep kokusu.

Kasaya doğru adımını attığında, lacivert düğmeli bir ceket giymiş ve üzerinde altın yıldızlar olan bir papyon takmış olan bir adam ona gülümsedi.

"Eski bilgisayarları arayan bayan siz misiniz?"

"Haber çabuk yayılır." Hoş görünmek için gülümsedi. "Ve bunu gerçekten takdir ediyorum."

"Zaman zaman garip talepler alıyoruz ve bir kaynak olmaktan mutluluk duyuyoruz. Benimle gelin." Adam yığınların arasına doğru yürüdü, kadının beklediğinden ya da karnının kaldırabileceğinden daha hızlı adımlarla ilerliyordu. "Öğrenciler sadece yeni bilgisayarları kullanıyor elbette. Ama asla bilemezsiniz ve bu yüzden her şeyi saklıyoruz."

Asansörün yanında bir dizi merdiven vardı ve adam ilkinde bindi, sığ, lastik basamaklı merdivenlerden iyi bir hızla indi ve tek bir sahanlığın etrafından dolandı. Aşağıda, bodrum katında daha fazla yığının yanı sıra eski moda bir mikro-fiş makinesi ve-

"İşte burada." Küçük bir soba büyüklüğünde, lekeli, krem rengi gövdeli bir monitörü okşadı. "Hâlâ çalışıyor. Elbette, dosyalarınızın ne tür bir program gerektirdiğine bağlı."

Lydia ahşap masanın altındaki kuleyi inceledi. "Ben, ah... Bilgisayarlar hakkında pek bir şey bilmiyorum. Elimde sadece bu eski disketler var ve beşinci sınıftaki kitap raporlarımın çıktısını alıp alamayacağımı görmek istiyorum."

"Yani Word dosyaları olduğunu mu düşünüyorsun?"

"Bu internete bağlı mı?"

"Aslına bakarsanız, evet. Çevirmeli bağlantıyı hatırlıyor musunuz? Bu şey o zamanlar bile kablo kullanıyordu. Mezunlarımızdan biri tarafından hediye edildiğinde son teknolojiye sahipti - yani ihtiyacınız olduğunda internete girebilirsiniz. İşte, seni başlatayım."

Eğilip bir düğmeye bastı ve bir vınlama sesi duyuldu. "Biz açık erişimiz, yani bir şifreye ihtiyacınız yok

oturum açabilir veya internete erişebilir. Yine de yaş sınırlaması olan siteler var."

"Benimleyken bu konuda endişelenmene gerek yok."

"Ben öyle düşünmüyordum." Tekrar gülümsedi. "Yardıma ihtiyacın olursa ben üst kattayım. Bill Gates değilim ama bu makineyi kullanmayı biraz biliyorum. Sadece seslenin, sizi duyacağım."

Lydia ona gülümseyerek karşılık verdi ve oturdu. Sonra çantasından disketlerden birini çıkarmadan önce onun gitmesini bekledi.

Kuleye doğru eğilip diski yuvasına yerleştirirken kalbi küt küt atıyordu. Disketi yuvasına yerleştirmeden önce uzanıp arka tarafa takılı olan kabloyu buldu, hani şu adamın söylediği gibi bilgisayarı internete bağlayan kabloyu. Klipsi açıp çıkardıktan sonra disketle işini bitirdi, yerleştirme işlemi sorunsuzdu, küçük bir klik sesiyle yerine kilitlendi.

Monitör eskiydi, grafikler ilkeldi. Ama yuvarlak ekran gözlerine gayet iyi bilgi veriyordu: Disk şifre korumalı değildi. Ve dosya dizini... doluydu.

Listeler sadece rakamlar ve harflerden oluşuyordu, herhangi bir anlam ifade eden kelimeler yoktu. Ve doğru okuduğunu varsayarsak, tarihler yirmi beş yıl öncesine aitti.

Listedeki ilk kitabı açtı-

Lydia başını geriye doğru salladı. Sonra öne doğru eğildi, o kadar öne eğildi ki klavyeye çarptı.

Bir belgeden bir sayfaydı. İlk sayfa değil ama ortalarda bir yerde, alt köşedeki numaraya ve üzerinde bir tür kod bulunan dipnota bakılırsa. Ayrıca paragraflar tanımlanmamış bir "özne"ye atıfta bulunuyordu. Ve "öznenin" cevabı...

Çıkardığı nefes o kadar yüksekti ki, elini ağzına kapattı ve kasiyerin duymuş olma ihtimaline karşı etrafına bakındı.

Adam merdivenlerden inmeyince ekrana yeniden odaklandı. Gözleri soldan sağa, soldan sağa giderken,

Kelimeler karanlıkta ılık gibi göze çarpıyordu: "Non-Hodgkin lenfoma." "Melanoma." "Osteosarkom." "Glioblastoma." Bunların hepsinin kanser ve çok kötü kanserler olduğunu bilmek için biyoloji diplomasına ihtiyacı yoktu.

Ve bu acımasız, ölümcül hücreler "denekle tanıştırılmıştı." "deneğin hastalıklara karşı bağışıklık tepkisini" test etmek için.

Ve bu sayfanın sonuydu.

Titreyen eliyle fareyi hareket ettirdi ve bağka bir dosya açmak için dosyayı kapattı. Bu da bir raporun ortasından bir sayfaydı. Farklı bir sayfa numarası. Aynı altbilgi kimliği. Ve Şimdi görüntünün aslında eski moda bir fotokopi kopyasının fotoğrafı olduğunu fark ediyordu, harfler bulanıktı, kenar boğluklarında rastgele siyah noktalar vardı, orijinal fotokopi makinesinin yatağına tam olarak yerleőtirilmemiŐ gibi her Şey biraz eğikti.

Bu ikinci sayfa da cümlenin ortasında açıldı, ama Şimdi ayrıntıları öğrenmişti. Özne bir kadındı. Yüz yirmi dört kilo ağırlığında bir kadın. Çeşitli taramalar ve test sonuçları listelenen deneğin sağlıklı olduğu düŐünülüyordu: Göğüs röntgeni. İ ultrason. EKG. Kan basıncı ve kalp atış hızıyla ilgili notlar-

Lydia bir sonraki paragrafı fısıltıyla okudu. "CBC, tür için neyin normal olduğunu değerlendirmenin imkansız olduğu kadar kapsamlı anormallikler ortaya koyuyor."

Yani bir hayvan üzerinde mi çalışıyorlardı? diye düşündü.

Bu hiç mantıklı değildi. Neden bir hayvana insan hastalıkları bulaőtırıyorlardı?

Dosyayı kapattı ve bir sonraki dosyayı açtı.

Ve işte o zaman hiçbir anlam ifade etmeyen bir kelime gördü. Yanlış anladığından o kadar emindi ki, iki kez okumak zorunda kaldı. nc kez.

Vampir.

THIRTY-SIX

LYDIA diskteki on beş dosyayı gözden geçirmeyi bitirdiğinde kuleye doğru eğildi, Memorex'i çıkardı ve disketi çantasına geri koydu. Sonra kucağında çantası, kolları Peter Wynne'in UPS paketinin içindekilere sarılmış bir şekilde öylece oturdu.

Pek çok açıdan beyni okuduğu her şeyi reddediyordu ama belge parçaları neyse oydu: Bir şirket, insan hastalıklarını başka bir tür üzerinde test etmek için bir program oluşturmuştu; Homo sapiens'e çok yakın akraba olan bu insansı türün anatomisinde büyük örtüşmeler ve aynı zamanda büyük farklılıklar vardı.

"Oh, Tanrım."

Elini yüzünde gezdirdi ve küçük ahşap masanın yanındaki siyah çöp kutusuna kusmayı düşündü.

"Gitmem gerek," dedi havaya doğru.

Ayağa kalkarken sandalyeyi devirdi ve onu düzeltmeye gittiğinde diğer diskler çantasından döküldü. Galaksi papyonlu kasiyer merdivenlerden indiğinde onları muşambanın üzerinden topluyor ve olabildiğince hızlı bir şekilde yerine koyuyordu.

"Orada iyi misin?" diye sordu.

"Oh, ben iyiyim." Ne kadar kötü titrediğini fark etmemesi için çantasını iki elinin arasında tuttu. "Ve burada işim bitti."

"Eski eserlerini okumak eğlenceli miydi?" "Ne?"

"Eski kitap raporlarınız."

Lydia nefesini bıraktı. "Oh, evet, elbette. Hafıza şeridinde böyle bir yolculuk."

"Hepimiz çok yaşılanıyoruz. Ben senden daha fazla tabii ki. Ama hayat ölümcül bir hastalık, biliyorsun. Hiçbirimiz bundan canlı çıkamayacağız."

"Doğru, doğru." Ne kadar neşeli bir düşünce değil mi?

"Ah-" "Yani bir yazıcı mı istediniz?"

"Özür dilerim, ne-oh, doğru. Hayır, sanırım bekleyeceğim. Dosyaların bende olduğunu bilmek yeterliydi."

"Kulağa hoş geliyor. Her zaman geri gelebilirsin."

Lydia onun peşinden merdivenlere kadar gidip birinci kata çıktı ve gündelik sohbetleri ile kafasının içinde kopan fırtına arasında epey mesafe olmasına dikkat etti.

Bildiği bir sonraki şey, ziyaretçi ofisinin önünde olduğuydu. Onu içeri alan kadın arkasını dönmüş, bilgisayarda bir şeyler yazarken telefonu omzundan kulağına götürüyordu. Onu rahatsız etmek istemeyen, hatta birine gideceğini söylemesi gerekip gerekmediğini bile bilmeyen Lydia ön kapıya doğru yürüdü-

Etrafında çanlar tiz ve gürültülü bir şekilde çalışıyordu.

Şimdi de öğrenciler. Konuşan, yürüyen, okulun önünde sıralanmış arabalara doğru giden bir gelgit dalgası.

Ezilmekten kaçınmak için cam vitrinlere doğru ilerledi. Göz temasından kaçınmak için ödüllere ve kupalara döndü. Düşünceleri karmakarışık olduğu için hiçbir şeye anlam veremiyordu: Ne önündeki parlak ve tozlu şey, ne de arkasındaki kaotik ve çılgin şey-

İlk başta, fotoğrafın siyah beyaz olması ve tribünde çekilmiş olması dışında bir şey fark edilmedi. Fotoğrafa konu olan kızlar

Sıralar üçgen şeklinde dizilmişti ve eşleşen üniforma şortları ve kas gömlekleri okulun kırmızı ve mavi renkleri olduğunu tahmin ettiği renkteydi. Ama bu yeni bir görüntü değildi. Saç stilleri yetmişli yılların Farrah Fawcett kanatlarını andırıyordu.

Çerçevenin üzerinde "Kızlar Varsity Track" yazıyordu. "1979-80. NY Eyalet Şampiyonları."

Ve sonra ekip üyelerinin isimleri vardı, ilk harfin ardından son harf geliyordu-

C. McCullough.

Lydia kaşlarını çatı. "Candy?" dedi etrafındaki gürültüye doğru.

Daha da yaklaşarak kızların yüzlerine baktı ve Candy'nin daha genç bir versiyonunun alttan ikinci sırada, arabanın sol tarafında oturduğunu gördü.

"Bekle, ne...?"

Takımın yanında duran, pantolon ve üzerinde okul amblemi olan renkli bir gömlek giyen adam iri yarı ama düzgün bir çene yapısına ve kısa kesilmiş siyah saçlara sahipti. Yüzünün düzlem ve açlarına bakılırsa kırklı yaşlarında biriydi.

"Eastwind," diye nefes aldı satırı okurken, "T. Eastwind."

Her nasılsa, imkansız bir şekilde, Şerif Eastwind kırk yıl önceki bir fotoğraftaydı...

... tıpkı bir gün önce onu gördüğü zamanki gibi görünüyordu.

* * *

"Buna inanamayacaksın."

Lydia WSP'nin ön kapısından içeri girdiğinde Candy çoktan ona odaklanmış, sanki o yokken hep sohbet etmişler gibi konuşuyordu.

"Ne?" Lydia bitkinlikle sordu. "Al bakalım."

Resepsiyon masasının üzerinde duran zarfın üzerinde hiçbir şey yazmıyordu ve mühürlü değildi. Lydia bu şey için araba anahtarlarını takas etti.

"Ödünç araç için teşekkürler," dedi. "Benzini doldurdum. Ve dinle, Paul'den benimkinin yarın hazır olacağını söyleyen bir mesaj aldım-"

Maaş çekini çıkarırken durdu. "Nedir bu?"

"Sanırım kendi kendini açıklıyor?" Candy arkasına yaslandı. "Elektrik faturasının vadesi geldiği için ne durumda olduğumuzu öğrenmek için bankayı aradım ve sürpriz! Bankada elli bin dolarımız var."

C.P. Phalen, diye düşündü

Lydia. "Bu inanılmaz," dedi.

"Böylece bu akşam kendine yemek ısmarlayabilirsin. Belki bir başkası için de."

"Neden bahsettiğinizi bilmiyorum."

"Tamam." Candy sırtıttı. "Ama Bessie'nin kocası bu sabah seni bir motosikletin arkasında erkenden buraya gelirken görmüş. Yani bahçivanımız Uber şoförü olarak ek iş yapıyorsa..."

Lydia başını salladı. "Kurdumu serbest bırakmamız gerektiği için az önce onunla birlikte işe gittim. Sabahın sekizinde benimle gelmeyi mi tercih ederdin?"

"Hayır." Candy ellerini kaldırdı. "Sekiz buçukta başlıyorum." "Aynen öyle."

"Ama bana bir şey söyle, nerede kalıyor?"

Lydia tereddüt etmedi çünkü birinin ona bunu sormasını bekliyordu: "Korudaki ormanın dışında. Ekipman binasında Trick'in ahırında duş alıyor."

"İşte oldu. Sanırım gizem çözüldü."

Candy masanın üzerinden öylece bakarken, kadının hikâyeyi yutmadığı belliydi ama neyse, yapacak bir şey yoktu.

Sonra Lydia kaşlarını çatarak çekine baktı. "Bekle, bunu kim imzalayacak? Altında imza yok."

"Yapmak zorundasın."

"Ama kendi çekimi imzalayamam, değil mi?"

"Peki, tamam. Ormana gidip bunu yapacak bir kurt bulacağım. Ama merak etme, pençe izinin yaşına uygun olduğundan emin olacağım."

"Tüzüğümüze bakarak başlamama ne dersiniz?"

"Pekâlâ, bu size hiçbir şey söylemediğinde kurt planını devreye sokacağız."

Lydia biraz güldü ve uzaklaşmaya başladı. Sonra arkasına baktı. "Az önce Lincoln Lisesi'ne gittim."

Candy kaşlarını çattı. "Ne için?"

"Sadece kütüphaneyi kullanmam gerekiyordu. Eskiden okulun atletizm takımındaydın."

Kadın güldü. "Aman Tanrım, o resmi gördün. Pembe saçlarım o kadar da korkunç görünmüyor, değil mi? O zamanlar günlerce tüylü saçlarım vardı. Ailem bizi Brooklyn'den taşıdıktan hemen sonraydı. Fark ettiğiniz gibi, aksanımı ilçemden bir ayrılık hediyesi olarak sakladım."

"Yetmişli yılların kraliçesi olduğun kesin." Lydia tereddüt etti. "Ve koçun. O Şerif Eastwind'in babasıydı, değil mi? İkiz gibi görünüyorlar."

Candy'nin yüz ifadesi değişmedi. Sesi de değişmedi. Ve... kadında gerçekten de hiçbir şey yoktu. Ama etrafındaki hava gerginleşmişti.

"Evet, doğru. Babasının tıpatıp aynısı." Uzun bir an geçti.

Sonra Candy'nin kaşları kalktı.

"Başka bir şey var mı?"

Lydia'nın şakakları ağrımaya başlayınca bir tanesini ovuşturdu. "Hayır, bir şey yok. Sadece benzerliğin esrarengiz olduğunu düşündüm."

Candy omuz silkerek monitörüne geri döndü. "Bazen böyle şeyler olur. Şahsen bildiğimden değil. Kürklü bebeğim bana hiç benzemiyor."

THIRTY-SEVEN

KORUNAKTA, Daniel çekiçe çalışmaya ara verdi. Hava sıcaklığı altmış derece civarındaydı, bu da fiziksel efor için gayet iyiydi. Yine de gökyüzü bulutsuzdu, bu yüzden güneş onu bir jambon gibi pişiriyordu.

Neyse ki rahatlamak için uzağa gitmesine gerek kalmadı.

Üç köprüden sonuncusu en kötü durumda olanıydı ama akan serin bir dağ deresinin üzerinden geçiyordu. Taşların üzerine atlayarak eğildi ve yüzüne ve boynuna su sıçrattı. Başını dikleştirdiğinde, soğuk su göğsüne damladı ve tişörtü tarafından emildi.

Köprünün sorunlarına ulaşmak için, tüm korkulukları ve tüm tahtaları sökerek köprünün tamamını yıkmak zorunda kalmıştı. Asıl sorun, derenin alt kısımlarını aşındırarak ahşap açıklığı çürüttüğü üç taban desteğiydi. İyi haber şu ki, kıyılardaki uçlarda yeterince sağlam kalmıştı, bu yüzden tek yapması gereken hasar boyunca destekleyici ikişer dörder yerleştirmek ve hepsini çivilemekti. ATV ile altı adet on fit uzunluğunda ahşap getirmişti ve şimdi zayıflamış bölümleri destekledikleri için bu şeyden bir sezon daha yararlanabileceklerinden emindi.

Etrafına bir göz attıktan sonra tekrar kıyıya çıktı ve kalasları taşımaya başladı. Yaklaşık iki düzine kalas vardı.

Onlar. Yarım saat içinde işi bitecek ve sonra WSP'ye dönebilecekti.

Ve Lydia'yı kontrol et.

Tahtalardaki eski çivileri söktükten sonra her şeyi yerine yerleştirdi ve yeniden sağlamlaştırmaya başladı. Bu da tam bir prodüksiyona dönüştü. Elindeki çekici omzunun üzerinden her kaldırdığında sanki elli kilo ağırlığındaymış gibi hissediyordu - beyninin ne kadar güçlü olduğunun bir başka örneği. Ruh halinin de etkisiyle, hayatında, durumunda, gerçekliğinde hiçbir şey değişmemiş olmasına rağmen, basit hareketler ona bir askeri tankı yokuş yukarı itiyormuş gibi hissettiriyordu.

Şey... Lydia hariç-

"Siktir!" diye tükürdü işaret parmağını iyice çaktığında. Elini sallayarak tısladı ve yukarı baktı-

Titreşim sağ taraftan, dağın daha alçak bir noktasından geliyordu. Gözlerini kısarak elini güneşe karşı bir kalkan gibi kaldırdı.

Ve işte yine oradaydı, ışınları yakalayan metal bir şey.

ATV'nin yanına giderek torpido gözündeki dürbünü çıkardı. Mercekleri doğada bulunmayan hayvanın göz kırptığını gördüğü yere doğrulttu ve tekrar yakalayana kadar etrafı taramak zorunda kaldı.

Bir kapak. Yeryüzünde. Ya da en azından öyle görünüyordu.

Sonunda, diye düşündü.

Kalaslarla işini çabucak bitirdi, aletleri ve cep telefonunu ATV'ye kilitledi, anahtarı aldı ve kamuflajlı pançosunu üzerine çekti. Kapüşon takılıyken patikadan uzaklaştı, ağaçların arasından hızla ilerledi, başını aşağıda tuttu ve ayaklarını hafifçe yere vurdu.

Silahı avucunun içindeydi. Daha doğrusu, o takipçiden aldığı susturuculu silah. O da uygun bir şekilde ortadan kaybolmuştu.

Alçalırken etrafındaki her şeyin farkındaydı: Havadaki esinti, uzaktaki gölün pırlıltısı,

Yumuşak çam iğneleri çizmelerinin altındaydı. Onu takip eden kimse yoktu.

O da bunun farkındaydı.

Parıltının geldiği yere yaklaşırken, sanki bir zincir göğsüne dolanmış ve onu önceden belirlenmiş bir yere doğru çekiormuş gibi, yolunda bir kaçınılmazlık hissi vardı. Uzun, zorlu bir yol olmuştu ve sonunda işin arama kısmını bitirmişti. Yine de attığı her adımda kendine, işlerin önüne geçmemesini söylüyordu. Aslında bunun için gelip gelmediğini bilmiyordu... yine de altıncı hissi beklentilerinin arabuluculuğu saçmalığına inanmıyordu.

İçten içe ikna olmuştu.

Durdu, arkasına baktı. Etrafına baktı. Sonra bir sandığın arkasına saklandı -gerçi tehdidin nereden geldiğinden emin değildi ama aslında kendine bir sığınak mı sağladığını yoksa göğsüne daha iyi bir hedef mi koyduğunu bilmiyordu.

Hiçbir şey hareket etmediğinde ve hiçbir ses gelmediğinde, daha dikkatli olmasına rağmen devam etmeye karar verdi, ağır çekim bir langırt gibi gövdeden gövdeye hareket ediyordu.

"İzinsiz Girilmez" tabelaları yaklaşık yüz metre sonra dikilmeye başladı. Turuncu ve siyah renkli uyarılar, koruma alanındaki dağın yamacından aşağıya doğru uzanan ve mülkiyetteki bir değişikliği gösteren bir çizgi halinde asılmıştı.

Ama çit yok. Ağaçların arasında görebileceği bir kamera yok. Hiçbir şey yok.

Diğer parsele geçerek yoluna devam etti.

Ne yazık ki, ayağıyla takıldığı kızılötesi ışını kaçırdı.

Düşüncelere dalmış olan Lydia ofisine gitti ve masasına oturdu. Bilgisayar kulesini koyduğu boş teneke kutuya bakarken, çöp konteynerinin daha önce boşaltılmış olmasına sevindi.

zamanında boşalttı. Artık kimsenin yanmış üniteyi bulması mümkün değildi ve eğer kolluk kuvvetlerinden biri onu aramaya gelirse, herhangi bir resmi soruşturmaya taraf olmadığı halde harap olmuş bir bilgisayar atmakla suçlanamazdı.

Boş aşırı gerilim koruyucuya bakarken kendine bir şeyler yapması gerektiğini söyledi. Bunun yerine, orada öylece oturdu.

Bekleme alanında Candy telefona cevap verdi ve biriyle konuştu. Birkaç cümleden sonra arayanın Rick'in ailesi olduğu ve anma töreninin nerede ve ne zaman yapılacağını bildirmek için aradığı anlaşıldı. Birkaç dakika sonra ahizenin yuvasına yerleştirilme sesi duyuldu ve ardından Candy koridora inerken döşeme tahtaları gıcırdadı. Kadın ofise girmeden önce konuşmaya başladı. "Tamam, cenaze önümüzdeki hafta sonu Rhode Island'da olacak. Yurtdışında cenaze için eve gelmek isteyen aileleri var." Kapı pervazına doğru eğildi. "Gidecek misin? İkimiz de davetliyiz. istiyorsun. Alo?"

"Ha?" Lydia başını salladı. "Özür dilerim."

"Dinle, belki de eve gidip biraz uzanmalısın. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

Hayır, ihtiyacı olan şey kendine bir bilgisayar aksesuarı bulmak ve bu disketlerin her birindeki tüm dosyaların çıktısını alıp özel olarak okumaktı. Ve sonra da...

Ne yapacağım, nereye gideceğim? diye merak etti.

"Haklısın," diye mırıldandı. "Tüm bunlardan kurtulmam gerekiyor."

"Cenazeyi sonra düşünürüz." Candy ortadan kayboldu ve hemen geri geldi. "Bir de işle ilgili bir sorum var. Gelecek ay bağış kampanyası yapacak mıyız, yapmayacak mıyız?"

Lydia anlamlarını çok iyi bildiği kelimeleri tercüme etmeye çalışırken gözlerini kırptırdı. "Ah... bu sorulacak bir şey

Yönetim kurulu. Gelenler onların adamları, bizimkiler değil. Açıkçası benimkiler değil, çünkü kimseyi tanımıyorum."

"O zaman telefonu açıp neler olup bittiğini öğrenmeniz gerekiyor. Arayıp sorular soran satıcılar var. Çadır kurulumu, yemek şirketleri, bu tür şeyler. Onlara ne söyleyeceğimi bilemiyorum. Yani, ben buranın ön cephesindeyim, her şey benden geçiyor, ama yetkim yok-"

Nedense Candy'nin kısa, çok sarısı saçlarından mavi kazağıyla uyumlu mavi göz farına ve pembe, sürekli giyen pantolonuna kadar her şeyi çok netleşmişti.

"Ne," dedi kadın. "Sorun ne?" Lydia yavaşça ayağa kalktı.

"Bana karşı dürüst olmanı istiyorum Candy." Kelimeler ağzından çıkarken normal ses tonundan bir oktav daha alçaktı. "Artık dalga geçmek yok. Ne biliyorsun? Neyi sır olarak saklıyorsun?"

Resepsiyonistin gözleri kısıldı. "Artık benim patronumsunuz. Eğer bu organizasyonda bir şeyler oluyorsa-"

"Buraya gelen her postayı açıyorsun. Her tedarik siparişini. Tüm paketleri ve FedEx zarflarını." Lydia masanın etrafından dolaştı. "Tüm banka hesaplarına erişimin var çünkü faturaları ödüyor ve muhasebe işlerini yapıyorsun. Bilgisayarlarımızın ağ yöneticisi sensin, cep telefonlarımızı sen aldın, doktorumla acil durum irtibatım sensin."

Kadının yanında durana kadar ilerlemeye devam etti. "Hesaplardan birkaç milyon dolar gitmiş - geldiğini bile bilmiyordum. UPS'i arayıp durduğun paket, Peter'ın ev adresi yerine buraya teslim edilmiş, etikette de öyle yazıyordu. Rick'in ölümüne de o kadar şaşırmamıştın. Tekrar söylüyorum, burada neler oluyor Candy?"

Resepsiyonistin sol kaşı kalktı ama bunun dışında bir tepki vermedi. "Az önce beni kendi işimi yapmakla suçladınız.

iş. Tebrikler, Kolumbo. Rick hakkında ne hissettiğim seni ilgilendirmez-

"Burada yüzeyin altında neler olduğunu biliyorsun. Gerçeği biliyorsun." Lydia kadının yüzünü inceledi. "Ve Peter Wynne'i sen öldürdün. Değil mi?"

THIRTY-EIGHT

DANIEL zemine yerleştirilmiş metal kapağın yanına geldiğinde etrafına bakındı. Tepesinde dönüp duran bir çift karga dışında yakınında kimse yoktu.

Ve şimdi o lanet şeyin tam üzerinde olduğu için, güneş ışığını neden yakalayıp geri kırptığını görebiliyordu. Çürümüş bir gövde kök yatağından düşmüş ve yamaçtan aşağı kayarak çam iğnelerinin bir kısmını dairesel mühürden koparmış ve bu sırada çeliğin bir kısmını kazıyarak yansıtıcı hale getirmişti.

Üç metre çapında. Kapağa kadar alçak bir tekerlek krankıyla.

"Merhaba, samanlıktaki iğne."

Silahını yere bırakıp diz çöktü, direksiyonu tuttu ve bir kez çekti. Daha sert bir çekiş. Bir lanetle, tüm gücünü-

Tekerlek bir gıcırtyla kranktan koptu ve Daniel geriye, kışının üzerine düştü. "Lanet olsun."

İçeri girmek zorundaydı. Yapmaya geldiği şeyi tamamlamak için tam erişime ihtiyacı olacaktı.

Mühürün üzerinde yeniden konumlanarak, mührü açmak için neye ihtiyacı olduğunu anlamak için kiri biraz daha sildi. Ne kadar sağlammış. Etrafında hiç boşluk yoktu-

Kurşun kulağının dibinde cızırdadı ve arkasındaki çam iğnelerine saplandı.

Bir hamleyle vücudunu devrilmiş ağacın üzerine fırlattı ama çürüme yüzünden gövdenin büyük kısmı oyuktu, bu yüzden taktiksel değil sadece görsel bir koruma sağlıyordu. Silahını avuçlayarak, her şeyin daha sağlam olduğu tabana doğru koştu.

Saldırının yerini belirleyince, siyah üniformayı bir kaya çıkıntısının arkasında gördü. Yaklaşık elli metre ötede-

Yüzü tanıdığına, "Şu haline bak," diye mırıldandı. "Gözlerini geri almışsın, değil mi?"

Öldürdüğünü muhafızdı. Silahsızlandırdığı-

Daha fazla mermi. Tahtaya çarpıyor. Yere çarpıyor. Taştan sekiyor.

Daniel eğildi. İhtiyacı olan şey biraz destektir-

Mermi sayısı yeterince arttığında ayağa fırladı ve yeniden doldurmanın gerektirdiği nanosaniyelerden yararlanarak hızla koştu. Ve tam zamanında, dağın bu yüksekliğindeki birkaç meşe ağacından birine sırtını dayadı.

Muhafız onun hâlâ devrilmiş gövdenin arkasında olduğunu düşünürken, diğer adam kayaların arkasından nişan alarak ileriye doğru odaklandı.

Daniel silahını doğrulttu ve çekmeye başladı-

Pop!

Kendisine ait olmayan bir mermi muhafızın kafatasının yan tarafına isabet ederek kafasını buharlaştırdı ve beyaz benekli kırmızı bir bulut her yöne savruldu. Kafası kopan ceset öne doğru yığıldı, bir gümbürtüyle yere düştü ve sonra kapağı ortaya çıkaran gövde gibi, hâlâ sıcak, hâlâ seğirmekte olan ceset, ivmesi yüzüstü yere düşene kadar yamaçta ileriye doğru kaydı.

Ya da yüzüstü, olduğu gibi-

Daniel kendi namlusunu çevirdi. Ve onu olay yerine gizlice yaklaşan uzun boylu figüre doğrulttu.

Walters Kasabası şerifi yaklaşık otuz metre ötedeki bir tepede duruyordu, botları dikilmişti, el topu kullanıyordu.

Silah sadece indiriliyor.

"Sanırım artık güvendesin," diye kuru bir yorum geldi. "En azından benden."

Daniel omzunun üzerinden bir bakış atarak diğer tarafta üzerine binilmediğinden emin oldu. "Öyle miyim?"

"Ben kanunum. Ben insanları öldürmem." "Buna kanmadığım için beni bağışlayın."

Şerif omuz silkti ve silahını kılıfına koyarak ilerledi. Ama Daniel'in üzerine gelmedi. Karşıya geçti ve nöbetçinin yanında durdu.

Ya da muhafızdan geriye ne kaldıysa.

Daniel silahını adamın üzerinde tuttu ve eğilirken onu izledi.

"Senin ne olduğunu biliyorum Daniel Joseph," diye mırıldandı Eastwind. "Ve neden burada olduğunu da biliyorum."

"Benim hakkımda bir bok bilmiyorsun."

"Bu konuda yanılıyorsunuz." Şerif başını salladı. "Korkarım bu sefer bakacak göz yok. Diğerine de böyle yapmıştın, değil mi? Yaptığın şey bu."

"Neden bahsettiğin hakkında hiçbir fikrim yok."

"Diğerini sen öldürdün. Cesede ne yaptığınızı bilmiyorum ama bir şey yapmışsınız. Üzerindeki silahları da aldın, bir yere sakladın mı? Eminim saklamışsındır. İlçe yoluna gitmeden ve Lydia seni almadan önce. Ne yaptığını öğrenmesin diye onları sakladın."

Daniel sessiz kaldı. Rakibin senin hakkında ne kadar çok şey bildiğini paylaşmakla meşgulken yapacağın şey buydu.

"Onu öldürdüğünü öğrenmesini göze alamazsın." Eastwind onları ayıran mesafeye baktı. "Senin ne olduğun hakkında hiçbir fikri yok, değil mi?"

"Peki onu korumak için ne yaptın?" diye sordu Daniel. "Sadece merak ediyorum. Yani, sana takip edildiğini, mülküne birinin girdiğini, arabasının altında bir cihaz olduğunu söyledikten sonra... ne. Ne yaptın? Sen. Yaptın."

"Kendi başının çaresine bakabilir." "O yalnız yaşayan bir kadın-"

Şerif bir kahkaha patlattı. "Şovenizminiz onun gibi biri üzerinde boşa gidiyor."

"Ve görevlerinizi ihmal ediyorsunuz-"

"Görevlerimin ne olduğu hakkında hiçbir fikriniz yok."

"O kadar da kafa karıştırıcı değiller, değil mi? Korumanız ve hizmet etmeniz gerekiyor ama konu Lydia Susi olunca ikisini de yapmıyorsunuz."

"Az önce hayatını kurtardım." "Saçmalık. Onu yakalamıştım."

"Öyle mi?" Şerif ayağa kalktı. "O zaman sen gerçek olasılıkları gördüğünde fark edemeyen bir kumarbazsın."

"Ben asla kumar oynamam. Oynamak zorunda değilim."

"Dediğiniz gibi." Eastwind başını eğdi. "Her neyse, bu işi şöyle halledeceğiz. Ben buradaki küçük sorunumuzu halledeceğim ve sen de beni gördüğünü unutacaksın. O köprüye geri dönecek, o dört tekerlekli araca binecek ve Kurt Çalışma Projesi'ne geri döneceksin - istifa edeceğin yere. Sonra Bayan Susi'nin evinden eşyalarını alacaksın ve bu bölgeyi terk edip bir daha dönmeyeceksin."

"Bana emir vermeye hakkın yok." "Evet, var. Burası benim toprağım."

Daniel gözlerini kıstı ve biraz gülümsedi. "Benden kurtulmak istiyorsan posta kodu rozetinden daha büyük bir güce hesap vermen gerekecek."

"Pek sayılmaz." Eastwind bir kez daha rahatça omuz silkti. "Lydia Susi'nin etrafında olmaya devam edersen öleceksin. Ve o zaman benim için artık bir sorun olmayacaksın."

* * *

Candy'nin önünde duran Lydia başını yavaşça salladı. Sonra söylediği sözleri tekrarladı.

"Onu sen öldürdün. Peter'ı öldürdün."

Bunu takip eden sessizlikte, diğer kadının ifadesi değişmedi. Yine de, er ya da geç bir yüzleşmenin geleceğini görmüş ve kendini buna hazırlamış olmalıydı.

"Bu konuda çok yanılıyorsun," dedi alçak bir sesle.

"Öyle miyim? Hiç sanmıyorum." Lydia eğildi. "O milyonlarca doların bir kısmını aldın mı? Ve sonra daha fazlasını mı istedin? Sana engel mi oldu?"

"Üç yatak odalı bir evim ve bir kedim var. Bu kadar parayla ne yapacağım ben?"

"Sen söyle Candy."

"Neden zahmet edeyim ki?" Kadın kollarını göğsünde kavuşturdu ve çenesini dikleştirdi. "Benim için benim uydurabileceğimden daha iyi bir hayat hikâyesi uydurmuşa benziyorsun. Yaptığım ya da düşündüğüm hiçbir şeyle hiçbir ortak noktası olmaması seni rahatsız etmiyordur. Kurgu insanlar için çok eğlenceli, değil mi? Yani, evet, fantezinize ekleyebileceğim bir şey yok, üzgünüm."

Candy koridordan aşağıya, bekleme odasına baktı. "Ama bir konuda haklısın. İki yıldır bir gün bile izin yapmadım. Nedenini bilmek ister misiniz? Zimmetime para geçirdiğim için değil. Çünkü burası sahip olduğum tek şey ve bu beni ezik yapsa da, suçlu ya da katil yapmıyor, çok teşekkür ederim. Bu yüzden bugünün geri kalanında izin alıyorum ve yarın sabah buraya geldiğimde, bana bu saçmalığı söylediğini unutacağız. Ya da istersen Eastwind'i ara. Kelepçelerle evime gelsin ve beni hapse atsın. G'head. Bakalım bu nereye kadar gidecek, değil mi? Her neyse, iyi akşamlar. Yarın görüşürüz."

Yaşlı kadın arkasını döndü. Yürüyüp gitti.

Onun ardından Lydia olduğu yerde kaldı, çünkü bekleme alanında Candy'nin giydiği gibi bir hışırtı vardı.

ceketini ve çantasını topladı. Sonra kapı açıldı ve kapandı.

Masasına geri dönen Lydia pencereye gitti, panjurları araladı ve Candy'nin arabasını geri çekip çakıllı yoldan gidişini izledi.

Onu bir daha asla göremeyeceğim, diye düşündü Lydia. Bu alametin iyi mi yoksa kötü mü olduğunu bilmek zordu. "Kahretsin," dedi binanın mutlak sessizliğinde.

Sandalyesine çökerek başını elinin üzerine koydu ve WSP'ye ilk girdiğı zamanı hatırladı. Peter'la yapacağı görüşme için gelmişti ve kışın soğğundan çıkıp bekleme odasının sıcaklığına adım attığını çok net hatırlıyordu. Candy masasından başını kaldırmış ve her zaman yaptığı gibi konuşmaya başlamıştı.

Sanki yıllardır sohbet ediyorlarmış gibi. Yıllardır. O zamanlar Peter her gün onun ofisindeydi ve Rick klinikte çalışıyordu ve yeni işiyle ilgili heyecan doluydu.

Yıllarca kendini temelsiz hissettikten, temelsiz kaldıktan sonra, büyükbabasının ölümünden sonra, evet, nihayet diye düşünmüştü.

Kökler.

Büyümek için.

Ama şimdi, buradaydı. Yalnızdı.

Ön kapı açıldı ve ayak sesleri yavaş ve ağır bir şekilde koridordan aşağı indi.

Başını kaldırdığında, kim olduğunu bilmesine rağmen nefesi kesildi. Hiç şüphesiz bunun nedeni adımlarını tanımış olmasıydı: Daniel'ın yüzü koruda geçirdiğı zaman nedeniyle bronzlaşmıştı ve saçları patikalarda koşarken rüzgârla okşandığı için pürüzsüzdü. Aynı şekilde, giysilerinde de kurumuş nehir çamuru izleri vardı.

Ona konuşma fırsatı vermedi.

Lydia ayağı fırladı ve ona doğru koştu, kollarını onun boynuna dolayarak kendini onun kollarına bıraktı.

güçlü göğüs.

"Oh, Tanrım... ," diye mırıldandı. "Burada olmana çok sevindim."

THIRTY-NINE

Lydia'nın sert kucaklamasına karşılık olarak Daniel kollarını sertçe Lydia'ya doladı. İlk başta. Ama Lydia ona sokulup titrediğinde gözlerini kapadı ve onu çenesinin altına soktu.

"Ne oldu?" dedi, kendi raporunu hazırlaması gerektiğinin farkındaydı.

Ama yapamadım.

"Ben sadece... Sanırım şimdi her şey bana vuruyor." Geri çekildi. "Herkes gitti. Peter. Rick. Şimdi de Candy. Hepsi gitti.

-Ama sen buradasın. Tanrı'ya şükür."

Kız ona bakarken konuşmaya niyetlendi... ama sesini kaybettiğini fark etti. Gözleri öylesine hipnotize ediciydi ki, gözyaşlarıyla halkalanmış, duygularla parlıyordu. Tek yapmak istediği onu incinmekten korumaktı. Zarar görmekten.

Elini Lydia'nın saçlarında gezdirdikten sonra alnını Lydia'nın alnına yasladı. "Lydia."

Onun adı, nihayetinde söyleyemeyeceği kelimelerin girişiydi: Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca sessizlik içinde kaldılar, bedenleri ortak bir sıcaklık yarattı, ruhları kaynaştı. Bu arada, etraflarında, sadece ima edilen kaderler bir ateş çemberi gibi geleceklerine yaklaşıyordu.

Şimdiki zamanlarında.

Ama bu anı yaşadılar. Ve eğer paha biçilmezlik nadirliğe dayanıyorsa, o zaman bu sessiz an paha biçilmezdi - çünkü

bunun bir daha olmayacağını biliyordu.

Ağzını onunkine indirdiğinde, bilinçli bir düşüncesi yoktu. Düşünmeyi göze alamazdı. ATV'deki dönüş yolculuğunu, ambarın soğuk tekerleğinin ellerinin altındaki hissini yeniden yaşayarak geçirmişti. O haydut silah sesini bir kez daha duydu. Üniformalı muhafızın kafasının havaya uçuğunu gördü.

Havadaki kırmızı spreyi hatırladı.

Lydia'yı öperken, onun ağzını yalarken, tüm bunlar geri çekildi. Artık hiçbirini onunla değildi. O büyük bir silgiydi.

Yanında götürdüğü şey şimdiki zamandan fazlasıydı. Onun geçmişini de aldı.

Daniel hiçbir uyarıda bulunmadan kendini onun içine attı, kadın omuzlarını kavrayana kadar onu geriye doğru bükte ve onu yerden kaldıran tek şey onun gücü oldu. Onu daha sert ve daha sert öptü ve sonra kapıyı tekmeleyerek kapattı ve koluyla masasını temizledi, eşyalar yere çarptı, bir şeyler kırıldı.

Sanki ikisinin de umurundaydı.

Onu yatağın üstüne yatırdı, vücudu tahtaya çarpıyordu. "Sana ihtiyacım var," dedi. "Yapmak zorundayım..."

Cevabı, elleriyle pantolonunun düğmesini açıp fermuarını çekiştirerek verdiği bir çırpınıştı. Botlarını tekmeleyerek çıkardığında, masanın kenarına çarptılar ve yere düşerken çarptılar ve sonra kot pantolon gitti-

Külotunu yırttı. Pamuğu üzerinden söküp aldı. Devam etmek, onu çırılçıplak soymak, acele etmemek istiyordu.

Ama bu onun lanet ofisinde olmayacaktı.

Daniel kendi çekişini yaptı ve siki fermuarından dışarı fırladı. Avucunu onun omzuna koyarak üzerine eğildi, kalçasının arkasından tuttu ve onu masanın kenarına çekti. Çıplak kızı ahşabın üzerinde gıcırdarken, kadın haykırdı ve bacakları açıldı.

Biraz geri çekildi ve aşağı baktı. Onun parıldayan, kendisine aç, çıplak seksini gördüğünde, taşaklarını hissetti.

sıkın.

Hayır, yapmayacaksın, dedi kendi kendine. O yoldan tekrar gitmeyeceğiz.

Kendini tutarak hırladı, "Sen benimsin."

Dişlerini gıcırdatarak ereksiyonunun başını kadının göbeğinde aşağı yukarı okşadı ve buna karşılık kadın sarsıldı, omurgası kamburlaştı, ağzı açık kaldı. Etrafına dökülen, gevşek ve parlak saçları, yüzündeki kızarıklık ve nefes almak için zorlanmasıyla, uyuşmuş kalbi için hayat, soğuk ruhu için sıcaklıktı.

Başka bir zamanda, başka bir kaderde, onun yürüdüğü yol, ölümlü manzarasının içinden geçen yol olabilirdi.

Ama sıra dışı bir şekilde karşılaşmışlardı.

Daniel onun içine girdi ve kadın onun adını haykırırken omuzlarına tutundu. Başını eğerek pompalamaya başladı. Yavaşça yapmak istiyordu. Duramazdı. Kontrol onda değildi. Vücudu bağımsız olarak çalışıyor, ona çarpıyor, ona çarpıyordu. Adam eğilip onu becerirken, adam bir hayvan gibi homurdanıyor, tamamen zıvanadan çıkıyor, kadın da onun altında, adamın ona vermek zorunda olduğu her şeyi alıyordu.

Yanlış anlamıştı.

Kız onun değildi. Tam tersiydi. Ona sahipti.

Lydia'nın bedeni sevgilisinin altındaki güçlü itiş gücünü emdi, Daniel'in kalçaları omurganın tabanında sallanıyor, ereksiyonu Lydia'nın derinliklerine giriyor ve sonra geri çekiliyor, içine girip geri çıkıyordu. Sertti, kabaydı. Hamdı.

Ve seksin sonsuza dek sürmesini istiyordu.

Bir salıverme onu paramparça ederken, vücudunu sıkarken, daha önce hiç bilmediği bir his patlaması hissettirirken düşündüğü buydu. Ve tam uçarken, Daniel ona kilitlendi.

ona karşı, uyarılmışlığı içinde tekmeleniyor, zevki yeniden doruğa çıkarıyor-

Adamın ağzı kadınıninkini buldu ve orgazm devam ederken öpüşmeye başladılar.

Ve sonra başladığı kadar hızlı bir şekilde sona erdi.

Yine de seks o kadar yoğunlu ki, hareketsiz kaldıklarında sanki yüz yıldır yokmuş gibi hissetti. Sonrasında ikisi de zor nefes alıyordu ve Daniel onun üzerine yığıldı, ağırlığı onu masaya bastırıyordu. Bildiği kadarıyla bu bir yatak da olabilirdi. Ya da umurunda değildi.

"Siktir," diye mırıldandı kulağına karşı. "Özür dilerim. Bu ne değil ..."

Ellerini adamın saçlarında gezdirdikten sonra bacaklarını adamın kalçalarına doladı ve bileklerini çaprazladı. "Neden özür diliyorsun? Ben de istedim. Ve endişelenme... Benim çocuğum olamaz. Hiçbir zaman hamile kalmayacağım."

Sanki kadın onu şok etmiş gibi gözlerini kırptırdı. "Ben, ah... Bunu düşünmeliydim."

"Dediğim gibi, zorunda değilsin." Adam biraz doğrulup garip görününce başını iki yana salladı. "Bu duygusallaştırılacak bir şey değil. Senin bir deyimini kullanacak olursam, neyse o."

"Özür dilerim."

Onun içinde olmasına hayret ederek yüzünü okşadı. "Bu anı mahvetmeyelim. Hadi, sadece... burada, olduğumuz yerde olalım."

"Lydia... Keşke her şey farklı olsaydı."

İşaret parmağıyla kaşlarını düzeltti. "En azından şu anda var. Ya da ... sahiptik." Hüznü geri döndüğünde, onun yüzünü ellerinin arasına aldı. "Kapıyı kilitleyip eve gidelim mi?"

"Pekala."

Onu tekrar öptü. Ve tekrar.

Ve ondan sonra, kadın başını bir yöne eğdi ve o da başka bir yöne eğdi ve sonra bir dalga halinde hareket ediyorlardı, daha yumuşak, daha yavaş, ama daha az yoğun değil. Bu sefer, zevk

Bir bomba patlaması yerine bir alev gibi, ama aciliyeti olmamasına rağmen aynı sıcaklıkla yandı.

Ona tutunarak masasının üstündeki tavana baktı. Her itişte başı geriye gidiyor ve her geri çekilişte kendini düzeltiyor, görsel noktası onunla sevişirken aynı ritme göre değişiyordu.

Tanrım, bunu gerçekten ofisinde mi yapıyordu? diye merak etti. Bu gerçekten oluyor muydu... yoksa uyandığında kalçaları sıkışık, nefesi daralmış, yüzünü yastığa gömüp hayal kırıklığıyla inlediği erotik bir rüya mıydı-

"Daniel... ," diye inledi.

Orgazmı şimdi daha yumuşak ama daha uzun süreliydi ve o orgazmı atlatırken adamın ağzı yine onunkinin üzerindeydi.

Gözlerini sıkarak kapattı, ağlayacak gibi hissetti. Bunun yerine ona daha sıkı sarıldı.

Sanki her an ortadan kaybolacakmış gibi. Bir rüya gibi.

FORTY

DANIEL tabağı Lydia'nın önüne koydu ve geri çekildi. "Benim yemeklerim seninkiler kadar iyi değil."

Ona baktığında, hüzünlü gülümsemesi kalbini kırdı. "Hadi ama, bu benim için gurme bir yemek."

Yakın bile değil, diye düşündü. Kahretsin, keşke ona ızgarada, solmakta olan Ağustos güneşinin altında, folyoya sarılmış mısır ve bakımını üstlendiği bahçeden kocaman bir salata yapabilseydi. Sonra da eski usul mısır şurubu ve yarı tatlı lokmalarla pişirdiği sıcak çikolata soslu ev yapımı çilekli dondurma. Oh, ve tüm bunları paylaştıkları bir mutfakta yapmak ve tembel Pazar günlerinin tadını çıkardıkları verandada yemek istiyordu.

"Spagetti kutudan çıktı," dedi, "sos kavanozdan."

Ama sevgiyle yapılmış-

Hayır, kendini durdurdu.

"Yemek yemiyor musun?" Lavaboya ve süzgece baktı.

"Sen tabağını getirene kadar bekleyeceğim."

"Yolda büyük bir öğle yemeği yedim." "Piknik mi?"

WSP'nin dinlenme odasındaki otomattan aldığı kolalardan biriyle onun karşısına oturdu. İşyerinde bu kadar çok içtiği için kırmızı kutuların hepsini boşaltacaktı.

"Evet, bir piknik. Piknik eşyalarından oluşuyor." Arkasına yaslandı ve gerindi. "Her neyse, son köprü de onarıldı. Ekipman kulübesinin çatısı sağlam. Üzerinde oynanmış tuvalet bir süre daha kullanılabilir. ATV tamir edildi."

"Kontrol listeniz." Lydia çatalını döndürdü. "Her şey tamam."

Cümlelerin dağılmasına izin verdiğinde, onun gideceğini tahmin edip etmediğini merak etti.

Lanet olası Eastwind. Ama ayrılmasının ardındaki sebep şerif değildi. Sonuç olarak, Lydia için yapabileceği en önemli şey onun hayatından siktir olup gitmekti. Kısa vadede onu güvende tutabilirdi ama er ya da geç gitmesi gerekecekti ve kendi düşmanları vardı.

"Ailenin geri kalanı nerede?" diye sordu. "Kuzenler, amcalar, teyzeler?"

Kim olursa olsun.

Lydia omuz silkti. "Sadece büyükbabam ve ben vardık. Tek çocukların tek çocukları aile ağacını biraz daraltıyor."

"Ailene ne oldu?" Onun sorusuna karşılık olarak tabağına bakmaya devam etti ve çatalının dişleriyle spagettiyle oynadı. "Gerçekten meraklı değilim."

Saçmalık.

"Sorun değil," dedi hüzünlü bir gülümsemeyle. "Ben sadece... sanki farklı bir hayatmış ve çok uzun zaman önceymiş gibi hissediyorum. Ve sanırım... şey, ben her zaman iki farklı dünyada yaşadım, ne biri ne de diğeri. Annem ve babam hakkında konuşmak, uzlaştıramaz olanı uzlaştırmaya çalışmak gibi geliyor."

"Anlat bana," diye fısıldadı.

Lydia makarnasını karıştırmaya devam ederken gülümsemesi kayboldu. "Annem ben doğduktan hemen sonra beni terk etti ve babam da hiç yanımda olmadı. Eğer büyükbabam devreye girmeseydi, gerçekten burada olamazdım."

"Bekle, ne-annen seni terk mi etti?"

"Ben doğduğumda." Gözleri sanki nasıl tepki verdiğini kontrol ediyormuş gibi onunkilere kaydı. "Beklenmiyordum,

İkisi de. Senin ve benim ortak noktamız bu. Ve ikimizin de annesi bizi terk etti, değil mi?"

"Evet, yaptılar." Daniel başını salladı. "Yani seni hastanede öylece terk mi etti?"

"Evde bir doğumdu. Büyükbabamın evinde. Hamileliğini sonlandırmaya çalıştı... pek çok kez." Adam hafifçe küfrederken, kadın devam etti, sanki hikayeyi bitirmek istiyormuş gibi kelimeleri daha hızlı çıkıyordu. "Bir elbise askısıyla kendine evde kürtaj yapmaya çalıştı. Sonra haplarla iki intihar girişimi oldu. Sonuncusu... kendini bir arabanın önüne attı. Ama ben kaldım."

Daniel sadece gözlerini kırpabildi. "Lanet olsun, Lydia."

"Her şeyi öğrendim çünkü günlüğü klinikte doğum için hazırladığı eşyaların arasındaydı. Ama doğum onu şehrin öbür ucuna götüremeyecek kadar hızlı olmuş, bu yüzden ben doğduktan sonra kanaması durur durmaz ve yürüyebilir hale gelir gelmez arabasına binip gitmiş. O çanta sahip olduğum tek şeydi. Yatağımın altında onunla uyudum. On yaşma geldiğimde nihayet açtım. Belli ki hastaneden kaçmak için bavulunu hazırlamıştı. Günlüğü okudum ama bir süre sonra büyüyene kadar her şeyi anlamadım." Garip bir şekilde güldü. "Onunla ilgili elimdeki tek fotoğraf ehliyetindeki fotoğraftı - cüzdanını bile almamıştı ve ben onu aldığıma sevinmişim."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Sanmıyorum. Bir keresinde onu bulmaya çalışmıştım. Ehliyetteki resim gerçektir ama isim ve adres sahteydi." Çatalını yere bıraktı ve saçlarını geriye doğru itti. "Aman Tanrım, bu kulağa pembe dizi gibi geliyor."

"Yani birlikte yaşadığınız kişi babanızın babası mıydı?"

Başını salladı. "Ağaçlarla çevrili تنها bir bölgede yaşıyordu. Kışın bile yatağımın yanındaki pencere açık uyurdum. Ay'a şarkı söyleyen kurtlar benim en büyük tesellimdi."

"Ben de bu sesi seviyorum," diye mırıldandı. "Bu yüzden mi buraya geldin? Onlarla çalışmak için."

"Burası benim için sadece evim. Ve kabul edelim ki, olduğumdan başka bir şey olmak zorunda olmadığım yerlerde daha iyiyim."

"Bir davranışçı."

"Hiçbir yere ait olmayan biri." Biraz omuz silkti. "Burada, bu küçük kasabada, çok fazla insanın olmadığı yerde mi? Bu beni o kadar rahatsız etmiyor. Bir de kurtlar var... Onlar çok güzel yaratıklar ve korunmaları gerekiyor. Yırtıcı hayvanlar bile avlanabiliyor ve insanlar her şey için en büyük tehdit."

Daniel bu yüzden onun gitmesine engel olmayacağını düşündü. Yalnız kalmaya alışkındı.

"Yaşayabileceğiniz başka yerler de var," dedi. "Başka işler."

"Biliyorum." Derin bir nefes aldı. "Ve bir tane bulmam gerekecek... Tanrım, her şeyin bu şekilde sona ereceğini hayal etmemiştim."

"Candy de mi gitti dedin? Öylece bıraktı mı?"

"Öğleden sonra izin almaya karar verdi. Her şeyden sonra, neden yapmasın ki. Ama yarın sabah dönüp dönmeyeceğini kimse tahmin edemez."

Başını salladı. "Bunu daha önce de söylediğimin farkındayım ama keşke her şey farklı olsaydı."

Lydia çatalıyla onu işaret etti. "Daha doğru sözler hiç söylenmedi."

Kız onun için hazırladıklarıyla uğraşırken bir süre sessiz kaldılar. Bitirdiğinde, tabağını ve çatalını temizledi ve kalan sütünü içmesi için onu yalnız bıraktı.

Lavaboda suyu akıttı. "Bu paket Peter içindi. O disklerde ne olduğunu öğrenecek misin?"

"Hayır. Sanırım bunu şerife vermem ve onun çözmesine izin vermem gerekiyor. Ne yapacağım ben, biliyor musun?"

"Evet, biliyorum-"

"Yarın sabah gidiyorsun, değil mi?"

Lydia kelimeleri ağızından çıkarırken, tüm vücudunun bir araba çarpacakmış gibi gerildiğinin farkındaydı. Yine de her zaman söyledikleri şey neydi?

Cevabını istemediğiniz bir soru sormayın.

Bu durumda, cevabı istemediği doğrudu. Ama ne olduğunu biliyordu.

"Ben iyi olacağım," dedi. Bu ona mı yoksa kendisine mi yönelikti? Merak etti. "Hayatın bana öğrettiği bir şey varsa o da her zaman iyi olacağımdır. Öyle ya da böyle, her zaman iyi oldum."

Daniel ağızını açtı. Kapadı. Tekrar açtı.

"Her şey yolunda." Biraz gülümsedi. Ya da gülümsemeye çalıştı. "Çok şey oldu. Yani, Proje'ye bile bağlıyım ve drama içinde boğuluyorum. Senin gibi sadece buradan geçen biri mi? Anlıyorum."

"Keşke her şey farklı olsaydı. Tanrım, bunu tekrar tekrar söylüyorum, değil mi?"

"Sorun yok." Elini kalbinin üzerine koydu. "Ve tekrar söylüyorum, aynı fikirdeyim."

Bir sessizlik daha oldu. Sonra dedi ki, "Bana ödeme yapmak zorunda değilsin."

"WSP'de saatlerce çalıştın, parayı hak ediyorsun."

"Hayır. Ben iyiyim."

Lydia pencereye doğru baktı. Leylak rengi örtüyü geri çekerek karanlığa baktı ve dışarıda ne olduğunu merak etti. Kendisine yönelik bir tehdit anlamında değil. Onun nereye gideceğini, kaderin onu nereye götüreceğini merak etti.

Bunun cevabının bir kısmını zaten biliyordu.

Kaderin onu götürdüğü yer ondan uzaktaydı. "Geç oldu," dedi pencereye doğru.

"Saat daha sekiz buçuk," diye karşı çıktı. "Sanırım şimdi uyumak sizin dokuz kuralınızı ihlal ediyor."

"Vay canına, sabahın dördü gibi-"

Yanındaki zemin gıcırdadı ve başını kaldırıp baktı. Daniel onun üzerinde durmuş, uzun boyuyla aşağıya bakıyordu.

"Gözlerini hiç unutabilecek miyim?" diye mırıldandı. Cevabını zaten bildiği bir başka soruydu bu.

"Ben özel bir şey değilim." Omuzları kısa bir süreliğine kalktı. "Sadece bir tamirciyim."

"Bundan çok daha fazlası."

Daniel elini uzattı. "Gel hadi. Yukarı çıkalım."

Örtünün tekrar yerine düşmesine izin vererek ayağa kalktı ve elini onunkinin içine soktu. İkinci kata çıkan merdivenlere geldiklerinde, adam önce kadınlar olmak üzere onu ileriye doğru yönlendirdi. Onun vücudunun yanından geçerken, birlikte yaşayan çiftlerin yaptığı normal şeylerin ne kadar sessiz bir keyif olduğunu düşündü. Aynı anda lavabonun üzerinde diş fırçalamak. Pijamaları birlikte değiştirmek. Yerleşmek ve ışıkları kapatmak.

Onunla bir ömür boyu bunu yaşayabilmeyi diledi.

Üst katta, misafir odasına değil, onun odasına gittiler ama sonra tuvalete tek başına gitmek için iki kat geri döndü. Kadın pijamalarını giydikten sonra, adam geri geldi ve yatağın kapıya en yakın tarafını tutarak yastıkları dolgunlaştırdı ve büyük avuçlarıyla yatağı test etti. Yatak takımlarını kendi zevkine göre düzenlemesi için onu yalnız bırakarak koridorun sonundaki lavaboda normal gece rutinini yaptı ve odaya döndüğünde adamın heybelerini içeri taşıdığını ve çarşaflara uzandığı yerin hemen yanına koyduğunu fark etti.

Silahı orada, diye düşündü yorganı arkaya çekip onun yanına uzanırken.

Serin çarşafların arasından geçip onun sıcak bedenini bulmak dünyanın en doğal şeyiydi. Göğsüne yaslanarak rahatladı, uzun kolunu uzattı ve lambayı kapattı.

Lydia açık kapı aralığından dışarı baktı. Banyonun ışığını açık bırakmıştı, bu yüzden tırazanın destekleri koridorun çıplak ahşap zeminine gölge düşürüyordu.

Bunu sonsuza dek yapabilirim, diye düşündü.

Akşam yemeđi, çamařır ve diř bakımı gibi sıradan řeyler. Bu kadar basit hayat hedeflerinin olmasının acınası olduđunu dűřünüyordu. Hedefler arabalar ve sűslű tatillerle ilgili olmalıydı ve bu ona Peter Wynne'i dűřündűrdű.

Ahırdaki tadilatın ne kadarı Kurt Araştırma Projesi'ne yapılan bağışlarla karşılanmıştı? O korkunç deneyler hakkındaki bilgileri satın mı alıyordu? Yoksa satıyor muydu?

Peki bildikleriyle ne halt edecekti?

"Biraz uyumaya alış," diye mırıldandı Daniel. "Sabah yaklaşıyor."

Tıpkı bir yűk treni gibi.

Ve Daniel'ın, űzerinde uzun bir liste varken, her řeyin tek ۆnemli parçasının o olmasının bir kanıtı olduđunu dűřünüyordu. İliřkileri bařka tűrlű nasıl sona erebilirdi ki? Cidden. Bařka nasıl bir sonları olabilirdi ki?

Ayrıca, eğer o gittiyse?

Onun gűvende olduđunu biliyordu.

Bunda huzur vardı.

LYDIA bahar kuşlarının sesleriyle ve yüzüne vuran güneş ışığının sıcaklığıyla uyandı. Gözlerini kırpıştırarak açtığı anda, kendini rahat yastıkları, battaniyesi ve hiç kedisi olmamış ama gerçekten olması gereken minderleriyle pencere kenarındaki koltuğa bakarken buldu.

Göğüs kafesinin arkasında bir ağrıya, kameriye fantezisini düzenledi. Kitap, çay ve o kediyle yalnız uçuş yerine, iki kişinin karşılıklı uçlara yaslandığını, bacaklarının battaniyenin altında ortada iç içe geçtiğini hayal etti. Gazete sayfalarını değış tokuş eder ve birlikte okuduklarını yere atarlarken, aralarındaki televizyon masasında bir çift kahve fincanı ve kek kırıntılarıyla dolu ortak bir tabak vardı.

Yana dönerek Daniel'ın uyuduğı boş yere baktı. Kendisi kalktıktan sonra Daniel'ın yattığından emin olmuştu ve yastıkların üzerindeki baş izi, onun yatağında yan yana geçirdikleri saatlerin kanıtıydı.

Koridorun sonunda duş çalışıyordu.

Saate baktığında saatin yediyi biraz geçtiğini gördü.

Aciliyet duygusuyla yorganı üzerinden attı ve kapalı banyo kapısına doğru koştu. Ama kapıya yaklaştığında panellerde durakladı. Sonra kapıyı çaldı.

"Lydia?" diye boğuk bir cevap geldi.

Kapıyı açtığında ılık bir sisle karşılaştı. Dar alanın karşısında, Daniel cam muhafazayı açmış ve etrafına bakıyordu, geniş göğsü sudan parlıyordu, elinde bir kalıp sabun vardı, köpükler karın kaslarından aşağı ve kalçalarına doğru süzülüyordu.

Onun seksine bakarken, kalınlaşmasını izledi. Sertleşti. Dikleş.

Lydia içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Pijamalarını çıkarıp sıcak spreyin altında ona katıldı ve beklentiyle titreyen elleriyle parmak uçlarını göğüs kaslarından aşağıya, karın kaslarına doğru gezdirdi.

Dizlerinin üzerine çökerek leğen kemiğinin geniş kanatlarına dokundu ve onun uyarılmasına odaklandı. Adam inleyip küvet kabininin köşesine yığıldığında, elini adamın kalın aletinin etrafına sardı ve okşadı-

"Oh, kahretsin," diye inledi.

Ağzını açarak diliyle adamın başını okşadı, onu derinlemesine emmeden önce yaladı. Tam olarak ne yaptığından emin değildi ama adamın kalçalarının sarsılması ve kendini tutmak için iki kolunu birden atması karşısında çabalarının yeterince iyi olduğunu düşündü. Ve buna bayıldı. O kadar büyüktü ki dudaklarını gerdi ve onun tüm uzunluğunu alma hissi, seksinin onun için ısınmasına neden oldu.

Kadın bir ritme girdiğinde, adamın ellerinden biri kadının başına indi ve onu ileriye doğru itti. İleriye doğru her hamlesinde, onun uzunluğunun olabildiğince fazlasını kabul etmek için boğazını açtı. Ve her geri çekilişte, avucuyla onu okşadı-

Yukarı baktığında, adamın dalgalanan karın kaslarını, gerilen göğüs kaslarını ve omuzlarını, başını geriye atarken çenesinin alt tarafını erotik bir şekilde gördü.

Tam adamın serbest kalacağından emin olduğu anda, kadın geri çekildi ve ağzını açtı-

Daniel o kadar hızlı hareket ediyordu ki onu takip edemiyordu. Bir an dizlerinin üzerindeydi, sırtında ve başında sıcak sprey, ağzında onun seksi ve göğüsleri sallanıyordu

Onu emerken ileri geri gidip geliyordu; bir sonraki adımda ayağa kalkmış ve dönmeye başlamıştı, adam onu domaltırken ellerini küvetin kenarına dayamıştı.

Göbeğindeki sonda hızlıydı ve sonra içine derinlemesine battı, başı ve omuzları duş kapısına doğru itildi. Camı yolundan iterek, adam içinde hareket etmeye başladığında küvetin dudağına tutundu.

Daha hızlı. Daha da hızlı.

Adamın iri ellerinin kalçalarına yapıştığını hissedince başını kaldırıp baktı. Lavabonun yanında, duvarda bir boy aynası vardı ve onun üzerine eğilmiş, muhteşem gövdesi kaslarla dalgalanırken, seksine pompalarken, gözleri kapalı, dişleri kırılmış görüntüsü-

Baş edebileceğinden çok daha fazlasıydı.

Lydia sertçe boşaldı ve onun adı dudaklarından çıkarken, kalması için dua ettiğini biliyordu. Bir şekilde, bir şekilde.

Sadece onu kaybetmek istemiyordu.

* * *

Lydia orgazm olmaya başladığında, Daniel daha fazla dayanamadı. Kendini bıraktı, ereksiyonu kızın içine girdi, boşalmaları kızın içini doldurdu, aldığı zevk başını döndürdü ve dengesini bozdu.

Tanrım, daha önce dayanıklılık denen şeyle hiç sorunu olmamıştı. Lydia'yla mı? On altı yaşında bir çocuktü, tüm hormonları vardı ve kontrolsüzdü-

Boğazından çıkan ses bir hırıltıydı ve onu tutuşunu değiştirdi, kolunu göğüslerinin arasından geçirip köprücük kemiğine ve omzuna kilitledi. Sonra bacaklarını destekledi ve sanki vücudu bunun onunla birlikte olmak için son şansı olduğunu biliyormuş gibi devam etti.

Böyle hissetmek için son şansı.

Onlar devam ederken, zevki sürerken, bedenleriyle sonsuzluğu sıyrıp geçerken zamanın nasıl geçtiğini anlamıyordu... ama her şey nasıl başladıysa öyle bitmek zorundaydı ve o

Sonunda yavaşlayarak durdu ve gövdesini yukarıda tutmak için bir elini küvetin kenarına attı, kendini eklemleri gevşemiş bir katlanır masa gibi hissediyordu.

Tam çöküş uzak değildi.

Daniel onun doğrulmasına yardım ederken nazikti ve sonra ılık spreyin altında onun vücudunu kendi vücuduna yasladı, göğüslerinin yumuşaklığı sert göğsündeydi, ağzının tatlılığı, onu asla terk etmeyecek gibi görünen şehvet hakkında bir şey yapabilmesi için biraz zaman geçecek olmasına rağmen hala baştan çıkarıcıydı.

Ya da o etraftayken onu hiç terk etmedi.

Duşun yağmuru üzerlerine düşerken, ellerini kızın sıırsıklam saçlarında gezdirdi ve sonra avuçlarını kızın dar omuzlarına dayadı.

Kadının gözlerindeki bilmiş bakış, kalmasını istemesine, onun deyimiyle uzlaşmaz olanın bir şekilde birbirine uymasını sağlayacak bir çözüm bulmasını istemesine neden oldu. Pazarlık yapmak için yanıp tutuşuyordu ama hadi. Sanki kader pazarlık masasına oturmaya meyilli miydi?

Yapabileceği tek şey bu olduğu için şampuan şişesine uzandı. Avucuna biraz sıkarak onun için saçlarını yıkadı, gözlerine kaçmamasına dikkat ederek saç tellerini köpürttü. Sonra geniş avucunu tekrar tekrar başının üzerinde gezdirerek tüm sabunun çıktığından emin oldu.

Bir tabakta neredeyse yeni bir kalıp Fildişi sabunu vardı, ellerinde yuvarlarken kenarları hâlâ sivriydi. Kadının vücudunu da aynı özenle yıkadı ve köpüklerin kadının parlayan göğüslerinden aşağı kayışını ve meme uçlarından damlayışını izlemek neredeyse onu yeniden harekete geçirmeye yetecekti. Ama zamanları kalmamıştı, kum saati tanıştıkları anda ters çevrilmiş, üst yarısındaki tüm kumlar gitmişti.

Gitme vakti gelmişti.

Onun pürüzsüz, güzel teninin temiz olduğundan emin olduğunda, onu iffetle öptü. "Sana bir havlu getireyim."

Dışarı çıkarken musluğu kesti ve yolun karşısındaki çubuğa uzandı. Geri döndüğünde durmak zorunda kaldı.

ve sadece sisin içindeki kadına baktı. Çıplak ihtişamıyla zaman kadar eskiydi ve lanet olası bezelye beynindeki bazı romantik kavramlar onu daha önce gelmiş olan her şeyin zirvesine dönüştürdü.

O zirveydi. En azından onun için.

İşler böyle yürüyordu, değil mi? Mükemmellik göreceliydi, herhangi bir tekil özellik ya da hatta bir grup özellik değil, bütüne bakan kişi için bileşimin nasıl bir araya geldiği önemliydi.

Birkaç gün içinde aşık olabilir misin? diye merak etti.

Siktir et. Konu Lydia olunca, saniyeler içinde aşık olmuştu, o görüşme için ofisinin kapısında duruyordu.

Daniel onu kuruladı ve muhafazadan çıkmasına yardım etti. Sonra onu sardı.

"Peki ya sen?" dedi adam salonun kapısını açarken. "Üşüyeceksin."

Göğsümün ortasıyla kıyaslanamaz, diye düşündü.

"Benim için endişelenme."

Kadın başını eğdiğinde, adam çenesini tekrar yukarı kaldırdı. Ve onu usulca öptü.

Lydia banyodan çıktı, ona sırtını dönerek yan yana uyudukları yere tek başına gitti. Islak ayakları tahtada izler bıraktı ve Lydia yatak odasına doğru gözden kaybolurken, adam nem izlerinin kayboluşunu izledi.

Kapıyı kapatarak yanında getirdiği heybeleri açtı. Kurulanmak için içinde uyuduğu tişörtü kullandı ve üzerine bir şeyler giydi. Koridora döndüğünde açık olan yatak odasına baktı. Etrafta dolaştığını duyabiliyordu, zeminin gıcirtısı ve kumaşların hışırtısı onu çalışma masasının önünde dururken, sütyenini takarken, külotunu çekerken, pantolonunu yukarı çekerken, hâlâ ıslak olan saçlarının üzerine bir gömlek geçirirken hayal etmesine neden oldu.

Başını sallayarak eşyalarıyla birlikte merdivenlere yöneldi. Ya oraya girerse?

Onu asla terk etmeyecekti.

Mutfakta çantalarını kapının yanına bıraktı ve aceleyle kilere indi. Akşam yemeği sırasında onun makinesinde bir sürü çamaşır yıkamıştı ve kurutucudan boxer'ını, alternatif kot pantolonunu ve üç tişörtünü çıkarırken burnuna bastırdı çünkü onun gibi kokuyorlardı.

Ön kapının çalındığını duyduğunda, kaba yontulmuş basamakları yarıya kadar çıkmıştı.

Anında uyandı, elini sırtının küçük kısmına götürdü- Kahretsin, dikkati dağılmıştı ve başını eğmemişti.

Mutfağa doğru aceleyle ilerlerken, açık olan kiler kapısına doğru eğildi ve onu siper olarak kullanarak evin ön tarafına baktı. Başının üzerinde Lydia merdivenlerden aşağı koşuyordu.

"Sorun yok," diye seslendi. "Sadece Eastwind."

"Lydia, ben gelmeden kapıya bakma-"

"Ben hallederim."

Tam kapı tokmağına uzanırken Daniel heybesine atladı ve silahını çıkardı. Etrafında dönerken, girişte duran şerife baktı. Adam şapkasını çıkardı ve iki eliyle önünde tuttu.

"Bir sorun mu var?" Lydia adama sordu.

Bir çift koyu kahverengi göz onun yanından geçip Daniel'in yüzüne kilitlendi. Diğer adamın ifadesi granit gibi sertleşmişti.

"Şerif?" dedi.

"Sana bir şans verdim," dedi Eastwind Daniel'a. "Kendi başına doğru olanı yapman için. Ama sen yapmadın."

"Sen neden bahsediyorsun?" Lydia omzunun üzerinden baktı. "Burada neler oluyor?"

Daniel gözlerini kapattı.

"O düşündüğünüz kişi değil." Eastwind şapkasının arkasından bir dosya çıkardı. "Daniel Joseph takma bir isim. Size referans olarak verdiği işletmelerin hiçbirinde çalışmamış-"

"Dur bakalım." Ellerini kaldırdı ve başını salladı. "Ne yaptığınızı bilmiyorum."

"Candy dün sabah bana onun özgeçmişini verdi. Geçmiş araştırmasını doğru yaptığından emin değildi ve seninle yakınlaştığı için endişeliydi. Ondan daha derine indiğim mi? Hiçbir şey yok."

Dosya öne doğru itilirken, titreyen eliyle dosyayı aldı. Sonra tekrar mutfağa baktı. "Daniel?"

Eastwind konuştu. "Size hayatınızı nasıl sürdüreceğinizi söyleyecek değilim Bayan Susi, ama bu adam kendisi hakkında ne söylediye, sizin için ne yaptıysa... bunlara güvenemezsiniz. Onun gerçek kimliğini bile bulamıyorum. O tam anlamıyla bir hayalet."

Gergin bir sessizlik oldu. Ve sonra Daniel ona verebileceği tek yanıtı verdi.

Eğildi ve heybesini aldı. Onları omzuna atarken, onun yanında geçirdiği geceyi düşündü, tavana bakarak, ondan nefret etmemesini de içeren bir çıkış yolu aradı.

Hiç olmamıştı.

"Anlamıyorum. Daniel ... ne diyor?"

Ama anlamaya başlamıştı. Şerifin o dosyaya ne koyduğuna bakmadan bile gerçeği anlamaya başlamıştı; sadece kalbi beyninin evrildiği şeye ayak uydurmakta zorlanıyordu.

"Aradım," dedi ısrarla, onunla Eastwind arasında bir ileri bir geri bakarak. "Apartmanla konuştum ve bana yaptığınız işi çok beğendiklerini söylediler-"

"Tam olarak kiminle konuştunuz?" diye sordu şerif. "Çünkü ben de numaraları aradım ve her biri ona parlak bir rapor verdi. Ama sonra web sitelerini kontrol ettim ve listelenen numaralar farklıydı. Peki ya bir arkadaşımı bazı adreslere gönderdiğimde? Tabii ki apartman ve okullardı, sadece başka isimlerle. Ve hiçbirinde Daniel Joseph diye biri çalışmamıştı."

Lydia dosyaya baktı. Sonra gözleri geri döndü. "Daniel?"
Acımasız bir adımla ilerledi ve tüm bu süre boyunca onun bakışlarıyla karşılaştı. Çünkü yüzünde beliren inançsızlığı ve öfkeyi sonuna kadar hak ediyordu.

"Özür dilerim," dedi.

"Yani o haklı mı?" Dosyayı açtı ama rapora bakmadı.
"Bana yalan mı söyledin?"

Daniel gözlerini şerife dikti. "Bu sabah gidiyordum."

"Hâlâ buradasın," dedi adam. "Yani inanmadığım için beni bağışla-"

"Neden?" Lydia konuşurken Daniel'ın yoluna çıkarak onun çıkış yolunu kapattı. "Neden en başta Proje'ye geldin?"

"Seni asla incitmek istemedim-"

"Gerçekten neden buradasın? Bir serseriye göre bir iş olmadığı çok açık."

"Seni korudum. O geyik standında. Yer belirleyici ile
-"

"Bu benim soruma bir cevap değil." Elini kaldırdı. "Aslında, hiç zahmet etmeyin. Söylediğin hiçbir şeye inanmayacağım ve zaten sen de bana doğruyu söylemeyeceksin. Öyle mi?"

"Lydia-"

"Evimden defol." Şerifin yanında duracak şekilde kenara çekildi. "Ve bunu kolluk kuvvetlerinin önünde söyleyeceğim, seni bir daha görmek istemiyorum. Eğer yanıma yaklaşırsan, kendimi her şekilde korurum ve yasal sonuçlarının canı cehenneme."

"Beni bir daha görmeyeceksin," dedi
ona. "Güzel."

Daniel ön kapıdan çıktı. Harley'ine doğru yürüdükten sonra heybelerini omuzlarından indirdi ve hızlıca motosikletin arkasına bağladı.

Böyle çıkmayı hayal etmemişti.

Yine de göğsünden vurulmuş gibi hissediyordu ve bu tür bir yaralanmayı hep geleceğinde görmüştü.

Tabii ki sadece gerçek anlamda. Bir kadını terk ettiği için değil.

FORTY-TWO

Daniel arazide olduğu sürece LYDIA AYAKTA KALDI. Ama bisikleti garaj yolunda gözden kaybolduğu anda, ayaklarının üzerinde sallanmaya başladı.

"İşte, oturmalısın."

Eastwind onu kanepeye doğru götürürken dizlerinin bağı çözüldü. Gözlerini bulanıklaştıran bir baş dönmesi dalgasıyla dosya elinden düştü ve üç dört kâğıt parçası halinin üzerinde uçarken, o da peşlerinden gitti.

"Biraz su ister misin?" diye sordu şerif, çarşafları eski yerlerine koyup dosyayı bir kenara bırakırken.

"Hayır." Aslında kusacağından oldukça emindi. "Ben iyiyim."

Daniel'la aldığı duştan dolayı hâlâ nemli olan saçlarını geriye doğru itmeye çalışırken elleri o kadar kötü titriyordu ki bulanıklaşmıştı.

Ama gözyaşı dökmüyordu.

Hayır, bunu yapmıyordu.

Ona daha fazla zayıflık vermeyecekti. Zaten ona çok fazla şey vermişti.

"Ben bir aptalım," diye mırıldandı.

"Hayır." Şerif onun yanına oturdu. "Sen o değilsin." Bu konuyu tartışmak için bir neden yoktu. Ayrıca, her şeyin nedenini gerçekten umursamıyordu-

Hayır, bu doğru değildi. Çok ilgilendiği bir "neden" vardı ama Eastwind'le bu konuya girmeyecekti.

"Ah..." Boğazını temizledi. "Peter'ı buldun mu? Ve lütfen, şu devam eden soruşturma olayını yapmayalım, tamam mı? Şu anda bunun için enerjim yok."

Eastwind başını salladı ve Tanrı'ya şükür lafı dolandırmadı. "Onu bulamadık, hayır. Bilinen akrabalarına ulaştık. Aylardır ondan haber alamamışlar. Sosyal medyada hiçbir şey yok ve cep telefonu da evdeydi. Telefonu en son sen beni aramadan önceki gece kullanmış, o geyik standına kadar takip edilmişsin. Ondan sonra... hiçbir şey yok."

Hiçbir şey görmeden odanın diğer ucuna baktı. "Kurt Çalışması Projesi'nin bundan sağ çıkıp çıkamayacağını bilmiyorum."

"Olacak. Ve sen de orada çalışmaya devam edeceksin."

Onun gözlerinin içine baktı. "Bu noktada, yüzde ellimiz ölmüş durumdayız."

"Burada olmanın bir sebebi var." Kalçalarını tokatladı ve ayağa kalktı. "Ve her neyse, sana bir şey olmasına izin vermeyeceğim - bana verdiğin o kamera görüntüsünü değiştirmiş olsan bile."

Lydia dürüst bir şaşkınlıkla gözlerini kırıştırdı. "Sen neden bahsediyorsun?"

"Kuzey Granit Tepesi'ndeki yürüyüşü saldırısının görüntülerini değiştirdiğini biliyorum. Bunu bu konuşmadan daha ileri götürmeyeceğim, ama bir daha asla böyle bir numara yapma, tamam mı?"

Şerif ona başıyla selam verdi ve şapkasını tekrar taktı.

Adam açık ön kapıya yaklaşırken, "Nereden bildin?" diye sordu.

Adam başını çevirdi ve kadın adamın yüzüne baktığında omurgasından aşağıya doğru bir ürperti yayıldı.

Kısık bir sesle, "Burası benim toprağım. Üzerinde gerçekleşen her şeyi biliyorum."

Ayağa kalktı. "Yürüyüşünün üzerindeki ısırik izleriydi. Elbette adli tabip bunları bir hayvana ait olarak kabul edecektir. Yani ne diyeceğimi görmek için beni test ediyorsun."

Eastwind yavaşça başını salladı. "Hayır, çünkü ben dağdaydım ve bunun olduğunu gördüm."

Lydia tamamen hareketsizleşti.

"Dağımdaki şeyleri korumak için kutsal bir yemin ettim Lydia Susi ve bunu çok uzun zamandır yapıyorum." Şapkasının kenarına dokundu ve başını eğdi. "Sana iyi günler ve güvende ol."

Adam cipine doğru yürüyüp direksiyona geçtiğinde, kadın o da gidene kadar onu izledi. Sonra karşıya geçti, kapıyı kapattı ve evinin içine baktı.

Bir paranoya nöbeti içinde -belki de o kadar paranoyakça değildi- mutfığa doğru yürüdü. Daniel'la bir gece önce döndüklerinde, Daniel verandada takılmış ve sigara içmişti; Daniel da o zamanı çantasında taşıdığı disketleri saklamak için kullanmıştı.

Tanrım, onu kandırdığı için kendini suçlu hissettiğini düşünmek.

Buzdolabının yanındaki tezgâhta, üzerinde Un, Şeker, Pirinç ve Tuz yazan bir dizi metal kutu vardı ve ilk sıradaki en büyük kutuya gitti. Kapağını açarak, Ziploc'a koyduğu Altın Madalya poşetini çıkardı.

Hepsi oradaydı.

Ama onları saydı. İki kez.

"Tamam," dedi. "Her şey yolunda."

Cehennemdi, ama "yapana kadar taklit et" teorisine göre, iyimser saçmalıkları evrene satmaya devam ederse belki de gidişat değişecekti.

Diskleri alarak çantasına geri koydu ve arabası olmadığı gibi işe gitmeye de ihtiyacı olmadığını fark etti.

Her seferinde bir adım, demişti büyükbabası her zaman. Yapması gereken tek şey buydu.

Sorun şu ki, ne yöne gideceğine dair hiçbir fikri yoktu. Bir de kalbinin milyonlarca paręaya ayrılmış olması gibi sinir bozucu bir ayrıntı vardı.

Tanrı aşkına, o yalancıyla yattığı için hâlâ mahrem yerleri ağrıyordu.

Cep telefonu ęaldığında Lydia hâlâ mutfaktaydı ve elindeki az şeyle ne yapacağını dűřnp duruyordu.

Sarsılarak kendine geldiğinde ocağın üzerindeki saate baktı-

Kırk beş dakika geğmişti. Tanrım, kendini toparlaması gerekiyordu.

ęantasından telefonunu ęıkartıp ekrana baktı. Yerel bir numaraydı ama rehberinde kayıtlı değildi. Aramayı kabul ettiğinde kalbi ęarpmaya başladı.

"Alo?"

"Hey, ben bittim."

"zr dilerim, ne-bekle, Paul?"

Paul's Garage'ın sahibinden "Evet," diye sert bir yanıt geldi. "İşim bitti, ne zaman istersen onu alabilirsin."

Lydia sarktı. "Oh, Tanrı'ya şükür."

"Sana hazır olacağını söylemiştim. Yalan söylediğimi mi sanıyorsun?"

Mesele araba deęil, diye dűřnd.

"ęok teşekkür ederim. şimdi size doğru yürüyeceğim." "Sen bilirsin."

Paul ahizeyi kapatarak görüşmeyi sonlandırırken, Paul'n işinde rakip tanımayan müthiş bir tamirci olmasının iyi bir řey olduğunu dűřnd.

Lydia bir ęığlık attı ve geri sıçradı.

Evin n tarafında, kapının penceresinden Candy iğeriye bakıyordu. Gz göze geldiklerinde kadın elini kaldırdı.

"Özür dilerim," dedi resepsiyon görevlisi panellerin arasından. "Sizi korkutmak istememiştim."

Lydia bir lanet okuyarak çarpan kalbini eliyle kapattı ve eşyaları açmaya gitti. "Burada olduğunu bilmiyordum-"

"İşe bırakmamı ister misin?" Candy etrafına gelişigüzel baktı, ama mobilyaları değerlendirdiği için değil. "Biliyor musun, dūřündüm de... seni bırakmam hoşuna gidebilir."

Daniel hakkında ne kadar şey biliyor? Lydia merak etti. Eastwind onunla dōngüyü kapatmış mıydı?

Kadının gözleri Lydia'nınkilere dōndüėünde yüzündeki ifade rahatsız edici bir hal aldı. "Bakın, özür dilemeyeceğim."

"Ne için?"

"Dün sana yalan söyledim."

Lydia kaşlarını çattı. "Tam olarak ne hakkında?"

Candy arkasını kontrol etti. "İçeri giriyorum ve bu kapıyı kapatıyorum."

Kadın eşikten adımını attı, eşyaları kapattı ve panellere yaslandı. Sonra kollarını göğsünde kavuşturdu ve sol küpesiyle oynadı. Pembe flamingo, kazağının tropik temasına, palmiye ağaçlarına ve iplikten yapılmış bir kartpostalı andıran güneşli sahil sahnesine uyuyordu.

"Haklısın," dedi aniden. "Bazı şeyleri... biliyordum."

Lydia koltuğuna oturdu. "Anlat bana."

Sanki WSP'nin resepsiyon görevlisi dūřüncelerini sıralıyormuş gibi bir duraklama oldu. "Paranın hesaplardan çıktığını biliyordum çünkü gelip gittiğini görebiliyordum. Meřru kaynaklardan geldiğini dūřündüėüm havaleler vardı ama para çekme işlemlerinin nereye gittiğini anlayamadım." Başını iki yana salladı. "Peter kesinlikle bu iřin içindeydi çünkü bunu onun dikkatine sunduğumda hiç şaşırmadı ve bana bunun beni ilgilendirmediğini söyledi. Bana sadece bir sekreter olduğumu ve telefona cevap verme konusunda endişelenmem gerektiğini hatırlattı."

Candy omuz silkti. "Pekala. Telefona cevap verdim. Postaları açtım. Malzeme sipariş ettim ama takip ettim." Çantasına gitti ve spiral ciltli bir steno defteri çıkardı. "Yaklaşık bir yıl önce başladı. Para geliyordu, sanırım mütevellilerden, sonra da bu telgraflarla gidiyordu."

Kapağı çevirip açtı. "Hepsi bu kadar da değil. Rick bu lamları, cam lamları sipariş ediyordu - doku örnekleri için olanları biliyorsunuz?"

"Evet, bunları sınavlar sırasında kan ve vücut sıvısını kontrol etmek için kullanıyoruz."
_"

"Ama neden binlerce sipariş veriyordu?" Lydia öne doğru oturdu. "Pardon, ne dedin?"

"Binlerce ve binlerce slayt. Numuneler için."

"Bu doğru olamaz." Lydia başını salladı. "Klinikte onunla yan yana çalıştım ve testler konusunda sıra dışı ya da gereksiz bir şey yaptığını hiç görmedim-"

"Ve sipariş ettiği tek şey bu değildi." Candy tekrar notlarına baktı. "Bir ton bromadiolon diye bir şey mi sipariş etti?"

Lydia'nın kaşları çatıldı. "Özür dilerim, ne dediniz?"

"Belki de yanlış telaffuz ediyorumdur?" Candy defteri çevirdi ve kelimeyi işaret etti. Bu, tarihlerle birlikte sekiz kez tekrarlandı. "Brodiy-"

Başını ellerinin arasına alan Lydia titremeye başladı. Aylar öncesini düşününce Rick'in sinirliliğini ve sergilediği bariz stres belirtilerini hatırladı. Şimdi düşününce, Rick'in biraz kilo kaybettiğini ve tedirgin olduğunu fark etti. Ama bunun vadinin karşısındaki otel ve Corrington'ın kurt nüfusu için oluşturduğu tehdit yüzünden olduğunu düşünmüştü.

Bu konuda çok yanılmış olabilirdi. "Sorun ne?" Candy sordu. "İyi misin?"

Tekrar dikkatini toplayan Lydia boğazını temizledi. "Bu... zehir." Diğerlerine bakarken bir kâbusun içinde olduğundan emindi. "Tarlanın dışında. Kurtlarımın üzerinde kullanılan şey buydu."

Candy bembeyaz kesildi. "Rick ne halt ediyordu?"

"Bilmiyorum." Peçenin içinde ölmek üzereyken bulduğu kurdu düşündü. "Koruması gereken şeye nasıl zarar verebilirdi ki?"

"Mesai saatlerinden sonra çok sık geliyordu." Candy yeniden dikkatini topladı ve not defterinde başka bir bölüme geçti. "Güvenlik sistemi ne zaman açılıp kapandığını ve hangi tuş takımından girildiğini rapor ediyor. Kuruldan ilk ödemeler geldikten yaklaşık bir ay sonra Rick geceleri kliniğin kapısından girmeye başladı. Başlarda düzenli bir şey değildi. Arada bir sadece birkaç kez. Ama geçen sonbahardan beri? Artık her hafta, Perşembe geceleri saat gibi işliyordu."

"Orada ne kadar kalabilir?"

"Saatlerce."

"Ne halt ediyordu?" Lydia o disklerdeki verileri düşündü ve çiğ bir öfke hissetti. "O hayvanlar üzerinde deney yapmamış olsa iyi olur."

Ayağa fırladı, etrafta volta attı. Sonra durdu. "Ya başından beri otel değilse. Ya Rick o kurtları zehirlediyse, her birini."

"Ama neden?" Candy boştaki elini salladı. "Anlamıyorum."

"Doku örneği almak için onları buraya getirmek. Tanrım, onları sağlık taraması için getirdiğimizde onlara ne yapıyordu? Kanlarına ajanlar karıştırmış ve sonra da onları otopsi için getirmiş olmalı..." Lydia alnını ovuşturdu, sanki bu bir şekilde yardımcı olacakmış gibi. "Yine de neden tüm mesleki standartlarını ve inançlarını ihlal etsin ki?"

"Bunu size söylememem gerekiyor, çünkü bu gizli bir bilgi ve sadece onun insan kaynakları dosyasında var." Candy yana doğru eğildi ve kanepenin üzerindeki pencereden dışarı baktı. "Ama kumar sorunu vardı."

"Ne? Hayır, yapmadı-"

"Siz işe alınmadan hemen önce, kendi isteğiyle bir tedavi merkezine gitti. Bir ay boyunca orada kaldı ve ben de maaş çeklerini askıya almak zorunda kaldım."

söyledi. Görünüşe göre bu gerçek bir sorundu ama geri döndüğünde çok daha iyi görünüyordu. İşte o zaman sürekli çalışmaya başladı. Triatlonlar, koşular, yüzme yarışları. Yine de bağımlılığının kontrol altında olduğunu sanıyordum."

"Kumarbaz mıydı?" Lydia onun her zaman yanında bulundurduğu spor sayfalarını düşündü. "Bunu göremiyorum. Ben sadece..."

Birlikte çalıştığı kişileri ne kadar tanıyordu?

Kadın sustuğunda Candy spiralli defterin kapağını kapatıp uzattı. "Benden bildiklerimi istedin ve işte burada. Hepsi senin-oh, ve şu UPS paketi? Haklısın. Peter'ın evinden yeniden yönlendirdim. Yaklaşık on gün önce, nerede olduğu konusunda beni rahatsız etmeye başladı, takip numarasını tekrar tekrar verdi, günde üç ya da dört kez aradı. Lanet şeyi kaybettiler ve sonunda işleme merkezinde bulduklarında, Peter'ın iznini taklit ederek WSP binasına teslim etmelerini sağladım. Bunun her ne oluyorsa onunla ilgili olduğunu düşündüm. İki gece önce teslim edildi ama kimin imzaladığını ya da nerede olduğunu bilmiyorum."

Lydia defteri aldı. "Bunun için çok teşekkür ederim."

"En azından bunu yapabileceğimi düşündüm. Ve dinle, dün beni dışarı çağırdığında, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemedim. Sana güvenip güvenemeyeceğimi de bilmiyordum." Candy elini kaldırdı. "Oh, ve gerçekten ve dürüstçe, Peter Wynne'i ben öldürmedim. Ama içimde bir his var... Rick öldürmüş olabilir."

FORTY-THREE

CANDY suçlamayı ortaya atarken Lydia kadının not defterinin sayfalarını çevirdi. Güvenlik sistemi, postalar, malzeme siparişleri, kaçırılan günler -evet, Lydia'nın kanal tedavisi için Plattsburgh'da olduğu o iki gün de dâhil olmak üzere- hakkında bölümler vardı. Girişlerin hepsi aynı düzgün el yazısıyla, ama farklı renklerde kalemlerle ve hatta kurşun kalemle yapılmıştı.

"Peki ne yapacağız?" Candy sordu.

"Bilmiyorum."

Bununla nereye varabilirim, diye merak etti Lydia. C.P. Phalen?

Eastwind ve eyalet polisi mi?

"Tamirciniz nerede bu arada?" Candy başını salladı. "Ve hayır, Susan'ı sormuyorum. Ya da Bessie'yi."

Lydia ifadesini kontrol etti. Ya da denedi. "İşi bıraktı. Ve onun özgeçmişini Eastwind'e verdiğini biliyorum." "Senin için endişelendim."

"Bunun için teşekkür ederim." Eastwind'in bulduğu şeyi anlatmaya dayanamıyordu. "Ne diyebilirim ki?"

"Özür dilerim. Ondan hoşlanmıştın."

"Onu tanı mıyordum." Boğazını temizledi. "O bir yabancıydı. Köprü'nün altından çok sular aktı ve köprülerden bahsetmişken, üçünü de tamir etti."

"Ve tuvaletimiz."

Lydia deftere bir göz attı. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Belki." Candy mavi göz kapaklarını kıstı. "Eğer her ne yaparsam

Dün sana yalan söylediğim için paçayı sıyırdım, tamam mı? Hayır.

suçluluk."

"Bu pazarlığa taraf olabileceğimden emin değilim. Vicdanınızdan ben sorumlu değilim."

Kadın dur işareti yapan bir el kaldırdı. "Sadece manzarayı düzenliyorum. İşte buradayım. Şimdi, neye ihtiyacınız var?"

"Arabamı alabilmem için beni Paul'e götürür müsün?"

"Tamamdır." Başını sertçe salladı. "Ne kadar adil bir takas." Lydia çantasını aldı, arka kapının kilitli olup olmadığını iki kez kontrol etti ve Candy'yle birlikte dışarı çıktı. Ön kapıyı kilitledikten sonra SweetTarts kokan arabaya bindiler ve

kapalıydı.

İlçe yoluna çıktıklarında Lydia nehir yatağının geçişini izledi. "Rick zehirlenmelerin arkasındaysa neden oteli bombalamak istesin ki? Anlamıyorum."

"Sanırım biliyorum. Aile üyelerinden dört farklı telefon aldım, cenazenin nerede ve ne zaman olduğunu bildiğimizden emin olmak için. Amcayı telefonda atamadım." Candy omuz silkti. "Hepsi onunla gurur duyuyordu, çok saygılıydılar. Ayrılacağını bilseydin? Yani, işinde kötü çalıştığın için kendini öldürmeye mi gidiyordun? Seni seven insanlara daha iyi bir miras bırakırsın, değil mi? Vahşi yaşama zarar veren bir şirkete karşı bir savaşçı. Kumar problemi olan adı bir suçlunun aksine."

"Yemin ederim klinikte normalin dışında bir şey yaptığını hiç görmedim."

"Yanlış bir şey yapıyor olsaydınız, bunu saklamak için çok çalışmaz mıydınız? Anne babanız eve gelmeden önce ortalığı toplamak gibi bir şey bu. Her şeyin olması gerektiği yerde olduğundan emin olursunuz."

Sessizliğe gömüldüler ve çok geçmeden Paul'ün Garajı'nın köhne düzeni kendini gösterdi; işyeri yolun kenarında bir motor yağı lekesi ve paslanmış araba parçalarından oluşan bir enkaz alanından başka bir şey değildi. İçeri giren Candy, izgarasını ofisin kirli cam duvarına doğru yaklaştırdı.

Dışarı çıkan Lydia, elektrikli bir aletin sesini takip ederek üç bölmeli bir asansör düzeneğine ulaştı.

"Paul?" diye seslendi.

"Evet," yanıtı yedi yüz yaşında görünen bir Toyota'nın altındaki servis çukurundan geldi.

"Ben Lydia-"

"Biliyorum," diye homurdandı. "Araban sıranın üzerinde."

"Evet, teşekkür ederim." Vınlama sesleri yeniden başlayınca sesini bir kez daha yükseltti. "Size ne kadar borcum var?"

"Hiçbir şey," diye sabırsızca cevap verdi.

Candy'ye baktı, o da omuz silkti. "Ah... bir şey yok mu?"

Kır saçlı yaşlı adam beton zemine bir şey bıraktı ve çukurdan dört basamak yukarı çıktı. Üzerinde muhtemelen kendi başına ayakta durabilecek kadar lekeli bir çift tulum vardı ve kasketi o kadar lekelenmişti ki logosu okunamıyordu. Görünümü tamamlayan, ensesinde uzayan uzun saçlarıyla aynı kıvamda gri bir sakaldı - öyle ki birinin nerede bitip diğerinin nerede başladığını söylemek zordu.

"Ücret yok." Sulanmış soluk gözleri sıkılmıştı. "Arkadaşın kendini öldürdü. Bu kadar yeter."

Lydia adama çılgınca sarılma ihtiyacı hissetti. Ama adamın kendiliğinden yanacağını hissediyordu.

"Teşekkür ederim," dedi kabaca.

"Evet." Sonra tekrar aşağı inmek için arkasını döndü. "Anahtarlar içinde."

"Tamam-"

"Ve sana bıraktığı o şeyler."

Lydia iki kez baktı. "Ne dedin sen?"

Paul karanlıktan başını kaldırıp baktı. "Senin için bıraktığı eşyalar. Bagajda."

Tamirci sanki her şey açıklanmış gibi ortadan kayboldu. -Ve dolayısıyla tabağından da.

Lydia tam bir kopuş hissiyle arabaların park edildiği yere doğru koşmaya başladı. Sıradaki son araba onunki idi ve bagaja giderken elleri titriyordu. Mandalı açınca arabanın üstü yukarı doğru kalktı.

İçinde siyah naylon bir spor çantası vardı.

Candy de içeri baktı. "Okaaaaaaaaaaaaay. En azından kötü koku yok, yani Peter Wynne içinde değil."

Lydia kadına bir bakış fırlattı. Sonra etrafına bakındı. "Burada açamam. Nerede?"

"WSP'ye geri dönelim. Suç mahalli. Başka neresi olabilir ki?"

* * *

"Biliyor musun, bir Agatha Christie romanında," diyordu Candy, "burası büyük bir malikane olurdu."

Lydia'nın ofisinin kapısını kapatırken, Lydia çantasını masasının üzerine koydu; bir önceki geceden kalma çanta hâlâ temizdi. Daniel'la birlikte kontrolü kaybettikleri zaman. Sanki bunu hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi? Asla.

Yine de burada Candy'yle birlikteydi... ve Rick'in ona bıraktığı şeyle.

Lütfen bomba olmasın, diye düşündü.

Candy, "Sadece şunu söylemek istiyorum," diye açıkladı, "eğer bu Peter Wynne ile dolu vakumlu dondurucu poşetleriyse, işi bırakıyorum. Hiçbir maaş çeki bir el ve ayak görmeye değmez. Belki bir ya da iki göz küresi. Bir bacağın bir kısmı-"

"Tamam, şu açıklamaları keser misin? Zaten midem bulanıyor."

Lydia derin bir nefes alarak fermuarı geri çekti ve naylon katları ayırdı. İçinde... beş inç kalınlığında bir cilt vardı. İşte buydu. İşaretsiz kapağı açtığında, yirmi kadar sekmenin her birini ayrıntılı olarak anlatan bir içindekiler tablosuyla karşılaştı. Plastik bir poşet içinde iki USB bellek de vardı.

"Görünüşe göre işime devam edeceğim," diye mırıldandı Candy. "Bu gemi batana kadar. Şimdi bu evrak işleri de neyin nesi?"

Lydia sayfalar arasında ilerlemeye başladı. Eğilmekten sırtı ağrıdığına -Daniel'le tekrar sevişmeyi düşünmüyordu, hayır, gerçekten- sandalyesine doğru kayd. Taze kahvenin kokusu havaya karıştığına, biraz kahve içebileceğini düşündü-

Candy onun önüne bir fincan koydu. "Tam istediğin gibi. Ben dışarı çıkıp bugün güzel ve normal bir günmüş gibi davranırken sen de burada ne halt ediyorsan onu yapacaksın. İşin bittiğinde bir rapor bekliyorum ve bunu hak ediyorum. Hoşumuza gitse de gitmese de bu işte seninle birlikteyim. Anladın mı?"

Lydia başını sallayarak bir yudum aldı. Sonra yukarı baktı. "Candy, bu mükemmel."

Diğer kadın homurdandı. "Buralarda bir şeylerin doğru gitme zamanı gelmişti."

Dört saat sonra Lydia, Rick'in hazırladığı dosyanın son sayfasına gelmişti. Dosyanın arka kapağını kapatıp sandalyesine çöktü ve gözlerini boşluğa dikti.

Hayır, diye düşündü. Otel alanına döndüğünde Rick kendini havaya uçurmaya niyetli değildi.

Sadece öyle görünmesini sağlayacaktı. Böylece ortadan kaybolup yeni bir kimliğe bürünebilecekti ve bu belgeler onun sigorta poliçesiydi. Ama Daniel'la birlikte çitlerin orada karşısına çıktıklarında fikrini değiştirmişti. Belki de vicdanının elverdiği kadar ileri gittiği içindi?

Buna inanmak istediğini tahmin ediyordu ama bundan şüpheliydi. Hayal ettiğinden çok daha derindeydi ve onun için herhangi bir çıkış yolu görmek zordu.

Kurtlar üzerinde deneyler yapıyordu. Genetik manipölasyon girişimleri, bir virüs konağı aracılığıyla hayvanlara insan DNA'sı bulaştırmaya çalışıyordu. Kelimenin tam anlamıyla bir insan/kurt melezi yaratmaya çalışıyordu. Ve zehir de

Bu örnekler üzerinde çalışılmıştı, böylece başka hiç kimse verileri çıkaramayacak ya da neler olup bittiğini öğrenemeyecekti ve tuzaklar da birinin tüm sürüyü tehdit ediyormuş gibi görünmesini sağlamak için hazırlanmıştı. Aslında Rick belirli kurtları takip etmiş, onları bayıltmış ve kurcalanmış eti önlerine koyarak doğru örneğin öldürülmesini sağlamıştı.

Ve Peter Wynne tüm bunları yapması için ona para ödüyordu.

Program inanılmaz derecede karmaşıktı ve sadece kısmen sahadaydı. Örnekler işlenmek üzere başka bir yere gönderilmişti ve enjekte edilen DNA/viral yükü de başka bir yerden gelmişti.

Bir üst katmanın kimliği hiçbir yerde listelenmemişti. Aklına disketler geldi.

"Onlar geçmişte kaldı." Ellerini dosyanın üzerine koydu.

"Bu ise şimdiki zaman."

Ve sonunda, tüm bunlarla birlikte gidilecek tek bir yer vardı.

FORTY-FOUR

GECE çöktükten ve hava soğuduktan sonra Daniel kamp alanındaki taş çukurda ateş yaktı. Otoyolun aşağısındaki benzin istasyonundan bir demet kuru odun almıştı; yanında altılı kola paketi, bir paket Doritos ve bir karton Marlboro vardı. Hepsinin ve kiraladığı yerin parasını nakit olarak ödemiş ve saat beşte, yastık olarak kullanmayı planladığı kayanın üzerine yerleşmişti.

Sağlık tekmesi için çok fazla.

Her şey için çok fazla.

Saat şimdi sekizdi. En fazla sekiz buçuk.

Başını geriye atarak alevlerin çıtırtısını dinledi ve dumanın yıldızlara doğru süzülüşünü izledi. Kanada sınırından yaklaşık elli mil uzaktaydı ve geçecekti ama başka bir kimlik ayarlaması gerekiyordu.

Ortadan kaybolmak eskiden olduğundan daha zordu.

Gözlerini dikerek, kütüklerin etrafında titreyen turuncu ve kırmızı işaret fişeklerine baktı. Tek gördüğü Lydia'ydı, onun önünden geçen görüntülerden oluşan bir slayt gösterisi, sanki o anları sadece yeniden yaşamıyor, ilk kez içindeymiş gibi emindi.

Bir sigara daha yaktı, kolasını yudumladı ve berraklığın gelmesini bekledi. İyi ki nefesini tutmuyordu.

Öksürürken, ilk gün onun masasının karşısına oturduğu zamanı düşündü, antiseptik mendillerin kokusu

burnuna girmesi, daha hızlı kuruması için ellerini sallarken çılınca özür dilemesi. Ona daha önce hiç erkek görmemiş gibi bakıyordu.

Ne zaman saman nezlesi olsa, aklında o olacaktı.

Boş ver, zaten onun düşüncelerinden asla ayrılmayacaktı-

Sol taraftaki bir sopanın şaklamasıyla yorgunluktan gözlerini kapattı. "Gerçekten mi?"

"Daniel Joseph, ne halt ediyorsun?"

Karanlıktan gelen derin erkek sesi en kötü türden bir sürprizdi, hem beklenen hem de hoş olmayan bir sürpriz. Ve bu Bay Kişilik değildi. Büyük patrondur. "Varlığını böyle duyuruyorsun," dedi Daniel.

kola şişesine kül attı. "Bir merhaba bile yok mu?" "Kurşun mu tercih edersin?"

"Aslında seni bir daha asla görmek istemiyorum Blade."

"Böyle bir şey olmayacak. Tek bir çıkış yolu var, sadece tek bir yol. Bunu en başından beri biliyordun."

Daniel sigarasının ucuna baktı. "Buraya benim pembe bordrom hakkında tartışmaya gelmedin, değil mi?"

"Seni bulmaya gelmek zorunda kalmamalıydım." "Ama geldin."

"Ben yetenekliyim. Ne diyebilirim ki?"

Silahını avucuna alıp kasabaya gitme isteği vardı ama bu ona sadece bir gecikme getirecekti. Ziyaretçisinin altında başkaları da vardı. Bir sürü başkaları. Ve o gruptan biri öyle ya da böyle onu canlı ele geçirecekti.

"Yapacağımız şey şu, Daniel. Geri döneceksin ve yapmak için imza attığın işi bitireceksin-"

"Başka birini gönder-"

"Ambarın yerini açıklamayı reddettiniz. Yani seni bırakacak olsaydık bile, ki bırakmayacağız, bize seni zorlamaktan başka seçenek bırakmadın-"

"O yüzden şimdi söyleyeceğim."

"Hayır, gitmene izin vereceğimi umarak saçma sapan konuşacaksın. Ve bu bir pazarlık değil. Geri dönüp oraya ne yapmaya gittiysen onu bitireceksin, yoksa oda arkadaşın çok kötü geceler geçirecek. Çünkü onu bir süre daha hayatta tutacağız. Uzun bir süre."

Daniel doğruldu ve sigarasını ateşin üzerine doğru tuttu. "Onu bu işin dışında bırak."

"O zaman oraya geri dönün ve yapacağınızı söylediğiniz şeyi yapın." "Siz çocuklar çok beceriklisiniz. Ben bulabiliyorsam, siz de bulabilirsiniz." "Doğru, ama olaylar manzarayı değiştirdi. Biliyorsun Bu. Artık zaman çok önemli."

Daniel tel örgülerdeki veterineri düşündü. Sonra o dönüştürülmüş ahırın merdivenlerinden inen suları.

"Elini fazla zorluyorsun." Daniel karanlığın içinde konuşurken başını salladı. "O kadın umurumda bile değil."

"Tamam o zaman. O bizim için sadece bir bileme taşı olacak. Eğitim çok önemli ve sen bunu ilk elden biliyorsun. Her ne kadar umursamadığını söyleyen de, ona kendimizi tanıttığımız andan son nefesine kadar, onu içinde bulunduğu duruma senin soktuğunu hatırlatacağız. Peki ya cesedini kimsenin bulmaması için sakladığımızda? Yanında senden bir hatıra olmasını sağlayacağız."

Daniel, "İşlediğin her suçtan sen sorumlusun," diye tükürdü.

"Sen de öylesin."

Lydia'nın slayt gösterisi yeniden başladı, zihinsel resimler o kadar hızlı geçiyordu ki takip etmek zordu. Neye tutunmak kolaydı?

Bir duygu dalgasına kapılan Daniel ayağa fırladı. "Dinle, seni orospu çocuğu, eğer ona yaklaşırsan-"

"Ne yapacaksın? Beni öldürecek misin?" Yumuşak bir kıkırdama oldu. "Sence şu anda onun yanında biri yok mu? Eğer önümüzdeki dört dakika içinde bir sinyal göndermezsem, bir süre sonra ölecek."

"O evden uzak dur-"

"Şu anda evde değil ama biz onun yanındayız. Merak etmeyin, onu güvende tutacağız. Ta ki korumayana kadar. Onun hayatı sizin ellerinizde. Ne yapacaksınız?"

Öfke kabarıırken Daniel alevlere baktı.

"Biz de seni izliyoruz." Bir duraklama oldu. Ve sonra Blade'in sesi daha uzaktan geldi. "Bir şey daha var. Verdiğin söz, nefes almayı bıraktıktan sonra da devam ediyor. Yani bu sorunu kendini öldürerek çözmeye karar verirsen? Bu da başka bir seçenek ama biz yine de üzerimize düşeni yapacağız. Lydia Susi yavaşça ve acı çekerek ölecek. Onu kurtarmanın tek yolu başladığınız işi bitirmektir."

* * *

Lydia hatchback'inin gösterge panelindeki saate baktı. Ön camdan içeri süzülen güvenlik ışığından analog ibreleri okumak kolaydı.

Sekiz buçuk.

C.P. Phalen'in malikânesinin demir kapılarına baktı. Saatlerdir tam önlerine, güvenlik kamerasının gözünün içine park etmişti. Kadının mülkte olduğunu bilmemesine imkân yoktu ve ne kadar sürerse sürsün, o-

Uzaklardan gelen bir kurt uluması gözlerini kapatmasına neden oldu. Çok yalnız bir sestir ve yalvarışının cevaplanıp cevaplanmadığını duymak için beklerken nefesi kesildi. Cevap gelmediğinde, tüm hayatının bir yorumu gibi hissediyordu. Her zaman yalnız, her zaman ayrı, başkalarının yanındayken bile.

Gerçi Daniel o sınırı aşmıştı. Ama Tanrım, ne kadar zarar vermişti.

Bu uçurumdan uzak durmaya çalışarak kapılara yeniden odaklandı. Buraya gelirken ne yaptığından çok emindi ve saatlerce beklemek hiçbir şeyi değiştirmemişti. Sabaha kadar sürse bile, buradan

-

Bir anda kapılar yavaşça, sessiz sedasız, her şey tıkır tıkır işleyerek açılmaya başladı.

Lydia motoru çalıştırırken "Parti zamanı," diye mırıldandı.

Araziye doğru ilerlerken, çalılardan oluşan çit onu içeri hapsederken, kalbi hızla çarpmaya başladı. Ama savaşmak ya da kaçmak diye bir şey söz konusu değildi. Kaçmayacaktı.

Bu nasıl olursa olsun.

Tam iyi aydınlatılmış eve yanaşırken, rotor kanatlarının sesi gecenin sessizliğini yarıyordu.

Çatı hattının üzerinde, helikopterin yanıp sönen ışıkları gölgeler oluşturdu ve ardından bir spot ışığı yere tutuldu. Uçak geçen gün indiği yere, çimlerin üzerine indi.

Lydia olduğu yerde kaldı. O köpeklerin arazide bir yerlerde olduğuna şüphe yoktu ve karanlıkta hangi yönden geldiklerini bilemezdi. Gerçi söz konusu olan onca dış olunca pusulanın gösterdiği yönün gerçekten bir önemi var mıydı?

C.P. Phalen helikopterin gövdesinden basamaklar açıldığında bir kez daha ortaya çıktı ve inip arabaya doğru yürürken Lydia bekleme sırasında defalarca prova ettiği şeyi tekrarladı.

Kadın farlara yaklaşıncaya Lydia motoru durdurdu ve arabadan indi.

"Bu benim en sevdiğim Lupin davranış uzmanı değil mi?" C.P. Phalen o buz gibi sesiyle gülümsedi. "Sizi beklettiğim için özür dilerim. Manhattan'daydım."

Nerede olduğun umurumda değil, bayan. "Konuşmamız lazım."

"O zaman buyurun, içeri girin." Kadın arkasını döndü ve yürümeye başladı. "Akşam yemeği yemedim. Belki siz de bana katılırsınız."

Lydia malikânenin ön tarafına baktı. Görünüşe göre her odada ışıklar yanıyordu ve devasa ayak izini çevreleyen çalılardan arasından daha fazla ışık parlıyordu.

Ama yine de içeriyi göremiyordu, pencerelerin her birindeki dağınık parıltı, camın üzerindeki o tuhaf işlemin sonucuydu.

Bir daha asla gün ışığını görememe ihtimalinin yüksek o l d u ğ u n u düşündü. Artık kiminle uğraştığına dair hiçbir fikri yoktu ve buna Eastwind de dahildi.

Güvenebileceğini hissettiği tek kişi Candy'ydi.

Ve o kadın bu gece işinin ne olduğunu biliyordu.

C.P. Phalen başparmağıyla kapının kilidini açtı ve mermerin içine doğru yürüdü. "Gördün mü, sana mobilyaların geleceğini söylemiştim."

İçeri adım atan Lydia, evet, artık mobilyaların olduğunu ve sürpriz bir şekilde her şeyin beyaz olduğunu gördü. Tıpkı Peter Wynne'in evi gibi. Tam olarak değil. Buradaki kanepeler ve sandalyeler ipekti; püsküllü minderlerin ve deve sırtı hatların üzerindeki parlak parlaklık, sınırsız bir bütçenin size kazandırabileceği her şeyin bir kanıtıydı.

Ağır kapı arkasından kapanırken Lydia, "Daha ileri gitmeyeceğim," diye açıkladı. "Bunu tam burada yapacağız."

C.P. Phalen yüksek topuğunun üzerinde döndü. Üzerinde yine siyah bir takım elbise ve pantolon vardı, sadece yakaları ve detayları farklıydı. Belli ki Steve Jobs'un gardırop teorisine uyuyordu; asla değişmeyen bir üniforma.

Kadın kaşlarını kaldırdı. "Pekâlâ. Konuş benimle."

"Peter Wynne'e ödeme yaptığınızı biliyorum. Tüm o milyonlar asla Kurt Araştırma Projesi için değildi. Rick'in yardımıyla senin ve onun birlikte yaptıklarınız içindi. WSP parayı aklamak için kullanıldı ve sen de ödemeleri gizleyebilmek için kendini başkan seçtirdin."

O mükemmel makyajlı yüzdeki gülümseme Lydia'nın o güne kadar gördüğü en ürpertici şeydi: Bir elmas kadar soğuktu.

-Ve bir o kadar da yok edilemez. "Devam et."

Lydia'nın gözünün ucuyla bir figür belirdi ve başını o yöne çevirdi. Bu bir adamdı. Kamuflej üniforması giymişti.

Göz açıp kapayıncaya kadar Daniel'in ormandaki "askerin" sırtına atladığını gördü.

Ama Lydia'nın gözü korkmayacaktı. Bunun için artık çok geçti.

"Sen, Peter Wynne ve Rick genetik deneyler yapıyorsunuz," dedi Lydia. "Kurtları zehirleyen Rick'ti çünkü onlar sizin deneklerinizdi ve hem sonuçları takip etmesi hem de programın açığa çıkmasını kontrol etmesi gerekiyordu. Koruda çok fazla kurt vardı ve hepiniz onlardan birinin başka birinin eline geçme riskiyle karşı karşıyaydınız. Bir avcının. Birine çarpan bir kamyon şoförü. Genetik değişimler göstermeye başlamışlardı ve hiçbiriniz bunların fiziksel ya da davranışsal değişikliklere yol açıp açmayacağından tam olarak emin değildiniz - öyle olmasını umuyordunuz, ancak doğayı kontrol edemeyeceğinizi biliyordunuz, her ne kadar meşhur kediyi çantadan çıkaran siz olsanız da."

Lydia avucunu öne doğru uzattı. "Ve sen bunu inkâr etmeden önce, Rick sayesinde her şeye sahibim. Fon akışını, deney detaylarını, izleme verilerini içeren eksiksiz bir dosya. Hepsi elimde ve senin adın belgelerin her yerinde. Parasını alıp kaçmaya karar vermişti ve kendini korumak için her şeyi yazdı - hayatta kalmak için pazarlık kozuydu ve ikinize de güvenmiyordu. Kendi ölümünü sahnelemeden önce Peter'ı öldürdü çünkü kendisinin risk altında olduğunu biliyordu ve Peter ulaşip daha kolay ortadan kaldıracabileceği zayıf halkaydı." Başıyla muhafızı işaret etti. "Öte yandan sen asla korumasız değilsin. Bu yüzden Peter'ın icabına baktı ve kendi ölümünü taklit etmeye başladı. Ama sonunda gerçekten öldü. Kendini öldürdü ve onun ölümü de Peter'ınki gibi senin ellerinde."

C.P. Phalen'in soğukkanlılığı tamdı. Yüzünde ne bir kızarma, ne bir ifade kıpırtısı, ne bir seğirme ne de bir sertleşme vardı.

Tamamen rahatlamıştı. Kontrol tamamen ondaydı.

"Ve şimdi muhtemelen ben de öleceğim," dedi Lydia. "Sorun değil. Hayatım için hayatımı ortaya koymaktan çekinmem."

Kurtlar. Şunu bil ki, ben buradan çıksam da, cesedim taşınsa da, senin işin bitmiştir. Her şeyin doğru ellerde olduğundan emin oldum. Kurt ve insandan oluşan melez bir tür yaratmaya çalışmanızın bu gece işi bitti."

Şimdi o platin kafanın sarsıntısı geldi. "Ne dedin sen?"

Lydia gözlerini devirdi. "Oh, hadi ama. Aptalı oynamaktan daha sofistike birisin-"

"Melez türler mi? Melez tür diye bir şey yoktur." "Sanki sana inanacakmışım gibi."

Kadın omurgasının üzerinde daha da yükseldi. Tabii bu mümkünse. "Haklısınız. Deney yapıyorduk ama var olmayan bir şey yaratmak için değil. Araştırma bağışıklık sistemi ve hücre bölünmesinin uzun ömürlülükle ilişkisi üzerineydi. Kurtlar kullanıldı çünkü koruma alanındaki sürüler izole edilmiş durumdalar ve türlerin bin dokuz yüzlerde yeniden yerleştirilmesi sayesinde tek bir ata soyundan geliyorlar. Ayrıca, yaşam döngüleri yeterince kısadır, böylece ilaçların onları daha uzun süre hayatta tutmak için işe yarayıp yaramadığını ölçebiliriz. Sentezlemek değildi
-Kurt adamlar ya da öyle bir şey."

Lydia başını salladı. "Dediğim gibi, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmıyorum-"

"Bana inanıp inanmamanız umurumda değil. Gerçek, sizin onu görüşlerinizle kutsamanıza aldırmandan neyse odur."

Sonra kadın omuz silkti ve Lydia'nın yüzüne sıkılmış bir ifadeyle baktı.

"Sizin kanıtınız var," dedi C.P. Phalen. "Benim de var. Gel, sana göstereyim."

FORTY-FIVE

BU EVİ YERİN ÜSTÜNDEKİ HER ŞEYDEN ÇOK ALTINDAKİLER İÇİN SATIN ALDIM."

C.P. Phalen'in anlatımı başladığında Lydia da onunla birlikte yürüdü ve bunun, sergilenenlerin inanılmaz olduğu ve görevlinin her şeyi yapabilecek deli bir kadın olduğu bir tür berbat müze turu gibi olduğuna karar verdi.

İkisi parlak, yeni ve pırıl pırıl çelik merdivenlerden iniyorlardı ve aşağıya indiklerinde Lydia'nın gözüne badanalı beton duvarlar ilişti.

Yerin çok altında olmalarına rağmen, hava sanki yüzeyden üflenmiş gibi taze kokuyordu.

"Yetmişli ve seksenli yıllarda," dedi kadın, bir oturma odası kadar geniş ve bir oturma odası kadar uzun, iyi aydınlatılmış bir koridorda ilerlerken, "var olmayan şeyler üzerinde deneyler yapıldığına dair söylentiler vardı. Evrimsel bir temeli olmayan ve Cadılar Bayramı efsanesi dışında bir varlığı olmadığı varsayılan şeyler."

Lydia disketler diye düşündü. Vampirler.

"Size söylediğim gibi, tüm kariyerim boyunca ilaç sektöründeydim, şirketlere yatırım yaptım, araştırma ve geliştirmelerini destekledim. Fısıltıyla konuşulanları duydum. Ama inanmadım. Çok hayali bir şeydi, bir romandan fırlamış gibiydi."

Lydia etrafına bakındı. Ne bir kapı, ne bir kamera, ne de ana caddeden bir çıkış vardı. Botlarının tabanı ve C.P. Phalen'in beton zemin üzerindeki ince topuklu ayakkabıları dışında da ses yoktu.

"Hikayeleri, yıllık toplantılarda sarhoşlar tarafından anlatılan dedikodular, Charles Darwin'den daha güçlü olduklarına inanmak zorunda olan işadamlarının yarattığı dramdan başka bir şey değil diye geçiştirdim. Ama sonra kendi hayatımda bir şeyler değişti ve daha fazla araştırmaya karar verdim. İşte o zaman her şeyin doğru olduğunu keşfettim. Gözlerden uzakta gizlenen, korunan, savunulan, insan yaşamının manzarasını değiştirebilecek çığır açan çalışmalar yapan tesisler vardı. Ancak zaman içinde bunların çoğu ya finansman yetersizliğinden ya da beceriksizlikten terk edilmişti. Ya da kazalar yüzünden."

Lydia, "kazalar" hakkında soru sormaya gerek yok, diye düşündü. Nihayet, ileride bir köşe.

Ve sonra bir kapı.

C.P. Phalen başparmağını bir okuyucunun üzerine koydu ve gürültülü, içi boş bir gümbürtü duyuldu! Paslanmaz çelik panel kendiliğinden açılıyor gibiydi ve diğer tarafta ...

"Vay anasını," diye nefes aldı Lydia. "Laboratuvarıma hoş geldiniz."

Lydia eşikten adımını attığında diğer kadını tamamen unutmuştu. Açık alan rahatlıkla bir spor sahası kadar büyüktü ve ekipmanlarla dolu istasyonlarda beyaz önlüklü insanlarla doluydu. Kimse kafasını kaldırıp ona ya da laboratuvarın sahibine bakmadı ya da dikkat etmedi. Kimse gergin ya da korkmuş değildi. Meşru bir operasyon gibi görünüyordu.

C.P. Phalen, "FDA ve bu ülkenin düzenleyici sistemleri inovasyonu boğuyor" dedi. "Bundan bıktım. Bu işi kendi başıma yapmaya ve beklediğim buluş gerçekleşirse sonuçlarına katlanmaya karar verdim - ki gerçekleşecek. Belki de çoktan olmuştur. İmmünoterapi henüz emekleme aşamasında ve tıp camiası çok küçük düşünüyor. Bu sadece kanseri iyileştirmekle ilgili değil, yaşam süresini uzatmakla da ilgili. Bağışıklık sistemi, kanseri tedavi etmekten çok daha

fazlasıdır.

İnsan vücudunun sağlığının koruyucusu. Yaşamın son kullanma tarihinin bir parçasıdır. Ama öyle olmak zorunda değil."

Kadın Lydia'ya döndü. "Haklısın. Peter Wynne'e ödeme yaptım ve o da Kurt Çalışması Projesi'nde Rick'le birlikte bana ihtiyacım olanı sağlamak için elinden geleni yaptı. Ama şu bahsettiğin melez olayı var ya? O asla bunun bir parçası değildi. Evet, yasaları çiğnedim ve bunun için özür dilemeyeceğim. Ama burada yapmak istediğim işle ilgiliydi, bu eski tesisi yeniledikten ve personel istihdam ettikten sonra şimdi burada yapılıyor. Peter ve Rick ile olan ilişkim sona ermek üzereydi. Benim için yapmaya söz verdikleri şeyi yerine getirmişlerdi, böylece işimizi tamamlamıştık. Ve bağışıklık sistemi işi benim bir parçası olduğum tek şeydi. En fazla bu kadar ileri gidebildim. İnsansı deneyler hakkında ne konuştuğunuz hakkında en ufak bir fikrim yok. Bu benim ilgi alanım değil."

Lydia bu konuşmaya ne kadar inanacağından emin olamayarak ilerledi. "Bu laboratuvar..."

C.P. Phalen, "Test tüplerinde sihir," dedi. "Burada yaptığımız şey bu. Hadi, devam edelim."

İstasyonların çevresi boyunca ilerlerken kadın konuşmaya devam etti. "Çok yakınız. Bunu hissedebiliyorum. Sadece biraz daha zamana ihtiyacım var - ki hepimizin ihtiyacı olan şey de bu, değil mi? Yaşamak, hayatta kalmak için biraz daha zamana. Ve buradayken sağlıklı olmak için."

Kapıyı açarak iki ucunda uzun bir masa ve projeksiyon ekranları olan bir konferans odasına girdi. Su şişeleri ve meşrubatlarla dolu birkaç büfe tuhaf ve yersiz bir güvenlik hissi yaratıyordu. Çünkü toplantı odası, hiç de normal olmayan bir denizde normal bir noktaydı.

Kapının onları içeri kapatmasıyla laboratuvardan gelen sesler azaldı ama Lydia cam duvarın arkasından bilim adamlarının birbirlerinin çalışma alanlarına gidip gelişlerini izlemeye devam edebildi.

C.P. Phalen otururken, "Ben zaten DNA dizilimi yapan bir şirketi yönetiyorum," dedi. "Bunun yanı sıra

soy profili çıkarma. Milyonlarca ve milyonlarca insanın verilerini çıkardım-"

Lydia omzunun üzerinden baktı. "Bunu yapamazsın."

Kadın işaret parmağını kaldırdı. "Oh, ama yapabilirim. Hizmet için para ödeyen herkesin imzalamak zorunda olduğu açıklamaların içinde var. Neye bulaştıklarını okumamışlarsa bu benim suçum değil ve ayrıca tüm veriler körleştirildi. İsim ya da adres yok, sadece demografik bilgiler var. Bu tamamen yasal, bana güvenin."

Lydia tekrar dışarı baktığında kadın, "Fuayemde dururken, gerçekten de benim tesisimde öldürülmeyi bekliyordun. Sizi temin ederim ki gitmekte özgürsünüz. İstedığınız zaman çıkıp gidebilirsiniz. Yetkililere gitmenizi engellemeye çalışmayacağım, tabii henüz gitmediyseniz. Ama bununla fazla uzağa gidemezsin. İşleri öyle ayarladım ki, yasal işletmeler burada yaptıklarımızın tam bir kılıfı olacak ve şimdiden ABD hükümetinden bile zorluklar yaşadım. Sizin gibi onlar da etrafı kolaçan etmekte özgürler. Sınırsız kaynağım, paranın satın alabileceği en iyi avukatlarım var ve doğru koşullar altında insanların neleri görmezden gelebileceğini bilerseniz şaşırırsınız."

Lydia gözlerini kırptırdı ve yan yatmış, acı çeken kurdu gördü. "Hayvanları zehirlediklerini biliyor muydun?" Omzunun üzerinden baktı. "Biliyor muydun?"

C.P. Phalen'in kaşları birbirine karıştı. "Hayır, görmedim. Bu yüzden otel olduğunu söylediğinde sana inandım."

"Yalan söylüyorsun," diye tersledi Lydia. "Rick zehiri sipariş etti ve uyguladı ve bunu senin için yapıyordu."

"Hayır, değildi." Kadın deri koltuğunda öne doğru eğildi. "Bu asla anlaşmanın bir parçası değildi. O kurtlara enjekte ettiğimiz şey bağışıklık sistemlerini güçlendirmek içindi. Bunun dışında zararsızdı-"

"Saçmalık!"

C.P. Phalen başını salladı. "Kurtları zehirlemeyi içeren bir programım yoktu."

Kadının gözleri o kadar doğrudan, o kadar sabitti ki, ya gezegendeki en iyi yalancıydı ya da-

"Peki başka kiminle çalışıyorlardı?" C.P. Phalen yumuşak bir sesle söyledi. "Onlara başka kim ödeme yapıyordu?"

Saatler ve saatler sonra şafak ışığı C.P. Phalen'in arka bahçesine vurdu ve yeni yapılan tuğla yürüme yollarını, kazılmakta olan havuzu ve arka terası aydınlattı. Lydia pencereye oturup manzarayı seyrederken uşak tarafından önüne bir tabak yumurta, domuz pastırması ve kızarmış ekmek kondu.

Dairesel masanın diğer tarafında, C.P. Phalen de aynı şekilde manzaraya bakıyordu.

"Bu bir hayalet. Lanet olası bir hayalet," dedi C.P..

Lydia son iki saattir üzerinde çalıştığı dizüstü bilgisayarına baktı. Diğer kadına tam olarak güvendiğini söyleyemezdi. Ama bildiği kadarıyla gerçeklere güveniyordu: O yeraltı laboratuvarında yapılan bilimin hiçbirinin başka bir tür yaratmaya çalışmakla ilgisi yoktu. Bütün geceyi Rick'in WSP'deki kliniğinde üretilen verileri inceleyerek geçirmişti. Bunu biliyordu çünkü aynı raporlar onun klasöründe de vardı.

C.P.'nin yaptığı şeyle açıkça ilgisi olmayan diğerleriyle birlikte.

"Rick'in belgelerinde ne gördüğümü biliyorum," diye mırıldandı Lydia. "Deneylerin oradaydı. Ama çok daha fazlası vardı."

"Sana inanıyorum."

Masanın diğer tarafına bakarak yemeye başladı. "Neden tüm bunlar için bana güveniyorsun?"

C.P. porselen bir fincandan kahvesini yudumladı. "Sana söyledim, hiçbir şeyden korkmuyorum. Güven sadece başka biri sana zarar verebileceği zaman devreye girer. Alınma ama bana dokunamazsın."

Lydia bunu düşündü. Sonra omuz silkti. "Yeterince makul."
Yemeğin tadı hiçbir şeye benzemiyordu ama sonra tüm dünya bir rüyaymış gibi geldi. Belki de yorgunluktandı. Kalp ağrısı. İnançsızlık.

Ölümler.

"Her şey benim için altı yıl önce başladı," dedi C.P.
uzaktan. "Ne oldu?"

"Bütün bu... vahşi kaz kovalamacası." Kadın kendi dolu tabağını itti. "Bana lösemi teşhisi kondu. Ölümü hiç düşünmemiştim -ilaç içinde olan biri için ironik, değil mi? Sadece karar verdim... Kendimi kurtarmalıyım. Bende ki tür geri gelecek. Bu kaçınılmaz. Bu yüzden yaşamı uzatmanın bir yolunu bulursam, bir gelecek şansım olabilir."

"Hasta mısın?"

"Şu anda değil. Ama bir noktada olacağım. Dünyada o kadar para var ama hala beni bekleyen bir mezarım var." C.P. demek istediğini vurgulamak için kahve fincanını şaklattı. "Ama ben savaşarak öleceğim. Bu benim doğamda var ve kim bilir, belki başkalarını da kurtarabilir ve bu süreçte bir Nobel Ödülü kazanabilirim."

"Peki ya yasa dışılıklar?"

"Detaylar. Sadece detaylar. Bana soyguncu baronların yasal olduğunu mu söylüyorsun? Çelik endüstrisi? Günümüzdeki büyük teknoloji? Lütfen. Bu kadar saf olma. Ve sakın beni ABD hükümeti."

Lydia sustu ve tabağındakileri bitirdi.

"Melezler," diye mırıldandı C.P. derin düşüncelere dalmış gibi. "Bunun mümkün olup olmadığını merak ediyorum. Bir insan ve bir kurt."

"Bence yeterince çalışıyorsun, değil mi?" Lydia kuru bir sesle söyledi.

"Evet." C.P. biraz gülümsedi. "Muhtemelen haklısın."

Vampir deneylerinden haberi var mıydı? Lydia merak etti.

"Başka kimlerle iş yaptıklarını öğreneceğiz," diye açıkladı C.P.. "Öyle ya da böyle"

Diğer yandan, tüm bunların temeline ineceğiz. Var mısın?"
Lydia şafak ışığına baktı. Ve öldürülen kurtları düşündü.
"Evet," diye cevap verdi suratsızca. "Öyleyim."

DANIEL korudaki ağaçların arasında olabildiğince sessizce ilerliyor, mümkün olduğunda gövdelerin arkasında kalıyordu. Sırtındaki çantada bu iş için gerekli aletlerin yanı sıra patlayıcılar da vardı ve vücudu silahlarla donatılmıştı. Ancak tüm bu acımasız amacına rağmen ayakları, üzerine bağladığı şeylerle hiç alakası olmayan bir şekilde ağırdı. Lanet olsun, sanki arkasında bir araba çekiormuş gibi hissediyordu.

Yine de dağ boyunca ilerlemeye devam etti, şu anda hafif bir düşüşteydi.

Gökyüzü bulutluydu ve çok geçmeden yağmur yağmaya başladı, ama bu tembel bir yağmurdu, sadece gözlerine girse bile görmezden geldiği damlalar süzülüyordu. Gerçekten de hiçbir şey umurunda değildi.

Bu da onu kötü bir bahis yaptı, değil mi?

Kaybedecek hiçbir şeyi olmayan insanlara güvenilmezdi. Yine de önemseydiği bir şey vardı, değil mi?

Onu çoktan kaybettiği için çok üzgündü.

İlerlemeye devam ederken izlediği yol kasıtlı olarak hiçbir anlam ifade etmiyordu, ilerleyişi çift geri dönüşler ve rastgele dönüşlerle doluydu. Bin kiloluk botlarıyla, alışkanlıktan başka bir sebep olmaksızın iyi bir izleme protokolüne bağlı kalıyordu ve son hedefine ulaşmak için kendi tatlı zamanını alırken, gerçekten acelesi yoktu.

"Son" kelimesi etkin bir kelime.

Rick'in kitabından bir sayfa alacaktı ama tel örgüler ya da kesintiler olmadan.

Ve güvenilebileceği tek bir şey vardı. Tıpkı bunu yapmazsa Lydia'yı öldürecekleri gibi... eğer planladığı gibi yaparsa, Lydia gerçekten de güvende olacaktı. Blade'in onur saçmalığını sikeyim. Ne kadar çok ceset, o kadar çok ifşa olma olasılığı demekti ve Daniel'in yapmak üzere olduğu şeyle, tam da gizlice halletmeye çalıştıkları şeye dikkat çekecekti. Buradaki küçük havai fişek gösterisinden sonra mı? Normal yetkililer tarafından o kadar çok takip edilecekti ki, konu Lydia Susi'ye geldiğinde, onu rahat bırakmak Blade'in yararına olacaktı. Aksi takdirde, adam çok fazla inceleme ve anonimliğini ve özerkliğini kaybetme riskiyle karşı karşıya kalacaktı.

Lydia güvende olacaktı çünkü kanunların dışında kalanlar için bile eylemlerin sonuçları vardı.

Tanrım, bunun bitmesine hazırdı.

Duraklayarak ağaçların arasından baktı. Dağın yarısına gelmişti ve eğer hafızası doğruysa -ki onu asla yanıltmazdı-gidecek çok yolu yoktu.

Lanet olsun, çok yaklaştı.

Bacakları yeniden hareketlenmeye başladığında, vücudu da yolculuğa eşlik etti ve zihnini de beraberinde götürdü, ikincisi kafatasının posta arabasında yuvalandı. Ve "Girilmez" tabelalarının sırası görünene kadar çok fazla yol almamıştı, her şey tam olarak hatırladığı gibiydi-

İşte oradaydı, ileride. Ambar kapağı -ama artık hiçbir metali parlamıyordu. Yani Eastwind çam iğnelerini yerlerine geri koymuş olmalıydı. Ancak devrilmiş ağaç olduğu gibi bırakılmıştı ve Daniel bu sayede doğru yerde olduğunu anladı.

Tüm "İzinsiz Girilmez" yazılarına yaklaşıırken etrafına son bir kez baktı ve tereddüt etmeden araziye geçti. İlerlemeye devam ederken, çevresinin farkında olmaya devam etti. En kötü senaryo ne olabilirdi? O var

tarafından takıldı ve Lydia uyumsuz olduğu için değil, dikkatsiz ve yorgun olduğu için vurularak öldü.

Kaderin hastalıklı bir mizah anlayışı vardı, değil mi? Ve sonra kapaktaydı.

Botları durdu ve sola baktı. Sağa.

Bildiği ya da hissedebildiği her şey açıktı.

Eğilerek yerdeki örtüyü kaldırdı ve kapağın yüzünü ortaya çıkardı. Toplamda dört tane olması gerekiyordu; yeraltı tesisinin bina planları bunu öngörüyordu. Ama içeri girmek için sadece bir tanesine ihtiyaçları vardı.

O aptal kadın Phalen bu pisiği rahat bırakmalıydı.

Ama hayır, gidip parlak fikirler bulmalı ve geçmişini diriltmeye çalışmalıydı. Bunların hepsi onun suçuydu ve eğer masum insanlar zarar gördüyse? Bu onun suçuydu.

Çantasını çıkarıp o şeyi açtı. Asetilen meşalesi tanklarıyla birlikte çok ağırdı; patlayıcılar ağırlık sorunu yaratmıyordu.

Çam iğnelerini daha fazla tekmeleyerek diz çöktü ve Susan'ın ona suçluluk duygusuyla damgalanmış sigara paketleriyle birlikte sattığı kırmızı Bic'i çıkardı. Bir gaz kolu ve başparmağının bir hareketiyle kendine kullanışlı bir sarı alev buldu.

Kapağın mührü üzerinde çalışmaya başladı, çelik ısınarak parlıyordu, yavaş ilerliyordu. Ama sanki umurundaydı.

Bu kaltağı yakacak, aşağıya inecek, tesisin etrafındaki patlayıcıları ayarlayacak ve sonra her şey Dört Temmuz'a gitmeden önce son bir Marlboro içecekti.

Temizlik çok zor olacaktı ve manzaraya verilecek zarardan bahsetmiyordu. Ama en azından dış dünyaya göre, dönüş çoktan gerçekleşmişti.

Hayvan aktivistleri. Sözde kurtlara yaptıkları için o oteli protesto ediyorlardı. Manşetlerde şöyle yazıyordu.

ve sosyal medyadaki hashtag'leri hayal edebiliyordu. Lydia Susi'nin iyi olmasının bir başka nedeni de buydu. Aktivizm geçmişı yoktu, tutuklanmamıştı, herhangi bir sabıka kaydı yoktu. Bir şeyleri havaya uçuran insanlar bunu ya bir davranış kalıbı olarak ya da bir psikoz anında yaparlardı ve o bu tanımlamaların hiçbirine uymuyordu.

Onu öldürüp patlamayı onun üzerine yıkmaya çalıştılsa? Editorial incelemeden geçemezdi.

Ayrıca Blade'in kendi içinde sorunları vardı. Her zaman vardı.

Daniel tıslayan aleve bakarken içi boştu. Yaşıyor olsa da ölmüştü - ama bu etiketin son kısmıyla ilgilenecekti. Gerçekten çok yakında-

Kurşun ona doğru gelirken ses çıkarmıyordu. Göğsünün ortasına isabet eden kurşun ise pufft'tan başka bir şey değildi.

Ancak çarpışma bir gülle gibiydi, onu çömeldiği yerden geriye doğru fırlattı, meşale uçtu, görüş alanı ambar mühründen çamlara, geri uçarken yukarıdaki gri gökyüzüne doğru sallandı ve görüşünü de beraberinde götürdü.

Sırt üstü yere düşüp soluk soluğa kaldığında, bacakları çam iğnelerinin arasında çalkalandı ve elleri kurşun merminin giriş yarasını bulmak için göğüs kaslarının üzerine düştü. Ama sanki bunun bir faydası olacak mıydı? Ona doğru gelen ayak sesleri boğuktu, gerçi belki de bunun nedeni zaten işitme duyusunun zayıflamasıydı.

Öksürüp kan tadı aldığıında, beyni kendini kurtarmak için bir plan yapmakta zorlandı-

Görüş alanına giren yüz sürpriz değildi. "Merhaba tatlım, ben geldim," dedi Bay Kişilik.

LYDIA dağın ormanında ağaçlardan kaçarak, kayaların üzerinden atlayarak, derelerin üzerinden zıplayarak koştu. Koruma alanına bir patika başından değil, WSP merkezinden dolambaçlı bir yoldan girmeye dikkat etmişti. Ve uyumadığı onca uykuya rağmen, adrenalin onu hiperfarkındalıklı ve hızlı hareket eder hale getirmişti.

Zorlukla nefes alarak bir inişe geçti ve sonra tekrar iki katına çıktı. Çok yakındı, çok yakındı...

Ve sonra yavaşladı. Durdu.

Bir çam ağacının arkasına kilitlenmek için çabaladım.

Ana patika ilerideydi, geniş koridor yürüyüşçülerden boştu. Yine de bekledi, sadece yalnız ve doğru yerde olduğundan emin olmak için.

Her ikisinden de tatmin olmuş bir halde, toprak zemini geçti ve on beş metre boyunca koruya doğru ilerlemeye devam etti. Yirmi. Otuz-

"Oh, Tanrım," diye nefes nefese kaldı. "Oh... Tanrım."

Kendi botlarına takılıp düştüğünde doğru söylediğine inanamadı: Ceset yüzüstü uzanmış, kolları ve bacakları yere çakılmış kazıklara bağlanmıştı. Kıyafetler çok açıktı. Gri flanel pantolon. Mavi blazer ceket.

"Peter."

Kalıntılara yavaşça yaklaştı. Ölü adamın gözleri solgun yüzünde açıktı ve ona bakarken neden öldüğü belli değildi.

Şey, cinayet. Evet, cinayet. Ama onu ne öldürmüştü? Ve kim öldürmüştü?

Onu baştan aşağı süzdüğünde, ilkinde dair hiçbir ipucu göremedi. Ama ikincisi cevaplanmıştı. Çam iğnelerinin yatağındaki temizlenmiş bir toprak parçasına derin bir şekilde kelimeler kazınmıştı.

Her zaman doğru olanı yaparsınız

Karalanmış, dağınık, bazı yerleri çizilmiş. Sanki önemliymiş gibi.

Rick öldürme işini burada bilerek yapmıştı. Tam da o kurdu bulduğu ve peçe içinde WSP'nin veterinerini aradığı yerde. Tam olarak burasıydı; ağaçların yönünden, hayvanın acı çekerken burun buruna yatmasından hafızasına kazınan her şeyden emindi.

Çömeldiğinde Peter'ın kulaklarından birinden çıkan kan izini gördü. İşte o zaman anladı.

Şimdi ahırda suyun neden aktığını biliyordu.

RatX, Kaput ya da d-Con yemiş bir fare gibi Peter da su arıyordu. Yere yığılmadan önce.

Zehirden.

Lydia yüzünü ovuşturdu.

Ve ne zaman o düştü onu el ve baktı yukarı

-"Büyükbaba?"

Çamların arasındaki gölgelerde, karanlığın içinde duran isoisä'sının hayaletimsi görüntüsü ona bakıyor, ağzı sanki onları ayıran boyutların ötesinde konuşmaya çalışıyormuş gibi hareket ediyordu.

Lydia ayağa kalktı ve öne doğru bir adım attı. "Sana ihtiyacım var büyükbaba. Ne yapmalıyım? Nereye gideceğim?"

Gözleri yaşlarla dolarken ellerini uzattı. "Lütfen... gitme. Bir kez olsun kal ve bana yardım et."

* * *

Daniel o kadar çok öksürdü ki gözleri yaşardı ve bunun sonucunda Bay Personality'nin sert yüzü, onun azalan yüzüne hakim oldu.

Görüş koridoru dalgalı ve belirsiz hale geldi. Ama Daniel'ın endişelenmesi gereken daha büyük sorunları vardı. Nefes almakta zorlanıyor, soluk soluğa kalıyordu, bu yüzden kendini yan yatırdı ve yemek borusunda golf oynar gibi görünen kanı ağzından temizlemeye çalıştı.

Sonunda biraz oksijen alabildiğinde, kapandığının farkında olmadığı gözlerini açtı-

Ve işte eski oda arkadaşı, hala çok yakındaydı.

Adam çömeldiği yerden gülümsedi. "Biliyor musun, genelde iyi bir nişancıyımdır ama sanırım tetiği çekerken duygularımı hesaba katmadım." Yüzündeki ifade soldu. "Bu şekilde oynamak istemedim, seninle değil. Sana karşı biraz sadakatim var, adamım. Gerçekten var. Vardı. Her neyse."

Daniel inledi. "Lydia..." "Ne?"

Oh, kadın mı?" "Kurtar..."

Lydia."

Bay Kişilik kaşlarını çatı. "Bu işe çok fazla bulaştı, dostum. Üzgünüm."

"Öldür beni şimdi. Ne yaparsan yap. Sadece... onu kurtar... Bana borçlusun."

Gözleri o kadar solgundu ki neredeyse tamamen beyazdı, uzaklaştı. "Onca yıl önce yaptığın şeyi yapmanı ben istemedim."

"Borçlu. Bana."

"Onu Blade'e karşı koruyamam. Üzgünüm."

Daniel ayağa kalkmak için mücadele etti. Nefes almaya çalıştı. Hayatta kalmak için kendini zorladı ki-

"Ve Lydia'nın gitmesi gerekiyor." Bay Personality silahının namlusunu Daniel'ın yüzüne doğrulttu. "Evet, sen üzerine düşeni yaptın. Beni buraya sen getirdin. Ama sadece seni takip ettiğim için. Daha da önemlisi, yaşamasına izin verilemeyecek kadar çok şey biliyor-"

Saldırı o kadar hızlı ve güçlüydü ki, diğer adam geldiğini göremedi ve Daniel'ın yakaladığı tek şey gri ve kahverengi tüylerden oluşan bir bulanıklıktı.

Kafası karışmış bir halde başını kaldırmayı başardı.

Sirtında gümüş bir şerit olan gri bir kurt, Daniel'ın eski oda arkadaşını yakalamış ve boğazını parçalıyordu. Adam elinden geldiğince karşı koymaya çalışıyor, silahını kaldırmaya çaballıyor, yumrukluyor ve tekmeliyordu. Ama vahşi hayvan onun için çok fazlaydı, dişleri parıldıyor, hırıltı ve hırıltılar kâbusları andırıyordu.

Ve bu uzun sürmedi. Şahdamarından fıskıran kan, kurdun çenesini, göğsünü, ön pençelerini benek benek yaptı ve o kırmızı akıntı başlar başlamaz kimin kazanacağına dair hiçbir soru işareti kalmadı.

Silah fırlatıldığında ve insan gücünü kaybetmeye başladığında, kurt cesedin üzerine çıktı ve şehre gitti: Kıyafetler parçalandı, deri kaslardan sıyrıldı, kaslar kemiklerden koptu, kemikler kırıldı ve tükürüldü ya da yutuldu.

Daniel her şeyi izledi. Ve bittiğinde, kurt inip pirzolalarını yaladığında ve sonra Daniel'a baktığında, yapabildiği tek şey içten içe gülmek oldu.

Tüm bunlardan sonra, gizlice yaptığı her şeyden sonra ABD hükümeti ... Alpo olarak ölecekti. Ormanda.

Kurt ona doğru bir adım attı. Ve bir adım daha. "Bana saldır," dedi kısık sesle. "Al-"

Kurt acı dolu bir uluma çıkardı ve yana doğru yattı. Sonra da yere düştü.

Sonra ne olduğunu Daniel anlayamadı. Sadece iç kanamadan ölmek üzere olduğu için değil.

Siyah üniformalı muhafız geri döndüğünde -Daniel'in bir kez öldürdüğü ve sonra şerifin öldürdüğünü gördüğü, aynı yüz hatlarına, gözlere ve silahlara sahip olan- kurt kasılmaya başladı.

Sonra çam iğnelerinin arasında kıvrandı, toprağı pençeledi, pençelerini çırptı, arka ayaklarını tekmeledi-

Ama tek yaptığı bu değildi.

Dönüşüm açıklanamazdı. Kürk, içinden çıktığı gözeneklere doğru çekilmeye başladı ve sonra pençeler

şekil değiştirdi, el oldu, ayak oldu, insan eli, insan ayağı oldu. Göğüs ve acı bakla midesi de aynı şekilde şişti, genişledi... değiştirdi... bir insan göğsü, bir insan karın boşluğu... bir insan leğen kemiği haline geldi.

Ve nihayet, ağız geri çekilerek bir çene ve bir burun oluşturdu, kulak kapakları yuvarlaklaşan, değişen kafatasının içine doğru çekildi... tüm bunlar bildiği bir yüzü ortaya çıkardı.

Sevdiği bir yüz.

"Lydia... ?" diye mırıldandı şaşkınlık ve inançsızlık içinde. Öürken öğrenmesi gereken onca şey varken.

"Lydia!" diye bağırdı.

Ağır çekimde, bu korkunç rüyanın bir başka yüzünde, siyah üniformalı asker öne çıktı ve çıplak bedeninin üzerinde durdu.

Silahın namlusu kalktı ama çok fazla değil, çünkü çıplak göğsüne doğrultulmuştu.

Cildinde çok fazla kan vardı ama nereden darbe aldığını ve Daniel'in eski oda arkadaşına yaptıklarından dolayı ne olduğunu anlamak zordu.

"Hayır..." Daniel yüzüstü yere kapaklandı ve kendini sürüklemeye çalıştı. "Sakın... ona zarar verme..."

Lydia'nın gözleri irkilerek açıldı. Ona odaklandığında gözyaşları yanaklarına düştü. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Seni seviyorum Lydia." Hiçbir şey anlamamıştı ama bir şeyden emindi. "Seni seviyorum, sorun yok... Ben gidiyorum..."

Bayılmasına üç kalp atışı kalmış olsa da, öldürölmesine bir tetik parmağı kalmış olsa da, belki onu kurtarmak için yapabileceği bir şey vardır diye düşünerek kendini ileri doğru çekiyordu.

"Ben de seni seviyorum... Daniel..."

Bunlar onun son sözleriydi. Ve gözleri geriye doğru yuvarlanıp kapandığında, acı dolu bir çığlık attı-

Şimdi hırılıyor. Her yönden.

Daniel başını kaldırmaya zorlayarak kurtların çamların arasından çıktığını gördü. Bir düzine kadar. Belki daha fazla.

Bekçi de aynı şekilde dikkat kesildi, sanki o bile Lydia'nın bir türden diğerine inanılmaz bir şekilde geçişinden etkilenmiş gibiydi.

Muhafızın silahını başka yöne çevirecek zamanı bile olmadı.

Kurtlar her taraftan ona saldırdı ve çılgınlık adamı yere sererken Daniel Lydia'ya baktı.

Ölmeden önce yaptığı son şey ileri uzanmak... ve onun hâlâ sıcak olan elini tutmak oldu.

Bana bak, diye düşündü ona. Gör beni.

Ama onun için artık çok geçti.

Ve nihayetinde, onun için çok geç.

FORTY-EIGHT

LYDIA ÖLDÜĞÜNDE, bilinci zihninde bir noktaya geriledi, artık bir duyum ve düşünce evreni değildi, artık bir gezegen değildi, bir toprak parçası, bir taş ya da bir kum tanesi bile değildi.

Sadece bir nokta.

Ama Daniel'ın elini kendi elinin içinde hissetti ve onun kendisini tutabildiği kadar tuttuğunu biliyordu ve söylediği sözleri duydu.

Hem onu vuran adama söyledikleri hem de onu derinden sarsmış olması gereken şeyi gördükten sonra söyledikleri: Onu seviyordu. Ve sonunda ona karşı dürüst olmuştu, daha önce ona yalan söylemiş olmasına rağmen, anlamadığı ve sorgulayamadığı her şeye rağmen.

Daniel'ın kaybedecek bir şeyi olmadığı ve onun orada olduğunu bilmediğinde, görevi her ne olursa olsun onu korumaya çalışmıştı. Elinden geleni yapmıştı.

Yani onlara ve sahip olduklarına sadık kalmıştı.

Gerçekten isteyebileceği tek şey buydu.

Lydia onun avucunu sıkmaya çalıştı. Ve korumanın kurtlarının onu korumak, onu korumak için saldırmalarını dinlerken ağlamaya başladı ...

Bir süre sonra, yıllar gibi geldi, sadece kan kokusu ve ormanın sessizliği vardı.

Gözlerini son kez açtığında, Daniel'la birlikte doğaya saldıkları erkek kurdun yüzüne baktı.

Teşekkür ederim, diye düşündü hayvana bakarken.

Sanki yardım etmek için başka ne yapabileceğini düşünüyormuş ve onun için yaptıklarının karşılığını vermek için daha fazlasını yapabilmeyi diliyormuş gibi burnunu çekti ve başını eğerek ona sokuldu.

İşte o zaman tepesinde yinelenen sesi, gümbürtüyü duydu.

Kurt başını kaldırıp geri çekilirken gökyüzüne odaklandı... ve C.P. Phalen'in helikopterinin nasıl olup da birkaç yüz metre ötedeki bir açıklığa iniş yaptığını anlayamadı. Kadın nereden biliyordu?

Sürü ağaçların arasına dağıldı, kurtlar çamların altındaki ve arasındaki gölgelerde kayboldu. Sonra Lydia kamuflajlı adamların ellerinde sedyelerle ormanın içinden geldiğini hayal etti.

Kısa beyaz saçlı kadının kim olduğu belliydi ve C.P. Phalen ilk kez iş kıyafeti giymemişti. O da kamuflaj giyiyordu.

"Burada kalp atışı yok."

Lydia, erkek sesinin acımasız seslenişiyle inledi ve başını Daniel'a çevirdi. Onu görmek zordu çünkü adamlar onun etrafında toplanmış, tıbbi kitleri açıyorlardı.

"Serum takıldı," dedi biri.

"Kürekler takıldı ve şarj edildi."

Daniel'ın vücudu sarsılırken, kadın ellerine baktı.

Onun elini bırakmıştı. Şimdi ona tutunan oydu.

C.P.'nin yüzü Lydia'nın görüş alanına girdi. "Seni de yakalayacağız.

Merak etmeyin."

Lydia'nın bayılmadan önce söyleyebildiği tek şey "Kurtar onu," oldu. "Sadece kurtar onu-"

DANIEL."

Lydia ayağa fırlayıp bağırdığında, bu çağrıya cevap veren acı, insanın midesini bulandıran ve görüşünü dama tahtasına çeviren türdendi.

Bir iniltiyle sırtını yastık yumuşaklığındaki bir şeye yasladı - oh, bu bir yastıktı. Aslında bir yataktaydı - bir hastane yatağı - ve bir seruma ve her türlü monitöre bağlıydı. Karşıda, duvara monte edilmiş bir televizyon vardı ve hiç pencere yoktu. Üzerinde kilit yokmuş gibi görünen ahşap bir kapı kapalıydı.

Bu şekilde kalmadı.

O şey itilerek açıldı. "Uyanmışsın. Nasılsın?"

C.P. Phalen hala onunla birlikte geldiğinde giydiği kamuflajın içindeydi-

"Yaşıyor mu?" diye mırıldandı Lydia. "Daniel yaşıyor mu?"

Kadın başını salladı ve kendi kendine kapanmasına rağmen kapıyı iterek kapattı. "Hâlâ ameliyatta. Ama iyileşmesini bekliyorlar."

Gözyaşları Lydia'nın gözlerine hücum etti ve onları tutma zahmetine girmedi. Görevlinin ağlaması omzunun acıyla çığlık atmasına neden olurken, kolunun da dahil olmak üzere her tarafının sargılı olduğunu fark etti.

"Sorun yok." C.P. yatağın yanına geldi ve oturdu. "Çok korktun. Boş ver gitsin."

"Öldüğünü sandım. Ben de... öldüğümü sandım."

Duygusal çöküntünün en kötüsü geçtiğinde Lydia, C.P.'nin ona uzattığı el havlusuyla gözlerini sildi ve sonra titreyerek bir nefes aldı.

"Benim özel kliniğimdesiniz." C.P. yatağı ve monitörleri gösterdi. "Buradaki bakım standardı dünya standartlarında."

"Orada olduğumuzu nasıl bildiniz?"

"Dağda kamerası olan tek kişi siz değilsiniz."

Lydia'nın nefesi göğsünde kesildi. "Yani beni gördün..."

C.P.'nin gözleri yere kaydı, Lydia kadının bunu çok nadir yaptığından emindi. Hiçbir zaman.

"Gördüm, evet. Eşi benzeri yoktu." Kadın aniden başını çevirip baktı. "Sanırım zaten var olanı geliştirmemize gerek yok, ha."

Lydia kendini yukarı itmeye çalıştı ama başaramadı. "Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Hiçbir şey söylemek zorunda değilsin ve hayır, arkadaşlarına hiçbir şey söylemedim."

"Arkadaş mı?"

Kapı çalındı. Sonra Candy kafasını içeri soktu.

Resepsiyon görevlisi ite kaka odaya girerken, "Oh, çok şükür," dedi. "Siyahlar içinde korkunç görünüyorum ama lanet olası cenazenizde giyerdim. Bir ya da iki saatliğine."

Hemen arkasında Şerif Eastwind, üniformasının şapkasını iki elinin arasında tutan, güçlü yüzü endişeli, uzun boylu, sessiz bir varlıktı.

Lydia gözyaşları geri gelirken hareket ettirebildiği koluyla gözlerini kapattı.

"Başlama." Candy boğazını temizledi. "Ben gerçekten-oh, kahretsın."

Kimde Kleenex var?"

Yaklaşık yirmi dakika sonra şerif ve Candy gittiklerinde Lydia bunun çok tuhaf olduğunu düşündü... yabancıların aile olma şekli.

Ve Eastwind'i bile gördüğüne sevinmişti, her ne kadar sormak için çok yorgun olsa da, Candy Lydia'nın istediğini yapıp Rick'in klasörü ve Peter'ın diskleriyle ona gittiğinde tam olarak ne olduğu... ve onun cevabının ne olduğu... ve tüm bunların ne anlama geldiği gibi soruları vardı. Ama C.P.'yle birlikte burada olduklarına göre, içinde bir his vardı.

Kadının ulaşabileceği bir yer vardı, değil mi? Ve parası. Ve gücü.

Ve gerçekten, Lydia dış dünyayı umursamıyordu. Umurunda değildi işte.

"Daniel nerede?" diye sordu. "Onu ne zaman görebilirim?"

İşte o zaman C.P.'nin ifadesinde ince bir değişim oldu.

"Ne?" Lydia canı çok yanmasına rağmen kendini yastıkların üzerine itti. "Bana söylemen gerek. Hemen şimdi."

C.P. manikürlü tırnaklarını uzattı ve Fransız manisi yapılmış jel uçlarını inceledi.

"Ne," diye nefes aldı Lydia. "Bana onun yaşayacağını söylemiştin.

Sen söyledin-"

"Ameliyattan sağ çıkacaktır."

"Felçli mi? Kör mü? Bir yerinden mi vuruldu-" "Sorun yara değil."

Uzun bir süre sonra C.P. başını çevirdi. Soğuk, hesapçı gözlerinin sulanmış olması Lydia'nın kalbinin durmasına neden oldu.

"O kanser."

"Ne?" Lydia acıya rağmen doğrulup oturdu. "Özür dilerim, ne yaptın-"

"Delik deşik olmuş. Ciğerlerinde ve karaciğerinde. Hayatına devam edebilmiş olması bile bir mucize. Tümörleri, iç kanama nedeniyle ameliyata alınmadan önce çekilen göğüs röntgenleri sayesinde bulduk. Açıkça görülüyor ki

Dördüncü aşama, henüz birincil bölge belirlenmemiş olsa da."

"Ne ... sen ... o ..."

C.P. gözlerini ovuşturdu ve boğazını temizledi. Yataktan kalkarken ellerini kalçalarına koydu ve kapıya baktı.

Kadının konuşurkenki durgunluğu çok korkutucuydu. "Onu evin üst katındaki bir nekahet odasına taşıyacağız. İsteddiği kadar, ihtiyacı olduğu kadar kalabilir. Sen de kalabilirsin. Tüm yükünle birlikte artık ailenin bir parçasısın. İkiniz de."

"Onu ne zaman görebilirim?"

"Tıbben durumu stabil ve uyanık olur olmaz." C.P. kapıya doğru gitti. Sonra arkasına baktı. "Burada HIPAA konusunda endişelenmememiz iyi bir şey, değil mi?"

"Ölümcül mü?"

Lydia kelimelerin uçuşmasına izin verirken, zihninde haklı çıkaramayacağını bildiği bir umuda tutundu. Yine de kanserde mucizeler oluyordu, değil mi? Mucizeler her zaman olurdu.

...

... değil mi?

FIFTY

RÜYASINDA Daniel koşuyordu, gecenin içinde, ay ışığında, kır çiçekleriyle dolu bir tarlada koşuyordu. Peşinde, olabildiğince sıkı, güzel bir dişi gri kurt dörtnala koşuyordu.

Omzunun üzerinden her baktığında, altın gözlerindeki ışık sevgi ve hayranlık, mutluluk ve sadakatle oradaydı.

Gülüyordu.

Temiz, taze bahar havasından derin nefesler alarak gülüyordu-

Daniel'in gözleri fal taşı gibi açıldı. Tepede... ay ışığıyla aydınlanmış bir gökyüzü yoktu. Yolun karşısında ... çayır yoktu, boş bir duvar vardı.

Ama onun yanında. Bir sandalyeye yığılmış. Çenesi göğsünde.

Onun kurduydı.

Lydia onun dikkatini hissetmiş gibi gözlerini açtı ve o anda bir yerden ışık geldi: Aydınlatma o kadar parlak ve kör ediciydi ki kolunu kaldırmaya çalışmak zorunda kaldı.

"Sorun ne?" diye sordu.

"Işık çok parlak. Seni göremiyor musun?" "Yok...

Tanrım, felç geçiriyorsun-"

Anında solmaya başladı ve başını hafifçe salladı. "Hayır, hayır... inme. Bu... garipti. Sadece içinden geçtiğin parlak bir ışık."

Lydia onun üzerine eğildiğinde gözleri yaşlarla dolmuştu. "Ben... başardım mı?"

"Evet... yaptın."

Gözleri birbirine yapıştı ve Daniel tüm acısının akıp gittiğini fark etti. Yine de aşk iyileştiren bir ilaçtı, öyle değil mi?

"Gece olmadığı için memnunum," dedi. "Neden?"

"Çünkü o zaman ben senin geçmişin olurdum. Geleceğin yerine. Peçe. Sabahın erken saatleri."

Adam kızın elini tuttu -ya da belki kız onun elini tuttu. "Ben senin... her şeyin olmak istiyorum."

"Öylesin."

"İyi misin?" diye sordu.

"Evet. Öyleyim." Boğazını temizledi. "Ve C.P. Phalen'in laboratuvarında ve kliniğindeyiz. Bu uzun bir hikâye."

Bunun üzerine gözlerini kaçırdı ve başını eğdi. Adamın elini sıkması dikkatini tekrar toplamasını sağladı.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Benim için. Tam olarak olduğun gibisin."

Kirpiklerinde titreyen gözyaşları kristaller gibiydi ve solgun yanaklarından aşağı süzülürken onları silmek istedi ama gücü yoktu.

"Emin misin?" diye sordu kısık sesle.

"Hiçbir şeyi anlamak zorunda değilim. Sadece seni sevdiğimi biliyorum. Tam olarak olduğun gibi."

O kelimeleri tekrarladığında, gözyaşları daha hızlı ve daha hızlı düştü. Ve sonra alnını onların birbirine kenetlenmiş ellerine bıraktı.

"Ben de seni seviyorum Daniel."

Takip eden sessizlikte, sessizlik sadece monitörlerin hafif bip sesleriyle bozuldu, ancak hava sıcak ve huzurluydu - ve bu da kullandığı morfin serumundan kaynaklanmıyordu.

Ona bakmaktan o kadar mutluydu ki... çünkü aldığı her nefeste, verdiği her ifadede ve vücudunun her hareketinde... onun hayatta olduğuna dair kendine güvence veriyordu.

Ve lanet olsun, o da öyleydi.

"Sen benim hayatımı kurtardın." Biraz gülümsedi. "Susi. Fince 'kurt' demek. "

"Evet. Büyükbabam."

Derin bir nefes aldı ve içinde derin bir yerden gelen bir güç dalgasına bindi.

"Ben hükümet için çalışıyorum Lydia. Homo sapiens türünün genetik yapısını ve bütünlüğünü koruyan bir gölge ajans için. Yetmişli ve seksenli yıllarda yapılan deneyler sonucunda kuruldu. Buraya C.P. Phalen'in yaptıklarını durdurmak için geldim. Sonunda geldiğim yer biraz ironik, ha. Ve evet, bu laboratuvar ve kliniği hakkında her şeyi biliyorum."

Biraz öksürdü ve kızın yüzü solunca elini havada gezdirdi. "Merak etmeyin. Bu ilk ameliyatım değil. Bunu da atlatacağım - her ne kadar o beyaz saçlı kadına büyük bir borcum varmış gibi görünse de."

"Yani sen bir hükümet ajanısın?"

"Eastwind haklıydı. Daniel Joseph benim gerçek adım değil, ama uzun zamandır o benim adım, artık benim adım. Ve soyadının ne anlama geldiğini biliyordum - her ne kadar ikincisinin sadece hoş bir tesadüf olduğunu düşünsem de. "Derin bir nefes aldı ve yüzünün hemen altındaki öksürük krizine teslim olmamaya çalıştı. "Bir gün bana anlatacak mısın? Tüm hikayeni?"

Cevap verene kadar bir süre geçti. "Evet. Bir gün yapacağım." "Bu kulağa hoş geliyor." Kadın tekrar bakarken, adam

gülümsedi. "Bir gün demek, bir geleceğimiz var demektir."

Gözlerinden akan yaşlar adamın kalbine bir kazık gibi saplandı. "Ne oldu? Neyin var?"

Onu tekrar ağlarken gördüğünde, göğüs kafesinin arkasında alevlenen ağrıya morfinin bile iyi gelmeyeceğini biliyordu. Onun asla üzülmesini istemiyordu.

Ve sonra neyin yanlış olabileceğini tahmin etti.

"Bak," dedi, "eğer gördüklerim yüzünden işlerin yürümeyeceğini düşünüyorsan... ne gerekiyorsa yaparım. Yemin etmem gereken her şey için yemin ederim. İnanmalısın ki sırrın benimle güvende ve seni her zaman koruyacağım."

Siktir, bir de Federal Genetik Bürosu'ndaki diğerleri vardı.

C.P. Phalen'in laboratuvarını havaya uçurmadığı için onun peşine düşeceklerdi.

Aynı sebepten dolayı Lydia'nın peşinde olacaklardı.

Lydia'nın gözlerinin rengi inanılmaz bir hüznle değişirken ikisinin de içinde bulunduğu gerçekliğin sonuçları aklından geçiyordu.

Üzerine bir durgunluk çöktü.

"Bunların hiçbirisi değil, değil mi?" dedi alçak bir sesle.

Kadının başını yavaşça ileri geri sallaması adamın iliklerine kadar ürpermesine neden oldu.

"Ne buldular?" diye sordu ölü bir ses tonuyla. "Beni açtıklarında ne buldular?"

Biliyordu, diye düşündü Lydia.

Daniel'in hastane yatağının kenarına oturup tamamen yıkılmamaya çalışırken, onun hiç şaşırmayacağını hissediyordu.

Onun bir wolven melezi olmasının uğraşmak zorunda kalacakları en az şok edici şey olduğunu kim düşünebilirdi?

"Neden gidip doktoru çağırıyorum?" dedi.

Ayağa kalkmak istediğinde, adam şaşırtıcı derecede güçlü bir şekilde kolunu tuttu. "Hayır. Bunu senden duymak istiyorum."

Kız tereddüt ederken, adam fısıldadı: "Korkuyorum Lydia."

Tekrar hastane yatağına uzanarak onun iki elini tuttu. Boğuk bir sesle, "Seni seviyorum. Bunu sana tekrar söylemek istiyorum..."

Orantısız gülümsemesi yürek parçalayıcıydı. "Çünkü sen bana bunu yaptıktan sonra hiçbir şey duymayacağım, ha. Kelimeleri duyduğuma sevindim." Gözleri kızın yüzünde dolaştı. "Bir keresinde bana neden kaldığımı sorduğunu hatırlıyor musun? Kelimenin ne olduğunu?"

Kadın başını salladığında, adam onun elini sıktı. "Bu aşk. Bu yüzden kaldım. Sanırım seni ilk gördüğüm andan itibaren sana aşık oldum."

"Ben de." Yumuşak bir hıçkırık çıkardı. "Seni gördüğümde biliyordum

... artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacaktı."

Daniel göz kırptı. "Mizah anlayışım olmasa bile mi?"

"Hâlâ o bölümdeki potansiyelini göremediğini düşünüyorum."

"Öyleyse önümüzdeki elli yılı bu konuda tartışarak geçirelim, kulağa hoş geliyor mu? Harika. Kayıtlara geçirelim."

Lydia'nın yüzü düştü ve bunu ondan saklayamadı. Yine de ona karşı dürüst olmak istiyordu. Dürüst olmak zorundaydı.

Daniel derin bir nefes aldı. "Tamam, çıkar ağzındaki baklayı. Bırak gitsin, her neyse, bir yolunu buluruz. Gerçi işimden ayrılmam gerektiği için sağlık yardımlarımı kaybedeceğim, o yüzden..."

Sesi uzaklaşırken gözünden bir damla yaş süzüldüğünü hissetti. Sabırsızlıkla gözyaşını sildi, güçlü olmak istiyordu. Olmak zorundaydı.

"Bu senin ciğerlerin, Daniel."

Bir elini hafifçe göğsüne, beyaz ameliyat bağlarının üzerine koydu. "Zatürree mi oldum?"

Kadın başını yavaşça salladığında, adam küfretti. Başka tarafa baktı.

Yine lanetlendi.

"Orospu çocuğu. Lanet olası öksürük." "Senin karaciğerinde de var, Daniel."

Gözlerini kapattığında bir an sessiz kaldı. Sonra göz kapakları açıldı ve tavana bakıp başını salladı.

"Yaklaşık altı ay önce kan öksürmeye başladım. Üstesinden geldim, kendime bunun önemli bir şey

olmadığını söyledim çünkü

Her zaman olan bir şey değildi. Çok yorulduğum ve midem bulandı. Kilo kaybediyordum. Bunun sadece ... şey, şimdi ne olduğunu biliyorum."

"Çok özür dilerim." Onun kolunu okşadı. "Ben ... sadece senin söylediğin şey. Bunu birlikte halledeceğiz, tamam mı? Birlikte üstesinden gelebiliriz."

Odadaki sessizlik o kadar gürültülü bir hal almıştı ki, bir çığlık gibi hissediliyordu. Ya da belki de bu kafasının içindeki sestir, her şeyin adaletsizliği karşısında duyduğu acı süperpersonik bir sesle inliyordu.

Onun hakkındaki imkânsız gerçeği bilen ve yine de onu kabul eden hayatının aşkıyla tanışmış olmak... sadece onu başlamadan önce kaybetmek mi? Hadi ama, kader.

"Daha fazlasını bilmem gerek," dedi sonunda. "Ne tür ve... her şeyi bilmek istiyorum. Belki bir mucize olur. Ya da iyi bir haber ya da..."

"Aynen öyle." Lydia başını salladı ve onun göğsüne tırmandı. "Bunun için umut edeceğiz. Ben bunun için dua edeceğim. Ve sen de aynısını yapacaksın."

Elini ensesine götürdü. "İşte. Büyükbabamın Aziz Christopher madalyasını al. Onu takacaksın."

Başını kaldırmakta zorlandığında ona yardım etti ve narin altın zincir boynuna zar zor oturdu. Ama o yastıklara yaslanıp gevşediğinde, kadın büyükbabasının ona verdiği şeyi düzenledi.

"Buna sahip olmanı onaylardı," dedi. "Ormanda beni sana yönlendiren oydu. Benden önce ortaya çıktı... ve seni kurtarmak için beni sana götürdü."

"Ve şimdi buradayız," diye mırıldandı Daniel donuk bir sesle. "Sadece iyi haberler için dua etmemiz gerekiyor. Ve ileriye giden bir yol için."

FIFTY-ONE

CALDWELL'DE, Kardeşlik'in malikânesinde, Xhex bilardo salonundaki kanepelerden birine uzanmış, John Matthew, Qhuinn, V ve Butch'un herkesin en sevdiği bilardo masasında ilk ikilide kimin oynayacağı konusundaki çekişmelerini izliyordu. Birkaç tane daha olsa da, ortadaki sanki iyi şans tılsımı gibi bir şeydi.

O bilmiyordu. Toplarla oyun oynamazdı. Tamam, o tür toplarla değil.

John Matthew başını çevirip kaşlarını salladığında, önce Qhuinn ile onun kapişacağı belliydi. Şüphesiz, maçı kazanan sıradaki kişiyle oynayacaktı ve bu böyle devam edecekti. Şafak sökene ve Fritz bir in aslanı doyurmaya yetecek kadar pişmiş et parçasıyla devasa bir Son Yemek hazırlayana kadar.

Evet.

Bu sırada evin her yerinde başka insanlar konuşuyordu. Gülüyorlardı. Rahatlıyorlardı.

Herkesin aynı anda boş bir gecesi olması nadirdi ama Wrath bu geleneği birkaç ay önce başlatmıştı ve görünüşe göre kalıcı oluyordu. Ve bu ayın boş zamanı Pazar gününe denk geldiği için Xhex'in herhangi bir kulübe gitmesi gerekmiyordu.

İşte buradaydı. Kanepede. Görmezden geldiği her şeyi düşünmemeye tamamen kararlıydı-

Önünde bir bardak greyfurt suyu belirdi ve bir sıçrayışla Rehvenge'e baktı. C vitaminini kabul ederek, "Lassiter'in meyve sıkacağı şeyini kullanmana izin vermesini nasıl sağladın?" dedi.

Sempatların kralı kendi zencefilli birasıyla onun yanına oturdu. "Bilmediği şey ona zarar vermez."

"Koloni'nin gerçek bir üyesi gibi konuştun."

"Hadi ama, teşekkür etmenin başka bir yolu var mı?" Ona kadeh kaldırdı. "Teşekkür ederim."

Rehv, oda yetmiş derece olmasına rağmen giydiği uzun vizon paltosunun kıvrımlarının altında bacak bacak üstüne atmış ve iki yarısının vücudunun alt kısmını tamamen örttüğünden emin olmuştu - ki bu biraz üzücü bir durumdu. Üzerinde mükemmel kesimli koyu gri bir takım elbise vardı ve bu, odadaki diğer giysi atı Butch'un da hoşuna gidebilirdi.

"Sempatilerden bahsetmişken," dedi Rehv, "onlar hakkında gerçekten sinir bozucu olan ne biliyor musun?"

Ona bakarken ametist gözleriyle karşılaştı. Kısa bir süre önce V tarafından Mohawk'ının kenarları yeniden tıraş edilmişti ve tepesi de kesilmişti, dik duran şerit sadece yaklaşık iki inç yüksekliğindeydi. Deri koltuğa uzanmış, rahat pozuyla bile tehlikeli bir hayvan gibi görünüyordu.

"Unuttuğumu mu sanıyorsun?" Meyve suyundan biraz daha yudumladı, ekşi tatlılık onu uyandırdı. Bonus. "Yoksa sadece biz sosyopatların kralı olduğun için mi-"

"Sempatizanlar diğerlerinin sakladıklarını görür." O parlayan gözler bılardo masasına gitti ve istakasıyla eğilmiş, toplara vurmak üzere olan John Matthew'un üzerine yerleşti. "Başkalarının kimsenin bilmemesini dilediği şeyleri biliriz."

Xhex sertleşti. "Kılavuzumu okumak kabalıktır."

"Benimkini de oku ve ödeşmiş olalım. Ama önce bende ne bulacağını dürüstçe söyleyeyim. Senin aksine. Sana nasıl olduğunu sorsam, yalan söyler ve bana nasıl iyi uyduğunu, tamamen uyanık olduğunu ve-"

O mor gözler tekrar ona doğru döndü. "-mükemmel. Lanet olsun. Güzel."

Başını sallayan Xhex soğuk bir şekilde gülümsedi. "Sen bir pisliksin-" "Hayır, o pislik senin kardeşin."

"Evet, tamam, şu anda Blade hakkında konuşmuyorum. Ve sen gelene kadar güzel bir gece geçiriyordum-"

"Şebekeniz çöküyor."

Xhex gözlerini kırptırdı. Sonra ayağa kalkmaya başladı. "Peki, bu nota göre, şu greyfurt suyunu alacağım-"

Rehv onun koluna yapıştı. "Burada dalga geçmiyorum, kadın. Şebekeniz çöküyor. Bunun ne anlama geldiğini anlıyor musun?"

Kadın bileğini çekince, adam onu bıraktı. "Uyumakta biraz zorlandım," dedi. "Önemli bir şey değil."

Try, Geyik Dağı'na gidip o her neyse onunla konuştuğundan beri uyumamıştı.

Wolven.

Bu sözcük zihninde sekip dururken, onu görmezden gelmeye çalıştı. Görmezden gelmeye çalıştı... Rehv'in normalde sert ve acımasız olan yüzündeki bariz endişeyi-

O anda telefonu çaldı ve tekrar sığırayarak her yere greyfurt suyu sıçrattı.

"Buna cevap vermek isteyeceksin," dedi Rehv acımasızca.

"Neden?"

"Seni aramalarını söyleyen bendim." "Kim o?"

"Cevap. Telefon. Telefon."

Başka biri olsaydı, gezegendeki herhangi biri - John Matthew hariç - emri siktir edip giderdi. Ama içinde garip bir his belirince, titreşen cep telefonunu çıkardı-

Ve cevap verdi. Telefon. Telefon.

"Alo?" Göz ucuyla John Matthew'un üçüncü atışından sonra başını kaldırdığını gördü, sanki yanına gelip neyin yanlış olduğunu görüp görmemeyi tartışıyordu.

"Merhaba," dedi daha güçlü bir şekilde. "O zaman bir şey söyle, lanet olsun."

"Alex Hess ile mi görüşüyorum?" diye sordu
derin bir erkek sesi. "Evet."

"Seninle konuşmam gerek. Laboratuvarlar hakkında. Ve evet, ikimizin de bildiği laboratuvarlar hakkında."

Xhex gözlerini Rehv'e çevirdi. Eski dostu, symphath arkadaşı, diğer kralı, yüzünde daha önce hiç görmediği bir şeyle ona bakıyordu.

Dehşet vericiydi. Onun için.

Bir göz kırpışıyla diğeri arasında zihninde o hayalet varlığın sesini duydu, sanki oraya kasıtlı olarak yerleştirilmiş gibi emindi: Bu senin sorunun değil çocuğum.

"Bu da kim lan?" diye sordu.

"Kim olduğumu bilmiyorsun. Ama seninle konuşmam gerek."

İçini bir önsezi duygusu kapladığında gözlerini John Matthew'a çevirdi. Atışında hata yapmıştı ve bir kenarda durmuş ona bakıyordu.

O, asla inanmaya cesaret edemeyeceği bir aşktı, hayatındaki tek, saf şeydi, hem kötü tarafı hem de yıllar önce ona yapılanlar tarafından kirletilmemişti.

Önünde bir yol var, çocuğum. Uzun ve tehlikeli olacak ve arayışının çözümü şu anda belli değil. Ama eğer başlamazsan... asla ama asla bitiremezsin.

"Ne yapman gerektiğini bilmiyorum," dedi Rehv yumuşak bir sesle, "ama işlerini halletmen gerekiyor. Çok fazla zamanın kalmadı."

"Alex Hess?" diye tekrarladı bağlantıdaki ses.

"Eğer şebekeniz çökerse," diye duyurdu Rehv, "psikoz size sahip olacak ve sizi seven herkes, siz gözümüzün önünde yaşarken ve nefes alırken bile sizi kaybedecek."

Korku dolu bir hisle John Matthew'a baktı. Ve tek düşündüğü onu ne kadar çok sevdiğiydi.

"Evet," derken kendini duydu. "Seninle buluşacağım.
Sadece ne zaman ve nerede olduğunu söyle."

EPILOGUE

ÜÇ HAFTA SONRA, gece mevsim normallerinin dışında sıcaktı ve Lydia C.P.'nin malikânesinden çıkıp terasa doğru yürürken kazağına ihtiyacı olmayacağına karar verdi.

Daniel hemen peşinden gelmeyince, profesyonel mutfağa bir göz attı.

Açık sürgülü cam kapıdan onu tezgâhın başında, gülerek aşçıya bir şeyler söylerken gördü. Sonra ona doğru döndü. Ona doğru yürüyordu. Ona gülümsüyordu.

Her zaman olduğu gibiydi, uzun boylu, güçlü ve kuvvetliydi.

Ölmekte olduğuna inanmak zordu. Pürüzsüz derisinin ve hâlâ ağır olan kaslarının altında milyonlarca kez çoğalan, güvenilir kan kaynakları geliştiren ve çok uzaklara yayılan haydut tümör hücreleri vardı.

Zamanlarının bu kadar kısa olduğuna inanmak zordu.

Bugün, öğleden sonra saat üç yirmi bir sularında - saydığından değil - evet, akciğer kanserinin beyinde de olduğunu keşfetmişlerdi.

Çok geçmeden yaşam kalitesi düşecekti... çünkü tedaviyi reddetmişti. C.P. Phalen'in doktorlarından oluşan bir ekip tüm taramaları inceledikten ve ülkedeki diğer uzmanlarla konuşup bir plan oluşturduktan sonra ...

Hayır, teşekkür ederim demişti.

Kemoterapi yok. Radyasyon yok. Konfor önlemlerinden başka bir şey yok.

Onu suçlamadı. Onsuz altı güzel ay, onunla dokuz sefil ay. Neden sahip olduğu zamanı mahvediyordu? Sahip oldukları zamanı-

"Düşünceleriniz için Penny?" dedi dışarı çıkıp kapıyı arkasından kapatırken. "Yoksa onları özel mi tutmayı tercih edersin?"

"Sadece yukarıda jakuzide yaptıklarımızı hatırlıyorum."

"Ahhh... Bu düşünceleri seviyorum." Jack'inden bir yudum aldı

ve soda içti ve öksürdüğünde hemen üstünü örttü, sonra da sanki görmezden geldiği sürece böyle bir şey yokmuş gibi krizin sonuna kadar konuştu. "Onları çok seviyorum."

Adam kolunu sarıp onu kendine doğru çekerken, kadın vücudunu onunkine göre şekillendirdi ve öpücüğünü memnuniyetle karşıladı. Batan güneşin gölgesinde ve ılık bahar havasının hoş kucaklaşmasında, birlikte oldukları her an yakaladıkları sonsuzluğu içti.

Adam geri çekildiğinde, kadın ellerini adamın yüzünde gezdirdi. "Özür dilerim," diye fısıldadı.

"Ne için?"

"Sonu bu kadar çabuk getirdiğin için."

"Aman Tanrım, sanki senin suçunmuş gibi." Başını iki yana salladı. "Daniel. Bu senin suçun değil."

"Bilmenizi isterim ki son üç hafta hayatımın en güzel haftalarıydı. Ve önümüzde ne kadar zamanımız olursa olsun, bu beklediğimden ya da hak ettiğimden çok daha fazlası. Sen başıma gelen en güzel şeysin."

"Ben de aynı şeyi hissediyorum." Adamın ifadesi uzaklaştığında kaşlarını çattı. "Ne oldu?"

Elini tutarak onu ferforje mobilyalardan oluşan bir düzeneğin yanına götürdü. Aşk koltuğuna birlikte oturduklarını söylemeye gerek yoktu. Kız ona olabildiğince yakın olmak istiyordu ve o da aynı şeyi hissediyordu.

Daniel Jack'ini buzlu bardağın içinde döndürdü. "Gitmeden önce yapmak istediğim bir şey var."

Lydia derin bir nefes aldı. "Tamam. Hadi yapalım şu işi. Her ne ise

."

"Aileni, halkını bulacağız."

Kaşlarını kaldırdı. "Sana söyledim, büyükbabam vefat etti.

."

"O aile değil." "...

oh."

Daniel onun elini tuttu ve başparmağıyla avucunun ortasını ovuşturdu. "Seni bu dünyada yalnız bırakmayacağım. Burada senden daha çok var. Bir yerlerde. Ve bulmamıza yardım edebilecek bir bağlantım var-"

"Hadi ama Daniel. Bu bir Stephen King romanı değil. Ne düşünüyorsun, ormanda bir yerlerde bir kurt ininin olduğunu mu?"

"Halkını bulacağız, yani yalnız değilsin. Ben gittikten sonra."

Lydia, C.P. Phalen'in devasa evinin arka tarafına baktı. Ve Candy ile Şerif Eastwind'i düşündü, ikisi de Daniel'in kanser olduğunu duyar duymaz düzenli olarak eve gelmişlerdi.

WSP'deki her şeyin hikâyesi basına ve eyalet kolluk kuvvetlerine satılan bir illüzyondur: Rick önce Peter'ı, sonra da kendisini, genetik deneylerle mucizevi bir şekilde ilgisi olmayan basit bir zimmete para geçirme planı yüzünden öldürmüştü. Geçmişte ya da şimdi. Kısa bir süre için büyük bir haber olmuştu - ardından ülkenin yirmi dört saatlik şok bilgi döngüsü başka bir şeye geçmişti.

Ve Lydia hala WSP'de çalışıyordu. En azından kağıt üzerinde.

Gerçekte, uçakla getirilip kurşun yarası için tedavi edildiğinden beri C.P.'nin malikanesinden ayrılmamıştı. Ve ayrılmayacaktı da. Daniel rahatlaması için kalmaya davet edilmişti ve o da bu teklifi kabul etmişti.

Yani hayır, hiçbir yere gitmiyorlardı.

"Ama oranın benim için güvenli olmadığını söylediğini sanıyordum." Ufka odaklandı. "Bu yol yüzünden

İşler yolunda gittiğinde, ajansınız hala peşimdeydi. Hala C.P.'nin peşinde."

Acımasız bir lanetle bardağını bir kenara bıraktı. "Seni anlayan ve koruyabilecek insanların yanında olduğunu bilmeden... buradan gerçekten ayrılamam."

Koruluktaki kurtları düşündü, nasıl gelip onları çevrelediklerini. Onları koruduklarını. İkisini de kurtarmışlardı.

"Bu yüzden tedaviyi reddettin, değil mi?" Adam başka tarafa baktığında çenesini eğdi. "İşte bu yüzden."

"Fazla zamanım kalmadı Lydia. Ve yardım edebileceğini düşündüğüm birini buldum. Bağlantı kurmak için bazı arka kanalları kullandım. Alex Hess adında bir kadın. Onunla hiç tanışmadım ama tanıdığım ve güvendiğim biri tanışmış. Söylentilere göre, o disketlerdeki deneylere aşinalığı varmış."

"Laboratuvarda mı çalışıyordu?"

"Bilmiyorum ama kaynağım bana onun bir bekçi olduğunu söyledi. Eğer isterse yardım edeceğini söyledi."

Lydia başını salladı. "Dinle, sahip olduğumuz az zamanı boşa harcamak istemiyorum-"

"Lütfen. Bu benim son görevim. Son görevimi tamamlamak istiyorum. Senin için."

Teslimiyet dolu bir iç çekişle onun göğsüne yerleşti ve-

"Keşke her şey farklı olsaydı," dedi kabaca. Tuhaf, o da tam olarak bunu düşünüyordu.

Lydia başını kaldırıp onun yüzüne baktı. "Aşk ölümsüzdür. Her şeye rağmen hayatta kalır." Onu peçenin içinde gördüğü zamanı düşündü. Ve aynı şey onun için de olmuştu. "Ne kadar az zamanımız olursa olsun, sen benim geleceğimsin."

"Ve sen benim her şeyimsin."

Öpüştiler. Ve tekrar öpüştiler.

"Ve tamam, eğer senin için bu kadar önemliyse," dedi yüzünü biraz daha okşarken, "kadınla buluşacağım. Ama

benim asıl odak noktam sensin. Şu anda benim için önemli olan tek şey sensin."

"Zamanı geldiğinde bırakmama yardımcı olacak."

Lydia gözyaşları tehdit ederken gözlerini kapattı. Son birkaç haftadır, barajın yıkılmasına izin vermemek için çok dikkatli davranmıştı - çünkü eğer teslim olursa, ciğerlerinde nefes kalmayana kadar ağlayacaktı.

Ve öyle bir zaman gelecekti ki, ikisi için de nefes alması gerekecekti.

"Sorun değil," dedi Daniel üzüntüyle. "Artık buradayım. Seni tutuyorum... şimdi-"

Sürgülü kapının açılma sesi ve ardından terastaki yüksek topuklu ayakkabıların sesi duyuldu.

Lydia derin bir nefes aldı ve C.P.'ye gülümsedi. "Pekâlâ, bu en iyi ev sahibemiz değil mi-" Kaşlarını çattı. "Sen iyi misin?"

C.P. Phalen aceleci biri değildi. Asla tereddüt etmezdi. Ve asla ama asla kelimelerini seçmek zorunda kalmazdı.

Yine de kadın gün batımının önünde bir ileri bir geri yürümeye başladı, profili acımasız çizgilerle çizilmişti.

"Tamam," dedi Daniel kuru bir sesle, "sanırım kötü haberlerle başa çıkabileceğimi önceki haftalarda kanıtladım. Yoksa aldığım tüm patoloji raporlarını ve PET tarama sonuçlarını kaçırdın mı?"

C.P. ikisine de döndüğünde biraz daha tereddüt etti.

Ve sonra her şeyi değiştirecek o sözleri söyledi:

"Ya sana başka bir seçeneğin daha olduğunu söyleseydim?"

"Düpedüz vıraklamak yerine mi?" Daniel, Lydia'nın elini kaldırıp arkasından öperken dudak büktü. "Kusura bakma ama bir köşeye tıkılıp kalmakla pek ilgilenmiyorum-"

C.P.'nin gözleri Daniel'a kilitlendi. "Ya sana... yeni bir hayat verebilirsem. Bir tedavi yoluyla."

Lydia ve Daniel'ın aşk
hikâyesinin bir sonraki bölümünü
kaçırmayın:

SONSUZA KADAR

2022 Yazında Geliyor!

TEŞEKKÜRLER

Kara Hançer Kardeşliği kitaplarının okurlarına çok TEŞEKKÜRLER! Bu uzun, muhteşem, heyecan verici bir yolculuk oldu ve hepimizin sevdiği bu büyük dünyada bundan sonra neler olacağını görmek için sabırsızlanıyorum. Ayrıca Meg Ruley, Rebecca Scherer ve JRA'daki herkese, Hannah Braaten, Andrew Nguyen, Jennifer Bergstrom ve Gallery Books ve Simon & Schuster'daki tüm aileye teşekkür etmek istiyorum.

Şerif Eastwind konusundaki tüm yardım ve desteği için inanılmaz Robin Covington'a da teşekkür ederiz!

Waud Ekibine, hepinizi seviyorum. Gerçekten. Ve her zaman olduğu gibi, yaptığım her şeyi hem köken aileme hem de evlat edinen aileme sevgi ve hayranlıkla yapıyorum.

Bu arada kitaplarım üzerinde en az benim kadar çalışan Yazar Köpeğim Naamah'a da teşekkür ederim!

Doğaüstü kurguları seviyor musunuz?

**Sizinle ilgili haberleri duyma şansı ister misiniz?
favori yazarlar (ve ücretsiz kitap kazanma şansı)?**

Christine Feehan
J.R. Ward
Sherrilyn Kenyon
Charlaine Harris
Jayne Ann Krentz ve Jayne Castle
P.C.
Oyuncular
Maria Lewis
Darynda Jones
Hayley
Edwards
Kristen Callihan
Keri Arthur
Amanda Bouchet
Jacquelyn Frank
Larissa Ione

**Ardından With Love web sitesini ziyaret edin ve
romantizm bültenimize kaydolun:**

www.yourswithlove.co.uk

**Kitap çekilişleri, özel romantizm haberleri ve daha
fazlası için bizi Facebook'ta takip edin:**

www.facebook.com/yourswithlovex

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.